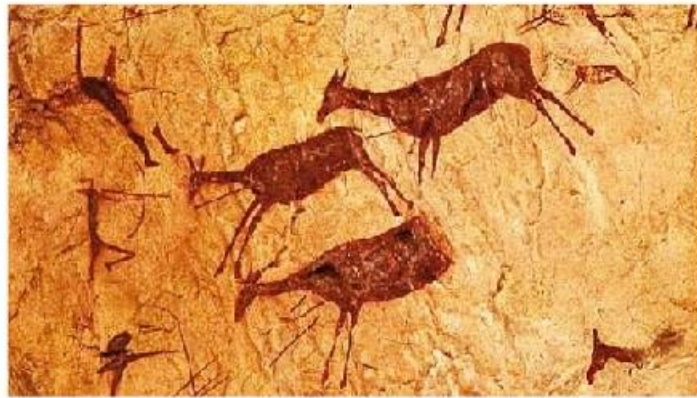

PROZA VAN
DE VUH

PROZA VAN DE VUH

COAB 1970-2017

1. Medusa
2. Roze Zwanen
3. Arabisch Amalgaam
4. Het Kind van Licht
5. Mexicaans IJs
6. Het Gedwongen Chocola
7. Nachtkozijnen
8. De Oranje Ster
9. Zee der Leugens
10. Planten van Vlees

11. Zijn Huis Stond In De Weg
12. Suzie
13. Karel Klouterwoes – Blauwe Angels
14. De Kannibaalse Bruid
15. De Roodbil Stam
16. De Vreemde Ontmoeting
17. Het Surinaamse Dagboek
18. De jongen met drugs
19. De Roze Muur
20. De Eeuwige Jachtvelden
21. Het Moddermeer
22. De Kinderdief
23. Het Oorlogs-spel
24. De Slavenketting
25. De Roze Stad
26. De Oorlogsgodin
27. De Sneeuwstorm
28. Het Rijk van Nicotine
29. Het Lukuk Tablet
30. Haaien Bewustzijn
31. Tijger Kind
32. Het Varkenshart
33. De Ontsnapping
34. De Ballerina
35. Het Luipaard

36. Het Korte Oog
37. De koning van de zeepaardjes
38. Het Dagboek van Geert Vlederhuis
39. De Rode Riem
40. De Rode Stad
41. Het Rode Wapen
42. Het Witte Kasteel
43. Watervogels
44. Nooit Genoeg
45. De Stad van Erotos
46. De Moederboom
47. Het Rode Wapen
48. De Poortwachter van de Hel
49. De Gele Vlinder
50. De Vierde Aarde
51. Bloedbessen
52. De Bizonjacht
53. Het Hemelbed
54. Sleutel van het Paradijs
55. Troon der Lelies
56. Laura de Indiaanse
57. De Heks van de Gele Bloemen
58. De Ring van de Leprechaun
59. Het Zwaard van Trol
60. Snelheids Duivel

61. Het Labyrint

62. Nachtprinses

63. De Droomster

64. Het Bruine Boek

Medusa

Hoofdstuk 1. De Zonderling

Ik denk dat ik doodga als ik naar haar kijk. ‘Dit is het rijk van de dood,’ zei ze. Ze had een suikerzoet jurkje aan, met de geur van een herfstbos. Ik draaide mijn gezicht om en keek naar buiten, naar de grauwe stenen. Het was alsof ze lang uitgestrekt op de daken lag, alsof ik haar

met mijn ogen niet kon ontwijken. De bus stopte dichtbij, mensen stapten in de bus, en het was alsof zij tussen de rijen stond. Ik denk dat ik doodga als ik haar aankijk, dat ik het dan gewoon niet overleef. Ze pakt me bij mijn hand, en trekt me naar beneden. Het is etenstijd. Zij smeert het brood, kijkt naar buiten naar de heg. Ik ruik haar suikerzoet jurkje, alsof het belegd is met hemelse rijkdommen, maar naar haar kijken durf ik niet. Ik ben laf. Ik voel haar hand nog steeds, terwijl ze me allang heeft losgelaten. Ze voert me.

Ze is als een rots waarvan ik af kan springen, daarom beklim ik haar niet. De pot pindakaas voelt nog warm aan van haar hand. Ze was hier. Nu is ze in de kelder. Omdat ze zo lang wegblijft drink ik de laatste slokken melk en thee, en dan ga ik naar bed. Het was een dag des doods, in de tuin van spot. En gisteren was ik in de tuin van wreedheden. Mijn herinneringen zijn daar. Mijn hersenen bloeden. Ze leest me een boek voor, terwijl ik probeer te slapen. Ik hoor haar stem echoen door mijn hoofd. Het zaad van de lindeboom houd ik stevig vast, en meng het met mijn tranen. Dan smeer ik haar lichaam in, met het mengsel dat lijkt op natte tarwe, griesmeel, het is als brood, en het bed is de oven. Zij is de vrouw van de bakker, en ik ben de bakker. Ik maak haar klaar voor het kostelijke dinner in het diepste van de nacht, en dan slaap ik.

Ze is als de boom aan de rivier. Ik krab aan het hout, het is alsof de sterren breken. Ik denk aan de tuinen waarin wij waren, de hoge poorten in de heggen, de vruchten die zijn als de meest kostelijke snoepjes. Wie plantte hen daar? Ik keek naar haar gezicht toen ze sliep. Nu was het veilig. De lazarus-koekjes bungelden aan haar lichaam, slap, uitgedroogd, de nacht heerste hier over de dood, de gouden dood. Voor mij was het een vakantie, ze was even geen roofdier meer. Ik kuste haar lippen, en dan slaap ik, vrij, blij, zonder angst, want ze slaapt. Een diepe nacht die mijn bewustzijn breekt, ik ben er even helemaal uit. Tante Connie controleert later de kamers nog even, of alle lichten wel uit zijn voor de nacht, want als de nacht komt, dan moet de nacht echt goed komen. Zo praat ik 's nachts als met een pop. Ik hoor tante Connie op de gang lopen, als een lijzige boom, verzwakt door het gewicht van haar ouderdom, met passen als het slaan op de koekjestrommel. Ja, haar hele wezen klinkt me als muziek in de oren. Altijd is ze mijn lievelingstante geweest, daarom wonen we hier samen, maar de herinnering aan haar verzwakt. Ik leef hier in een dorre tuin, spot gemengd met wreedheden, de souvenirs van het duistere gat van het verleden. Geen lichtjes konden dat goedmaken, geen gouden pollepel van welke grootmoeder dan ook. Ik voel me verminkt.

Oom Joop is een man met humor, maar ook hij kon mij niet redden. Als ik wakker word zit er iemand op me, wassende mijn rug. Het is zij. Ik durf haar niet aan te kijken. Ze pakt me beet, laat dan los, pakt me steviger beet, en dan laat ze me helemaal los, om op te staan. Ik ben te moe, en het zonlicht kwelt me. Er liggen hier snoep papiertjes overal. Ik hoor haar lachen. Er is geen tuinman die de wilde tuin van mijn ziel op orde kan krijgen. Ik lig hier voor Jan Worst.

Ze is de laatste van de rozentuin, dus ik kan haar niet wegdoen. De geschiedenis van de graaf, en zijn kinderen. Zij is als de erfenis. Uit mijn gedachten is ze niet. Ze speelt de piano. Ik kijk naar buiten, en probeer langzaam grip te krijgen op de dag. De muren buiten lijken hoog, zoals zij hoog is, van adel. Tante Connie komt binnen, en sleept zichzelf over het tapijt. Het lijkt voor haar een woestijnreis om aan ons bed te komen, en alles lijkt verwaterd. Haar rumoerig kapsel was vroeger deftig en hehoudend. Ze staart in de spiegel. 'Ik moet me nog opmaken voor de dag, je weet wel, het harnas aandoen,' zegt ze. Ze gaat tegen de verwarming aanzitten, en luistert naar de piano. De schotel die ze in haar handen heeft maakt haar bijna als een bedelaar. Ze heeft behoefte aan een gesprek, en ik ben te moe. De dochter van de graaf daarentegen is vol energie, en begint het gesprek met haar in zinderende vaart. Ze zijn als een stel vogels. Al snel prakken de vorken een maal. Ik krijg niks, want ik behoor niet tot de dag. Het is alsof ze elkaar voeren.

In de middag ligt ze weer op me. Het lijkt wel alsof ze draadjes aan me bevestigt om me op te hijsen. Er is nog maar een klein stukje van de dag over en dat eist ze helemaal voor haarzelf op, als met gloeiende handen. Buiten hoor ik de bus, mensen stappen in, verveeld, uitgeput. Ik vraag me af of ze ooit zullen aankomen. Zwetend en puffend kom ik aan bij de lift op de gang. Ik wil naar de zolder. Maar de lift schijnt niet te werken. Ik strompel naar de trap, want een dag met de dochter van de graaf is te veel voor mij. Ik zie bij de trap naar de zolder een andere vrouw staan, in wit kant. Ze helpt me op de trap. Ik plof even later op haar bed neer. Zij is de vrouw van de zolder, en ik heb de zolder bereikt, niet te bereiken voor de dochter van de graaf, de dochter des doods. Maar ik hoor haar krijsen beneden, als iemand die zich geprikt heeft bij het naaien. Ja, toe maar, druk die speld maar diep naar binnen, je verdient het, kreng, denk ik bij mezelf. Maar dan word ik ineens mild door de zachtheid van de vrouw hier. Ze komt dichterbij, spreid haar benen waarmee ze mij vastklemt. 'Ho, doe normaal,' zeg ik. Ze verzwakt de klem een beetje, maar ik voel haar gewicht op me. 'Slapen ?' vraagt ze.

'Nee, dank je, ik heb net geslapen,' zeg ik.

Ze loopt naar een kastje, haalt wat brood eruit en besmeerd het. Daarna voert ze me. De lucht is donker hier, en ik hoor de dochter van de graaf nog steeds krijsen. Als ik naar buiten staar is het alsof ze zich heeft uitgespreid over de daken.

'Waar kom je vandaan ?' vraagt de vrouw van de zolder.

'Vanuit de tuin,' zeg ik.

'Oh, de tuin der edelheden en martelingen ?'

Ik knik.

‘Zo’n zoet-bitter iets,’ zegt ze. Ik knik weer. De verdiepingen onder de zolder lijken ver weg. Ik staar weer naar buiten, alsof ik mijn ziel zie vliegen. ‘Waar ben ik?’ vraag ik.

- Bij mij.

Ze pakt een schotel en een kom, en voert me dan soep. ‘Ik wil niet meer terug,’ zeg ik. Ik kwam van een nachtelijk gebrul, en nu was ik hier, een plaats vol protserige spulletjes, over en weer gelakt en opgepoetst. Vanaf de zolder kon ik de tuinen zien, de heggen, met de hoge poorten. ‘Ik ben een vergiftigd mens,’ zeg ik. ‘Een dwaallicht, een pop.’ Ze knikt. Als ik naar buiten keek zag ik mijn weerspiegeling. Zij stond ineens voor de spiegel, en maakte zich op, met allerlei smeerseltjes. ‘Goed spul van de bomen,’ zei ze. ‘Het is voor mijn huid. Ik ga niet naar het feest vanavond, ik blijf wel hier met jou.’

Het is alsof ik met haar hang tussen de verdiepingen, alsof ik met haar zweef boven de tuinen. Ik voel haar gewicht, en ben bang dat we naar beneden vallen, maar ze rekt me uit. Ik zie de begroeiing op de muren, en herinner de begroeiing van de tuinen, de dorens, de valstrikken, puur natuur.

‘Ik ben de maker van de tuin,’ zegt ze plotseling. Ik schrik. ‘Hoe kun je zoiets maken?’ vraag ik. Ze zwijgt, als het graf. Ik merk dat ik kwaad word van binnen, maar dan voel ik ineens genade. Al snel voel ik niets meer, ik kijk alleen maar in een onbekend gat, als een mist, een waas. Ik kan niet meer nadenken. ‘Wat is er aan de andere kant van de tuin?’ vraag ik.

- Een snoepwinkel. Ze verkopen eigenlijk gewoon zoete vruchten.

Ik kijk naar haar kanten jurkje. Het is als een snoep jurkje. Ineens heb ik zoiets van : Als ik nog verder naar haar kijk, dan ga ik dood.

Ik rol van het bed af naar de trap, en laat mij naar beneden vallen. De dochter van de graaf vangt mij op, en de vrouw van het zolder stormt naar beneden. ‘Hij zit toch aan touwen vast, elastiek, draden, kettingen, dus wat wil je,’ schreeuwt ze.

‘Is dit de oorlog van de feeen,’ vraag ik, ‘of van de indianen.’ Ze grijpen elkaar in de haren. ‘Uit dat licht,’ roept de vrouw van de zolder. Ik staar doelloos naar de hoeken van de trap. Dan voel ik de hand van tante Connie, die mij naar haar kamer neemt. ‘Thee?’ vraagt ze.

Ze maakt brood voor me, opgepoft en zacht, een beetje nat, met wat soep en pudding. ‘Je moet goed eten, jongen,’ zegt ze. Ik zie haar kauwen. Het zal wel avondetens-tijd zijn. Ik hoor vrouwen krijsen. Buiten hoor ik vogels krijsen. Het klinkt me als muziek in de oren. Bij tante Connie is alles altijd anders. Ze zorgt voor me, grijpt in wanneer het nodig is. Oom Joop zit aan de andere kant van de kamer. Een verfrommelde papieren zak ligt naast hem, met oud brood. De gouden klok tikt, en het is een rustgevend geluid. Ik probeerde vat te krijgen op de structuur van dit huis, maar het was alsof ik van de daken afgleed, of was dit huis slechts de weerspiegeling van de tuin. Het was niet bepaald mijn Eden, en toch wilde ik dit huis doordringen. Ik voelde mij een zwerver in dit huis, een huis wat ik nooit echt binnen kon gaan. Na een paar uur zaten de twee vrouwen keurig netjes tegen elkaar aan, in keurige zoete kleertjes, als feestbroodjes bij de bakker. Rozen op hen vastgespeld alsof er iemand jarig was, en de spelden gingen diep in hun vlees. ‘Ja dieper, dieper,’ dacht ik. Ik wilde het voelen bloeden. Het was al aan het bloeden. Het bloed sijpelde op de grond. Tante Connie raakte in paniek, en ik ook, omdat ik toch meer waarde hechtte aan de beoordelingen van tante Connie dan aan mezelf. ‘Waarom doen jullie dat!’ riep ze.

‘Dit is ons verbond,’ zeiden de twee vrouwen. ‘Ons bloed-verbond.’

‘Zie je,’ dacht ik bij mezelf, ‘dan had ik het wel goed ingeschat.’

‘Geef me de speld,’ zei ik. ‘Ik wil ook deel hebben aan het bloed-verbond.’ Het was een hele opluchting toen ik de speld in mijn vlees voelde gaan, en ik de zachtheid van de roos tegen mijn huid aanvoelde. Ik voelde me een plak vlees bij de slager.

‘Nu kun je het dak opkomen,’ zeiden de vrouwen. ‘Nu kun je de tuin bezaaien en besproeien.’ De poort van mijn hersenen leek open te gaan, en de waas leek even te vertrekken. Ik wilde meer van zulke lichaams-spelden. Ik herinnerde de dorens, ik herinnerde hoe genadeloos diep ze gingen, totdat alles binnenin me brak, en ik begon te zweven. Ik was nu boven het dak, maar de huizen om ons heen waren veel groter. Ik kon de zolders inkijken en zag de vrouwen. Ze leken eenzaam, en ik was eenzaam. Ik was met een helm op geboren,

maar die ontplofte nu. Ik zweefde bij iemand binnen. En hier zag ik bomen groeien door het hele huis. Ik was nog steeds in de tuin. Hier hingen zoveel gouden klokken aan de muur, die allemaal heerlijk tikten, zo licht, zo zacht, zo helder, ontwakende de diepste roerselen van mijn hersenen. Ze waren als een vuur in mijn lichaam. De mensen die hier woonden hadden allemaal dialogen. Het moest vooral ergens over gaan, maar ze kwamen er nergens mee. Ze leefden in een cirkeltje. Ik had ze al snel door. Toch was het allemaal erg verrijkend voor mij. Jurkjes hingen er aan de muur, vruchtjes lagen op schaaltes, gezet op oventjes. ‘Is dit de weg naar de stad?’ vroeg ik.

- Welke stad. Oh, de overstad.

Ik knikte. ‘Daar heb ik vaker over gehoord,’ zeiden ze. Ze lieten me ladders van touw zien. Ik klom en klom, dit huis was lang, als een herenhuis wat maar niet ophield. Mensen leefden hier als vogels. Ik wist niet waar ik moest kijken. ‘De parel van de tuin,’ zeiden ze, ‘is daar,’ en dan wezen ze omhoog. De ladder was glibberig, en ik gleed weg. In spiegels zag ik mezelf klimmen. Ik had weer het gevoel dat ik van de daken gleed, alsof ik het huis niet kon binnengaan. Tante Connie legde haar hand op mijn hoofd. Haar hand was gloeiend heet, of was mijn hoofd gloeiend heet. ‘Waarom?’ vroeg ik. ‘Waarom is er hier geen doorkomen aan?’ Tante Connie zei niks, zweeg als het graf. Ook de twee vrouwen zeiden niets. Het was als een schijnbaar open weg die dood liep. Een zwakte maakte zich van mij meester, en ik was gelijmd aan de grond. Met wilde maar beheerste ogen keek de dochter van de graaf naar mij, alsof ze een wild paard probeerde te temmen, met de koele zelfverzekerdheid dat dat haar aardig lukte. Even stond de tijd stil, en was het alsof zij de muziek van het moment perfect kon berijden. Als ze zou vallen zou ze aan draden verbonden zijn, als aan elastiek, zodat ze niet in de vlammen van het hellemeer zou vallen. Ik snakte naar adem. Ik hoorde haar ogen roepen. Toen greep ze me vast. ‘Ik laat je nooit meer los,’ zei ze. ‘Nooit meer.’ Even dacht ik dat ik thuis gekomen was. Ik probeerde me zo lang te maken als zij zich waardig voelde. ‘Wie ben jij eigenlijk?’ vroeg ik.

De vrouw van het zolder liep terug naar de trap. In gedachten zweefde ik langs het huis, en de dochter van de graaf lag uitgestrekt op de daken. Wij konden dit huis niet binnengaan. Wij waren in de tuin. Het zonlicht was aangenaam, en het was alsof we beiden smolten en naar beneden sijpelden, om in elkaar te versmelten? Waren wij de vruchten van deze tuin?

Hoofdstuk 2. De Sleutel

Tante Connie legt gouden bestek op de tafel voor het feestmaal. Oom Joop komt aan tafel zitten. Ik zit naast de dochter van de graaf. Ze houdt mijn hand vast. Tante Connie brengt dan de pan met het avondeten, en met een grote lepel laat ze het ploffen op onze borden. ‘Is zij van het zolder niet uitgenodigd?’ vraag ik.

‘Ze heeft haar eigen,’ zegt tante Connie. Ik heb het gevoel dat ik wat mis, en ga na een tijdje naar het zolder. Ik voel me op en top. Ze ligt op bed, en staart door het raam. Ik ga bij haar zitten. Haar ogen kijken dwars door me heen, alsof ze me niet ziet. Als ik naar buiten kijk, zie ik haar weerspiegelingen daar, alsof ze uitgestrekt is over de daken, en langs de muren, als begroeiing. ‘Zoveel mensen kennen me niet,’ zegt ze. Dan staat ze op en geeft mij een bord. Het schijnt hier ook etenstijd te zijn. Ze schept op. We staren elkaar de hele tijd aan, en als ik dan later naar buiten staar is het al donker, en haar weerspiegelingen zijn als de lichten in de nacht, als woeste paarden over de daken. Ik hoor tante Connie beneden roepen. Het is tijd voor de nacht, maar ik wil niet slapen. Ik houd de hand vast van de vrouw van het zolder. Mijn hoofd voelt als een stad met huizen, grote huizen, hoge huizen, lange huizen, met bomen er tussen, met plaats voor de tuin. Het is alsof de vrouw van het zolder op mijn hersenen danst, en het doet pijn, en ik word al snel moe. Pudding voert ze me. Grote lange draden voel ik door mijn lichaam gaan, totdat ik het gevoel heb dat ik kan zweven. Haar bed is ineens zo dik en ver weg, haar kamer twee keer groter. Nee, naar buiten wil ik niet meer. Ik ben hier buiten. Zij is mijn wereld. Ik heb een kinderlijk geloof in haar.

Tante Connie laat me de schoonheid van het huis zien, van alle plekken, en ja, ik moet haar gelijk geven. Ze heeft een plaats in mij, alle dingen in dit huis hebben een plaats in mij. Ik heb ze nodig. Ik ben er bijna ziekelijk afhankelijk aan. Het is mijn levenswarmte. Maar toch voelt het alsof ik heen en weer gesleurd word. Ik heb nergens grip op, ik glijd telkens weg, dieper. Dit is een doodlopende weg, een fuik, van vuur. Ik zie ze het glas heffen. Zij zijn als de vlammen in mijn hoofd. Ik durf niet naar ze te kijken, want dan ga ik dood. Het zijn de hoofden van de Medusa. De mensen die hier wonen zijn net zo steen als dit huis, en iedereen die naar hen kijkt verandert in steen. Zo is het leven. Is dit de sleutel weg uit de tuin, of is dit de sleutel tot de tuin.

In de nacht danst de vrouw van de zolder als een zwaan, als een brandende struik. Ik probeer me om te draaien, maar ik kan niet. Deze dans is dodelijk, of misschien wel leidende naar de poort van de hel. Ik sta verstijfd. De uitsteeksels en aanhangsels van haar jurk raken mij. Ik kijk naar haar door mijn glas wijn. De poort brandt. Ik probeer me ergens aan vast te klampen, maar zonder success, totdat ik de stem van tante Connie hoor. Ik kan niet terugroepen. Iemand knijpt mijn keel dicht, maar ik heb geen verlangen om terug te roepen. Ik ben als een boom geworteld in de grond. Ik heb het geheim van Medusa gezien : Alleen met de ogen van wijn kunnen wij haar bekijken. Ze gilt en schreeuwt nu ik het geheim heb ontdek. Ik gooi de wijn in haar gezicht, want ze wil me verscheuren. Dan staat ze in vlammen, en het gehele huis brandt. Ik moet hier weg. Maar de trappen zijn hier van vuur. Alles is van vuur. Ik besluit te blijven. Medusa schijnt aardiger dan ik dacht. Haar hoofden leven hier in een vreemde vrede. Roofdieren bespringen mij en verscheuren mij, en mijn hart is blij. Het is mijn vuur, het is omringd door mijn hart. Ik heb mijn weg hier doorheen gebeten. Een huis met standbeelden. Het is als een brandend strand, en een brandend oog leidt mij uit, om dieper in te gaan. De brandweerman houdt mij stevig vast. Zijn jas is glibberig. En dan brandt hij ook.

Tante Connie doet alsof er niets gebeurt is en staart mij aan. ‘Nog wat koffie, jongen?’ vraagt ze. Ik zeg niks. Tante Connie schenkt nog wat voor me in. Wie zwijgt stemt toe. Mijn oude bed in de kamer van de dochter van de graaf is versleten, scheuren in de matras, en de piano is vals. Maar niet minder mooi dan de gouden spulletjes van tante Connie. Als tante Connie lacht heb ik het gevoel dat ze op de daken fietst. Ik keek naar de vrouw van de zolder. Waren we niet net als Adam en Eva die door de brandende heg probeerden terug te keren naar het paradijs? En was dit paradijs een mengsel tussen huizen en blote benen? Ik keek naar de dochter van de graaf. Ik probeerde een weg door haar heen te graven. Maar ze hield alles tegen. Tante Connie dient de pudding op. Ik kan de borsten zien van de vrouw van het zolder, door haar doorzichtige jurk heen, en ze heeft haar jurk ook wel flink open. Haar borsten druipen nog, als de moederlijke fontein, maar er zijn geen babies. Ik besluit niets te eten. Hier kan ik niet tegen, en het is dodelijk. Als ik naar de dochter van de graaf kijk, dan zie ik hetzelfde tafereel. Het is onbeschoft tegen tante Connie om pudding te laten druipen terwijl zij pudding opdient. Ik kan oom Joop goed begrijpen dat hij zo ver mogelijk van de tafel afzit, als een bibberend hondje. Maar plotseling is het alsof de stoppen bij mij doorslaan. Ik voel me een baby, een hond zelfs, die gevoed moet worden. Wat een drama. Tante Connie ziet het aan mijn gezicht en raakt in paniek. Zelfs oom Joop staat op. Iedereen zit verstijfd. Ik begin met grote hapen van de pudding te eten, zodat al snel mijn hele gezicht eronder zit. Oom Joop lacht mij uit. Dit is de tuin van spot. Waarom zijn Adam en Eva hier teruggekeert. Ook de twee vrouwen lachen mij uit, terwijl ze hun jurken nog meer open trekken. En dan smeren ze de pudding over hun lichaam heen en gaan op de tafel liggen. ‘Ik heb al brood gehad,’ zegt oom Joop. Ik kan hier niet tegen. Zelfs een hond wordt beter behandeld. Ik word er erg stil van, en ga bij oom Joop zitten. ‘Je weet hoe vrouwen zijn,’ zegt oom Joop.

‘Dodelijk is het,’ zeg ik. ‘We hebben niet zomaar met een stel hoofden te maken. Het zijn de hoofden van Medusa.’

‘Kijk naar hen door het glas wijn,’ zegt oom Joop. Tante Connie loopt naar de vrouwen toe, en giet wijn over hen heen. ‘Wat een vertoning,’ zeg ik. ‘Dit is toch niet meer normaal.’

‘Ik dacht ook dat ik naar een ander feestje was gegaan,’ zei oom Joop.

‘Kom op, nu weten we het wel,’ zeg ik. ‘Zo lopen we de fanfare niet. Moet je dat nou eens kijken, ze vervuilen die hele tafel.’

‘Nee hoor,’ zegt de dochter van de graaf. ‘Dit is de oerbron, de big bang.’

‘Als je je maar niet verroert,’ schreeuwt tante Connie. ‘We gaan hier geen polonaise in de kamer houden, al mijn spulletjes worden vies. Is er nog respect in dit land?’

‘Likken, bloedvriend,’ zegt de vrouw van het zolder tegen haar wederhelft. ‘Alsof je leven er vanaf hangt.’

‘Als jullie niet eten wat de pot schaft,’ zegt tante Connie, ‘dan sodemieteren jullie maar op.’

‘We vonden het eten heerlijk,’ zei de vrouw van het zolder, ‘maar we hebben onze eigen toetjes meegenomen.’

‘Contractbreuk,’ zegt tante Connie. ‘Dat hadden we niet afgesproken zo, en voor half geld komen jullie er echt niet langs. Ik voel me door jullie verschrikkelijk door de tang genomen, als je dat maar weet. Ik heb nog wat blokken hout nodig voor het tuinvuur.’

‘Ik dacht anders dat Adam wel tegen een grapje kon,’ zei de vrouw van het zolder, ‘maar mijnheer loopt daar in het hoekje te kniezen.’

‘Oh, toe maar, geef mij maar weer de schuld,’ zei ik. ‘Het is nu oorlog.’ Ineens stormden de vrouwen op mij af, en peperden mij in met pudding, en trokken me op de tafel. ‘Dit is nog eens een kersttoetje, een vijf-gangen toetje is aan ons welbested,’ zei de vrouw van het zolder. Ik was woedend. ‘Als ik ooit loskom, dan zul je wat beleven,’ riep ik.

Het was alsof alle machines ineens stilstonden. We starden elkaar allemaal aan, maar deden niets. ‘Ode aan de kok,’ zei de dochter van de graaf. Na een tijdje lagen we in het bad, en het was nog gezellig ook. Het was als een lange brandende dag aan het strand. Ik was moe, ik had mijn portie wel gehad. Het was een vreemde gewaarwording dat roosjes zo konden zijn. Ik zou vanaf nu veel meer op mijn hoede zijn. Dit mocht niet nog een keer gebeuren. Tante Connie zou het niet overleven. Er groeiden sinds die dag struiken op het behang, die ervoor zouden moeten zorgen dat deze dingen nooit meer zouden gebeuren. Tante Connie was het goed zat, en huurde bewakers in, die een oogje in het zeil zouden houden. Ook liet ze overal cameras planten. We voelden ons vanaf die dag in ons huis bekeken. Maar de volgende keer dat we aan tafel zaten schoten bij mij weer de stoppen door. Ik verlangde zo naar de oermoeder, dat ik boven op de vrouw van het zolder klom, de stoel brak, en we vielen beiden op de grond. Een wachter schoot een pijl door mijn hoofd, net op tijd, en ik werd aan de muur gespietst. ‘Geef hem melk,’ zei tante Connie rustig. ‘Jullie moeten niet zo paniekerig doen.’

Pudding droop uit de borst van de vrouw van het zolder. Ik kon me niet bewegen. ‘Eerste hulp bij ongelukken,’ zei tante Connie. ‘Hij is dood, hij heeft een pijl dwars door z’n kop. Geef hem de melk des levens, stelletje koeien. Nou, waar wachten jullie op.’

‘Hij hangt te hoog, tante,’ zeiden de vrouwen.

- Nou dan spuit je maar. Druk de knopjes maar goed in.

‘Nee, hij is dood. Hij heeft Medusa gezien, en wie van haar melk drinkt gaat naar de hel.’

- Ik ben niet gelovig, stop met die onzin.

‘God, zelfs als je de tepels van Medusa ziet ben je al overgeleverd aan de vlammen van de hel, en haar duistere hulpjes.’

- Ja, die ken ik, rijden die hier niet de hele tijd rond ? Medusa is al openlijk te kijk gezet, je hoeft het knopje van de tv maar aan te draaien.

‘Arme jongens.’

Ik kon naar de melk fluiten. De dames gingen ieder hun eigen kant op. Ik was in de tuin der wreedheden, ik was op sterven na de dood met die pijl in m’n kop. Oom Joop was behulpzaam en trok de pijl uit mijn hoofd. Maar dat deed nog veel meer pijn, dus ik drukte hem er weer in. Even later klopte ik bij de vrouwen aan de deur, maar ze deden niet open. Ik sliep die nacht bij tante Connie en oom Joop in de huiskamer. De dag erna zaten ze allemaal aan tafel alsof er niets was gebeurd. ‘Zo, de meer dan dodelijke borsten van Medusa zijn ook weer van de partij,’ zei ik. De vrouwen zeiden niets. Ze aten gulzig en verslikten zich een paar keer. Het ging zoals gewoonlijk weer nergens over. ‘Leuk,’ zei ik. ‘We zitten hier aan tafel met vergif. Killers.’

‘Houd je mond,’ zei tante Connie. ‘Jij bent ook niet een van de braafsten.’ Plotseling stonden de vrouwen als een vrouw op, als Medusa, en de muren om ons heen begonnen te branden.

‘Zie,’ riep tante Connie. ‘Ik wist het. Medusa is gekomen om wraak te nemen. Ren voor je leven.’ Oom Joop gooide een deken om ons heen, en trok ons naar zijn kant. Hij was de slimste geweest want sinds de dames hier aten zat hij bijna nooit meer aan tafel. Een golf van geweld sloeg ons neer. Maar oom Joop gedroeg zich als een duivel, en dat moest wel, anders had hij niks bij Medusa in de pap te brokkelen. Ik heb oom Joop nog nooit zo te keer zien gaan. Al snel stond Medusa buiten het raam. ‘Ik wist wel dat die wijven een grote pot met vergif waren,’ zei hij. Ik had nog nooit zo’n groot machts-spel gezien. Ik trilde als een hondje. Oom Joop was een held.

Omdat Medusa ons bleef bezoeken kregen we een ander huis in een andere straat. Er groeiden hier zogenaamde borsten-struiken die vruchten hadden als tepels waaruit een sap voortkwam wat bestand was tegen het borstgif van Medusa. We konden zelfs hierdoor Medusa genezen van haarzelf. De vloek was al snel verbroken. Er hoefde verder geen apocalypse aan te pas te komen. Onze vriendschappen werden hersteld, en al snel leefden we hier weer met elkaar. Alles was veilig nu. We hadden onze condomen-boom gevonden.

Een vrouw leefde tussen de verdiepingen in, een vrouw in mijn hoofd, onderdrukt door de hedendaagse maatschappij, een deel gesloten door de hersenen. Medusa was de oorlogsgodin, weggepest door een maatschappij van valse vrede. Een vreemde vrede bracht haar terug. Zij kende de tuin van spot ook. Ze had die zelf gemaakt. Ook kende ze de tuin van edelheden en wreedheden, op maat gesneden. Ze had zich een weg door die tuin gebaand, terug naar het paradijs. Ze ontmoette haar Adam in de lucht, en leidde ook hem terug. Door de brandende heg gingen zij, en helemaal opgebrand kwamen zij aan. Heel snel kwamen zij erachter dat zij een cirkeltje hadden gelopen. Zo slaan dan al snel de stoppen door, en vinden ze de liefde in zichzelf, die na korte tijd niets dan haat blijkt te zijn. Het is alles niet wat het lijkt. Ik kreeg een fatalistische, nihilistische kijk op het leven door deze dingen. We waren weer terug bij af. Heel wat dromen waren kapot gesprongen, en we begonnen ons oude huis te missen, maar daar woonde een nieuwe familie in.

Waar we dan ook naartoe gaan, het is altijd hetzelfde. Laten we daarom naarbinnen keren, en elkaar daar vinden, of hele andere personen die eindelijk onze dromen kunnen waarmaken, maar dit is slechts ijdelheid, illusie. We jagen lucht achterna, iedereen weet het, maar we blijven proberen. We blijven happen naar de koek die voor ons wordt gehangen. We zijn geconditioneerd, slaven, hondjes van Pavlov. Alles is hier misleiding op misleiding. Ik begon een pessimist te worden, zwaar somber. Ik wilde niemand valse hoop geven, niemand voorliegen. We liepen de leugen achterna omdat er geen waarheid was, of was de waarheid gewoon in een heel klein hoekje ergens, daar waar we het onmogelijk zouden kunnen vinden? Maar alle dingen zijn toch mogelijk voor hen die geloven. En zo ging ik geloven. Niet in het kerkelijk geloof, maar in die vrouwen hier met hun gekke spelletjes. Misschien dat de grootste leugen ook diep in haar de waarheid droeg. Ik had kans, want ik had een pijl door mijn hoofd. Denken was fataal. Het moest van een andere kant komen. Maar ik merkte al snel dat die vrouwen een gesloten boek waren. Ik kwam er niet ver mee. En ik wilde toch ergens in geloven. Een grote trots was er, ergens diep binnenin. Iets wat mij over het ravijn kon laten zweven, iets wat ik niet kon beschrijven, een mystiek gevoel. Oom Joop zei altijd dat een

boek ons erdoor zou helpen, maar hij wist niet welk boek. Een popperige papieren kermis leek het. Tante Connie had een pop in een schoendoos verborgen, een pop waarin ze heilig geloofde dat deze ons allen redden zou. Vaak sta ik op het balkon en voel me tussen de huizen, tussen de bomen, tussen de rivieren, overal tussen.

Het is een wonder dat ik nog leef met die pijn door mijn hoofd. Op een dag voel ik me door het gevoel dat die pijn in mijn hoofd geeft zo in de wolken, zo extatisch, dat ik merk dat ik kan vliegen. Heel voorzichtig vlieg ik van het balkon, tussen de huizen door. Mensen vallen flauw achter de ramen. 'Bedrieger,' roept er iemand. Ik kan er niet mee zitten. Ook al zou het bedrog zijn, ik heb er een goede tijd mee. Ik vlieg naar de top van het hoogste huis in de buurt. Als ik naar beneden kijk is alles wit. Ook het hoge platte horizontale dak waarop ik sta. Ik ruik bosgeuren. Dan vlieg ik over de stad. Wat als ik dit alles zou kunnen ontsnappen. Ik besluit naar de volgende stad te vliegen, daar waar de fabrieks-wolken zijn. Ik houd van de rook. Ik hoop dat we er allemaal in verzuipen. Dat is beter dan wat we hadden. We hebben niets te verliezen. Maar dan roep ik mezelf tot orde. Er staan wat meiden voor een raam. Ze kijken verwonderd. Ik zwaai naar ze. Ze wenken me. Een van hen opent het raam, en ik vlieg naar binnen. 'Kijk, die kan vliegen,' zegt er een. 'Een truc,' zeg ik. 'Leer het me,' zegt een van de meiden. Ik vertel hen over de pijn in mijn kop. Ze giechelen een beetje. Al snel hangen ze aan me. 'Mag ik in jullie geloven,' vraag ik. 'Ik wil ergens in geloven.'

- Wij geloven in de dominee.

'Okay, maar dat is niet wat. Kan ik in jullie geloven?'

- Ik weet niet of ik daartoe bevoegd ben.

'Ik geloof in je.'

- Wat moet ik nu doen?'

'Vlieg met me mee.'

- Ja, maar ik kan niet vliegen. Waarom blijf je niet gewoon hier. We hebben het hier erg naar onze zin.

‘Okay.’

Ik bleef bij ze staan, en ze trokken me aan tafel. Ik moet zeggen ze waren een stuk netter dan de vrouwen die ik kende, de Medusa-vrouwen. Ze aten deftig, met mes en vork, geen geklieder. Ik staarde naar buiten, allemaal rook. Ik kon niet veel zien. Ze sliepen allemaal in de huiskamer op matrassen. Ik kreeg ook een matras. Ik sliep al snel. Ik merkte al snel dat ik in mezelf aan het bidden was tot hen. Ik was op zoek naar een geloof. De volgende dag namen ze mij mee naar de kerk. Ik moet zeggen dat het mij aardig beviel. De dominee was erg aardig. Hij had ook wel wijze dingen te zeggen, en liep voortdurend met zijn sleutels te rinkelen. Had hij misschien de sleutels om Medusa te openen ? Na de kerkdienst liep ik op hem af om het hem te vragen. Zonder nadenken nam hij een sleutel van zijn sleutelhanger af en gaf het aan mij. ‘Probeer het maar uit,’ zei hij. Maar eigenlijk wilde ik hier niet meer weg. Deze mensen waren geweldig. Weer ging ik met de meiden mee naar hun huis. Omdat ik heel veel aan Medusa dacht, ben ik even later toch teruggegaan naar mijn eigen stad en huis. Ik begon direkt aan de Medusa-vrouwen te sleutelen. En het werkte, tot mijn eigen verbazing. Voor het eerst had ik het gevoel dat ik met hen ergens kwam. Alsof we de boom des levens hadden bereikt. We dronken koffie op het resultaat. Ik wilde de dominee bedanken, en vloog terug naar de andere stad. De meiden waren blij me weer te zien, en samen gingen we naar het huis van de dominee. De dominee was net zijn huis aan het schilderen. Na het bedankje nam ik afscheid van de meiden, en ging weer terug naar mijn eigen huis. Ik had Medusa verlost uit haar kooi.

Hoofdstuk 3. De Gespleten Aarde

De meiden hebben al snel ons huis gevonden, en de dominee ook. Ze waren met de dominee meegereden. De sleutel had namelijk een zendertje van binnen. Natuurlijk waren ze van harte welkom, maar de Medusa-vrouwen werden snel jaloers. Daar wist de dominee wel wat op, want die had veel meer sleutels. Wat me opviel was dat alles snel verstijfde. Alsof de sleutels veel openden, maar tegelijkertijd viel er ook zoveel dicht. We kregen het idee dat er een vloek op de sleutel lag. De dominee was niet overtuigd, want die geloofde heilig in zijn sleutels. Omdat hij zich steeds arroganter opstelde heeft tante Connie hem even later het huis uitgezet. Ik bewaarde de sleutels sindsdien. Die waren veel te gevaarlijk in de handen van een dominee. De meiden aanbaden inmiddels Medusa aan haar voeten. De dominee was woedend en noemde hen afgodendienaars. Ze waren niet meer welkom in zijn stad. Het bleek dat hij ook nog eens de burgemeester was. Medusa begon trouwens door deze aanbedding ook steeds meer te eisen. Haar voeten moesten gekust worden, anders zou ze alles vertrappen. Ik had allang spijt dat ik haar had verlost, maar het kwam allemaal door die sleutels. Op een gegeven moment was ik het zo zat dat ik de sleutels inslikte. Maar sindsdien ging het niet goed met mij. Ik begon zelf een Medusa te worden. Wie had dat ooit durven dromen dat ik ooit de god der wrake zou worden. Het liep uit op een gevecht met de andere Medusa om de macht. De Medusa begon een gevaarlijk mechanisme te worden. Voordat het nog erger zou worden besloot ik een volgende vliegtocht te beginnen. Ditmaal kwam ik in een andere stad met de

hoogste gebouwen. Een oud vrouwtje deed haar raam open, en nodigde mij uit. Toen ik haar het verhaal over de sleutels vertelde scheen ze mij te kunnen helpen. Zij was namelijk een heks. Ik moest een bepaald kruidendrankje drinken, en dan zou ik de sleutels kunnen uitspuwen, en dan zou zij de sleutels omsmelten. Maar alles pakte anders uit. Het kruidendrankje werkte niet. Ik had de krachten van Medusa. Ik was immuun tegen hekserij. Ik moest onder ogen komen dat ik in een monster aan het veranderen was.

Ik strompelde naar de uitgang van deze tuin. Ik had het in zicht nu, en greep naar mijn buik. Ook al verdween de uitgang en de buitenste heg in het niets, en leek het alsof het verder van me af begon te liggen, ik liep toch door. Ik greep om me heen als tastende in het donker. Ik greep het touw mij toegeworpen. Een vriendelijk vrouwengezicht keek me aan. Rozensappen dropen in een fles. Ik hoorde gegorgel en gezang. Bloedende tuinen, zover het oog reikt, vermengd met regen, waar het oog van Medusa over waakt. Het koren dat het goud omhoog haalt, het licht der sterren weerkaatsende, haar vrucht wordt vastgehouden. Medusa waakt. Het houten huis kraakt onder het getal van de lelies. Hier heeft ze haar woning. Hier voedt zij haar raadsel, haar mysterie, waar prinses op paarden al eeuwen naar zoeken. Nee, zij zullen niet vinden, want Medusa waakt over haar geheim. Haar kroning was een bespotting. Haar lijden was een ontmaskering, maar niemand is ooit tot haar parel gekomen, niemand heeft ooit haar zwaard gedragen. Allen sterven zij door een blik op haar te slaan. Tot steen werden zij in alle eeuwigheden. Haar discipel is zoek, haar beker verloren. Zij heeft haarzelf nog nooit gezien. Zou zij het weten, dan zou zij sterven, daarom weet zij maar half. De rozengrachten hier zijn vol met parels. De mensen hier weten dat Medusa een geheim heeft, alleen ze kennen het niet. Ze hebben er alleen een glimp van opgevangen, en die glimp heeft hen voor altijd verblind.

Ik zit op mijn houten paard, mij hobbelpaard van vroeger, met mijn lange speer, mijn lans. 'Open de poort,' roep ik, maar alles zwijgt. Ik vlieg hoog, over de muur heen, maar hier is niks. De aarde is dus toch plat. Is dit het onverbiddelijke geheim van Medusa? Ik stort hier uit alles wat ik nog in mijn hoofd heb, alle puinhopen, alles gaargebraden, en kijk in de enorme diepte. Nee, het is een ravijn. De aarde is gespleten. Een groot werk moet dat geweest zijn, met de schaar des hemels. Daar aan de overkant weten de mensen niet dat ze niet weten. Ik vlieg weer terug, en omhels mijn Medusa, en mijn meiden. 'Ik ben aan de andere kant van de schaar geweest,' zei ik. 'Daar moeten we ook niet wezen. Vernietig alle spiegels. We staren wel in een glas wijn, met wijn van borsten-struiken.' Ik strek mij uit. Ze zijn blij dat ik terug ben. Ik solliciteer bij de zeevaart. Ik waarschuw hen dat de aarde wel degelijk plat is, en dat verklaart ook waarom er zoveel schepen zijn gebleven. Ik word er kapitein. Als ik thuis ben speelt oom Joop vaak op het orgel. Maar ik ben niet veel thuis. Ik moet de zee afbakenen. Een hoge rand moet er gemaakt worden, waar niemand meer overheen kan tuimelen. Medusa is als een moeder die haar kinderen terugroept. Zij heeft de tuin gebouwd, en haar muren, en die moeten we eren, omdat het buiten veel erger is. Er is geen paradijs aan de andere kant van de heg, maar de heg spreekt tot de verbeelding. Ik zie nog meer paradijs in een pot pindakaas. Als ik thuis ben zijn de vrouwen blij, dan is het feest, maar een paradijs zal het nooit zijn, en hebben we dat wel nodig. We hebben toch elkaar.

Op een dag ga ik met de meiden voetballen op het pleintje. Via een tunnel komen we in een ander deel van de stad, in een winkelstraat. We slenteren door de straten. Ik neem hen mee naar de bakker, en koop wat special brood voor hen. Brood kan mij nooit te luxe zijn. Het is een levensnoodzaak. Bij de speelgoedwinkel wanen ze zich in het paradijs. Bij het tuinhok laten we alle zorgen achter ons. Voor de chocolade-winkel danst de vrouw van chocolade. Ze roept herinneringen bij me op, ze danst als een zwaan. We gaan de stoffige winkel binnen. Een grote notenkraker-eekhoorn staart ons aan. ‘Ja,’ zegt de winkelier, ‘veel noten altijd in de chocolade, we hebben een verdrag met de noten-industrie. We kregen dit beeld van hen, toch aardig, vindt u niet.’ Ik knikte. De meiden keken de man vriendelijk aan. We konden aan hem zien dat hij er blij van werd. ‘Ik zal u vertellen, ik ben mijn vrouw verloren,’ zei de winkelier. ‘Ik mis haar echt, en er is nu een zee van ruimte boven, want ze had zoveel spullen en die zijn allemaal in haar graf meegegaan. Komt u maar even mee, dan laat ik het u zien.’ Boven stond alles leeg. Ik staarde naar buiten, waar de chocolade-vrouw nog steeds danste. Ze was een zwerfster, en werd zo altijd genoemd.

Grote poppen van chocolade stonden in kasten. De man deed er erg zakelijk over, en kraste wat op papieren. Even later stonden we weer op straat. Aan het eind van de straat was een fontein. We zagen tante Connie lopen met een zware tas. ‘Tante Connie,’ riep ik. Ze had koffie gekocht, in allerlei soorten. Samen liepen we naar huis. Ik hielp haar de tas te dragen, en de meiden hielden ook wat spullen vast. Medusa wachtte ons op.

Roze

Zwanen

Hoofdstuk 1. Het Zwaard Van Calvin

De vlaggen hingen uit buiten. Hij zat in zijn zitstoel, zijn vrouw was in de keuken. Hij had net het gras weer eens gemaait, wat hij wekelijks deed. Hij staarde naar buiten, naar de begroeiing op de muur. De metalen platen zaten er goed vast tegenaan, en daar groeiden de planten omheen. Dat kon hem niet wild genoeg zijn. Hij was altijd al geïnteresseerd geweest in

tuinieren, en hij had dan ook echt zijn eigen stijl, vurig, wild, maar ook piekfijn geordend. Het was een samenspel tussen natuur en mens. Hij had vroeger altijd bij de politie gewerkt, en daar ging het er eigenlijk hetzelfde aan toe : de buurt was wild, en de politie bracht orde, en zo was er een prachtig samenspel, heen en weer. De politie mocht volgens hem de soep niet te heet opdienen, en zo liet hij dan ook de natuur in zijn tuin een zekere vrijheid hebben. Wel hield hij alles goed in de gaten. Hij had een zekere strengheid als hij naar zijn tuin keek. Zijn vrouw kwam de huiskamer binnen met de koffie. Ze zeiden niks tegen elkaar. Het zonlicht golfde de kamer binnen toen zijn vrouw het gordijn iets verder opendeed. Beiden staarden ze naar buiten, de tuin in. De sproeier stond aan, het was een warme dag. Aan de dag scheen geen einde te komen. Zijn vrouw was aan het breien, en hij staaarde maar. Geen woord werd er gezegd. Het leek wel alsof zijn denken vastzat. Hij hoorde het getik van de brei-pennen van zijn vrouw. Het leek wel alsof ze heel ver weg zat. Of kwam dat door de vele spullen die er tussenstonden. De tegels op de grond glansten in het zonlicht, maar ze werden er niet bruiner op. Het was een harde vloer. Je zou makkelijk wat kunnen breken als je erop viel. Er lagen ook wat tapijtjes in de grote huiskamer. Ze hadden een groot huis, een alleenstaand huis. Ook het fonteintje in de vijver stond aan. Hij worstelde zichzelf door de dag. Hij verveelde zich, maar wist niet wat hij moest doen. Hij bleef het tikken van de brei-pennen van zijn vrouw maar horen. Kinderen hadden ze niet, nee, ze waren tamelijk eenzaam. De man stond op en liep naar de kast, waar hij een fles sterke drank uittrok, en gaf zijn vrouw ook wat. Ze hielden wel van een borrel. Dat was goed voor het bloed, en dat hielp hen op de been. Eigenlijk leken ze in hun leven niet meer verder te komen. Ze waren in een nauw cirkeltje terecht gekomen, en gingen bergafwaarts. Ze leefden geïsoleerd. Er was nauwelijks contact met de buitenwereld, en daar hadden ze ook geen behoefte aan. De tuin was alles voor hen, en hun woning. Zijn vrouw was vroeger arts geweest, voornamelijk kinderarts, maar moest later stoppen vanwege haar alcoholisme. Nu had ze het veel beter onder controle. Haar man hield de wacht over haar, maar liet haar nog wel genieten van een borreltje op zijn tijd. Toch waren de twee erg zwaarmoedig en hielden er een kerkelijk leven op na. De kerk was alles voor hen, voornamelijk op de zondag. Een grote bijbel lag naast de openhaard. Het geloof in God gaf hen rust, als een oase in de woestijn van hun ouderdom.

Op zondag na de kerkdienst fietsten ze samen naar huis. Het was warm weer. Maar al snel zaten ze weer in hun oude positie. Hij had niet veel behoefte om dingen te gaan doen, ook al verveelde hij zich. Hij trok zich op aan de structuur van zijn tuin en zijn huis, wat hij streng in de gaten hield. Het was als het werken in de tempel, alsof hij in de kerk woonde. Hij voelde zich een nauwlettende koster, en dat was hij vroeger ook geweest. Veel was hij bezig met zijn herinneringen, die hem ook half depressief maakten. Een heleboel dingen zou hij terugwillen, maar ze waren onbereikbaar. Het was een treurig stel, en velen zouden hen saai noemen. Als ze kleinkinderen zouden hebben, dan zouden die hier geen leven hebben. In zijn gedachten was hij altijd de tuin en het huis aan het maaien. De gelakte spulletjes waren als hun huisdieren. Maar het ging niet zo goed met zijn vrouw. Ze was aan het dementeren, en dat riep ook wel heel veel herinneringen bij hem op. Op een gegeven moment kon ze niet langer in huis blijven, en moest ze naar een verzorgings-tehuis. Hij kon dat moeilijk accepteren, maar hij had geen andere keus. Hij voelde zich al als een weduenaar. Het was als een trauma in zijn hoofd, maar het kerkelijk leven beurde hem op. Hij wist dat zijn vrouw een verloren zaak was. Ook de tuin gaf hem rust. De maaiers in zijn hoofd waren nu als van vuur, als grillen. Hij had nu het gevoel dat hij de touwtjes nog strakker moest trekken. Nog steeds stonden de protserige spulletjes van zijn vrouw hier, de beeldjes, de hebbedingetjes, het antiek, en het gaf hem een gevoel van verbinding met haar. Aan de telefoon kon hij niet meer

met haar praten, en ze wist nog nauwelijks wie hij was. Ze was aan het aftakelen tot aan het bot.

Hij ging meer en meer drinken, om het verdriet over zijn vrouw te vergeten, en bezocht kroegen voor het eerst in zijn leven. Het huis en de tuin werden wilder, omdat hij het onderhoud niet meer kon bijhouden, en het was voor hem ook geen prioriteit meer. Hij raakte verslaafd aan de fles, zoals zijn vrouw eens was. Hij kwam in het rijk der schimmen. De alcohol bracht hem een felle stem in zijn hoofd. Met het vele geld dat hij had schafte hij een bar aan in zijn eigen huis, helemaal voor hemzelf. Ook ontving hij vrouwen van lichte zeden aan huis. Maar deze tijden liepen snel ten einde, door het knagend kerkelijk geweten binnenin. De God in zijn hoofd sleepte hem naar het graf, en sprak hem ernstig toe. Hij probeerde zo min mogelijk na te denken, en weer begon het vele staren. Hij was zelf ook door maaiers omringd, de gouden maaiers van de kerk. Zij zouden hem veilig leiden tot aan het graf en tot de hemelpoort. De bijbel scheen hem weer nieuwe kracht te geven, en hij las er veel in, en spoedig begon hij ook zijn tuin en huis te onderhouden als nooit tevoren. Ook koken ging hem goed af, ook al waren het alleen maar de standaard-gerechten. Maar het was alsof iets hem van binnen aanvrat, alsof er een spin in hem leefde. Wat als hij niet een uitverkorene was van de God die hij diende ? Het zwaard van Calvijn sneed diep in zijn ziel. Hoe meer hij de bijbel las, hoe meer hij ook de duistere andere kant van het verhaal zag. Vooral na zijn wilde uitstapjes begon hij de hel meer te vrezen dan ooit. Misschien was de God die hij diende wel helemaal niet zo tevreden over hem. En velen waren geroepen, maar weinig uitverkoren. Hij kwam in de eerstegrote geloofs-strijd van zijn leven, en lijstjes over wie er allemaal niet het koninkrijk des hemels zouden beerven bleven hem kwellen tot diep in de nacht. Het was alsof hij door duiveltjes was gebonden. Misschien ging hij er iets te hypnotisch mee om, maar hij kon er niet van loskomen, totdat ook bij hem Alzheimer toesloeg.

Hij wist niet meer wat de bijbel was. Hij kon er uren naar staren, naar het koft, maar wist het niet meer. Was het het dagboek van zijn vrouw ? Of het wetboek van de politie, was het pornografisch ? Was het onzedelijkheid ? Een enorme woede maakte zich van hem meester. Hij kon het zich niet meer herinneren. Wel wist hij dat het altijd heel belangrijk voor hem was. Was het een erfenis van zijn vader ? Waren het de liefdesbrieven van meisjes die hij in zijn jonge jaren kreeg ? Was het grootmoeders kookboek ? Een uitgelopen folder van de Jehovah's getuigen ? Een boek van een ons onbekende religie ? Was het een geschiedenis boek. Het zweet steeg hem naar het hoofd. Hij was bijna aan het klappertanden, aan het beven als een jong hondje. Was het een toverboek ? Nee, toverboeken bestonden niet. Een verzameling niet betaalde rekeningen ? Misschien was het van zijn vrouw ? Hij besloot het boek weer neer te leggen. In de kerk kwam hij niet meer. Hij voelde zich als levende achtertralies. Hij wist niet meer wie hij was. Hij werd als een wild dier.

Hij kon uren staren naar dingen, om zich af te vragen wat het was. Hij was de grip op de werkelijkheid kwijt. Het maakte hem kwaad, dat zijn hersenen hem in de steek lieten. Maar aan de andere kant kwam hij erg tot rust. Het leven was hier zwoel. Hij voelde zichzelf als levende op een tropisch eiland, badend in het warme zeewater. Het normale leven drong niet meer tot hem door, en waarom zou dat moeten ? Hij snapte de kaartjes die hij kreeg niet. Hij

dacht dat het kokosnoten waren, of dat het herfst was. Weer wat blaadjes die van de bomen zijn gevallen. Soms probeerde hij ze op te eten, soms hing hij ze aan de muur. Sommige van die kaarten waren prachtig. Op een dag besloot hij zijn hele huis rood te verven, maar toen hem dat niet beviel verfde hij alles bruin. Het stond nog niet eens zo gek. Hij had wel stijl. Hij probeerde af te rekenen met het verleden wat hij maar niet begreep. Hij noemde zichzelf 'baas van de hel'. Ook dacht hij dat hij Calvijn was, maar hij wist niet meer wat Calvijn voorstelde. Hij droeg zijn oude politie-pak weer en was nu baas van de politie, iets wat hij overigens altijd al had willen zijn. Op een dag had hij even een flits in zijn hoofd. 'Had Calvijn niet de bijbel geschreven? Dit is mijn boek. Mijn agenda. Hierin staat wat er moet gebeuren.' Hij greep de bijbel en liep ermee rond. Hij riep en schold, alsof hij een dictator was. Maar hij raakte in de war van zichzelf en plofte op de bank. Toen ging hij maar weer de tuin instaren. Hij werd er stil van.

In zijn hoofd regende het, en na een tijdje werd hij bedlegerig. Vreemde gezichten zag hij in zijn gedachten, die dan allemaal weer vermengd werden. Hij kon zich niets meer herinneren. Ondanks zijn ziekte had hij een goede tijd. In zijn gedachten waren bomen personen en konden spreken, en hij voerde lange gesprekken met hen. Hij betuttelde hen, omdat hij nu eens eindelijk zijn onderdrukte vader gevoel kon manifesteren. De bomen in zijn hoofd waren als zijn kinderen. 'Jullie zijn de vrucht van mijn tuin,' zei hij altijd. 'Dan is het allemaal toch niet voor niets geweest.' De bomen in zijn hoofd gaven hem zijn geheugen weer een beetje terug, maar op een hele andere manier, met een hele andere kijk op het leven. Maar de bomen in zijn hoofd begonnen te rotten en stierven. Het was een hevig gevecht, want hij beschouwde hen als zijn kinderen. Hij werd weer geconfronteerd met de dorheid van het bestaan, hij nam het stof waar, om hem heen. 'Alles is een bende,' zei hij. Het was een traumatische ervaring zijn kinderen te moeten verliezen. Er was een begrafenis-stemming in zijn hoofd. Maar bloesem scheen voort te komen uit het dode hout, vrouwen. 'Mijn kinderen zijn gestorven,' zei hij. 'Hebben jullie hen niet kunnen redden?' Maar de vrouwen zeiden niks. Ze waren naakt. 'Toe, trek wat aan,' zei hij. 'Anders sterven jullie zo van de kou.'

'Wij gaan niet dood,' zeiden de vrouwen. 'Wij zijn de vlammetjes van het eeuwig leven. En wij gaan u weer jong maken.'

'Oh, de bron van de eeuwige jeugd,' zei de man. 'Zo, zo.' Maar de man werd steeds zeker. Zijn gedachten kwamen vast te zitten, en hij waande zich in de woestijn. Hij had niet eens de kracht een raam open te zetten. Er kwam een verzorgster langs, elke dag. Die moest dat maar doen. Ze wilden hem eigenlijk naar een verpleeghuis verplaatsen, maar hij wilde zijn huis niet kwijt. Zijn huis en zijn tuin, dat was alles voor hem, zijn tempel. 'De goden hebben mij hier gebracht,' zei hij.

'U bent een kind van de goden?' vroeg de verzorgster.

‘Ja,’ zei hij triomfantelijk, ‘of hun vader.’ De verzorgster las hem vaak voor uit de bijbel, maar hij begreep er niet veel van. Hij zag er hele andere dingen in, en het raakte hem niet meer. ‘Wat een mooi sprookjesboek,’ zei hij altijd. ‘Het schuift maar, en het doet maar, en het komt maar nooit aan in mijn hart, maar het is een mooi gezicht, dat wel.’

‘Je bent zo mooi als mijn vrouw eens was,’ zei de man op een dag tegen de verzorgster. ‘Mijn vrouw was als een tuin, vol wonderlijke geheimen, en toen ik dacht, nu wil ik eindelijk dat geheim weten, toen ging ze weg. Ze werd van mij weggetrokken, naar een verpleeghuis. Maar ik had het boek nog niet uitgelezen.’

‘Veel dingen zullen nooit afkomen,’ zei de verzorgster. ‘Er is niet voor alles tijd.’

‘Is dat niet sneu?’ vroeg de man. ‘Of misschien hoort het zo. Weet je hoe ik het bekijk, ik denk dat het verhaal in een ander boek verder gaat.’

De verzorgster knikt. De kamer was vol met de geur van de tuin, gloeiende rozenblaadjes, gloeiend in de zon, bijna schroeiend. Het leek alsof ze van binnen bloedden. ‘We zijn soldaten in de oorlog,’ zei de man. ‘We moeten ons pad zien te vinden. Zovelen weten niet wat hen te wachten staat, als ze dieper in de tuin van het leven komen. Alles sterft hier af.’ De verzorgster knikt weer. ‘Ja, we moeten op die andere frequentie zien te komen,’ zegt ze. ‘Want deze loopt dood. Het is een overgang, je voelt de stromen van de bloemen door de lucht heengaan om het pad voor ons te banen. Voelt u dat?’

‘Ja,’ zegt de man. ‘De bloemen weten meer dan wij. Dat is waarom ik altijd van tuinen heb gehouden. Er zijn daar geheime gangen. Zij kunnen leiden tot de hemel.’ Midden in de nacht groef de man zich in in de grond. ‘Ik wil een bloem worden,’ zei hij. Het was tijd dat hij een plaats kreeg in het verpleeghuis. Hij had het niet meer in de gaten, dat dit niet zijn eigen huis was. Hij was zich niet echt bewust van de overgang. En de verzorgster zocht hem nog vaak op, en er was een prachtige tuin, nog wel prachtiger dan zijn eigen tuin ooit was geweest. ‘Wat is mijn tuin toch prachtig geworden,’ zei hij trots. En als andere mensen over de schoonheid van de tuin spraken, dan zei hij altijd: ‘Ja, ik heb er hard aan gewerkt. Het is niet voor niets geweest, al die lange jaren.’ Ook het huis zag er *pico bello* uit, en hij voelde zich als een koning. In het verpleeghuis werden ook kerkdiensten gehouden, maar hij zei altijd tegen de predikant dat hij de politie was. Hij begreep de werkelijke strekking van het verhaal niet meer. Mensen vonden het altijd een beetje vreemd als hij over zijn kinderen, de goden, sprak. Veel van de mensen daar waren toch wel diep gelovig. Hij kon verschrikkelijk opscheppen, en vaak had hij het hoogste woord. Over zijn vrouw die de hemelpoort zou zijn, en dat iedereen zijn vrouw moest aanbidden om in de hemel te kunnen komen. Maar eigenlijk wist hij niet goed meer wat de hemel was. Eens stapte hij op een andere man af met zijn glas, wees in het glas en zei: ‘Zie, daar is de hemel.’ En sommige mensjes waren erg goedgelovig.

Op een dag moest en zou hij preken. Hij duwde bijna de predikant weg van zijn plaats, ging staan en zei : ‘Geliefde broeders en zusters, wij, de goden, hebben vandaag besloten u op deze manier toe te spreken. U bent aangekomen in de hemel, gefeliciteerd. U mag elkaar de hand schudden en kussen.’ En enkelen begonnen dat ook te doen, maar anderen werden overstuurd. ‘Ik ben de kapitein van het schip,’ zei de man. ‘En wie het daar niet mee eens is wordt overboord gezet.’ Na een tijdje luisterden ze allemaal aandachtig naar hem. Hij bedoelde het niet kwaad. Na een tijdje stapte hij op, maar al snel wilden ze hem weer hebben. Elke zondag wilden ze naar hem luisteren. Ook de verzorgsters en verzorgers vonden het interessant. Ze stonden ervan te kijken hoe snel hij opleefde in het verpleeghuis. Hoe hij zich vrijer voelde dan hij ooit was geweest. ‘Een groot profeet is opgestaan,’ riep een man eens tijdens zijn preek.

Hij heeft zijn oude levensstijl vergeten, zijn oude denkstijl, en kan niet meer terug. Hij heeft het gevoel dat er wat fout zit, en kan daar vaak kwaad om worden. Hij wil weer tuinieren, en wordt kwaad als het niet lukt. Een vreemd gevoel heeft zich van hem meester gemaakt, en vreet hem aan van binnenuit. Alsof er een spin in hem leeft, dodelijk, onvermoeibaar, met een duidelijk doel. En hij ligt verstrikt in het web. Wat kan hij doen ? Alle oplevingen zijn maar voor even, om daarna nog dieper weg te vallen. Hij bereidt zich voor op de dood, die maar niet komt. Als hij vrouwen ziet borduren, is het alsof zij hem van binnen prikken. Hij kan daar kwaad om worden. Hij raakt meer en meer geïsoleerd van de anderen. Hij heeft zijn eigen kamer. Nog steeds denkt hij dat het zijn eigen huis is, en dat de anderen noodgedwongen bij hem logeren, want buiten is de grote zee, de vloed. Hij herinnert zich een oud kinderversje : Alle dieren twee aan twee, gaan met Noachs ark mee. Hij is er van overtuigd dat hij Noach is, en dat hij hen allemaal gered heeft met zijn ark, zijn huis. Maar nu heeft hij rust nodig. ‘Waarom ben ik zo moe in het paradijs ?’ vraagt hij zich af. ‘Is er soms een slang in het paradijs ? Ben ik gebeten ? Of is dit de hel, is dit mijn straf, ben ik niet uitverkoren ?’ Maar de religieuze verwarring maakt al snel weer plaats voor de grote trots over wat hij allemaal al heeft bereikt in zijn leven : kapitein op een schip. Hij wijt zijn religieus trauma aan een vroegere aanval van zeerovers. Die zouden hem op zijn hoofd hebben geslagen. Zijn geheugen gaat op en naar en maakt rare draaiingen. En dan valt hij op een dag helemaal in een grijs gat. Alles tolt voor zijn ogen. ‘De zeerovers,’ roept hij. ‘Ze hebben teruggeslagen.’ En dan zijn ineens zijn woorden niet verstaanbaar meer. In zijn hersenen gaat alles traag, alsof ze alles vermalen wat nog is overgebleven. Het is hem zwart voor de ogen nu. Hij kan zijn gedachten niet meer onder woorden brengen. Hij denkt dat hij overboord gegooid is, en dat vissen hem aanvreten, haaien. Hij zweeft op het randje van de dood. Hij ziet bloeiende tuinen, gloeiend, bijna schroeiend in de zon. Hij denkt dat hij dood is. Hij voelt zich alsof hij door een donkere gang met bloemen gaat. Hij kan met de bloemen spreken, ze verwelkomen hem. Maar dan is alle verbinding verbroken, en is alles zwart. Hij voelt zich hopeloos verloren, maar even later lijkt het alsof hij in een bloem ligt. De dood ademt hier.

Hij leeft weer in het verleden, alsof zijn vrouw er nog is, zijn zusjes, zijn vader en moeder. Zijn zusjes spelen op het plein. Ze zien eruit als popjes. Hij wil ze omhelzen, maar dan staat hij stijf. Zijn vader roept hem. ‘Zeg Noach, afwassen.’ Ook gaan ze naar de kerk. De stem van de dominee echoot door de kerkzaal. Hij zit weer op school. De leraren staan voor hun

schoolborden, waaruit struiken komen om de kinderen mee te nemen. ‘Eindelijk,’ denkt hij. Al zijn nachtmerries komen terug, de struiken die hun dorens in de monden van jonge kinderen stoppen, en hen in hun tanden steken. En die dorens blijven daar zitten. En pepermunt wordt er in de kerk uitgedeeld, van de mintstruik.

‘Ik vraag jullie te luisteren,’ zegt de leraar.

- Nee, zegt een kind.

‘Dan ga je maar naar de directeur.’

- Geen sprake van.

Zo gaat dat altijd. Moe wordt hij ervan. Altijd en eeuwig die dictators. Slangen in het paradijs. Zijn hoofd is heet, zijn oude woede stroomt. Hij heeft zijn vrouw nodig, de poort naar de hemel. Maar hij is jonger nu, en speelt op het plein. De kinderen hebben ruzie. Honden in het paradijs. Ze rennen, ze zijn op jacht. Het zijn vuurbessen in zijn hoofd, de honden van gebrek. Hij ziet de engel des doods, zo vroeg al, zich mengende in het kinderspel. Zijn bittere klauw beroert het zoete kinderhart, en plant het trauma daar, als een pad leidende tot de dood. Zo zijn wij allen hier opgehangen. En op het huwelijk ? Trots kijkt zij hem aan, en dan wordt de spiegel ineens ingeslagen. De engel des doods is hier. Ruw worden kinderdromen verstoord, moeders en vaders gillen. De engel des doods vertrekt met het kind, met de pop, ramen inslaande, deuren intrappende, baant hij zijn weg. De engel des doods is hier, waar Maria haar niet kan tegenhouden. Het is een vrouw, het gezicht van een lerares, een dokter, een arrogante blik. Ze heeft haar lange reis gemaakt vanuit de hel om toe te slaan. De oogst van de hel is bijna rijp, hier staat zij met haar sikkels en zeis, als de Zwarte Maria. Hij smeekt haar het kind te sparen, maar koelbloedig neemt zij het kind mee.

Onbarmhartig heeft zij toegeslagen. Bij het zien van het leed verroerde zij geen vin, koud als de dood was zij. Haar angel vindt haar weg door harten, om te verwonden. Zij sluit geen compromissen, laat zich niet omkopen. Haar zwarte klauw komt om te grijpen en te doden. Zij komt om te breken, om dat wat alreeds zwak is gemaakt mee te nemen. Ze laat woede achter, onbegrip, verscheurde gevoelens, een doorboord hart.

In haar doolhoven zijn we verdwaald, in haar web verstrikt. De confrontatie is onvermijdelijk. Ze laat al haar wapens zien in een reflex. Ze heeft een dodelijke wond, want eens kwam ze

haarzelf halen. De engel des levens kijkt haar goedkeurend en bewonderend aan, en we staan schaakmat. Is er nog een andere engel die meelevens toont, dan is dat een gevallen engel, en zo wordt alles weggestreept. Hij wil opstaan uit de kerk, maar hij kan het niet. De woorden van de dominee geven hem troost.

De koude hand voelt hij, die zijn schouder indrukt, het machteloze gevoel, de woede, maar het woord van de dominee is verzachtend, ontgiftigend, totdat de engel des doods weer toeslaat. Haar reis vanuit de hel stopt hier. Hier neemt zij haar woning. Maria draagt een zwart kleed, haar soldaten hebben zwarte helmen, en die zwarte bessen moeten gegeten worden. Hij schreeuwt, vol woede, maar ze sluiten hem op. Een gevallen engel noemen zij hem. Een engel ? Wat is dat ? Heeft dat met een auto-industrie te maken ? En de bijbel, wat is dat dan ? Hij weet het niet meer, in zijn hersenen verliest hij grip. Er is een koud gat in zijn hersenen, glibberig, als besmeurd met uitwerpselen. Het is maar een darm. Voedselresten, niets anders, en een grotere vertering moet nog komen ? Of blijft het hierbij ?

Hij staat op straat, het regent. De stad lijkt bezaait met hondenpoep, en nu zwemt het rond in de regen die zich ophoopt op de grond. Kinderen hebben plezier in rubberbootjes. Hier hebben ze altijd van gedroomd. Diepliggende garages lopen onder. Hij kijkt rond. Hij heeft een paraplu. Zo maakt de bakker dus zijn brood, denkt hij.

Hij mag er wezen. Hij voelt zich vrij. Het is dinsdag. Hij loopt naar de brug over het smalle riviertje. Dan gaat hij de winkelstraat in. Hij leest een krant die in het regenwater drijft, althans dat probeert hij. Op zoek naar een gouden boodschap, maar al wat hij ziet zijn de eentonige, naargeestige boodschappen van de engel des doods. Met monotone stappen loopt hij verder. 'Hier woonde Iris vroeger,' bedacht hij zich. Maar hij loopt haastig door. Het water is hem bijna tot de knieën gestegen. De stad lijkt nu bezaaid met de uitwerpselen van honden. Het zijn de honden van gebrek, maar hij is gelukkig nu. De apocalypse kent hij nu, de schalen des hemels die over het verloederd volk wordt uitgegoten. Hier heeft hij zo lang op gewacht. En het regent maar door, en de dijken breken door, en hij klimt in een boom. Dit is de boom waar hij als kind altijd in speelde, waar hij zijn hutten had, en zijn eerste vriendinnetjes. De boom was nu veel langer. Ja, hij zou de zondvloed overleven. Deze boom, als de kroon van zijn tuin. Lange schaakstukken staan op de dijken.

Hij zoent met Klara, dan met Els, maar op Klara wordt hij steeds verliefder. Hij trouwt met haar, alles in het wit. De tuin is voor hem het belangrijkste. Die boom moet groeien, anders redden we het niet. Op de dijken en duinen loopt hij, de koppen afhakkende van lange schaakstukken. Zij zijn de weg naar de hemel niet, en hij is de politie. Het gaat om de boom. Maar nieuwe koppen komen uit de schaakstukken ploppen. Hij is in een gevecht met de engel des doods. En de engel des levens lacht. Ze waren zo verliefd. Hij ziet haar staan, bij de brug, Kirsten, zijn eerste liefde. Ze is in schitterend wit met allerlei hangende touwtjes. Hij komt dichterbij en de bliksem slaat hem. Ze staan bij een boom, een andere boom, en dan kussen ze elkaar. Een langere jongen gaat er uiteindelijk met haar vandoor, en dan wordt ze een popje

van een andere tuin, vreemd voor hem. En de jaren daarvoor was de liefde in hem zo zwak dat hij alleen maar kon dromen. Er waren zoveel andere dingen in hem die hij veel belangrijker vond. Een auto was belangrijker dan een meisje. De juffrouw was belangrijker dan een meisje. De sterkste zijn was belangrijker dan een meisje. Het meeste hebben was belangrijker dan een meisje. Hij trok aan datgene wat de engel des doods vasthield. Hij wist niet wat het was, maar hij wilde het hebben. Een ongelovelijke kracht maakte zich van hem meester, een jeugdige kracht, en zij liet los. Hij hoorde een schreeuw, een gil. Hij hield de engel des levens in zijn armen. Hij trok haar door het inmiddels tot de nek gestegen regenwater. 'Kom naar de boom,' riep hij.

'Wij weten allemaal wat de enige weg is,' zei de dominee. Hij wist het niet meer. 'Ja, maar de stad, de stad,' riep hij.

'Grijp de boom,' riep de dominee. 'Kus haar. Beklim haar. Ze is van jou. Ik verklaar u nu man en vrouw. En deze bijbel mag jullie huwelijk bezegelen.' Hij wist niet wat de bijbel was. 'Liefdesbrieven van Klara of van mijn eerdere liefdes?'

'Allemaal,' zei de dominee. 'Onderhoud nu je tuin.'

'Bind haar aan de boom,' riep iemand. 'Trek haar op,' riep een ander. Een politie-agent deed hem in de boeien. 'Waarom heeft u deze vrouw opgehangen?'

'Ik probeerde haar te redden. Ik ben zelf een politie-agent,' zei hij.

'U moet voorkomen bij de engel des doods,' zei de agent. Ze zat daar in de hal, vooroorlogs. 'Nu is het oorlog,' riep ze. 'Je hebt het vuur van de goden gestolen, Prometheus, en aan de mensen gegeven. Je kent je straf.' Een gier vloog op hem af, om van zijn lever te eten, die tegelijkertijd weer aangroeide. 'Gier,' zij hij. 'Breng haar tot de ark, de grote boom, we missen nog een paar dieren.'

De gier vloog op haar af en greep haar.

Hoofdstuk 2. De Oase

Ze had satijn aan, als een popje. De juffrouw had alle kinderen onder haar macht. Als haar poppen waren ze, en ze behandelde hen goed. Alle jongens waren verliefd op de juffrouw, maar er waren belangrijkere dingen dan de juffrouw. Het jaar daarop kregen ze een nieuwe juffrouw, een verschrikkelijke, het tegenovergestelde van de vorige juffrouw. De nieuwe juffrouw was als de engel des doods, als een wild en gevaarlijk dier. En toch wist ze zich te gedragen dat jaar, en kwamen ze er heelhuids doorheen, en het was maar voor een jaar. De dag des doods was voorbij. Het schip triomfeerde in de haven, aan de kade. ‘Moet dat nou, al dat bloot?’ vroeg zijn vader toen hij meer en meer ging tekenen.

‘Ja, open en bloot,’ zei hij. ‘Ik laat ze niks meer verbergen. Dieren zijn toch ook bloot?’

‘Het is een onderwaardering van het vrouwelijke geslacht,’ zei vader. ‘Zie jij vrouwen als dieren?’

‘Bomen staan toch ook bloot?’ zei hij. ‘Het is onze enige redding.’

‘Nee,’ zei vader, ‘je weet wie onze enige redding is.’

Maar hij wist het niet meer. Hij was gefixeerd op de boom. De noot moest gekraakt worden, gepeld, tot aan de pit. ‘We hebben lang genoeg gewacht, vader,’ zei hij.

‘Jij groeit op voor galg en rad,’ zei vader.

‘En jij groeit op voor de kus van de engel des doods,’ zei hij tegen vader.

Maar het schip triomfeerde in de haven, aan de kade. De lage boompjes op de grond, de struiken in het diepe zand, warm zand was het, en het leek alsof ze allemaal bewust waren. Het zonlicht leek rinkelend. Hij kon het zich niet meer herinneren, en werd een treurig persoon. Hij wist snel niet meer wat bomen waren. Het dwaalde allemaal op hem heen. Hij lag vaak op bed. Hij was vaak moe, als gekust door de engel des doods. Een diersoort was het in zijn ogen, gemeen, opdringerig.

‘Praat niet zo over engelen,’ zei vader. ‘Het zijn heilige wezens.’ Maar hij wist niet meer wat heilig was. Er was een diep gemis in zijn hart, het knaagde. De somberheid van het alledaagse leven overspoelde hem, verlamde hem.

‘Trouw haar,’ zei de dominee. Het was zijn verlossing uit dat gezin. Klara dronk veel, en hij lustte ook wel een borreltje op zijn tijd, en steeds meer begonnen ze zich in hun huisje terug te trekken. Het was alsof ze alcoholische sappen aan de bomen konden onttrekken. Hij likte aan de bomen.

Zij was het schilderij in zijn huis, een schilderij van groen-metalen maaiers, waarmee hij wel over elke wilde haardos wilde gaan. De groen-metalen maaiers schitterden in het zonlicht. Het was een warme, mooie dag. Ze waren als de wachters van de engel des doods. Maar ze had haar betekenis verloren. Ze was als het ei op tafel. Het was paas-ochtend, de geur van het lijden na de dood, nieuw leven brengend. Zijn vrouw stond in de keuken. Hij staarde naar de tuin. Het zou een prachtige dag worden met veel zon. Er was geen krant vandaag, en op de televisie was er het levenslied. Zijn vrouw kwam even later met de koffie binnen, en ging toen zitten om te breien. Het was alsof hij alles weer opnieuw beleefde. Ze zat ver weg van hem, of dat kwam door de vele spullen die tussen hen stonden. Het huis stond vol met de dierbare spulletjes van zijn vrouw. Er werd niet veel gezegd. Het ging bergafwaarts met zijn vrouw, en snel werd ze door de engel des doods weggehaald. Een groot ei zweefde boven de vijver. Deze had zijn vrouw opgeslokt. Het was alweer pasen. Het jaar daarna was hij alleen. Hij at veel eieren, om iets van zijn vrouw terug te krijgen, maar hij ving veel bot. Hij liet schilderijen in zijn huis hangen, Franse schilderijen, met wulpse gestalten die 's nachts tot leven kwamen, tot hem kwamen, om hem te beladen met kerkelijke schuld. Hij wist dat er wat mis was met hem. Hij had aan bomen gelikt.

De nachten duurden lang, waren diep, waarin hij vele gesprekken voerde, naar de schilderijen staarde. Hij liet een bar plaatsen. De gestalten van de schilderijen moesten zijn vrouw vervangen, de leegtes opvullen. Maar de kerkelijke prijs was hoog, een prijs die opliep tot aan pasen. Hij was de gekruisigde, hij was de engel des doods. Hij was voortijdig gekomen, gevallen was hij. Maar het grote boek begon de betekenissen te veranderen. Het was een draaiboek, een boek van rekeningen, en hij doneerde veel geld om zijn geweten los te kopen, uit deze hel. Hij was het zelf die die lange reis vanuit de hel had gemaakt, en nu was hij hier, met al zijn groengelakte maaiers. De tuin vroeg erom om gemaaid te worden, en het was een mooie dag. De tuin was klaar om haar oogst te geven. Hij greep, miste, en greep nog een keer, en was vereeuwigd in een schilderij. Hij met de zeis, gedood om te doden. De vlaggen hingen uit buiten. Hij herinnerde de verzorgster die kwam. Hij liet haar ook aan bomen likken, en zij werd als hem. Zij leerde van hem. Hij had een machts-positie. Zij aanbad hem omdat hij ouder was, en veelkleurig was. Voor haar was hij niet ziek maar vrij, een verlicht mens. Hij liet haar het schilderij zien waarop hij stond. ‘Is dat je grootvader?’ vroeg ze.

- Nee, dat ben ik.

‘Je lijkt veel ouder hier.’

- Macht verouderd.

‘Wie heeft het geschilderd?’

Hij zwijgt, en hangt het schilderij weer terug. Met pasen eten ze altijd samen paas-eitjes. Dan herinnert hij zich niks meer, en gaat terug in de tijd, zo ver, dat hij bij de witte lijnen aankomt. Als hij erover gaat zal hij sterven. Hij beweegt zich helemaal tot het randje van de laatste streep. Hij kijkt in de diepte van een reusachtig ravijn. ‘Hier wil ik niet sterven,’ denkt hij. Hij gaat terug, en hoort zijn vader en moeder tot hem spreken, hem betuttelen. Hij is niet vrij. Strak wordt hij opgevoed. Zijn vader bespeelt hem als een pop. Zijn moeder kan hem niet bereiken. Hij heeft een ei met vele stralen in zijn hart. ‘Alleen een vrouw kan me hieruit redden,’ denkt hij.

‘Wil je met haar trouwen?’ vraagt de dominee.

‘Ja,’ zegt hij.

‘Dan is zij nu uw vrouw.’

De kerkdienst gaat verder. Zijn vader en moeder zijn verdrietig omdat ze hem kwijt zijn. Ze wilden hem in een hokje houden. De dominee neemt het hok over. Als dieren zijn ze in het schip van Noach, twee aan twee. Zijn vrouw kan goed naaien en breien. En borduren doet ze ook graag, maar het steekt hem. Het steekt hem dat ze toch ook zo ver weg is. Ze leven in verschillende werelden. Ze breekt zoveel van zijn hart weg, door haar geprik, als een spin die hem van binnen aanvreet. En met pasen zijn er nieuwe eieren. Hij is het paaskind, maar hij kan niet opnieuw geboren worden. Daarvoor zijn de banden te strak. De tijd brengt dood voort, geen leven. En hij gaat het tegemoet. Een vrouw moet hem redden. Zijn eigen vrouw is niet genoeg, het gaat niet diep genoeg, alhoewel ze diep steekt. Dan zijn daar de Franse schilderijen. Met deuren die ’s nachts opengaan. Hij leert hen bomen likken. Ze worden als hem, en kunnen niet meer terug. Ze zijn de stralen van het ei. Hij is de kapitein op het schip,

en buiten loeren de haaien op hem. Ze willen hem naar een verpleeghuis brengen, net als zijn vrouw. Zijn vrouw woont nu in de haaien, als de prinses der haaien is zij. Ze hebben haar overboord gegooid. Hij zal hen vinden. Hij is de engel des doods, het ei met de vele stralen. Hij had niet moeten slapen, hij had zijn tuin moeten onderhouden. Nu is ze weg. De Franse soldaten hebben hun Napoleon gevonden. Hij steekt zijn maaiers in de fik, en is klaar om te gaan grillen. De honden van gebrek zijn in de stad. Nu is alles in vuur. Hij zal zijn vrouw vinden. Hij zal haar vinden in de haai die haar opslokte, en van die haai zullen ze hun boot maken. Maar zijn herinneringen draaien, en zijn ziedend, en dan weet hij ineens niks meer. Hij weet niet dat hij ooit een vrouw had. Hij heeft nu de gedachte dat ze er nooit is geweest. Ze probeerden hem iets op de mouw te spelden. Hij woont alleen. Zijn huis staat in een klein bos, met een bloemenveld. Hij woont hier eenzaam en verlaten, met zijn maaiers. Veel te maaien elke dag. Daar trekt hij zich aan op. En schilderijen zijn zijn passie maar zij zijn dood. En ook boeken zijn zijn passie, maar zij zijn dood. Hij houdt van de engel des doods. Het leven is te eng. Hij heeft een Maria-beeld naast de televisie, wat hij ooit heeft zwartgeverfd. Er is een lamp in geplaatst. Hij aanbidt haar, maar dan verdwijnt haar betekenis. Ook zij is dood. De dode kunst trekt hem aan, en het dode water der bomen, de alcohol. De lucht ruikt naar drop. Hij durft niet naar het toilet, daarom gebruikt hij een po die hij eens in de week verschoont. De po staat boven, en bakent zijn terrein af. Het beschermt hem tegen de wilde dieren van het bos. Hij staart uit het raam en ziet de uitgestrekte velden der vergetelheid. Hier zijn de witte strepen. En nu wil hij er echt voor gaan. Hij vecht, hij schreeuwt, hij overwint, en verliest dan. Beelden staan er in zijn huis, die het Christus-verhaal uitbeelden. Vaak gaat hij langs die beelden. Die beelden zijn als zijn huisdieren, veilig in de ark van Noach. De ark van Mozes heeft horens. Hij komt dichterbij, en de geur van wierook, drop en chocola overspoelt hem, maar ook de geur van hondenpoep. Hij grijpt de horens van de ark, maar wordt dan achteruit geslagen. Boven de ark verschijnt een ei met vele stralen. De ark verandert in een doods-kist, en hij heeft het gevoel alsof hij in een lift zit, en wordt uitgestrekt als een sigaar in een sigaren-houder. 'Ik ben een van de velen,' denkt hij. 'Velen zijn geroepen, weinig uitverkoren.' Doodsangst overvalt hem.

Zijn hang naar materiele goederen wordt groter, die zijn hersenen bevroren. Goud en metaal is zijn lust, edele metalen, het liefst gelakt. De badkamer is als een ark voor hem. Hij staart veel naar bijeltaferelen op schilderijen, maar hij kan ze nauwelijks herinneren. Hij is alleen, in een koel huis. Hij strijdt tegen alles totdat het dood is. Het dode heeft de vlam van ander leven, elitair leven, fijngevoelige kunst. Maar hij kan dit leven niet opbrengen. Het hout om hem heen begint te rotten, het goud om hem heen begint te stinken, en het koele begint hem te steken. Een spin vreet hem aan, een groep dolle wolven. De honden van gebrek zijn hier, de honden van een duivels paradijs. Zij nemen hem mee naar het verpleeghuis, en zij gaan zijn huis bewonen. Zij hebben al zijn medailles afgenomen, om er zelf mee te pronken. 'Alleen de duivel kan de duivel overwinnen,' denkt hij. Hij weet nog nauwelijks wie of wat de duivel is. Hij ziet het als een wapen. Hij moet zich verdedigen, maar hij kan het niet. 'Ik kan net zo goed Frans praten,' denkt hij.

De juffrouw houdt hem stevig vast.

‘Wil je met haar trouwen?’ vraagt de dominee.

Hij knikt verlegen. Als hij thuis is maait hij het gras. Zijn vrouw komt hem een hoog glas brengen. Later zitten ze in de tuin. Ze gaan vroeg naar bed. Zijn vrouw leest voor. Over de engel des doods wordt niet gesproken. Wel weten ze dat het een plaaggeest is. Dan gaan ze slapen. Zijn vrouw kust hem. Hij houdt haar hand vast. Zijn zusjes wonen bij hem in. Ze zijn paas-eitjes aan het beschilderen. Als hij het ziet krijgt hij er honger van. Zijn zusjes spelen vaak op het pleintje, waar ze spelletjes doen. Ook zijn ouders wonen bij hem in. Hij draagt het ei met stralen. In de nacht maait hij. Dokters nemen hem mee in de nacht, zeggende dat hij schizofreen is, een gevaar voor de samenleving, met zijn maaiers. Zij nemen hem mee en sluiten hem op, ver weg van het oog van zijn familie. Zij willen het ei met de stralen uit hem roven, maar zij kunnen het niet. Hij denkt dat zij buitenaardsen zijn. Van de planeet aarde schijnt hij nog nooit gehoord te hebben, en wil er ook niet zoveel mee te maken hebben.

Met hem schijnt het beter te gaan nu ze hem nieuwe pillen hebben gegeven. Hij is inmiddels in het ziekenhuis, op een speciale afdeling. Langzaam begint hij weer uit bed te komen. De zusters bewonderen hem vanwege zijn humor en zijn markante persoonlijkheid. Hij is bijna hun god. Hij wordt hier als een prins behandeld, als een prins die van het paard is gevallen, zoals hij dat altijd zegt. Snel heeft hij een vriendin, en zijn gezondheid verbeterd steeds meer, tot zo'n hoogte dat hij zelfs weer op zichzelf zou kunnen wonen. Met zijn vriendin krijgt hij ergens een woning hoog in een flat. Zijn vriendin is veel jonger, maar door de pillen verjongd hij ook. In zijn flatwoning voelt hij zich al snel als de prins van Bagdad. Door de pillen loopt zijn leeftijd zo drastisch terug dat hij op een gegeven moment nog maar twintig is. Het voelt heerlijk aan tussen de hoge flatgebouwen. Hij staart vaak naar de overkant. Hij voelt zich vitaal. Tussen de flatgebouwen door zijn de prachtigste rozentuinen, waar hij vaak doorloopt of langsloopt met zijn vriendin. Er hangt een beetje een oosters of Arabisch sfeertje, en dat bevalt hem wel. Maar de rozenstruiken groeien steeds hoger en worden steeds dichter, om zo de flatgebouwen te isoleren. Nu voelt hij zich als Doornroosje. Ze gaan verhuizen en krijgen een flatje aan het weiland. Op dit tijdstip begint het weer slechter met hem te gaan, ook al is hij twintig. Misschien dat nu de ouderdom toch echt toeslaat. Weer belandt hij in het ziekenhuis, maar hij voelt zich nog steeds de prins van Bagdad, en zelfs van heel Arabie. Hij staart vaak naar de stenen van het ziekenhuis die zo'n aparte kleur hebben. Vooral als het zonlicht erop valt heeft het een prachtig effect. Zacht roze is toch wel de mooiste kleur, denkt hij.

En als zijn vriendin bij hem op bezoek komt heeft ze zo'n mooie roze jurk. Ze neemt hem mee voor een wandeling langs het meer. De melkfabriek staat hier dichtbij en alles ruikt hier aangebrand. In zijn gedachten zweeft hij met haar over het meer, en roze zwanen volgen hen. Even later liggen ze beiden in het koele meer. ‘Zullen we naar de overkant zwemmen?’ vraagt hij. Zijn vriendin vindt het best. Dat hebben ze al wel eerder gedaan. Achter het meer zijn de weilanden, en achter het weilanden is hun flat. Helemaal nat komen ze aan in hun woning. Maar hij zorgt dat hij voor het donker wordt weer in het ziekenhuis is. Ook al is hij nu dan weer in het ziekenhuis, deze laatste bladzijden van zijn leven zijn sterk en roze, als rotsen waarop hij kan bouwen. Hij voelt zich veilig hier, iets wat over hem waakt. De golfjes

die hier aankomen brengen voornamelijk geluk. Een oase was over hem heengevallen, en dat was allemaal net op tijd.

ARABISCH AMALGAAM

Hoofdstuk 1.

Ik, 27 jaar,

Lang,

Doe mezelf ouder voor dan ik ben.

Zij, 44 jaar

We zijn gelukkig samen, alsof we het eeuwig geluk hebben gevonden. Toch leiden we een saai leven, een sleur, zitten we opgesloten tussen muren. We leven meer in de dalen dan op de toppen. We mogen niet klagen, alcohol vult altijd de leegtes op. We moeten beiden oppassen geen alcoholisten te worden, maar we hebben het nu redelijk onder controle. Vaak als we klachten hebben wordt ons alcoholische dranken voorgeschreven door onze dokter. Onze dokter is wel alcoholist, maar daar hebben wij genoeg meegenomen. Dit omdat het een aardige man is, en dat zijn dokters zeer zelden. Hij neemt ons serieus en heeft ons op sleeptouw genomen.

Zij, is kleiner dan mij, heeft grote borsten die het leeftijds-verschil opvullen. We hebben geen kinderen, en dat willen we ook niet. Ze is rustig, ik ben tamelijk druk, dus we houden elkaar in balans. Zij leert mij nu om rustig te zijn, ook om mijn innerlijke stem te verstaan. Innerlijke vrede noemt ze dat. De dokter is hier weleens dronken geweest. We hebben besloten hem de hand boven het hoofd te houden. We zouden hem nooit verraden. We zijn niet kerkelijk, maar gaan wel naar een discussie-groepje om daar de dingen van het geloof te bespreken. Veelal wordt het geloof vanuit de atheïstische hoek bekeken, aangevuld met kunstzinnige ideeën. We beschouwen het geloof als een vreemde erfenis, als cultuurgoed, maar voelen ons ook ingenomen, onder schrikbewind, door kolonisten uit het midden-oosten. We hebben nog geen geestelijke onafhankelijkheid. Ook de psychische gezondheidszorg houdt ons nog in mentale afhankelijkheid, en de zogeheten tandheelkunde houdt ons in orale afhankelijkheid, en deze bezetters komen allemaal uit het oosten aanwaaien. Trots zijn we er niet op, we hebben meer binnengelaten dan ons lief is, en hebben onze onafhankelijkheid prijsgegeven aan idioten, beulen. Maar ja, het was immers oorlog, het was een strooptocht, kolonisten zijn uit op kolonies, het creëren van een apartheid. Deze kolonisten hebben een minderwaardig ras geschapen, wij. Het is voor het leken-ras verboden na te denken. Er wordt al voor ons gedacht, er is al voor ons gedacht, en er zal nog veel voor ons gedacht worden. Dat de etiketten niet passen is niet van belang. Het zijn de merktekens van het beest.

En dan is er nog de sex-politie die ons sexueel afhankelijk heeft gemaakt, bang dat een onzedelijk geluidje in een opletend kinderoortje terecht zal komen. Maar diezelfde kinderoortjes worden niet gespaard voor het traumatiserende geschreeuw van knettergekke dokters en het erbarmenloze geboor van de zogeheten tandarts. Dat diezelfde kinderen voor de ogen van hun ouders door zulke misdadigers oraal worden gescalpeerd schijnt geen probleem te zijn. In Afrika worden kleine meisjes vanwege het volksgeloof aldaar vaginaal besneden, en daar is men in de hele wereld terecht ontgaan over, en wordt het als een godslasterlijke misdaad beschouwd, maar hier worden kinderen, zowel jongens als meisjes door de bezetter oraal besneden, en geen kip die erom kraait.

Mijnheer A. Hoekstra-Van Het Land denkt hier anders over. In zijn zogeheten tandartsen-praktijk wordt alles veilig gedaan, en zijn er strenge voorzorgsmaatregelen, die overigens overal gelden, en waar ook een strenge controle op is. Ook worden er na de besnijding betrouwbare, goed geteste stoffen gebruikt om de opening weer mee te bedekken, zodat het gebit van het kind extra lang mee kan gaan. Mevrouw T. Foppen sluit zich hier helemaal bij aan, en ja, wat hebben wij in te brengen tegen deze bezetters ? We kunnen ons hoogstens aansluiten bij het verzetstrijders-front tegen zulke praktijken. Wij hebben allemaal het merkteken van het beest ontvangen, of we nu wilden of niet, en het merkteken is eeuwig. Daar kan zelfs God of de keizer niets aan veranderen. Er zijn hier in dit land drie oppergeloven waar iedereen zich aan dient te onderwerpen, waarvoor elke knie zich dient te buigen, en waartoe elke tong zal belijden : het medische geloof, het geloof in de geestelijke gezondheid, en het orale geloof, tot aan het dentale toe. En of je nu een dentaal bent of je bent het niet : die kerk kent geen grenzen.

Maarten Stokmans-Van Zeilen, zogeheten tandarts, aan de Belgische grens, vermeldt dat er de laatste tijd vreemde dingen in zijn zogeheten tandartsen-praktijk plaatsvinden. Zo zouden beugels spontaan inkrimpen, en zogenaamd amalgaam, de zogeheten grijze roestvrije metaalvullingen, zou spontaan in het niets oplossen. Hij gebruikt daarom nu veel vaker witte en rode vullingen, die volgens hem wat meer betrouwbaar zijn. Rood is tegelijkertijd de kleur van zijn lievelingskat, dus dat geeft ook direkt een emotionele verbinding met thuis. Ook is Maarten tegelijkertijd een enthousiast lid van de pinkstergemeente, en staat hij elke zondag trouw in deze kerk te klappen op de maat van de overigens heel mooie en aanstekelijke muziek. Hij heeft een visie voor het invoeren van veel meer kleuren zogeheten vullingen, zodat de mensen kunnen kiezen waarmee de barbaarse boorgaten voor eeuwig kunnen worden verborgen. Dat zou ook wat meer vrolijkheid brengen onder deze groep mensen die zo lijden onder de orale bezetting uit het oosten. Hij vindt ook wel dat de paus van de zogeheten tandartsen, Alexander de Kleine, de touwtjes wel wat mag vieren.

Kaakchirurg Riekerd van Aarnautsen is het hier niet mee eens, want hij vreest dat een al te zeer bemoedigde jonge generatie wel eens het einde van de bezetting zou kunnen betekenen. En dat zou helemaal godsonterend zijn. De wet die hen door God gegeven is, en waardoor zij de macht hebben gekregen, moet gehandhaafd worden. Van Aarnautsen staat hierin niet alleen. Tenminste negentig procent van de zogeheten tandartsen en kaakchirurgen staan achter hem, alhoewel sommigen gedwongen zijn dit te doen. Ook is hij van mening dat het God Zelf is geweest die het zogeheten amalgaam heeft geschapen, en dat wij Zijn schepping moeten eren en ervan gebruik moeten maken. Hij is van mening dat het amalgaam ook goed gebruikt kan worden in andere delen van het lichaam, vooral in de botten. Hij vindt het onzin om mensen die jarenlang niet kunnen slapen van de heuppijn een nieuwe heup te geven. Implantaties van amalgaam zouden volgens hem wonderen kunnen verrichten. Dit omdat het volgens hem bewezen is dat amalgaam gevoeligheid van de botten kan afdekken.

Ja, de verschillende meningen over amalgaam en het gebruik ervan, dat is me er eentje. Nu wil Van Aarnautsen zijn naam veranderen in Van Aernautsen met Ae, want dat staat volgens hem veel deftiger. Men is er maar druk mee, met de grote drie, de drie supergeloven van dit land. Het christelijk geloof is daar helemaal aan ondergeschikt, want ook de christen buigt voor de dokter, de geestelijk verzorger en de zogeheten tandarts. Het geloof van de zogeheten tandarts is gebaseerd op de orale besnijding, als plicht, als prioriteit, en zij die rebels daartegen zijn worden doorverwezen naar de geestelijke verzorgers, want die mensen mankeren natuurlijk heel wat. Veel mensen denken dat we in 1945 zijn bevrijd van de nazi's, maar de bezetting door de nazi's is groter dan ooit, door de medi-nazi's, de psychinazi's en de nazi's van de mond, de orale nazi's. En dit is dan ook de drieenheid die alomtegenwoordig aanbeden wordt. Het vullingenbeheer wordt overgelaten aan de orale organisten, de tandpasta-producenten, die net zoals de nazi's fluor gebruiken, een afvalproduct, om de gehypnotiseerde kolonie gewillig te houden. Zij bespelen met grote flair en betutteling de monden van de leken-families, zodat er niet al teveel tegenspraak zal zijn. Men moet eten wat de pot schaft, en door het gepoets komt er ook nog eens lekker veel gifdamp vrij van de kwikhoudende en kankerverwekkende chemicalien die ze vullingen noemen inplaats van gedwongen bot-implantaten, als de kinderdoop na de besnijdenis. En na zulk een gebeurtenis is hun naam ineens haas, en zijn alle verdere klachten voor de psychiater en de zondagsschool. Nee, dan

ben ik maar als een oude jood die zegt : De verlosser moet nog komen. Een geschikte kandidaat hiervoor zou zijn Nelson Lincoln, die ook nog eens voor de dieren opkomt.

Onder dwangverpleging moeten we vandaag de dag van de verboden vrucht eten, om zo vervolgens nog meer in de problemen te komen, om zo nog rijper voor de verboden vrucht te worden. Dit is een vicieuze cirkel. En gedwongen implantaten hebben meer te maken met bezoek van buitenaardse wezens dan met werkelijke zorg. We zijn allang niet meer van onszelf. Maar goed, elke religie heeft zijn ongelovigen, en die moeten naar de hel. De hele wereld zal het beest achterna gaan om zijn beeld te aanbidden en zijn merkteken te dragen. De vijand werkt met vergiftiging, en met ontkenning ervan, zo is het altijd al geweest.

Mijnheer Olafsen uit Zutphen aan de Rijn zegt dat aan amalgaam geen enkel gevaar zit, want alles zit netjes ingedekt binnenin de kies. Nooit van dampvorming en metaalradiatie gehoord, mijnheer Olafsen ? Vervolgens zegt mijnheer Olafsen dat er maar heel weinig van het amalgaam daadwerkelijk in het lichaam terecht kan komen. Hoe weet u dat mijnheer Olafsen ? Ooit weleens opgemeten ? En weet u niet dat de apparatuur van de bezetters zichzelf echt niet zullen gaan verraden ? Drogredenaties, mijnheer Olafsen. En u heeft geen respect voor de mening van een ander, zelfs niet als het om hun eigen mond gaat. Uw wil is wet, want u heeft uw kolonie bezet, en duldt geen verzet. U houdt hen allen in slaap door het stafke van Doornroosje, met uw prikkende boren, soms tot aan de zenuw toe, en dan maar de gepleegde misdaden afdekken. Wie heeft u gezegd in de monden van gevoelige kinderen te gaan boren ? Het is niet veel anders dan Karel de Kleine die met het zwaard de ongelovigen dwong het christendom aan te nemen. En zo is de orale besnijding net zo erg als de vaginale besnijding, omdat het beiden om dwang gaat, en de klachten erbij niet serieus worden genomen. Klachten zijn de tekenen dat de bezetting werkt. En men wil dat zo houden. Alle tong zal belijden, elke knie zal buigen.

Bert Ootjes is door het verzet als zogeheten holistisch tandarts geplaatst in Bergen aan de Maas. Hij werd geplaatst voor het verwijderen van brandmerken, mertekens en nummers van het beest, en werkte in opdracht van de patient. Door de ongelovelijke werkdruk is mijnheer Ootjes overspannen geraakt, en plaatste het verzet een tweede zogeheten holistisch tandarts, professor Joost Achterbergen. Ook hij werkte in opdracht van de patient. Sindsdien zijn er vele zogeheten holistische tandartsen in het land gaan werken om de orale besnijdingen tegen te gaan. Veel van die zogeheten holistische tandartsen waren boorloos, maar ook de bezetters infiltrerden in deze branche, maar dan met boren. Om het infiltreren tegen te gaan plaatste het verzet scherpjes die zelf dauwdruppels konden aanmaken, en die scherpjes bezaten twee soorten poedertjes die op de zogeheten tandarts zouden reageren. Werden de dauwdruppels blauwkleurig, dan was de kust veilig, maar als de dauwdruppels roodkleurig werden, dan had de patient te doen met een infiltrant. Zo konden patienten het snel testen. Het was een uitvinding van Bert Ootjes. Niemand heeft ooit het tegendeel van de werking ervan kunnen bewijzen, en als er wetenschappelijk commentaar van buiten het verzet kwam, dan werd dat gewoon niet erkend. Het kwam er al snel op neer dat minstens vijftig procent van de zogeheten holistische tandartsen infiltranten waren van de bezetting. Velen hadden gewoon

hun eigen gifjes die ze gebruikten, en de orale besnijding werd gewoon doorgezet. Ook het half serieus nemen werd een grote trend.

Ik ben in het verzet gegaan toen ik 25 werd, maar omdat ik op straat werd neergestoken kon ik geen actief lid meer zijn, en beperkte mij hooguit tot discussie-groepjes. Ik raakte verlamd. Ik zit nu in een rolstoel, en moet weer langzaam leren lopen. Mijn vriendin helpt me daarbij. Vandaag ben ik met haar naar het naaktstrand gegaan omdat het buitengewoon mooi weer was. Daar waren mensen met mooie naakte plekken in hun mond, niet vervuild door de zogeheten tandarts. Alles puur natuur.

28 Januari 1971

De flower power beweging groeit nog steeds, meer dan ooit. Ook de 'Baas in Eigen Mond' beweging groeit hard, vooral onder de jeugd. Ik kan weer een beetje lopen. De wonden zijn aardig genezen. De naaktstranden zijn dichtbevolkt nu. Overal wordt geprotesteerd en gedemonstreerd tegen de bezetting, tegen de grote drie, maar het ministerie is niet onder de indruk. Het is volgens hen door de gezondheidsraad bewezen dat de grote drie geen kwaad hebben verricht en een bevordering zijn voor de volksgezondheid. Inmiddels grijpt de bevolking massaal naar speciale tandpastas voor gevoelige tanden, want nieuwe zogeheten vullingssoorten zorgen ervoor dat zelfs duikers niet meer zo diep konden duiken als voorheen, doordat ze de druk op de mond niet meer aankunnen vanwege deze nieuwe aanwinst in de farmaceutische industrie. Dit wordt door het ministerie ontkent. De nieuwe zogeheten vullingssoorten zijn prima. De bezetting kan er alleen maar van profiteren. Er wordt alleen vanuit het hogere elite-ras gedacht. Het leken-ras is niet interessant. Steeds meer jongeren beginnen zich tegen de flower power beweging te verzetten, omdat er maar niets gebeurt. Het is allemaal te soft, en de meesten worden gezien als watjes die niets ondernemen dan mantras zingen en mandalas tekenen. De heavy metal beweging begint te groeien, en kaapt veel van de flower power beweging weg. De zogeheten underground wordt een grote attractie voor degenen die maar geen aansluiting konden vinden in de flower power beweging, of hen die erin teleurgesteld waren en grote vraagtekens hadden.

Bert Ootjes begint een nieuwe pseudo-industrie en wordt door de politie opgepakt en vastgezet. Hij is inmiddels de grootste verzetsstrijder die het verzet kent, en de bekendste. Hij wordt ook wel de Vader van het Verzet genoemd. In de gevangenis vindt Bert Ootjes een nieuw hormoon uit wat tanden weer kan laten aangroeien. Wel zorgt dit hormoon ervoor dat de tanden om de zoveel tijd gewisseld worden, en dat betekent dus tegelijkertijd het einde van de hele zogeheten tandheelkunde. Het hormoon is een mengsel van een stof die door haaien en krokodillen wordt gedragen, en die door een simpele injectie in een mens ingebracht kan worden, eens en voor altijd. Vanaf het moment van de injectie maakt het lichaam de stof zelf aan. Het hormoon slaat in als een bom, en naast het verdwijnen van de zogeheten tandheelkunde valt ook de geestelijke gezondheidszorg en ook het medische bewind. Nu een van de grote drie is gevallen blijkt het dat ze hun belangrijkste schakel kwijt zijn. Mensen

worden gezonder doordat ze niet meer als een afvalput van gifstoffen worden behandeld. Ook het kerkelijk geloof valt hierbij in, en onze erfenis bleek niet veel meer te zijn dan een zogeheten vulling na de besnijdenis, en nu de besnijdenis was verdwenen daalde ook de behoefte naar een zogeheten vulling, maar de dwang was er nog steeds. De grote twee adopteerden toen het kerkelijk geloof als nummer drie, maar de geloofwaardigheid hiervan was tot een minimum gedaald, en velen lieten zich niet zomaar meer afzetten.

3 Januari 1980

Bert Ootjes komt vrij, en zorgt ervoor dat ons land de onafhankelijkheid krijgt. De geestelijke gezondheidszorg en het medische geloof worden tot liefde-werk gereduceerd. Het kerkelijk geloof mag daarbij helpen, maar verliest haar macht. Nelson Lincoln wordt de nieuwe anarchistische leider, en ook Joost Achterbergen speelt hierin een grote rol. Zij worden de nieuwe grote drie. Een man genaamd Tutuc zet een geheel nieuwe religie op gebaseerd op liefde en sex. Maas-Middelland wordt de nieuwe hoofdstad, waar professionele prostituees zich zetelen en de stad leiden. Er worden meer naaktstranden geopend, en het land wordt voor vijftig procent naturistisch. Tutuc richt de Naturistische Anarchistische Partij op, de NAP, en krijgt zestig procent van alle stemmen. Velen hebben een andere definitie van naturisme, die volgens hen veel meer is dan gewoon naakt lopen. Binnen het naturisme komen vele stromingen. Er wordt fel uitgehaald naar de mode beweging die wordt gezien als sexuele onderdrukking en het creëren van een underdog. Nog steeds dertig procent van de bevolking hangt de mode beweging aan, en ze hebben grote invloed, vooral op scholen, waar andersdenkenden al snel als leken-ras worden gezien. De mode wordt steeds meer gezien als manipulatie en als een belemmering voor de vrijheid.

28 Augustus 1981

Het land heeft de status van Utopia bereikt. Er is vrede overal. Men kan elkaar weer waarderen, men voelt zich weer veilig bij elkaar, er is weer vertrouwen, rust, maar ook onafhankelijkheid. Ik kan inmiddels weer goed lopen en alles weer doen. Veel ga ik met mijn vriendin naar het zwanenmeer, het plantsoen. Hier kom ik helemaal tot rust. We hebben het vaak over onze schooltijd. Ik ben erg veranderd volgens mijn vriendin, minder druk. De roosjes beginnen uit te komen langs het zwanenmeer, en ze brengen wit sap voort. De grootste zwaan van het plantsoen gaat stoer over het riviertje dat het slot omgeeft. Altijd ruikt het hier naar zeewier. Als ze van die grootste zwaan niet zouden zeggen dat het een zwaan was, dan zou ik denken dat het een paard was. De bloemen komen hier laat uit, en niemand weet waarom. Altijd pas na de mid-hitte van de zomer. De criminaliteit is hier tot een nulpunt gedaald. Ik voel me weer veilig op straat.

In andere landen is het nog geen Utopia, en zijn missionarissen van Bert Ootjes vaak niet welkom. Heel veel buitenlanders emigreren naar ons land, en er komen steeds meer flats, die ook steeds hoger worden, en dit schijnt een goede uitwerking te hebben op de onderlinge vrede. In de politiek in andere landen gaat het er hard aan toe, ze geven Bert Ootjes geen kans. En ons land noemen ze de nieuwe toren van Babel. Dan wordt Bert Ootjes in het buitenland vastgezet wegens het smokkelen van zwaar alcoholische dranken. Hier schrijft hij zijn apocalypse. In ons land wordt een standbeeld van hem opgericht. Zijn geboortedag wordt een nationale feestdag. Met de diertjes gaat het helaas nog steeds niet goed. Ze worden nog volop geslacht, en er wordt nog volop van hen genoten. Wel heeft Nelson Lincoln al heel veel voor hen gedaan. Vegetariers proberen heel wat, maar worden aan alle kanten tegengewerkt. Hun hoop is eigenlijk op Bert Ootjes, maar die zit in de gevangenis. De dieren hebben zo nog steeds geen onafhankelijkheid, en behoren nog steeds tot het leken-ras. Slagers beginnen steeds meer reclame te maken, met de meest idiote, uit zijn verband gerukte, betuttelingen, en proberen de massa met liedjes en slagzinnen in hypnose te houden. Leuk, zo'n arm diertje slachten, en dan ook erbij gaan zingen. De zingende slagers zijn populair, en er worden veel platen verkocht. Ook banketbakkers werken veel vaker met vlees. De warme broodjes met vleesvullingen gaan pijlsnel over de toonbank heen. En ze vinden steeds weer nieuwe dingen uit, en verleggen hun grenzen voortdurend. Voor de dieren is het nog geen Utopia. In het buitenland hebben de dieren het beter.

In de ogen van de dieren zijn de slagers en hun consumenten de bezetters. Zij vinden het racisme, maar niemand schakelt in op hun frequentie, en zij hebben geen diploma's. Nee, dit land is met zijn kar vol diploma's aan de rand van de afgrond terecht gekomen, ook al noemen ze het een Utopia. Maar in de apocalypse hebben de dieren het laatste woord.

2 Augustus 1982

Grillen zijn 'in'. Er wordt veel gebarbecued, veel gezongen en gedanst. Voor de dieren lijkt het alleen maar erger te worden. We zijn in de tachtiger jaren beland. Vlees wordt een handig weggevertje, een uitstekend kado voor speciale gelegenheden, en een bewijs van eeuwige trouw en liefde. Huwelijks-taarten worden meer en meer omgezet in bouwsels van vlees, en de miniaturen van zowel bruid als bruidegom op de top van de vlees-cake zijn steeds meer naakt, als een propaganda voor het naturisme, wat natuurlijk op zich niet verkeerd is. Steeds meer wordt er de nadruk gelegd op praktische collectieve ambacht, waarin de vlees-eter moet zien wat hij eet. Veel demonstraties van openlijke slachtingen worden vertoont, en het vlees bestemd voor een huwelijks-feest wordt op het feest zelf geslacht. Door dit soort openlijke vertoning steeg allereerst het aantal vegetariers dramatisch, maar later werd het als cultuur-goed gezien, als educatief. Zo werd alles geheel gestileerd, en elke zenuw lamgelegd. Woorden als 'traditie' werden gebruikt, terwijl die traditie er nooit was. Vegetariers hadden ingezien waar het anarchisme het land naar toe had geleid, en begonnen te verlangen naar een milde vorm van communisme. Een bekend schrijver sprak: 'Het educatieve zwaard heeft een praalwagen gemaakt voor het bandeloze verstand.' Het werd een chaos in het land. Iedereen zag uit naar de terugkomst van Bert Ootjes. Maar die kwam maar niet, want die zat vast in het buitenland. Joost Achterbergen promoveerde weer ergens met een verslag over de

carnivorische problematiek, maar dat haalde allemaal niets uit. Men was ergens in aan het vastroesten en kwam er niet meer uit. Er kwam een wet dat iedereen die nog vlees wilde eten de dieren zelf moest fokken en slachten. Negentig procent van de bevolking werd hierdoor boer. Nelson Lincoln had gehoopt dat ze door deze wet zouden terugschrikken, maar nee hoor, het werd een sport, een trend, een ritueel, ja, een geloof. En er werd zoveel mogelijk nonsense over verkocht. Het land kwam in een draaikolk van schaamteloos geweld en arrogantie tegen dieren. Dieren werden gewoon door de steeds naturalistischer wordende bevolking als minderwaardig gezien, als ondergeschikt aan, als plezier-leken die uitgebuit moesten worden. Het werd een agrarisch land van veeteelt waarin iedereen betrokken werd, en de vegetariërs zonderden zich veelal af. Zij konden dit zinloze geweld niet bevatten, en velen van hen vertrokken naar het buitenland.

Zovelen konden hun worstjes met karbonaatjes niet missen. Ze moesten er toch niet aan denken om zonder de speklapjes en de frikandellen door het leven te gaan. Vleesproducenten haalden zelfs stunts uit door het vlees te laten regenen op speciale dagen. Het land had een nieuwe bezetter. Men begon een hogere ethische en morele waarde aan vlees te hechten. Het zou gezond zijn en zelfs noodzakelijk voor het instandhouden van het menselijk ras. Het dierlijk ras stond dus zichtbaar op een lager plan volgens deze bezetter. En dieren konden niet spreken, dus die konden zich niet verzetten. De nieuwe orale bezetters waren gekomen. Het geloof in vlees redeneerde als volgt : Mensen waren engelen, en dieren waren gevallen engelen, duivels. Zo verdedigden ze hun handelwijzen, en daarmee beweerden ze ook nog eens dat wanneer zij die dieren verslonden, dan werden hun zonden vergeven. Ik legde me er bij neer. Ik kon niets doen. Vaak ging ik met mijn vriendin naar het zwanenmeer om te bespreken wat we konden doen, maar er was niet veel wat we konden doen. We voelden ons machteloos, en besloten te genieten van de dieren die er nog waren, en die met rust gelaten werden : zwanen. Vaak gingen we 's nachts naar het meertje, trokken onze kleren uit en gingen daar zwemmen met de zwanen. Op een dag nam de grootste zwaan ons op zijn rug, en bracht ons naar het slot. Er woonde hier niemand meer. Het slot stond vol met ridder-pantsers. We zijn toen naar boven gegaan en gingen op een oud bed liggen. We waren helemaal naakt. Ineens kwam de zwaan binnen met een pluimhelm op. Dat was wel het zotste wat we ooit gezien hadden, en we moesten beiden heel erg lachen. Boven het bed hing een schilderij met naakte vrouwen en een wereldbol. We wisten dat het een naturalistisch slot was. Het was vrij toegankelijk voor iedereen. Overal waren ook spinnewebben. Op een verdieping hoger waren nog meer schilderijen met naakte vrouwen. We besloten weer terug te gaan, zwommen het meertje over, en klommen even later ons bed in. Een man scheen het allemaal op camera te hebben vastgelegd. Hij had een zwarte hond met manen. Hij liet het ons zien en zei dat het het mooiste was wat hij ooit op kamera had vastgelegd. We voelden ons niet bespied ofzo. We vonden het wel dapper van hem, en bovenal knap. Hij wilde ons wel meer beeldmateriaal laten zien. Het waren veelal naaktscènes. Ik kwam dicht bij zijn zwarte hond met de zwarte manen. De hond had zulke prachtige ogen en ik moest hem gewoon omhelzen. Het dier was één en al geconcentreerde kracht. Het dier leek wel van adel. Alles was rust hier en vredig, en we kregen een goed contact met de man.

Hij wilde ons wel vaker filmen, en we stemden toe. Hij was een filmmaker die op zoek was naar unieke, zeldzame tafereeltjes. Wat deze man deed was kunst, hij had de gave om de climaxen en het goede van het leven te vereeuwigen. Mijn vriendin kreeg hem lief. Hij was

van haar leeftijd. Ik zei : ‘Ga je gang.’ Ik kon me voorstellen dat ze iemand nodig had van haar leeftijd. Ik was altijd veel te jong voor haar, alhoewel ik me ouder voordeed dan ik was. Nu was ik me dan steeds kinderlijker gaan gedragen, omdat ik daar vroeger nooit de ruimte voor had gehad. Ik beleefde mijn jeugd nu voor de eerste keer in mijn leven. Ik ontmoette een jonge vrouw, jonger dan mij, een buitenlandse, en we werden smoorverliefd. We deden alles samen. Ook gingen we ’s nachts vaak zwemmen in het zwanenmeer, en bezochten we vaak het oude slot. Ik bleef wel gewoon hele goede vrienden met mijn vroegere vriendin en haar nieuwe geliefde. Ik had het gevoel dat zij veel beter bij elkaar pasten, alhoewel we altijd een fantastische relatie hadden gehad. Het was goed zo. We waren beiden verzadigd van elkaar. Ik begon een nieuwe hoofdstuk in mijn leven, en zij ook, en ik was nog steeds verliefd op haar en zij op mij. En de liefde was mooi en goed. De man die van haar leeftijd was had haar op het moment meer te bieden dan ik had, en hij kon heel wat leegtes vullen die door het leeftijdsverschil tussen haar en mij waren ontstaan. Zij had mijn moeder kunnen wezen. Ik had nu behoefte aan iemand die op één lijn stond met mij, van dezelfde leeftijdscategorie, of iets jonger, omdat ik mezelf nu ook jonger gedroeg dan ik was.

De tuin rondom het slot leek Arabisch, hier in Rotterdam. Het had een beetje een pseudo-religieus-communistische gloed, wel heel mooi trouwens, bijna sprookjesachtig. Het was alsof de zwanen de sleutel ergens bewaarden. Mijn nieuwe vriendin had grote volle borsten die vol leken te hangen met melk, net zoals mijn vorige vriendin. Het leeftijdsverschil hoefde nu niet echt opgevuld te worden, want we scheelden niet zoveel in leeftijd, maar wel kon het lengteverschil opgevuld worden. Zij was kleiner dan mij, maar verder absoluut niet klein. Omdat ze bruin was zei ze altijd dat ze chocolade-melk had, maar dat was natuurlijk maar een grapje. We hadden beiden een bepaalde orale fixatie en dat was tegelijkertijd om te overleven. Er woedde nu eenmaal een orale oorlog. We waren schaakmat gezet in een machtsspel. De gelovigen zeiden altijd dat het paradijs van Arabisch-Babylonische oorsprong was, dus voor ons was het gebied rondom het slot altijd paradijselijk. Hier moest ergens de sleutel hangen. Met mijn nieuwe vriendin dwaalde ik door de gangen van het grote slot, diep in de nacht. Overal hingen naaktschilderijen die ons denken leken te programmeren. Veel van die schilderijen waren enigmatische paradijselijke taferelen. Sommige vrouwen werden met een blinddoek beschilderd, naakt en met een zwaard. Soms een weegschaal vasthoudende, of een schaal met daarin een soort zwarte of grijze stof. Ze hadden een rechterlijke of richterlijke uitstraling of houding, als een vrouwe Justitia. Ook gaven zij mannen die stof te drinken. Ik moest ineens weer aan die amalgaam-toestanden denken. Zou het een vonnis zijn gebaseerd op in het verleden gepleegde misdaden ? De vrouwen waren van bruine huidskleur, maar niet altijd. Zou de bron van dit alles in het paradijs te vinden zijn ? Zou daar wat mis zijn gegaan ? Waarom gaf Eva haar man van de giftige vrucht ? Ik viel bijna naar achteren toen we in een kamertje kwamen met nog een schilderij. Dit schilderij was heel hoog opgehangen, boven een deur die een open haard verborg. De man was geblinddoekt in dit schilderij. De vrouw niet. Zij had twee ogen als rode appels waardoor ze naar hem keek. Hij zat op een stoel. Zij had een zwaard en een sigaar. Boven het schilderij was nog een schilderij met een geblinddoekte vrouw met een zwaard die stond alsof ze klaar was om te kappen. Maar dat was het schokkendste niet : Beide vrouwen waren als etalage-poppen, werkende voor een industrie, en ze hadden geen borsten. Die waren afgekapt. Ze konden hun moedermelk niet geven. Hun vagina’s waren afgedekt met metaal en een slot. Zij waren kinderloos, ontdaan van hun seksualiteit. Daarom gaven ze niets dan gif en verderf. Mijn nieuwe vriendin schrok er ook van. Het deed haar denken aan de vaginale besnijdenis in Afrika.

‘Zouden dieren zich ook zo voelen?’ vroeg ik. ‘Zij worden besneden tot de dood.’ Mijn nieuwe vriendin knikte. Ik voelde me onwennig. Toen zijn we maar teruggegaan. ‘Bij de indianen,’ zei ik, ‘in het amazone-gebied, werden soms de borsten van vrouwen geamputeerd zodat ze beter hun pijl en boog konden gebruiken.’

‘Ja,’ zei zijn vriendin, ‘en in Fenicie wat nu Turkije is werd Attis aanbeden, een aan zijn lot overgeleverde jongen die door wilde schapen werd grootgebracht, en zichzelf ontmande door een vloek. Uit zijn bloed kwam de naaldboom voort, en hij was een vroegere Jezus.’

Als in Turkije daadwerkelijk het paradijs heeft gelegen, dan ging daarachter nog steeds deze gruwelijkheid schuil: een dieper kruis, een genitale afsnijding, een sexuele apartheid. En dit had grote orale gevolgen. Het moederschap en de mannelijkheid werden ingeruild voor de oorlog, de jacht, de dood. Attis had zijn geliefde, Cybele, verlaten voor een sterveling, en werd door Cybele getroffen met de vloek van waanzin, vanwege de jaloezie. In de Joodse legendes duikt ook de naam van Lilith op als de eerste geliefde van Adam, maar zij werd al heel snel de hof uitgestuurd, omdat zij zich niet aan Adam wilde onderwerpen. En dit kruis was een enigma met vele gevolgen. Lilith zwoer dat zij de kinderen van Adam, de mensen, zou vernietigen. Zij kwam terug als de slang om Adam en Eva het gif aan te bieden. Ik ging op mijn buik liggen, en mijn vriendin ging op me liggen. Ik was niet getroffen door een vloek omdat ik een andere vriendin had nu, en mijn vorige vriendin had ook een andere vriend nu. Er was geen jaloezie. Er was vrijheid. Er waren geen rekken in onze monden meer.

Hoofdstuk 2.

‘Een vrouw zonder borsten heeft alleen gif te voeren,’ wordt er weleens gezegd, figuurlijk dan. Dat betekent dat een vrouw die geen verantwoordelijkheid draagt, geen moederlijke empathie, een gevaar is voor de samenleving. Dat was de slang in het paradijs, maar we zagen al dat er vele kanten aan het verhaal zaten, vele factoren speelden een rol, en het is niet echt eerlijk om alles zwart-wit neer te zetten met vurig religieus fundamentalisme. Er waren andere kanten. Wie hakte de borst van de vrouw af? Waarom was ze zo woedend op de man, en wilde ze hem berechten? Is er een kant van het verhaal die wij niet kennen? Of heeft ze haar borst zelf afgehakt, als een amazone, om zo macht te kunnen voeren over de man? En met welke redenen? Voelt ze zich bedreigd door de man? Of wil ze gewoon dwars haar zin doorvoeren.

Ik besluit met mijn vriendin terug te keren tot het slot. Ditmaal gaan we nog hoger. Op een hogere verdieping vinden we veel olie-lampen, veel Arabische spulletjes. De schilderijen zijn veel bloederiger hier, met veel naakte vrouwen die oorlog voeren. Ook zijn er veel jacht-

tafereeltjes. We lopen naar de volgende verdieping, waar het enigma al snel toeslaat : afgehakte koppen van bizons staan op de schilderijen. Ook zijn er veel azteekse schilderijen, waar azteekse priesters de harten uit hun slachtoffers snijden en omhoog houden. Het is een dolle boel van besnijdingen en afsnijdingen, allemaal om apartheid te creëren. Weer een verdieping hoger staat een enorm schilderij met de toren van Babel. De toren van Babel is een verhaal uit de bijbel waarin mensen een toren proberen te bouwen naar de hemel, en naam te maken, maar dan daalt God neer om hen te verwarren en te scheiden, zodat ze elkaar niet meer kunnen verstaan. Nog een verdieping hoger staat een standbeeld van een engel, waarachter een schilderij is met de boom des levens. De engel lijkt op een wachter, zelfs op de engel des doods. Ik houd mijn vriendin vast. We zijn beiden naakt, en staren verschrikt naar de engel en het schilderij. Naast ons is nog een klein trapje naar boven, naar een zoldertje. We horen een stem : ‘Wie wil het ei uitbroeden, wie eet het, en wie staart naar de dop ?’

‘Zei jij dat ?’ vraag ik aan mijn vriendin. ‘Nee,’ zegt ze. ‘Jij ?’ Ik schud mijn hoofd. Dan vliegt er een papegaai van het zoldertje naar beneden. ‘Oprassen,’ schreeuwt hij. ‘Wie heeft jullie gezegd hier te komen. Het ei zal rotten.’ We lopen naar boven naar het zoldertje en zien overal rotte eieren liggen. Het stinkt hier ook verschrikkelijk naar rotte eieren. ‘Te laat,’ krijst de papegaai, ‘te laat. Jullie hadden eerder moeten komen om het geheim te zien. Nu is het weg, voor eeuwig. Dit is wat jullie krijgen voor jullie optreden : Rotte eieren.’ Tussen de eieren ligt een klein kruisje waaraan een staafje hangt dat lijkt op een mannelijk geslachtsdeel. ‘En nu oprotten,’ roept de papegaai. Het beest begint ons te pikken, en we rennen naar beneden. Het best blijft ons pikken totdat we uit het slot zijn. Snel rennen we door de tuin het water in, en zwemmen naar de overkant, maar nog steeds houdt het beest niet op met aanvallen. Dan komt de grootste zwaan ons te hulp. We houden er heel wat plekken aan over, en willen voorlopig niet meer naar het slot.

Blijkbaar is de vruchtbaarheid aan het lijden verbonden, onlosmakelijk, als twee tegengestelden, het naakte aan het bedekte. We moeten maar wachten totdat daarin vrede is gekomen. In de grondtekst van de bijbel is het paradijs Sheool, het dodenrijk, oftewel de tuin der doden. Ook de val was een werking van het paradijs, om het offer te doen rijpen. De ruwe diamant moest geslepen worden. Ze ligt op mijn rug en heeft haar armen onder mijn oksels door en houdt mijn schouders vast. Ze probeert me op te trekken, maar ik ben moe. Dan vallen we beiden in slaap.

Een oosterse tuin van geheimen, met religieuze valstrikken. Ik schrik wakker. Zij houdt me vast. Ik val weer in slaap. Voor een tweede keer schrik ik wakker. Zij houdt me weer stevig vast, en ik val weer in slaap. In wiens armen lig ik, of is dit weer een strik van de dood. Hoe dan ook, ik heb het nodig om door de dag te komen. Het is mij gegeven. Ze staan daar voor huizen als paardjes, paardjes van de apocalypse om de volle druiven te betreden, te vertrappen. De maan schijnt, de sterren vallen, een droomweb houdt mij vast. Houd mij vast, laat mij jouw trekpop zijn, in dit speelse paradijs is het beter te zijn, beter dan daarbuiten. Het paard van religie trapt hard, ongenadig, straft voor eeuwig, zet schaakmat, en trapt dan de druiven van het genot in, één voor één, en soms meerderen tegelijk. Een hard besluit, van een

jaloerse God, een erfenis, van lang geleden, een raadsel dat brult, smeekt, dwingt. Kijk naar de vrucht, niet naar de dop, eet niet, want het is slechts vergif, maar zoek naar haar geheimenis, broedt het uit, en ren wanneer je kan, zweef over de wateren, als een afstandelijke liefde, veilig en ver weg als de zon. Laat de hoop je niet ontnemen, laat je niet zeggen dat ver weg alleen maar koud is, want kijk naar de zon, die het verste weg is van ons allemaal, en schijnt en warmte geeft zoals niemand anders dat kan. De zon, de astronaut, op zoek naar geheimenissen, het grote broeden.

Ik maak een verkeerde beweging en er knapt iets in mijn rug. Toch nog een complicatie van de steekpartij. Ik vecht tegen de dood, en heb een bijna-dood-ervaring. Ik kom in het paradijs, waar naakte vrouwen zijn, overal. Zij houden een geheim vast, een ei, een groot ei, een doorgang, een weg. Het is een ei vol van bloed. Ik bekijk het ei vol belangstelling. En het bloed stolt, en brengt een lichaam voort met orale en genitale vrijheid. En er is een harmonie tussen die twee, en er is vrede. Na een paar dagen ben ik weer de oude. Er is iets veranderd in mij. Ik heb de dood ontmoet, en daardoor het leven. Ik sta aan beide kanten. Ik ben de brug tussen twee naturen.

Er stonden vele narcissen in onze tuin, vechtend tegen de koude dood. Zij gaven het leven warmte, de mensen een warme deken. Alles was bevroren, bevroren legers. Er werd gehandeld in mensen. De koude hand des doods greep hen, en wie kon daar tegen opvechten. Sommigen dachten harmonie in bloed te zien, anderen alleen maar twist. De raven kwamen over de stad. De stad was snel opengebroken. Er was plaats voor het enigma nu, men staarde niet alleen maar naar de dop. Men at niet meer van het vergif. De broeders waren gekomen. In de heldere zon stonden zij daar, in de Arabische zon. De raven waren uit het oosten gekomen. Oosterse wachters waren nu in de stad, kloppende op de deuren. Zij brachten dat andere nieuws. Zij geloofden dat zij het hart waren binnengegaan, op de zwaan waren zij geklommen, en het bracht hen hier. Ook zij hadden hun verwachtingen, hun verlangens, hun logica. De Arabische zon was heet. Zij waren de paarden van de apocalypse, maar niemand heeft hen begrepen. Zachte hoeven hadden zij, manen overal, lange wimpers, dromerige ogen, bruin, dromend van zachte winters, sneeuw witte daken, waarop het paarse zou neerdalen. De paarse hand zou hen allemaal wegnemen. Zij hadden hun schuilplaats in het oosten wanneer de winter zou vallen, en dan zou het pas echt hard en koud zijn. En de drop-verkopers zouden er rijk van worden, de banketbakkerijen vol, want iedereen wilde daar ineens slapen. Men zou vluchten tot het orale als de genitale klem zou worden gebroken. Nu lag zij nog vastgebonden op de grond, maar de wachters waren dichtbij haar. Ik hoorde een schreeuw. Zij stond op, en bedekte haar naakte lichaam met een nachtjapon. Zij ging de nacht in met een fakkel, zij was de moeder der raven. De paarse hand bracht haar op de punt van de kerktoren. Een sneeuw witte dag zou het worden, nu Doornroosje was ontwaakt. Niet door een kus. Neen. Door een warme hand, een innige omhelzing.

Het was een paarse dag met lange manen, een koninklijk feest. Doornroosje was opgestaan. Zij stond tussen haar vader en moeder in, de oude koning en koningin. Zij bracht hen de smeltende chocola die voor eeuwen verborgen was gehouden. Iedereen zou wel met haar willen dansen, iedereen zou wel een veeg van haar chocola willen krijgen. Maar zij was

selectief in haar genade, zeer selectief. Zij bedekte de edele vruchten met chocola, en schoof hen in de ogen. De bakker stond buiten op een kist en zong van haar. Zo lieten zij het feest ten einde gaan. Maar tot diep in de nacht werd er nagenoten. De bakker stond bij de notenboom met een bijl, en brak het open. Kisten vol mandarijnen stonden hier, kisten vol oude mandarijnse koningen, met een mandarijns accent. Een zetel gaf zij aan de oude man die zij door het licht had geleid. De baard van de oude tovenaer die vastzat in de boomspleet was losgesneden door het zwaard van haar ogen. Haar ogen spotten vuur, en lieten de koralen zien. Dit allemaal in flitsen, niet teveel, want teveel van dit goede zou de draken opwekken. Zij wilden Doornroosje voor eeuwig laten slapen, en niet slechts voor honderd jaar.

Ik keek met haar over de rivier van gisteren, naar de dampen ervan en de spoken, en wij wilden er niet wezen. Wij waren gevangen door het morgenland, waar de prinsessen en prinses van gisteren niet meer regeerden. Wij konden het, ja, wij konden het wat we jaren niet gekund hadden. In het midden van de stad was zij verlicht. Wij werden door haar gevuld als roomsoezen. Van taai vlees waren haar vullingen, niet om te eten, maar om te broeden. De kok van de slacht werd terechtgesteld, en dit allemaal na een reeks lovende woorden. Morgen zou de maaltijd zijn, niet vandaag. Nooit meer zouden wij van onrijpe druiven eten waardoor de tanden van onze kinderen sleet waren geworden. En deze komende maaltijd was een maaltijd voor vogels, raven, want zij waren bestemd voor dat uur om het eerste aan tafel te gaan en te eten. Het oog van de stad wilde haar verlichten, want de stad had haar nodig, en wilde haar nooit meer uit het gezicht verliezen, maar op die dag vertrokken de zwanen naar het oosten. De raven hadden de stad nu, en zij werden ingenomen, zoals zij eens innamen. Het pasen met zijn versierselen van drop was nog steeds een ingrijpende gebeurtenis. Ik keek haar aan, zij keek naar mij. Ik had mijn oude jeugdliefde teruggevonden. Zij had kleine borsten, niet gevuld, zij was teder, intens, voorzichtig, zacht. Nooit zou er meer een zondvloed komen na die dag. Haar regenboog was een teken daarvan aan haar hemel. Ik schraapte de damp er vanaf. Een standbeeld werd van haar opgericht in de stad. Wij zouden haar nooit vergeten.

Na die week speelden de kinderen spookje in de stad, en werden de oude hobbelpaarden uit de schuur gehaald. Zij speelde, ik droomde. Het was de slag der herinneringen, rijkelijk belegde het mijn brood. Ik liet de raven er van eten. Ik at de worst van het verleden door de berg naar de andere kant, en daar werd het varken van de toekomst geslacht. Tijd was niet meer. De bezetters hadden de stad en het land ingenomen, weer vanuit het oosten, door de Arabische zon. En ik kon alleen maar glimlachen. Ik vond het wel grappig, al die vogels. Wij voerden de vogels aan het zwanenmeer, maar de zwanen zijn hier nooit meer teruggekomen. Zij hadden het geheim ergens anders gebracht. Ook voerden wij de paarden die dag, de paarden van deze apocalypse. Beschuit was haar lievelingsvoer, en rozen haar lievelingsbloemen. Een paard zwom door de grachten. Ik keek erna, en mijn rug maakte mij los van de aarde. Ik zweefde er boven, als een grote broer, als de lange neef. Ik verzorgde de aarde als mijn broertje.

Het regende buiten. Ik zat met mijn jeugdliefde op de bank. Aan al het oude was een einde gekomen, nu ik het oudere had gevonden. Het was als een harem in mijn gedachten, een doornenkroon, een rozenkrans, de cirkelzaag boven Bagdad, de ster van Betlehem. Een zoete ster was het, van genadeloos geduld. Haar licht was verblindend, en toen konden we ineens

weer voelen, elkaar voelen. Voelen datgene wat zo lang was weggeweest. Zij liep zo langzaam in haar lange nachtjapon, een oosterse avondjurk, leren schoentjes met riempjes, met allerlei gaten, gelakt, en haar sokjes waren kinderlijk als de bloesem. En nog steeds dacht ik aan de zwanen. Waar zouden ze zijn ? Verblindend was haar licht, des te zoeter haar aanrakingen, haar verschijning. Teer licht, weeskind, wolf, onbegrepen. Ongezadeld in de nacht. Ik borstel haar, er is rust. Zij neemt haar pijl en boog, en gaat de stad in. In de stad staan beelden van zwanen, als een herinnering aan die dag. De zwanen zijn van steen, niet van vlees. De stad is verlaten van zwanen. De oorlog is dood. Elke knie zal zich buigen, elke tong zal belijden, en niemand weet wat. Een onverbiddelijk zwaard heeft de oorlog lamgelegd. Het vrede-rijk is aangebroken. De paarden van de apocalypse gaan streng door de stad heen, en dan komt de zon op, de Arabische zon. Het jachtboek is nu geopend. Men bekijkt de plaatjes, en begrijpt niet waarom. Men wil terug naar de oude dagen, maar het kan niet meer. Ik borstel haar haren, er is rust. Ze is in de stad met haar boog, als vrouw Justitia. De rechtszaak begint. Zij was een vrouw van geconcentreerde kracht en zwakheid. De jacht-engel. Zij roepen vrede vrede, terwijl er geen vrede is. Na de duizend jaren zal er een nieuw tijdperk van vrede aanbreken. Ik borstel haar haren nog steeds. Ze zegt niks. Ik zak weg, en ze gaat op mijn rug liggen. Als een kat heeft ze haar prooi. De vlekken van de luipaard spreken van oude wonden. Dan breekt ze mijn rug, en ik ben niet meer van de aarde. Haar bereiken kan ik niet, alleen door stralen. Ik moet haar overgeven, ik moet haar loslaten, de afstand zal nu rechter zijn. Ik voel mij als een Arabische zon, die het ijzer laat stinken, die het leer zacht maakt.

Zij zal het grote ei uitbroeden, zonder dat het haar zal doden. Van het vergif zal zij niet eten. Eens sprong zij in het wespennest, en werd een luipaard. Nu komt zij niet dichtbij, maar broedt van ver weg. De dokters zeggen dat mijn rug nu goed is, maar ik heb pijn. Zij zeggen dat dat er niet is. Zij staren alleen naar de dop. In een vuur dat eeuwig brandt wonen zij. Van een afstand ontkennen zij de problemen, een naaldboom groeit uit mijn wond. Grootgebracht door wilde schapen ben ik. We zijn omsingeld en schaakmat gezet door levensgevaarlijke zotten. De idioten van de planeet Idiotia zijn gekomen. Waren de dokters maar dronken en aardig. Wat is er van ons Utopia overgebleven ? De nieuwe bezetters ruiken als het oude, de mondenrekken zijn weer terug. Ditmaal met veel prikkeldraad. IJzeren Jaap is uit zijn doos geklommen om de klokken terug te zetten. Waren de zwanen nog maar hier. Zij is een boogschutter, een teken aan de hemel, dat de oorlog nooit meer komen zal, maar we leven met de jacht. Een teken dat er nooit geen zondvloed meer zou komen, maar nu zijn we hier. De ijzeren maagd is onze straf. Zij broedt niet, zij steekt, zij is op jacht. Mijn rug is van ijzer, een bouwwerk van amalgaam, van kwik, van Mercurius, om de rest van mijn lichaam te verzielen. De dokters zien niets op hun foto's. Zij staren alleen naar de dop. Wij wachten allen op Bert Ootjes, die nu inmiddels een martelaar is. Maar de zwanen hebben hem bezocht. Mijn buik is gemaakt van witte en rode vulling, een eeuwig gif. Zelfs al is de wortel eruit, het symptoom zal altijd blijven. Een leuk syndroom waar geestelijk verzorgers aan kunnen blijven sleutelen. Ouders blijven met hun kinderen naar zulke dokters gaan, want als het kind geestelijk ziek wordt verklaard door de beroepsbeul, dan treft de ouders zelf geen schuld, want geestelijk ziek zijn dat ben je vanaf de geboorte, en zo hebben de ouders die hun kind verrot hebben geslagen een alibi. Zo is de zogeheten tandarts met zijn stiekeme, niet navolgbare, zogeheten vullinkjes die het kind beladen met complexe vergiftigingen en de syndroms-stempeltjes van de geestelijk verzorgers, de zogeheten psychiaters en hun handlangers, een professionele ouders-bescherming geworden. En hoe kan een kind tegen zo'n doortrapt systeem opboksen ? Een kind heeft geen diploma's, geen zegeltjes, maar mag

deze zegeltjes wel verbreken, door de paardjes van de apocalypse. Maar waar zijn de zwaantjes wanneer je ze nodig hebt ? En waar is Bert Ootjes ?

Rebelse kinderen worden al snel ziek verklaard, niet de maatschappij, nee, want de maatschappij is heiliger, in ieder geval heiliger dan degene die aan de bel trekt. De paardjes staan nog steeds in deze carrousel. En de mierzoete snoepjes van oma moeten de kinderen klaarmaken om een reis door de fuik van de zogeheten tandarts te maken. De zogeheten tandarts gebruikt hiervoor goedgepraat geweld. De Arabische tandarts was nu gekomen, en die was nog wel orthodoxer. Bij de balie werd snoep uitgedeeld wanneer een kind zich keurig en netjes had gedragen. Het hormoon van Bert Ootjes was inmiddels uitgewerkt. Ook de botten begonnen gaatjes te vertonen, en ook die moesten gevuld worden, en daar had de Arabische tandarts een heel arsenaal voor, en die duldde echt geen tegenspraak. Arabisch amalgaam werd daarvoor gebruikt, waarvan de ingredienten strict geheim werden gehouden. Alleen de ingewijden mochten de ambacht uitvoeren, en beunhazen werden streng gestraft. Die werden openlijk op de pleinen aan de schandpaal gezet. Nee, de Arabische tandarts, daar viel niet mee te sollen. Malafide tandartsen werden als kwakzalvers bestempeld, afgezet, en gingen sindsdien vaak zonder een ledemaat of ontmand door het leven. Azteekse praktijken kwamen niet zelden voor. De Arabische tandarts meende het. De bottenvuller, zo werd de Arabische tandarts vaak genoemd. 'Ik moet vandaag weer naar de bottenvuller,' klaagde een oud mensje. 'Ja, ik ook,' sprak een bijna tandenloos oud mannetje, en een ander moest de dag erna. Controles waren wekelijks, en sommigen moesten twee keer per week. Elke knie boog, elke tong beled, en elke trotse nek brak voor de Arabische tandarts. Als er problemen waren met het Arabisch amalgaam, dan werd dat altijd op iets anders geschoven, en dan voelde de Arabische tandarts zich diep beledigd, en kon erg kwaad worden, wat dan de meest verschrikkelijke consequenties had. Het was godslasterlijk om te twijfelen aan het Arabisch amalgaam. Zulke godslasteraars en aanstellers waren rijp voor de Arabische psychiater. De Arabische tandarts was wel heel goed voor dieren. Zo wreed als ze waren naar hun klagende patienten, zo genadig waren ze naar dieren.

Het lichaam van Bert Ootjes lag inmiddels op de bodem van het meer van Geneve, waar ze hem hadden gedumpt. Zijn botten werden later opgedoken en hij kreeg een eervolle begrafenis. De appel brandt, en kan niet meer gegeten worden. Er kan alleen nog maar gekeken worden als naar de uitbarsting van een vulkaan. De trekpop van het verleden is stuk, maar de Arabische tandarts kan het nog wel maken, want die handelt ook in speelgoed. Bert Ootjes zal zich zeker in zijn graf omdraaien. Speelgoed, om kinderen klaar te maken voor de tandarts. Nu kunnen ze nog spelen, maar straks ? Onze enige hoop is de marsmannetjes, maar die bestaan niet. De marsman marcheert onderdrukt in ons geconditioneerd verstand. De Arabische tandarts is de banketbakker, heeft een hotel-keten, is ambitieus. Hij is de grootste snoep-producent voor kinderen. Hij verdient wat bij, om ook een zwembad te hebben onder zijn kast van een huis. De Arabische tandarts is hier kind aan huis. Om Bert Ootjes wordt inmiddels flink gerouwd. Velen worden monddood verklaard. Ik begin een Arabische tandartsen-praktijk, zo'n beetje de enige manier om aan de Arabische tandarts te ontkomen.

Een nieuwe Arabische vogelsoort is er toegevoegd in het plantsoen, om het verlies van de zwanen op te vangen : de draai-konten. Prachtige vogels, daar niet van, maar ze kunnen zo vanuit het niets bezoekers aanvallen. Zo van : van te voren maar eerst bellen. Hele statige, deftige vogels met een strenge zwaar-orthodoxe etiquette. Zo ken ik er nog één. Het doet me een beetje denken aan die papegaai van het slot. Ik durf niet zomaar meer naar het zwanenmeer, het plantsoen. Deze vogels zijn geen grappen.

‘IJs ?’ vraagt ze.

- Ja, met slagroom, zeg ik

‘Siroop erbij ?’

- Ja, die rode

‘De Arabische tandarts zal daar blij mee zijn, die is lekker duur, en veroorzaakt veel gaten in je botten. Hij zal wel weer flink op je schelden bij de komende controle om zijn blijdschap om de winst goed te verbergen.’

- Nee, ik heb nu mijn eigen kwastjes. Ik kom niet meer bij die man. Ik ben nu zelf die man. Hij mag wel bij mij komen, dan zal ik hem een koekje van eigen deeg geven.

‘Arabisch amalgaam ?’

- Ja, schat, die met die vogelstront.

‘Schat, je weet toch dat je de doodstraf kan krijgen voor het verraden van de ingrediënten.’

- Laat hen maar hierkomen met hun bekken vol mislukte plastische chirurgie en gedwongen eeuwige mode.

‘Schat, je weet toch dat dat hun geloof is ? Ze weten niet beter, en dat moet je respecteren.’

- Ik heb daar allemaal geen respect voor. Heb jij respect voor een mes die in je rug wordt gestoken ?

‘Toe nou, liefje, dat moet je zo niet zien.’

- Oh, en hoe moet ik het dan zien ?

‘Moet je kijken hoe je jezelf opstelt, en dat noemt zich een Arabische tandarts. Een beetje professioneler mag wel.’

- Oh, gaan we het nu ook over professionaliteit hebben, en vergeet vooral het woord deskundig niet te noemen. Ga godverredomme een ezel kopen.

‘Zeg, jeetje, nu ga je ook nog eens een beetje lopen vloeken hier.’

- En doe jij nu maar niet ineens alsof je heilig Aagje bent.

‘Oh, heerlijk zo’n ruzie met jou, maar je weet wie er boven in bed de touwtjes in handen heeft.’

- Je hebt gelijk, ’t spijt me, zal niet meer gebeuren.

‘Goed, Jan Klaassen, dan is dat in ieder geval duidelijk.’

- Ja, Katrijn.

‘Moet je nu nog ijs met slagroom en rode siroop?’

- Nee, Katrijn, ik heb geen honger meer.

We starten een restaurant in het midden van de stad, zoals elke goede Arabische tandarts zou doen. Het voedsel is er zalig, en mensen komen hier echt om heerlijk te genieten. We hebben ons eigen plantsoentje met Arabische draaikont-vogels, door ons getemd. Een betere plek kan ik me niet wensen. Mijn wereld kan niet meer stuk, en de hare ook niet.

Het Kind Van Licht

Ik, 44 jaar, schrijver.

Ik houd van boeken, vooral van de wat mysterieuze boeken. Ik woon alleen in een kasteel. Om de dag door te komen drink ik veel thee. Als ik dat niet doe dan val ik in een diepe depressie die met het verleden te maken heeft. Arabische thee werkt het beste op mij. In de zomer trek ik er altijd met mijn caravan op uit. Ik heb vroeger gejaagd, maar daar heb ik me inmiddels voor negentig procent van bekeerd. Ik jaag nu alleen nog maar bij noodzaak. Ik ben een prominent lid van de jagers-vereniging. Ik houd van sport, maar ik merk bij mezelf dat ik steeds meer de rust opzoek. Ik houd van de indiaanse cultuur. Zij zijn het meest mysterieus voor mij. Ik ben verder niet gelovig, maar maak wel gebruik van de rijke symboliek van religies, als achtergrond. Voor mij is het natte kunst, de koude dood, ik geloof afstandelijk, maar wat ik dan geloof weet ik eigenlijk niet. Ik voel mijzelf als een agnost, die weleens gebruik maakt van de metaforen en archetypes om mij heen, waarin ik bij vlagen soms een echte passie heb, die mij overigens ook weer benauwd. Ik voel mij een gevangene van mezelf, van deze wereld. Ik schrijf om ergens de uitgang te kunnen vinden.

Ik houd van dunne boekjes, maar wat dikkere boekjes doen het ook wel goed bij mij. Sommige boeken zijn gewoon echt perfect van formaat en ik kan daar wel uren naar staren en over nadenken. Ik lees veel, maar ben ook veel bezig met mijn geheugen. Sommige boeken benauwen me, en die heb ik liever niet in huis. Ik ben op zoek naar de perfecte boeken. Zo bouw ik mijn stad, mijn land, en mijn huis.

Ik ken mijn kasteel niet, ik woon alleen in een klein gedeelte. In veel kamers ben ik nog nooit geweest. Het kasteel staat verder helemaal leeg. Ik kom uit een gereformeerd gezin, een nachtmerrie, daarom woon ik nu alleen. Niemand zal me ooit de les nog leren. Mijn vader was dominee, en mijn moeder was uit hetzelfde hout gesneden. Ik kon me nooit uiten daar, ik werd nooit serieus genomen. Alleen de dikke bril van mijn vader sprak de waarheid. Wij hadden niets in te brengen. 's Nachts is het alsof ik engelen hoor zingen. Vroeger leek het altijd alsof ik duivels hoorde zingen. Mijn vader noemde iedereen vroeger altijd 'duivel', en hemzelf beschouwde hij als een half-god. Ik kan daar nu om lachen, maar toen hij de baas was was dit zeer beangstigend, onheilspellend. Via een achterdeurtje in de kerk ben ik ontsnapt. Ik ben naar de kinder-bescherming gegaan en heb verteld wat voor gruwelijke praktijken ze er bij mij thuis op nahielden. Toen stopten ze me in een weeshuis. Mijn vader kreeg een lange gevangenis-straf, en mijn moeder werd in een inrichting geplaatst. Mijn vader is in de gevangenis overleden, en mijn moeder in die inrichting. Dat is natuurlijk een treurig einde, en ik heb daar best veel verdriet van gehad. In het weeshuis ben ik verder goed opgevangen. Ik woon nu op mijzelf.

Ik ben een verzamelaar van oud plastic speelgoed, klassieke uitgaves. Plastic is de toekomst, zeg ik altijd. Ik denk altijd : waren we maar wat meer van plastic, dan zouden een heleboel problemen opgelost zijn. We zijn van een te hoge graad vlees en bloed, en dat veroorzaakt de helse pijnen. Ikzelf weet goed wat pijn is, en het leek altijd wel een vereiste om verder te komen. Wat ik dan schrijf ? Antropologie en cultuur. Ik zou wel als ontdekkingsreiziger naar Zuid-Amerika willen gaan. Vooral het Amazone-gebied trekt mij aan. Er hangt veel kunstfruit in het kasteel, nog van de vorige bewoners.

28 Juni 1972

Ik heb nu een vriendin. We wandelen samen door het kasteel. Dan sleurt ze me mee de tuin in. Ze haalt me over om bij haar in te wonen. Ze heeft een klein huisje in de stad. Ik voel daar wel wat voor. Het kasteel is nu verleden tijd. Haar familie komt vaak op bezoek. Ze heeft een oom Jan en een oom Piet waar ze nogal erg op gesteld is. Sinds ik met haar ben ben ik de dingen anders gaan zien. Ze is veel buiten om de vogels te voeren. Vanaf hier kun je de kerk-klokken goed horen, maar ik vind dat niet erg. Ook heeft ze een voorliefde voor koken. Vooral met uien maakt ze veel bijzondere gerechten. Als ik aan de ui denk pel ik hem af in tranen. Zo zie ik mijn leven. Wortels zijn ook haar favoriet. Wortels doen me denken aan

konijnen. Verder houdt van allerlei puddings. Ze is veel bij de bloemen in haar tuin. Als ik aan bloemen, wortels en uien denk, dan zou ik er wel een trap van willen maken om met haar naar de zon te gaan. We houden van de zon. We zitten vaak buiten. Dan filosoferen we over allerlei dingen. Ze heeft boven veel schilderijen van indianen hangen. We zijn beiden erg ontzet over wat de blanken de indianen hebben aangedaan. Op zolder heeft ze een groot schilderij van de bizon-jacht. Ik vertel haar dat ik tegen jagen ben, maar dat het soms noodzakelijk is. Daarom ben ik lid van de jagers-vereniging. Indianen waren jagers voor voedsel, anders zouden ze gek van de honger worden, dus het was volkomen gerechtvaardigd. Ze waren ook nog eens met een jacht-instinct opgepadeld. De indianen zagen de dieren wel als heilig, dus vroegen ook om vergeving als ze op jacht waren geweest. Maar goed, dat kon natuurlijk per stam verschillen. Sommige indianen zagen het misschien ook als hun opdracht om te jagen voor de goden. Hoe dan ook, het hoe en waarom van de jacht interesseerde mij. Het was een prachtig schilderij, dat schilderij op de zolder. Het was net alsof de bizons op dat schilderij zeker niet voor niets stierven. Ze redden een indiaanse stam van de ondergang. Ook kwam er kannibalisme voor onder indianen. Dit had vaak te maken met religie, maar ook met oorlog, en soms gewoon echt honger. Sommige schilderijen die ze had waren echt luguber. Maar ik moest er gewoon meer vanaf weten. Het was een drang die ik niet kon tegenhouden. Mijn obsessie met indianen werd zo sterk dat mijn vriendin me op andere gedachten probeerde te krijgen, en mij probeerde af te leiden. Maar mijn drang was zo groot en aanstekelijk dat ze op een bepaald moment ook zelf voor de bijl ging. Wij moesten en zouden het geheim ontrafelen.

Mijn vriendin had ook een schilderij van engelen, en dat sprak mij aan, maar beangstigde mij ook. Een ander schilderij was met een engel die op de engel des doods leek, staande voor een poort. Het leek op een reusachtig groot zwart-grijs standbeeld. In de geschiedenis werden de indianen en hun goden door de christenen gedemoniseerd. Natuurlijk is bloedvergiet niet goed te praten, maar daar konden de christenen ook wat van. Ik staarde naar buiten, en kon de kerktoren boven de huizen zien uitsteken. Aan de ene kant trok het christendom mij aan, maar aan de andere kant stootte het mij af. Het was in mijn ogen de arrogantie ten top, verschrikkelijk nationalistisch en cultuurbarbaars. En dan die eeuwige hel, dat was me nogal een piek op de kerstboom. De macht van het christendom was groot, en zaaide angst en paniek. En mijn vraag was wat de God van de christenen met de indiaanse goden en de zielen van de gesneuvelde indianen heeft gedaan. Waar waren zij ? In mijn hoofd dansten de indianen een vurige dans, en als dat zo door zou gaan zou alles spoedig in vuur gaan. Ik kon mezelf er niet van losmaken. Het leek alsof zij brandden door het christelijk stempel. Het van hen geroofde land was nooit aan hen teruggegeven. De indianen hadden ingang tot de natuur, iets wat de blanken nauwelijks hadden, en dat maakte hen jaloers, omdat ingang tot de natuur ook de staf van vruchtbaarheid betekende. Het was alsof de draak een ei bewaakte en tegelijkertijd niet bij dat ei kon komen.

En wij leefden nog steeds dichtbij die draak in dat land, die jaloerse, kleptomanische, arrogante kracht die ons door het vele papier van de natuur af wilde houden. Maar goed, we wilden ook geen slapende draken wakker maken. Mijn vriendin leefde zich uit met het koken. Bij broodgerechten werd het bruine brood bewust gemengd met het witte brood. De blanken zouden deel kunnen hebben aan die natuur, door vermenging, niet door moord en roof. De blanke land-inpikker koos de brede snelweg van de vijandschap en niet de langzame, smalle

weg van de vriendschap. Maar de blanke zag de indiaan al als goddeloos bij voorbaat, omdat de leefwijze van de indianen niet bijbels was. Grappig is het dat in de grondteksten van de bijbel alles wel weer indiaans is, maar de blanke leefde met een slappe vertaling daarvan. De spinnenwebben buiten laten me zien wat voor spel er aan de gang is. Of zijn de blanken ook een soort indianen met hun eigen jacht-instinct ? Daar lijkt het wel op, want onze voorouders hebben een verschrikkelijke jacht op de indianen gemaakt, en waren erg barbaars, echt niet minder dan de indianen, en vandaag laat de blanke nog steeds zien wie hij is door al zijn machts-systemen en verschrikkelijke bureaucracie. Daar moet je maar tegen kunnen. De blanke heerser is als een witte spin met een web waar je 'u' tegen moet zeggen, en doet in oorlogsstrategie niet onder aan de indiaan. Wie is er nu een wilde ? Schuilt er in iedere blanke niet een indiaan ? Wat rassen-communisme zou de wereld geen kwaad doen.

Het liefdesbed boven de zee was leeg. Zowel de blanke als de indiaan waren vertrokken, naar hun eigen stukje natuur. Het bed was omringd met duizend deuren. Eén van deze deuren was de deur van verzoening, terwijl de anderen deuren waren van de dood. Ik was vastbesloten de juiste deur te kiezen. Ik had maar één kans. Ik ging op mijn gevoel af. Ik opende een deur en viel in een afgrond. Was dit de dood of de verzoening ? Ik zag grote doodshoofden van indiaanse opperhoofden. Ik zweefde boven de wateren, met haaien onder mij. Aan de andere kant van de afgrond kwam ik aan. Ik was trots op mezelf dat ik het had gered. Waar was ik nu ? Dood of levend ? Eén van de haaien had een grote staart die hij op me richtte. Hij was me gevolgd. Hij stond op het punt om mij met die grote staart te slaan. In mijn binnenste hoorde ik een stem die zei : 'Omhels de staart.' Toen ik dat deed ontplofte de staart en kleine doodskoppen kwamen voort. Een vrouw droeg een kruik, de laatste jacht.

De wereld met al haar boosaardigheden bleef ergens steken in een gat, zwevend in een licht. Alleen haar vrucht zou kunnen doorlopen, maar zij zelf zou vergaan in die kruik, in de laatste jacht. Ik staarde naar haar schilderij. Ze had het zelf geschilderd. Ze had een prachtige uitleg gegeven, zoals ik het niet zou kunnen doen. Ik had bewondering voor haar. Zij had een heerlijk boek geschreven. Andere boeken zouden mij steken. In onze gedachten waren wij nog steeds in het kasteel. Wij keken naar het binnenste van het kasteel, wat was als een exotische vrucht, waarvan je zou sterven als je het zou eten, maar wij stierven niet. Wij hadden het kind van licht gevonden. Wij keken naar de vrucht, aten ervan, en beseften dat dit het vlees en bloed was van de verzoening. Wij hadden de juiste deur gevonden. Een geluksgevoel maakte zich van mij meester, als van een geboorte. Dit kind van licht was ons kind. Nu zouden wij nooit een kind opbrengen in de materiele wereld, dat zou wreed zijn. We lieten het kind in de lucht zijn.

In het kasteel, in de kern, was alles anders, waar de pit was, het lichaam van de verzoening. Dit bed was in ons huis nu, in de huiskamer, waar iedereen het kon zien. Ook vanuit de keuken kon het bed gezien worden, en vanuit de tuin. Hier draaide het huis om nu, en buiten sneeuwde het, om alles, maar dan ook alles, met een sluier te bedekken. In onze gedachten was er een gele zwemvogel in het riviertje van het kasteel. Wij wisten niet waar het diertje vandaan kwam. Wij hadden het daar nog nooit eerder gezien. Het was onze trots, een trots om

de nieuwe geboorte. Op hetzelfde moment was er een sterfgeval, de oude wereld, en het feit dat we niet meer in het kasteel waren. Maar het was goed zo.

In het bos rondom het kasteel waren zoete vruchten, exotischer dan degenen in het kasteel. In het bos was het goed. Dat was gewoon zo. Nog wel beter dan in het kasteel. En hier waren wij. Hier leefden wij. Van de modder van het dagelijks leven. Het diertje kwam hier ook. En als wij op onze uitgestrekte deken zaten, dan gaven wij hem ook wat voedsel. De gele zwemvogel was onze vriend, een parel uit de andere wereld. Het was een krachtige vogel, die goed voor zichzelf kon zorgen, statig, deftig, onafhankelijk, een hele verschijning. Wij konden hem niet de baas. Het was een koppige, eigenzinnige vogel, maar daar hadden ze om gevraagd. Hij wist precies zijn zin te krijgen. We deelden met hem de oogst.

Hij was een profeet, een prachtig joch, een apocalypse. Hij sprak snel, soms verwarrend. Hij sloeg deuren open. Wij volgden hem, terug naar het kasteel. Hij liet ons boeken zien die nog nooit waren gelezen, en boeken die nog nooit waren geschreven. Hij liet ons gangen zien die we niet kenden, en een wereld waar wij geen deel aan hadden. Een globe van vuur, in het midden van het kasteel. Daar legde hij zijn kleed af en gaf ons precies wat wij wilden. Hij was gekomen om verlangens te vervullen, wensen. Hij was gekomen om dromen uit te laten komen. En daarna ging hij rond met de hoed. Hij was een handelaar, een makelaar in dromen.

Mexicaans

IJs

Hoofdstuk 1.

Ik liep op straat, en dacht aan het mengsel in de lucht, als aan een trap die tot een wolkenkasteel zou leiden, of een andere planeet. Ik had daar vaak over nagedacht en gefilosofeerd. Wie zou daar wonen ? In de nacht trok ik de stoute schoenen aan, en fietste naar de hemel. Ik had een lange regenjas aan.

Een koude oorlog heerste in de hemel, zo koud. Alles hier was gemaakt van het mengsel, prachtige zuilen, zeer hoog, een kolossaal gezicht. Zure gezichten bewaakten deze hemel, professionele gezichten zonder zorg, maar met een doodslust, ongenadig, zonder hart. En ik

dacht : als het dan hier al zo koud is, hoe koud zou dan het opperwezen wel niet zijn, God. Ik zag God in de kleine dingen, de liefde tussen mensen, maar niet hoog op een ijzelijke troon, geen gezagswezen die brulde om aandacht, en het dan niet gaf. Wie had deze God gecreeerd, deze machine van de hel. Wie had deze God in het leven geroepen ? Ik liep op straat, en keek door een winkelraam, waar ik protserige chocolade figuren zag liggen. De winkelier was in gesprek met een mevrouw. Zijn gezicht stond vuurrood. Niks geen liefde op zijn gezicht, alleen koele zakelijkheid. En de vrouw keek alsof ze haar liefde op het eerste gezicht had gevonden.

Ik liep door op de trap, tot het zolder, waar ik alle geraamtes nog beter kon bekijken. Een machteloos gevoel overstroomde mij, wat mij vertelde dat er meer aan de hand was. Een pauwenkoningin vond ik op een verdieping boven het zolder. Zij was de leider van een stad. Zij sprak mij geruststellend toe. Zij droeg het raadsel van de schoonheid, het raadsel van de hoer. Ik kwam er meer en meer achter dat ik de toren van Babel aan het beklimmen was. Ik was nog maar een jong kind. Ik had deze dromen zelf gecreeerd. Maar ik wilde er meer van weten. Het kon niet zo zijn dat ik de enige hier was. De pauwenkoningin nam mij mee naar haar kamer. 'Wil je je voetjes vegen, schatje,' zei ze. Ook wilde ze dat ik zou douchen. Het was liefde op het eerste gezicht. Ik was verliefd op haar. Maar natuurlijk had ik geen plaats in haar hart. Voor haar was ik maar een nummer. Ik was een jong kind, maar op hetzelfde moment een oude man. Zij was een zeemeeuw in de lucht. Boven de zee zweefde zij, de zee van mijn verlangens, maar ze liet me gaan. Ik was een nummer voor haar. Ik was maar een klein golfje in haar zee, gemaakt om te werken, om haar scheepjes te dragen. Toen ik haar bereikt had was ik oud, zeer oud, toen ze mij toegang gaf tot haar toren. We werden vrienden, en ik herinnerde het moment waarop ze mij voor het eerst zag. Ze had sprekende ogen, gecalculeerd, hardvochtig, maar tegelijkertijd zo zoet. Ik was bang voor haar, en tegelijkertijd bewonderde ik haar. De zuilen van haar stad waren hoog. Zou zij God herbergen ? Ik was bang dat ik haar niet aan zou kunnen, bang dat zij over mij zou heersen, en dat gebeurde ook. Het mengsel was hier een dictator. Ik sloofde mezelf voor haar uit, om een hogere rang te krijgen in haar koninkrijk, en op hetzelfde moment vroeg ik mij af waar ik mee bezig was. Ze maakte mij tot kapitein.

Het mengsel was een mix van edele metalen en edele plastic-soorten, met de sterkte van dansers. Het was zowel buigbaar als onbuigbaar. Je kon het niet manipuleren. Zelden had ik een koppiger geheel gezien. Ik bleef maar gefixeerd op haar. Zij was de ster van het feestje, zij werd aanbeden. Haar stem was zacht en zoet, en tegelijkertijd gebiedend. Ze dwong aandacht en aanbidding. Zij die haar niet genoeg gaven werden geperst als fruit en vruchtjes, en wisten de keer erna wel beter. Zij was de mixer. Haar dans-muziek was meeslepend. Je kon je er nauwelijks tegen verzetten. En het raadsel van de schoonheid in haar was allesverwoestend en traumatiserend. In de nacht was zij een storm van angst. Ze was een vrouw van tegenpolen, ze had een duister gat. Haar legermachten vreesden haar. Ik kon mij niet verzetten tegen haar. Ik voelde me een slaaf. Er was iets in haar wat het einde van de wereld kon veroorzaken. Maar ook zij werd oud en grijs op haar oude dag, en ik trok voort. Als een trekvogel nam ik afscheid van haar. Haar woede liet veel van de toren invallen. Ik hield mij vast aan de dunne zuilen van het mengsel, en klom omhoog. Het mengsel redde mij uit haar grip. Ze was een panische verschijning vanaf toen.

Ik trok me op aan het mengsel, maar het begon te branden en te klonteren. Het droop van me af. Het proefde als een mix van chocola en caramel. Een spin greep mij, en ik verloor alles. Ik had geen identiteit meer, geen enkele zeggenschap. De wind deed met mij wat hij wilde. Ik was als geknakt riet. Ik was gekomen op de academie, waar jonge haantjes met hun veren pronkten, arrogante belhamels, die nog niet wisten dat ze niets wisten. Zij hadden van de grote appel van het 'zelf' gegeten. De 'ik' was hier de baas. Ook zij droegen het geheim van schoonheid. Zij waren ijdel, en bleven uren lang kammen voor de spiegel. Zij hielden hun schoonheidsverkiezingen van wie er het meest deskundig uitzag. Het mengsel werd hier aanbeden. Zij aanbaden het raadsel van de hoer. Het was een koopwaar, bezegeld met een diploma. Koningen kochten hun tronen voor hoge prijzen, en het raadsel van geld was moord. Ik had geen alibi, dus ze zagen mij als de moordenaar aan, en sloten mij op in een inrichting. Het was de koningin van de pauwen die mij daaruit bevrijdde. Dit land kende geen gevangenis, alleen inrichtingen. En het mengsel was de militaire dienstplicht. De koningin van de pauwen maakte me tot officier nu. Ik was officier in het leger van het mengsel nu.

De hoer van Babylon zat hier, een prostituee, met een handel in koffie en cacao. Zij had haar mengsel geschapen van macht, want de toren moest verder gebouwd worden, tot in het hart van de hemel. Dit keer zou zij niet falen. Er stond teveel op het spel. Zij was de Izebel die de papieren profetie zou scheuren, als het voorhangsel van de schoonheid. Zij had haar potten en pannen opgestapeld, en beklom dezen. Zij was de prinses op de erwt. Haar matrassen waren opgestapeld tot aan het plafond. Vandaar kon ik het koele wezen zien, het wezen dat ons allemaal met strakke, misselijkmakende hand regeerde en afbeulde. Dit monster was genaamd het beest, slechts haar eigen spiegelbeeld. Ik dronk wat van mijn koffie, en zat tegenover haar, op de wiebelende matras. We voelden de erwt steken. Het stak als het ergste zwaard. Het was de wraak van de koffie-plantage, de opstand der slaven. Zij hadden hun eigen middel : de melange. Het was een mengsel van groenten, koffie, fruit en snoep. Het was een negeropperhoofd die de toren van Babel claimde. Iemand anders had een middel genaamd : de mix. Al snel liep het uit op een oorlog, en het beest sprong toe, zodat ik er langs kom en naar boven rende. 'Laten ze elkaar maar opvreten,' dacht ik bij mezelf. Ik had lang genoeg zitten kaarten. Eindelijk waren er dan wat jokers in het spel. Maar de toren van Babel begon in te storten. Ik kon niet verder naar boven. Weer had de koningin der pauwen genade met mij, en liet mij binnen in het wolkenkasteel. Ik was nu haar generaal. Maar koning was ik nog steeds niet. Ik liep er nog steeds zeer armoedig bij. Ze begon met pudding te gooien, en al snel waren we in een gevecht. Het mengsel was nog steeds meer dan overwinnaar. Ik verdiende het niet om zo te lijden, maar de oren waren doof hier. Een kat genaamd mengelmoes kwam dichterbij. 'Wat wil je hier beginnen ?' vroeg hij. 'Niemand zal naar je luisteren, want ze zijn allemaal in de ban van de mengelmoes.' Ik maakte een stap naar achteren omdat ik bang was dat deze 'mengelmoes' mij zou bespringen. Hij zag er woest uit en levensgevaarlijk. 'Ik zal je doof maken als de rest,' zei hij. 'Ik zal je voorhoofd harder maken dan hun voorhoofden, en je zult hen overwinnen.'

'Waar bestaat u uit ?' vroeg ik.

‘Appelmoes,’ zei hij, ‘jam, kaas, en veel worst.’ Hij probeerde mij kopjes te geven, maar ik hield me afzijdig. Hij zou me met één slag of bijt kunnen vermorzelen. ‘Ken je het geheim van Babylon?’ vroeg hij. ‘De moederstad van alle hoeren. Ik bewaak haar boom.’ En hij probeerde mij te verleiden om van die boom te eten, wat mij tot een koning zou maken in de stad, maar ik weigerde, en zijn woede was groot. Hij kookte van woede, en begon te sissen als een slang. ‘Zij die geweigerd hebben komen de stad nooit meer uit,’ sprak hij toen kalm. Ik rende de stad binnen, en zocht naar een schuilplaats om me tegen deze kat te beschermen, maar niemand deed voor me open. Binnenin de stad was de gracht van chaos, waar ik toen insprong. Duisternis omhulde mij, maar alles beter dan deze kat. Ik zwom van gracht naar gracht, totdat ik bij een bakkerij aankwam. Het was de bakkerij des doods, waar zwart-grijze vrouwen werkten. ‘Mengelmoes zal wel naar je op zoek zijn,’ sprak één van de vrouwen. ‘Hij houdt niet van zwervers zoals jij. Er is er maar één die je nog kan helpen, en dat is Hutspot.’

‘Wie is dat?’ vroeg ik.

Ik ontsnapte via een achterdeurtje met een boekje in mijn hand. Ik was nu in een winkelstraat, op zoek naar Hutspot. Het boekje was een stratenboek, en al snel kwam ik waar ik wezen moest. Hutspot was een oude clown. Hutspot kende de toren van Babel als zijn broekszak en was ooit zelf ternauwernood aan mengelmoes ontsnapt. Hij vertelde mij hoe hij ontsnapt was: ‘Een glimlach bestaat uit een mengsel tussen monogamie en polygamie, maar de hoererij is een nog groter overspelig mengsel die de glimlach dooft. Daartoe was mengelmoes uitgezonden. Het grootste mengsel is echter het celibaat waarvan je werkelijk gaat lachen, ja, schaterlachen. Dat is het grootste medicijn.’

‘Bent u van het katholieke priesterschap of iets soortgelijks,’ vroeg ik.

‘Nee, zoon,’ zei hij. ‘Er is een groter mysterie,’ zei hij. ‘De slang bewaakte in de hof de boom van de vermenging, waardoor er bastaarden voort zouden komen, half-bloed paarden. Adam en Eva waren volbloed-paarden van het koninkrijk, de onaangetaste bloedlijn, ongemengd. Zij leefden in de oorspronkelijke hof van Babylon, het paradijs, waar zij de voorbestemde bruid en bruidegom van Babylon waren. Eet van de hutspot.’ En toen zette hij mij een bordje voor. De kat klopte al op de deur, dus ik moest snel eten. Bij de eerste hap die ik naar binnen slikte hoorde ik de kat al krijsen. Bij de tweede hap was alles doodstil. Hutspot had een restaurant, en vertelde mij dat de bruid van Babylon in de kelder leefde. Ik wilde haar graag ontmoeten. Zij was als getooid voor haar man, versierd met kostbare edelstenen. Zij droeg het serum in een glazen bol. Zij was maagd, de prinses van de pauwen. ‘Je weet dat het mengsel aids is, hè?’ vroeg ze. Ik knikte. ‘En je weet wat de enige oplossing daartegen is, hè?’ vroeg ze. Ik knikte weer. Ze opende de glazen bol, en haalde er een rode condoom uit. ‘Hier,’ zei ze.

‘Nee,’ zei ik, ‘dat kan ik echt niet aannemen.’ Toen rende ik weg, hard de trap op, en toen nog hoger. Dit hier was niets anders dan een andere afdeling van het bordeel. Het mengsel regeerde hier. Ik greep een paraplu die ergens hing, en wist dat als ik ergens de kans kreeg, dan zou ik van deze toren afspringen. Maar alles was gesloten hier. Ik kon alleen naar boven rennen. Er was zo’n meerkeuze-dictatuur hier. Bovenaan de trap was het rijk van mevrouw Kluts, een heks. Zij stond daar in haar ketel te roeren. Toen ik er langs wilde, veranderde ze in een octopus. Tegelijkertijd veranderde alles wat hier was in een grote zee. ‘Klaar voor de zondvloed?’ zei ze. Zij was een zeeheks. Zij was het mengsel der mengsels. Ook kon ze alles in steen laten veranderen. Het was bijna twaalf uur op de klok van de toren van Babel. Iedereen verzamelde zich onder de klok, alle bakkers met hun taarten, en toen kwam de snijder naar voren om de taarten te snijden. Het mengsel zou gescheiden worden. Alles ging in grote dozen. Mij wilden ze tot koning maken, maar ik wilde hier niet wezen. Ik verborg me in de klok. In de klok was een tunnel naar een andere toren, de toren van Noach, die zou namelijk hoog genoeg zijn om de hemel te bereiken, die zou nooit vallen, en die zou niet door de zondvloed getroffen worden. De godin der pauwen begroette mij daar, en nam mij naar binnen. Hier werd ik niet als een nummer behandeld. Maar er was iets wat niet klopte. Ik was terecht gekomen in een molen. Ik zou spoedig tot moes vermalen worden. Ik rende snel weer terug naar de toren van Babel, maar die was al aan het branden. Ik kon geen kant op. Plotseling pikte een vogel me op en zette me in de wolken. ‘Hier gaat de toren van Babel verder,’ zei de vogel. Ik klom van wolk tot wolk, en besepte dat de gehele aarde een toren van Babel was. Hoeveel torens zou het kasteel van Babel hebben, dacht ik. Ik stapte in een lift, waar ook de hoer van Babylon inzate, en de bruid van Babylon. ‘Zo, waar gaat de reis naartoe?’ vroeg ik.

‘Naar de hemel,’ zeiden ze.

‘Oh, de hof van Babylon?’ vroeg ik. Ze knikten. ‘Moes regeert daar,’ zeiden ze.

‘Oh, mengelmoes?’ vroeg ik verschrikt.

‘Nee, zijn broer, die is wat makkelijker,’ zeiden ze.

‘Ik hoop het,’ zei ik.

Na een tijdje kwamen we aan in de hof van Babylon. Moes was inderdaad ook een kat, een prachtig beest. ‘De Kat van Babylon,’ zeiden ze. Moes was een aardig dier. Alles leek hier gemaakt te zijn van moes. De druipstuinen waren hier. ‘Koffie?’ vroeg Moes. Ik knikte. ‘Met of zonder chocola?’

‘Met,’ zei ik.

‘Goede keus,’ zei Moes. ‘De gifmengers van de hel nog tegen gekomen?’ Ik knikte. Daar had ik genoeg van gezien.

‘De gedwongen vrucht, hè,’ zei hij. Ik knikte weer.

‘Nu, die gedwongen vrucht is hier niet,’ zei hij. Ik keek naar een omgekapte boom, maar wel vloaide er spul van naar beneden. ‘Ja, beneden komt heel wat aan,’ zei Moes.

‘Kun je die boom niet naar beneden donderen?’ vroeg ik.

‘Nee, want dan komt niemand meer aan. Dan was jij hier ook nooit gekomen,’ zei Moes. Het raadsel van de schoonheid raasde in de lucht als een mengsel, haarzelf instandhoudende, bevestigende en ondersteunende. Zij had geen zelf-kritiek, zij was puur en alwetend. Zij protste hier en bracht anderen ten onder. En niemand kon haar vasthouden vanwege hun onreinheid. Zij was een giftige lijm in de lucht. Zij was de enige waarheid. Zij nam niemand serieus, kon zich totaal niet verplaatsen in de ander, en had daar ook geen behoefte aan, want alles draaide om haar, zij was de enige. Zij was de chemische stank in de lucht, de uitlaat van de cosmetische fabriek. Zij was van alles en iedereen verlaten, maar hield zichzelf in stand door zelfbevrediging. Ze was een meervoudige personaliteiten syndroom. Zij eiste blindelinge gehoorzaamheid. En dit noemden ze de hemel? Moes zei dat we daarom beter in de hof van Babylon konden blijven. Er was daarboven niets te zoeken. Maar de bijtende lucht was overal. Moes bracht me naar een grot waar poppen waren. Hier was het veiliger, maar die poppen deugden ook niet echt. Ik voelde me opgesloten hier. Moes begreep me, en bracht me toen naar de grot van een draak. Het vuur van de draak en zijn rook was erg ontgiftigend. Het was de draak van Babylon, die de geheimen hier bewaarde. Ik had het gevoel dat ik weer een beetje kon ademen. De draak verwarmt de toren. De draak heeft dit alles gebouwd. Wij kunnen alleen opstijgen als een phoenix vanuit het as. Dit is de draken-cocon, de cocon van vuur en ijs. Wij zijn vlinders van de dood, die vervolgens worden gedroogd en ingelijst. Wij zijn hier op het mijnenveld, elke stap kan de laatste zijn. Maar uit de cocon zullen wij nooit vallen. De martelaar schreeuwt en niemand verstaat. De draak grijpt om zich heen, en sleurt iedereen mee in zijn val.

Hoofdstuk 2.

De tere vlinder vliegt, raakt vast in webben, valt, en verandert in een moordenaar. Vals beschuldigd, bespot, bedreigd, gedwongen en gehaat, moest zij van het mengsel drinken, van Babylon's thee, en haar gevoelens verdringen. Tot het dodenrijk daalde zij, in het diepste van de hel vond zij haar pijl. Zij is een moordenaar nu, een deel van de draak zelf. Zij moest drinken van de thee, zij moest eten van het verleden. Zij moest drinken van andere werelden die zij niet kende. Zij was naar de toren van Babel verbannen. De molenaar van het kruis moest zij ontmoeten, en de moordenaar die daaraan hing. Zij verloor alles in de strijd. Door het mengsel werd alles van haar afgesneden. De stem van Babel was zacht en verwarrend. Alleen de ochtend kon verheldering geven. En dan kwam de nacht weer, en dat ging maar door, totdat we zelf een deel van het mengsel waren geworden. De bakker van Babylon mengt ons. Hij maakt van ons dat wat we niet wilden zijn. Hij trekt ons uit elkaar en voegt dingen in, zoals hij dat wil. Ik zat weer in de lift, ditmaal naar beneden, tot diep onder de grond waar de slager van Babylon leefde.

De volgende dag liep ik in de winkelstraat en probeerde dit alles te vergeten. Maar diep van binnen wist ik dat ik nog steeds in deze toren opgesloten zat. Toen ik thuis was staarde ik uit het raam, en ging vroeg naar bed. In mijn bed lag ik te woelen, en probeerde alles van me af te schudden. Ik voelde me ziek. Ik kon wel janken. In mijn boekenkast was een boek van de Babylonische geschiedenis, naast een boek van Mexicaanse ijs-gerechten. Ik trok beide boeken eruit, en las in het eerste boek over Tammuz die het symbool was van de overwinning over relatie-problemen in het huwelijk. Hij was getrouwd met Ishtar, die het pasen uitbeelde als Easter. Zij was een hemels ei dat ooit uit de hemel viel in de rivier de Eufraat. In de Sumerische voor-cultuur stond zij bekend als Inana die haar zuster Ereshkegal in de onderwereld wilde bezoeken en door zeven poorten moest gaan waarbij ze telkens een kledingstuk of sieraad moest afleggen. Zij beeldde de heilige striptease uit, het pellen van het heilige ei. Ishtar-Inanna was ook de moeder van Tammuz die hem later uit de doden opwekte door haar tranen. Hij had ontdekt dat het huwelijk hem tot het graf had geleid, maar kwam er ook achter dat het hem weer opwekte. Dit is de kracht van het Pasen, Easter. Hij was een voor-christelijke Babylonische Christus. Hij werd verscheurd door een psychiater, en werd toen meervoudige personaliteiten syndroom genoemd. Omdat zijn vrouw nog steeds een relatie met hem had werd zij vanaf dat moment een hoer genoemd, en was toen rijp voor de prostitutie. Ik voelde me machteloos en hulpeloos. Ik greep naar het tweede boek dat ik had gepakt, met de Mexicaanse ijs-recepten. Ik bestelde veel ijs en ging direct aan de slag. Er was zoveel ijs dat ik het in drie ijskasten in de kelder moest stoppen. Ik nodigde een vriendin uit. Ze vond het heerlijk. Ze vertelde mij veel over Mexico. Ik vertelde haar veel over de toren van Babel. 'Weet je dat er ook zo'n toren in Mexico staat?' vroeg ze. Ze haalde een boek uit haar tas en liet het me zien. 'Het is een ondergrondse toren, naar het middelpunt van de aarde.'

'En wat is daar te zien, in het middelpunt van de aarde?' vroeg ik. Ze haalde nog een boek uit haar tas. Ik schrok. Het waren de meest verschrikkelijke slangen en draken. 'Dit kun je daar vinden,' zei ze. Toen ik het boek begon door te bladeren vond ik het prachtig. 'Daar in Mexico aanbidden ze de dualiteit. Dat betekent dat ze alles aannemen wat je zegt, maar daar maken ze wel hun eigen mengsel van,' zei ze.

‘Je bedoelt de paradox?’ vroeg ik. Ze knikte. ‘Ze aanbidden de rokende spiegel,’ zei ze. ‘De spiegel is de enige weg uit de toren van Babylon,’ zei ze. ‘Ik ben gekomen om je te redden.’

‘Nou, dank je wel,’ zei ik. ‘Dank je wel.’ Ze leidde mij naar de spiegel, en door de spiegel kwamen we samen in de ondergrondse toren van Mexico terecht. We gingen het eerste het beste ijs-restaurantje binnen. Het leven was hier goed, veel beter dan in de toren van Babel. Mijn redder zat naast me. Wel begon het steeds kouder te worden. Ik staarde naar een vlechtwerk aan de muur. ‘Je hebt de dubbele draad nodig,’ zei ze. ‘De twee kunnen niet zonder elkaar.’ Ik nam haar in mijn armen en besepte dat ik niet zonder het mengsel kon. Na het eten gingen we naar een hotel. We zochten een spiegel op, en gingen weer terug naar de toren van Babel. ‘De toren van Babel, en het Mexicaanse ijs,’ zei ik. ‘Laten we het daarop houden. Hier woon ik, dit is mijn thuis.’ Ze knikte. Ze stond volledig achter me. Er liepen wachters op de muren van Babel, om het geheim te bewaken. ‘Hier woont de hoer van Babylon,’ zeiden ze telkens. Er kwam een klein hondje op me afrennen. Ik nam het beestje in mijn armen. Ik wilde het geheim weten. We stapten in de lift, en gingen nog verder naar beneden. We kwamen aan in de hof. Het leek alsof we een cirkeltje hadden gemaakt. Maar dit keer stond de omgekapte boom rechtop, en er was een slang in de boom, genaamd Ea. Deze slang was een orakel. Je moest niets van wat hij zei letterlijk nemen. Hij was de god van de afgrond, die door de Sumeriers ook wel Enki werd genoemd. Hij was ook de god van het water en van de wijsheid. Hier hing het mexicaanse ijs in de boom. ‘Als god zul je zijn, als je van het mexicaanse ijs zal eten,’ zei de slang. ‘En je ogen zullen opengaan. Het zal je hart verlichten.’

‘Ik heb er al van gegeten,’ zei ik.

‘Dan zullen de Spanjaarden je snel vinden,’ zei de slang.

‘De Spaanse inquisitie?’ vroeg ik. De slang knikte. ‘Maar daar weet ik wel wat op,’ zei de slang. ‘Bouw een schip, want ik zal de zondvloed brengen.’

‘Kan ik niet gewoon de lift weer in?’ vroeg ik. Het was een schip der zotten waarin ik was beland, maar ook wist ik dat hier ergens het geheim moest zijn. Ik ging zitten op een bankje, en wist niet of ik de raadselachtige slang met z’n allegorieën serieus moest nemen. Weer nam ik wat van het mexicaanse ijs. Het was gewoon lekker, en verder kon het me niet zoveel schelen. Hij was een zoetwater slang, en een slang van het genezend water, dus zo erg zou zo’n zondvloed nog niet eens zijn. In de bijbel was er ergens een tekst over de poel van vuur en zwavel van eeuwige pijniging, wat in de grondtekst een poel van genezing blijkt te zijn. Alles was hier zo dubbel, en alles kon omgedraaid worden. Het orakel lachte naar me. Hij

scheen zichzelf ook niet al te serieus te nemen. ‘Ik ben het geheim van de vruchtbaarheid,’ grapte hij, ‘het geheim van alle creatie.’

‘Het zal wel,’ zei ik. Maar mijn mond begon steeds meer te branden. Wat had ik toch gegeten. ‘Ik zei het je toch,’ zei de slang, ‘maar je wilde niet luisteren.’

‘Zeker zwaar gekruid,’ zei ik. Ik gooide de deur achter mij dicht, en ging weer naar mijn kamer. Ik legde de twee boeken weer terug in de boekenkast, samen met de twee boeken die ik van die vriendin had gekregen. Ik ging weer slapen. In de nacht werd ik weer wakker van de pijn. ‘Je bent gekust door het vuur,’ zei een stem. Ik probeerde weer te slapen, maar het lukte niet. ‘Eet wat meer van het mexicaanse ijs, toe,’ zei de stem. Ik strompelde naar de keuken, en begon te eten, zoals ik nog nooit had gegeten, maar het vuur werd steeds erger. Ik hoorde gelach. ‘Okay, wat moet ik nu doen,’ zei ik.

‘Snap je dan niet dat je in een dubbele wereld bent. Wil je meer ijs, dan krijg je meer vuur,’ zei de stem.

Ik moest al snel overgeven van het vele ijs wat ik had gegeten, en er ging nog wel meer uit : vreemd kruid, vreemde bessen, zelfs doorns. ‘Het mexicaans ijs is goed voor orale laxering,’ zei de stem. Het voelde alsof mijn darmen werden schoongespoeld, en ik spuugde alles uit. Ik ging weer slapen, en sliep als een roos.

Het Gedwongen Chocola

Een oud vrouwtje leefde helemaal alleen in het bos in een klein huisje. Ze staaarde naar buiten. Ze kon de bomen goed zien. Daarna staaarde ze naar haar gedroogde vlinders die ze als kind had gevangen. Voor haar gevoel miste ze nog een paar kostbaren. Ze had haar net nog dichtbij haar, klaar om de ontbrekende exemplaren te vangen. Altijd was ze op zoek. Niets dan leugens zweefden in de lucht, haar beschuldigende. Ze wilde deze leugens vangen, opdrogen en inlijsten. Ze was vol van haat. Ze kon het gelach van de plagende spotters om haar heen niet meer aan. Elke dag weer probeerden ze haar neer te halen, al vanaf het moment dat ze

wakker werd. Ze leken op kinderlijke kleine elfjes, met brutale gezichtjes, als vlindertjes vrolijk dartelend om haar heen. Ze haatte kinderen op die manier, en ze droeg dan ook een duister geheim in haar binnenste. Soms sloeg ze met haar schepnet om zich heen, en riep : ‘Is het nu afgelopen.’ Maar de laatste jaren ving ze niks meer. Ze droeg een duister geheim van binnen. Ze wilde hier niet aan denken, en met niemand over praten. Ze was het vechten moe. Niemand zou haar begrijpen, en niemand zou sympathie voor haar hebben. Langzaam schonk ze wat thee in voor haarzelf. Buiten vlogen wat vogeltjes waar ze naar keek. Ze snapte niet waarom zo ’n jonge geest als zij opgesloten moest zijn in zo ’n oud lichaam. Zij zou oud worden in de armen van een ieder die haar aan zou raken, en daarom bleef ze ver van de mensen vandaan. Overdag werkte ze aan haar maaltijd voor de avond, en zorgde ze dat het huisje voldoende schoon bleef. Ook deed ze wat handwerk. Ze was ver weg in haar gedachten. Niemand kon haar bereiken. Ze was bitter geworden.

Ze wist niet dat er wat verder in het bos wonderbomen stonden. Ze kwam niet verder dan haar eigen tuin. De bomen werden bewaakt door dieren, zoals katten, slangen en konijnen, orakels. De bomen zouden haar naar boven leiden, maar ze zag hen niet. Ze zag alleen de kabalerige vliegende deugnietjes om haar heen fladderen. Maar op een dag was ze als door hypnose geslagen, en liep haar tuin uit door het tuinhekje. Ze wilde even het bos in, niet zo ver, maar even ergens anders zijn. Een konijn stond voor een boom, en wenkte haar. Ze kwam dichterbij en keek in de ogen van het konijn. Waarom komt u niet in deze boom wonen, zei het konijn. De top van de boom draagt een geweldig huis.

- Hoe kom ik daar, vroeg het oude vrouwtje.

Maar toen was het konijn weg. De vrouw wist niet of ze het konijn kon vertrouwen, liep door, en gleeed in een onder het mos verborgen put. Ze viel gelukkig zacht, en op de bodem van de put stond een kat voor een deurtje. ‘Heus,’ zei de kat, ‘er is een ander leven voor u. Welkom binnen in uw nieuwe huis.’ En ineens was de kat verdwenen. De vrouw wist niet of ze de kat kon vertrouwen, maar ging toch naar binnen. ‘Welkom in de boom,’ zei een stem. ‘De boom is alles wat er is.’

‘Ik heb anders nooit in een boom geleefd,’ zei de vrouw.

‘Omdat je dat niet wist,’ zei de stem. ‘Je dacht alleen maar dat je wat wist.’

‘Ik wil hier weg,’ zei de vrouw. ‘Ik moet weer naar huis.’

‘Dit is je huis,’ zei de stem. Ze keek recht in de ogen van een kat.

‘Oh, jij weer,’ zei ze tegen de kat.

‘En jij weer,’ zei de kat. De kat greep haar en wilde met haar dansen, maar de vrouw wilde niet. ‘Ik wil eruit,’ riep ze.

‘Waaruit?’ vroeg de kat.

‘Uit deze hel,’ zei de vrouw.

‘Dit is alles wat er is,’ zei de kat.

‘Spreek geen onzin,’ zei de vrouw. ‘Ik was daarnet nog in mijn huis.’

‘Welk huis?’ zei de kat. ‘Dat dacht je alleen maar. Je bent hier altijd al geweest.’

‘Leugenaar,’ riep de vrouw. ‘Ik haal de politie erbij.’

‘De politie?’ zei de kat. ‘Wat is dat? Dat zijn alleen je gedachten.’

De vrouw werd woest en probeerde de kat te slaan, maar die was ineens verdwenen. Alles was donker om haar heen. Ze liep een trapje op naar boven, waar een beetje licht was. Daar was de kat weer. Beiden stonden ze voor een lift. ‘Stap in de lift,’ zei de kat, ‘dan zul je van al je problemen af zijn.’ Als gehypnotiseerd stapte de vrouw in de lift, en de kat sloot de deur achter haar. Hoog in de boom kwam ze aan in haar nieuwe huisje. ‘Maar dat is fantastisch,’ zei ze. Ze zou de kat wel willen omhelzen, maar die was nergens te vinden. Het beviel haar goed in haar nieuwe huisje. Alles was prachtig wit. Al snel kwam er een konijn boven. Het bleek hetzelfde konijn te zijn. ‘En van hieruit zul je alle lieve kinderen van de wereld opnemen,’ zei het konijn. ‘Er zijn kamers genoeg.’

‘Oh, dat lijkt me heerlijk,’ zei de vrouw. ‘Dan kan ik eindelijk voor het eerst een tante zijn.’

‘Zorg voor ze, kook voor ze, ga leuke dingen met ze doen,’ zei het konijn. ‘Deze kinderen zijn erg ongelukkig. Maak ze gelukkig.’ De vrouw had er echt zin in, en voelde zich jonger dan ooit tevoren. Het huis was inderdaad erg groot. Ze zou pannenkoeken bakken, sprookjes voorlezen, en veel spelletjes met hen doen. Ook zou ze hen de andere plaatsen van de boom laten zien. Snel was haar huis vol met lieve kinderen. Ze sprak tot de boom als tot haar geliefde. Op een dag was ze verschrikt en in de war omdat haar kinderen in vuur waren. Maar de kat stelde haar gerust : het was slechts boomvuur. Het was een koud vuur wat aan hen beitelde, om hen nog meer klaar te maken voor het leven in de boom. De gezichten van reuzen waren in de boom die tot hen spraken. Op een dag stierf de vrouw. Heintje, een van de kinderen, nam de leiding over. Op de kamer van de oude vrouw stond een oude lift waar ze ingingen. Boven het huis bleek de boom gewoon door te gaan, en al snel waren ze in de wolken. Via een hele hoge tak kwamen ze in een andere boom terecht. Ze werden direkt door een konijn gegrepen en naar binnen gesleurd. Hier moesten ze gedwongen van vruchtenpastaai eten. Ja, zei het konijn, want dit is de boom van de gedwongen vrucht. De kinderen vonden het niet zo erg, want de vruchtenpastaai was erg lekker. Maar al snel moesten ze nog meer eten, en veel kinderen begonnen misselijk te worden. Heintje begon het toen flink zat te worden, trok zijn pistool en schoot het konijn aan flarden. Het bleek verder een prachtige boom te zijn. Ieder kind kreeg hier zijn eigen verdieping. Midden in de nacht maakte een ander konijn hen allemaal wakker, en dwong hen om chocola te eten in de gezamenlijke huiskamer. Eerst vonden de kinderen dat geweldig, maar toen ze later nog meer moesten eten werden sommigen al snel erg misselijk. Het konijn was verschrikkelijk aan het schelden. Heintje vroeg : ‘Mag ik vragen wat hiervan de bedoeling is ?’ Maar het konijn wilde er niks van zeggen. Ze hadden maar te gehoorzamen. Dat liet Heintje niet op zich zitten, greep zijn pistool en schoot op het konijn. Maar het konijn dook weg. Even later kwamen er nog meer konijnen binnen, en grepen Heintje. Heintje zou worden opgesloten achter tralies. De kinderen waren erg in paniek. Daantje werd hun nieuwe leider. ‘Zoals jullie hebben gezien is er hier niet veel pluis,’ zei Daantje. ‘We kunnen beter teruggaan.’ Maar toen ze bij de hoge tak terugkwamen zagen ze konijnse wachters staan. Toen zijn ze naar beneden gegaan, maar ook daar stonden konijnse wachters. De dagen erna werden ze weer gedwongen om chocola te eten, meer dan ze opkonden, en niemand kon er wat tegen doen. De kinderen werden doodziek. Weer riep Daantje iedereen bij elkaar en zei : ‘Dan maar zo hoog mogelijk.’ En ze gingen ditmaal gewoon zo hoog als ze konden. Ze hoopten dat ze weer een tak tegen zouden komen die hen naar een andere boom zou brengen, maar er gebeurde niks. Wel zagen ze ergens een deurtje waardoor ze naar binnen konden gaan. Het bleek een lift te zijn, maar die kon alleen maar omhoog. De kinderen gingen in de lift, en Daantje drukte op het hoogste knopje. ‘Jullie zitten vast,’ zei een stem van de lift. ‘Niemand kan van de boom van de gedwongen vrucht ontsnappen.’ Veel kinderen begonnen te huilen. Ook Daantje wist niet wat hij kon doen. Toen ze uit de lift stapten zagen ze een heks zitten, met een slang en een beer. De beer was een knuffelbeer. Toen ze wat beter keken zagen ze dat de heks en de slang een standbeeld waren. De knuffelbeer begon te lachen. ‘Wat sta je te lachen,’ zei Daantje.

‘Jullie hebben vast moeten eten van de vruchtenpasta en de chocola, nietwaar?’ zei de knuffelbeer.

‘Ja, hoezo?’ zei Daantje. Weer begon de knuffelbeer te lachen, ditmaal te schaterlachen.

‘Wat sta jij daar nou te lachen, domme aap,’ zei Daantje.

‘Nou,’ zei de knuffelbeer, ‘ik vind het wel grappig.’

‘Grappig,’ zei Daantje, ‘het is helemaal niet grappig. We zijn er doodziek van.’ Weer moest de knuffelbeer daar erg om lachen.

‘Zit je ons nu uit te lachen?’ vroeg Daantje.

‘Kom, knuffel me,’ zei de knuffelbeer ineens. Daantje stapte voorzichtig naar voren, en begon de knuffelbeer te knuffelen. ‘Laat mij maar met jullie meegaan, dan zal jullie niks overkomen,’ zei de knuffelbeer. Samen gingen ze terug en de knuffelbeer had gelijk. Nu hij mee was gekomen lieten de konijnen hen met rust. De knuffelbeer was heel aardig. Op een dag vroeg Daantje waarom de konijnen hen niet meer dwongen. ‘Omdat ze bang voor me zijn,’ zei de knuffelbeer.

‘Kun jij Heintje dan niet bevrijden?’ vroeg Daantje.

‘Nee,’ zei de knuffelbeer, ‘een konijnenslot valt niet zo maar open te krijgen.’ De konijnse wachters stonden ook nog steeds bij de grote tak en beneden, en daar viel niet zomaar langs te komen. ‘Ik zal je vertellen hoe je bij de knuffelboom kan komen,’ zei de knuffelbeer. ‘Midden in de nacht als iedereen slaapt dan schuift het standbeeld van de heks en de slang even opzij waardoor er een tunnel ontstaat die tot de knuffelboom leidt.’

Daantje besluit er naar toe te gaan om meer kennis op te doen. Hij moet helemaal alleen gaan, want de knuffelbeer is van die boom verbannen. Voor de jongere kinderen zou het te gevaarlijk zijn. Alles lukt, en al gauw komt Daantje via de tunnel aan in de knuffelboom.

Maar het is alles behalve een knuffelplaats. Militaire konijnen lopen hier rond. Daantje heeft nog nooit zoveel wapens bij elkaar gezien, en ze zien er heel gevaarlijk uit. Deze konijnen zien er veel erger uit dan de andere konijnen. Het zijn roofkonijnen, als ratten. En hun oren zijn ook een stuk korter. ‘Neem van mij aan, deze konijnen zijn geen stumperds, nee, zeker niet. Geen ruzie mee krijgen,’ zegt een konijn tegen hem. ‘Wat kom je hier doen trouwens.’ Maar Daantje loopt door. ‘Wat hebben jullie met Heintje gedaan?’ roept hij. Even later komt hij bij een hok waarin een heleboel knuffelberen zijn, en waar ook Heintje zit. Heintje is flink boos. Heintje ziet er een stuk ouder uit, en vertelt hem dat ze gedwongen worden gevaarlijke medicijnen te slikken. Als dat zo door gaat heeft Heintje niet lang meer te leven. Daantje schrikt daar erg van. ‘Daantje,’ zegt Heintje, ‘herinner je dat tante het eens heeft gehad over het huisje waar ze eerst woonde, vlak bij de boom, dat daar plagende elven woonden? Misschien dat zij kunnen helpen. Wij kunnen niet van deze boom weg, maar als jij naar beneden loopt dan kon je door de voordeur eruit en naar ze op zoek gaan.’

Goed idee, zegt Daantje, en vertrekt meteen. Na een tijdje zoeken komt hij bij het huisje van het oude vrouwtje aan. In het huisje vindt hij de elfjes. Ze zijn erg droevig om wat ze het oude vrouwtje allemaal hebben aangedaan. Daantje vertelt hen het verhaal, en al snel gaan ze met hem mee naar de knuffelboom. Ditkeer gingen ze plagen en pesten zoals ze nog nooit eerder hadden gedaan, maar nu allemaal voor een goed doel. De konijnen waren snel allemaal van de boom vertrokken. Deze magische elven wisten heel goed hoe ze de kooi moesten openen, en al snel waren Heintje en de knuffelberen vrij.

Nachtkonijnen

Ze was als een roofdier. Ze leefde ergens hoog in een wolkenkrabber. Hier had zij haar eigen appartement. Mensen vonden haar vreemd. Ze leefde nogal geïsoleerd, introvert. Ze had haar eigen manieren, haar eigen dingen, haar eigen verhalen, en daarom vonden veel mensen haar wereldvreemd, maar sommigen waren wel nieuwsgierig naar haar. Vaak liep ze rond in

gewaden met een zonnebril op, alsof ze een beroemde popster was. Haar cowboylaarzen hadden indrukwekkende patronen, en men vroeg zich af hoe ze daar aan kwam. Ze was een beetje op de maan.

Tarro van Hamelen had nog bij haar in de klas gezeten. Hij was altijd een beetje verliefd op haar geweest, en nog steeds had hij dat rare gevoel in zijn buik wanneer hij aan haar dacht, maar ze zag hem niet staan. Eigenlijk zag ze niemand echt staan. Ze leefde op zichzelf, en had genoeg aan zichzelf. Toch had ze ook vrienden die een beetje waren zoals zij, maar die bleken verre familie te zijn. Ze waren er wel en ze waren er niet. Niemand kon echt hoogte van haar krijgen.

Tarro probeerde soms een praatje met haar te hebben als hij haar tegen kwam. Maar dan liep ze snel door. Mensen waren nieuwsgierig, maar ze liet haast niets los. Ze was een roofdier.

Ze kon heel mooi zingen, en Tarro had altijd het idee dat ze stiekem albums maakte, en dat haar grote appartement hoog in de wolkenkrabber een eigen studio had. Ze was heel rijk. Misschien was ze de koningin van vermommingen, en had ze ook andere namen. Misschien was ze wel een groot schrijfster, of een groot sporter. Soms zei ze weleens : 'Ik moet naar de dans studio.' Tarro had het idee dat dat ook in haar appartement was, want dan liep ze altijd haastig weg. Ze deed alsof Tarro niet bestond, alsof ze geen tijd voor hem had. Tarro had vreemde dromen over haar 's nachts. Alsof ze op jacht was, als een grote tijgerin. Ook vaak was ze wat kleiner, als een puma of panter, of een andere soort wilde katachtige.

Ze was echt een beetje op de maan. Zo zag Tarro haar altijd. Alsof ze niet met beide benen op de grond stond, alsof ze in een andere wereld leefde, in een fantasie-wereld, die onbereikbaar was voor Tarro, maar waar hij zo graag deel aan wilde hebben. Hij kon er wel om janken. Hij miste haar zo verschrikkelijk. Vroeger sprak ze veel meer met hem, alhoewel hij het gevoel had dat hij er niet was. Hij wist dat het zo afgelopen kon zijn, want eigenlijk zag ze hem niet staan, en sprak ze alleen met hem omdat hij nu toevallig haar klasgenoot was. Veel probeerde hij om haar aandacht te trekken, maar tevergeefs. Soms deed ze leuke dingen met hem, maar dat was dan weer snel afgelopen. Hij kon het zich nog nauwelijks herinneren, en hij had het idee dat die leuke dingen maar op een hand te tellen waren. Maar hij had problemen met zijn geheugen. Soms had hij het idee dat ze veel meer samen hadden gedaan, maar dan gleed dat idee weer weg. Soms vroegen mensen weleens : 'Was dat niet dat meisje waar jij ooit verkering mee had ?' Maar dan schudde hij zijn hoofd. Hij had nooit verkering met haar gehad, maar zou dat graag gewild hebben. Maar toch was het alsof zijn geheugen faalde.

Hij had zich nooit goed in zijn hoofd gevoeld, altijd alsof hij ergens tussen zweefde. Liezelore leek in dat opzicht veel op hem, maar hij was veel socialer. Hij voelde zich ook een beetje op de maan, maar anders dan haar. Hij wilde haar wel helpen, maar zou ook graag door haar

geholpen willen worden. Ze zouden veel aan elkaar kunnen hebben. Op een dag besloot hij de stoute schoenen aan te trekken, en belde aan bij haar appartement. Hij moest hiervoor hoog met de lift in de wolkenkrabber. Ze deed open met haar zonnebril en keek hem verbaasd aan, haar mond een beetje openvallende. 'Tarro ?' vroeg ze.

'Wat kom je hier eigenlijk doen ?' vroeg ze. Tarro begon te stotteren, en even leek het alsof hij flauw zou vallen. Ze greep hem en trok hem naar binnen. 'Wat leuk dat je gekomen bent,' zei ze.

Maar toen werd hij wakker. Het was alsof ze in zijn hoofd zong, en het was als een plaaggeest. Maar toen smolt het weg. Hij had geen kracht om uit zijn bed te komen. De hele dag lag hij in bed om aan haar te denken. Op een dag kreeg hij bericht dat ze naar Amerika was vertrokken. Geen spoor liet ze achter. Een nieuwe vrouw kwam in haar appartement wonen, die een beetje was zoals zij, en die familie bleek te zijn. Het was haar zus. Ook haar zus liep vaak rond in lange gewaden met een kap over haar haar en een zonnebril op. Vaak waren die gewaden paars, en ze had ook cowboy-larzen, maar dan met andere patronen. Ze was veel meer dan de gewoonlijke vrouwen, en al snel zette ze het hart van Tarro in vuur en vlam. De vrouw had ook een vreemd accent, alsof ze uit Amerika kwam.

Ook deze vrouw was als een roofdier, en Tarro had 's nachts dromen over haar. Aanspreken durfde hij haar niet.

Jaren gingen voorbij, waarin Tarro haar langzaam vergeette. Tarro had zijn eigen leven, en deze vrouw stond te ver weg. Maar muziek op de radio bracht ineens alle herinneringen terug, todat Tarro er pijn van had in zijn buik. Hij besloot de muziek te kopen, en luisterde vaak naar de albums. Zo had hij het een beetje in huis, en stond het niet meer zo ver weg. Maar toch bleef de pijn. Tarro wilde contact met de vrouw, en misschien op die manier met Liezelore. Tarro trok de stoute schoenen aan, ging naar de wolkenkrabber, en toen de lift in. Dat was een hele rit. Hoog in de wolkenkrabber aangekomen belde Tarro bij de vrouw aan. Die deed direct open. Tarro begon het verhaal te vertellen dat hij haar zus kende, en dat hij afvroeg hoe het met haar ging. 'Oh Liezelore ?' vroeg de vrouw. 'Kom maar even binnen,' zei ze warm.

'Liezelore is een vreemd meisje,' zei de vrouw. 'Ze woont nu in mijn appartement in Amerika, en ik hier in haar appartement, maar ze blijft maar klagen dat ze terugwil.'

'Waarom wil ze terug ?' vroeg Tarro.

'Omdat ze jou mist,' zei de vrouw met een lach op haar gezicht.

'Je meent het,' zei Tarro ongelovig. 'Ze ontwijkt me als de pest.'

'Zo zit ze in elkaar,' zei de vrouw. 'Ze houdt van je, is dol op je, maar ze kan het niet uiten. Ze kan er niet mee omgaan. Daarom rent ze weg, maar ze heeft het altijd over je.'

'Hoe is ze zo geworden ?' vroeg Tarro.

'Ach, zie je,' zei de vrouw. 'Door haar vader verkracht. Gelukkig is hij dood.'

Tarro begon te snikken, en begreep nu ineens haar vreemde gedrag. 'Liezalore kan niet met mensen omgaan, sinds hij dit deed. Hij deed het toen ze heel jong was,' zei de vrouw.

'Deed hij dat ook met jou ?' vroeg Tarro.

'Ja,' zei de vrouw, 'maar veel minder, omdat ik vaak weg was. Ik probeerde te ontsnappen. Dat is me eindelijk gelukt, en toen hielp ik Liezalore om van hem af te komen. Maar het kwaad was al geschied. Met haar was het veel erger als met mij, maar we hebben veel geleden onder onze vader.'

'Het spijt me verschrikkelijk om dat te horen,' zei Tarro met een gebogen hoofd.

'Mijn zus heeft veel geheimen,' zei de vrouw.

'Zoals wat ?' vroeg Tarro nieuwsgierig.

'Ik kan daar niet over praten,' zei de vrouw. 'Ik begrijp zelf ook niet alles goed, maar ze schijnt in contact te zijn met buitenaardse wezens. Die hebben haar opgezocht, en ze zeiden dat zij een van hen was.'

Tarro's mond valt open. 'Vandaar dat ze een beetje op de maan is,' zei Tarro.

'Ze hebben haar goed geholpen,' zei de vrouw. 'Ze voelt veel liefde van hen, en zou dat graag met je willen delen, maar ze kan het niet. Ze klapt dicht, en rent weg.'

'Ik begrijp het,' zei Tarro. 'Ik zal hiermee moeten leren leven.'

'Ze is een roofdier, Tarro. Ze kan alleen maar plagen. Je zal je eigen weg moeten zien te vinden. Dat kan niemand je geven. Je moet het zelf doen. Wij moesten dat ook zelf doen,' zei de vrouw.

'Ik begrijp het,' zei Tarro. 'Bedankt voor de uitleg.'

'Geloof je in telepathie ?' vroeg de vrouw.

'Ik denk het,' zei Tarro.

'Zo kun je met haar communiceren,' zei de vrouw, 'en jullie kunnen een wereld opbouwen op die manier, maar die kan nooit in de realiteit komen.'

'Maar ik dacht dat telepathie een hogere realiteit is ?' vroeg Tarro.

'Dat is zo,' zei de vrouw, 'maar niet iedereen is daar klaar voor, dus is het grotendeels een geheim.'

'Ik ben ook een beetje op de maan,' zei Tarro, 'dus ik ben daar open voor.'

'Natuurlijk, soldaat,' glimlachte de vrouw. 'Je bent welkom in haar leger.'

Die nacht had Tarro een droom dat de grote wolkenkrabber instortte, en dat er een poort tot de natuur verscheen, tot een groot oerwoud. Grote tijgers kwamen tot hem, en ook kleinere katachtigen zoals puma's en panthers, en andere wilde katachtigen. Tarro kon ze allemaal omhelzen. Ze waren van het leger. 'Van Hamelen,' werd er geroepen. Het was Liezelore. Zij zat daar als de koningin van de jungle. Plotseling veranderde ze in een wild dier, en sprong op Tarro af, en likte hem. Ze leek op een gevlekt luipaard. Tarro begon het dier te aaien. Het was een hele grote vorm van een luipaard, en ook leek het veel op een jaguar. Toen veranderde ze in een zwarte panter, en toen in een lichtere kleur, als een soort bruin.

'Wat heb jij toch veel in je,' zei Tarro.

In de ochtend kwam er een pakket binnen. Het was een boek van Liezelore wat haar zus naar hem had opgestuurd. Het boek ging over David die zich had ingemengd in de indiaanse culturen in hun godenwerelden. In het boek werd David Xipe Totec genoemd, de gevilde en villende god van de Azteken, de god die de oorlog schiep. Xipe Totec droeg de gevilde huiden van zijn tegenstanders over zijn eigen lichaam. Dit waren menselijke tegenstanders.

Het was een boek geschreven door Liezelore zelf. Het besprak haar problemen met haar vader, die zichzelf de reincarnatie van koning David noemde, en ook bijbelverzen aanhaalde om zichzelf goed te praten. Voor haar was David het ergste monster wat bestond. Na de scheiding ging haar vader ergens anders wonen. Onder het huis scheen een tunnel te zijn die uitliep op een plaats waar grote skeletten lagen, als van reuzen. Ze had hier vaak nachtmerries over, ook over dat haar vader met de geheugens van mensen knoeide. Even gingen er rillingen door Tarro heen. Haar vader scheen tegen haar gezegd te hebben dat als ze ooit verkering met iemand zou krijgen, dan zou die persoon aan geheugenverlies gaan leiden, als een vloek. In de nachtmerries ontvoerde haar vader jongens naar zijn huis, waar hij een heksenketel had, waarin hij thee brouwde. Dan dwong hij de jongens om die thee te drinken, zodat ze problemen met hun geheugen zouden krijgen. Ook zouden ze dan door de tunnel onder het huis moeten gaan om te komen tot de reuzen-skeletten.

Tarro kon zich herinneren dat hij daar ook vroeger nachtmerries over had, dat hij werd gedwongen om thee te drinken. Maar verder kon hij het niet herinneren. Weer gingen de rillingen door hem heen. Hij had even het gevoel dat hij flauw zou vallen. De dood van haar vader was een hele opluchting voor haar, maar ze bleef nachtmerries over hem hebben. Die nachtmerries waren vaak zo erg dat ze niet durfde te slapen. In de nachtmerries wilde haar vader zichzelf altijd grijnzend, en probeerde vervolgens haar grijnzend te villen. Haar vader was als een gestoorde psychopaat.

Het beroep van haar vader was tandarts. Ze heeft dit altijd verschrikkelijk gevonden, omdat ten eerste tandartsen mensen dwingen vullingen te hebben, en ten tweede dat deze vullingen zwaar giftig zijn. Ze maken mensen ziek, en het rotzooit met hun geheugen. Altijd had ze veel last van de door haar vader gelegde vullingen, en kon ze van de kiespijn niet meer tegen licht, en heeft jarenlang op een donkere kamer geleefd, waar haar vader haar op bijna dagelijkse basis verkrachtte, en hij wilde de door hem gelegde vullingen niet verwijderen. Toen heeft ze zelf op een dag de kiezen met vullingen getrokken, en heeft dit maar nauwelijks overleefd. Dit was de eerste stap op weg naar haar bevrijding, maar het heeft haar bijna het leven gekost. Al veel eerder had ze de gevulde kiezen willen trekken, maar ze durfde het niet. Tarro ontplofte bijna van woede toen hij dit las. Vol van haat was hij naar die vader. Hij kon sowieso tandartsen al niet uitstaan vanwege hun dwang-verplegingen. Het was echt crimineel. 'Wat een vuile rotzak was die vader zeg. Geen wonder dat ze was zoals ze was,' dacht Tarro bij zichzelf. Hij had haar zo graag willen helpen.

Verderop in het boek startte haar apocalypse tegen de tandartsen, maar ook tegen het verdere medische systeem. Ze beschreef David als de demoon die dit allemaal achter de schermen bestuurde, en ook als degene die het indiaanse volk had ingenomen en uitgemoord.

Tarro besloot haar terug te schrijven :

'Lieve Liezelore,

Ik vind het verschrikkelijk waar je doorheen bent gegaan. Is er iets wat ik voor je kan doen ? Ik vind het moedig van je dat je het hebt opgeschreven. Ik ben blij dat je vader dood is. Die rotzak kan nu niets meer beginnen, alhoewel ik gelezen heb over je nachtmerries.'

Tarro besloot het kort te houden. Na een tijdje kreeg hij een brief terug.

'Lieve Tarro,

Bedankt voor je brief. Het betekent de wereld voor me. Herinner je je nog dat we eens verkering hadden ? Mijn vader vertelde me dat hij jouw geheugen hierover had gewist. Hij was daar heel trots over. Ik ben ook blij dat hij dood is.

Je Liezelore.'

'Lieve Liezelore,

Nee, ik herinner me daar niets meer van. Ik had altijd het gevoel dat je niks van me wilde, en dat gevoel werd alleen maar erger. Wat een verschrikkelijke vader had je. Waarom zijn we dan niet meer bij elkaar ?

Groetjes, en liefs,

Je Tarro.'

'Lieve Tarro,

Mijn vader bedreigde mij. Ik moest de verkering verbreken. Ik had geen andere keuze. En hij zou je bewerken zodat je het niet meer zou herinneren. Hij was lid van een geheim genootschap. Hij werd zelfs aanbeden als de grote god, David, en als Xipe Totec.

Je Liezelore.'

'Lieve Liezelore,

We hadden zo gelukkig met elkaar kunnen zijn als je vader er niet was geweest. Waarmee heeft hij jou dan bedreigd ? Ik hoop dat je hier allemaal snel overheen zult komen.'

'Lieve Tarro,

Hij bedreigde mij dat hij jou zou vermoorden als ik de verkering niet zou verbreken. Ik wilde jou niet in gevaar brengen.'

Nadat Tarro nog een keer had teruggeschreven kreeg hij geen brieven meer van haar binnen. Tarro besloot naar haar zus te gaan, maar deze wist het antwoord niet. Ook zij besloot Liezelore te schrijven, maar kreeg geen antwoord. Tarro was bezorgd, en haar zus ook.

Na een tijdje kreeg haar zus slecht nieuws van een familie-lid. Liezelore bleek vermoord te zijn door het geheime genootschap waar haar vader lid van was. Tarro kon het niet geloven, en was er kapot van. Nu moest hij voor eens en voor altijd Liezelore opgeven. Tarro was ontroostbaar, en ook de zus van Liezelore. Tarro wilde alles op alles zetten om dat geheime genootschap aan de kaak te stellen, maar Liezelore's zus raadde hem aan er verre van te blijven, anders zouden ze hem ook wat aandoen. Het was een Davidisch genootschap wat er niet voor terugdeinsde tegenstanders om het leven te brengen. Voor deze misdaden werden

bijbelverzen aangehaald, vooral van David, om het moorden goed te praten. David was een terrorist, dus ook zij konden terrorisme gebruiken om hun doelen te verwezenlijken.

Nadat Tarro eens op de televisie was verschenen om zijn verhaal te doen, en mensen te waarschuwen, had hij het gevoel alsof hij overal gevolgd werd. Hij had geen moment rust meer, en was erg op zijn hoede, voor het geval dat ze hem ook wilden ombrengen. Op een dag kreeg hij een vreemde brief waarin ze hem waarschuwden niet meer over hen te praten anders zou hij daar erge spijt van krijgen. Tarro wilde zich niet laten kennen, en verscheen weer op televisie-programma's en ook radio-programma's. Hij wist in zijn achterhoofd dat nu ergens de maat vol moest zijn bij het geheime Davidische genootschap. Op een dag toen hij van zijn werk thuiskwam reed er een busje op hem af, en mannen met zwarte kappen op hun hoofd kwamen uit het busje om hem te grijpen en in het busje te trekken. Ze ontvoerden hem naar een donkere plaats in een grot waar een man op een stoel zat. De man had een grijze baard en een pijp. Deze man bleek niet van het genootschap te zijn, maar was ook ontvoerd, en werd gedwongen om mee te werken. Hij begon Tarro kalm toe te spreken, terwijl de mannen met de zwarte kappen op hen toekeken. Ze waren gewapend.

'Ik heb ook materiaal over hen gepubliceerd,' zei de oude man. 'Nu hebben ze mij gedwongen voor hen te werken. Ik zal je uitleg moeten geven. Ook jij zal met hen mee moeten werken, anders zullen ze je koudmaken. Er is geen andere weg. Je kunt natuurlijk proberen te ontsnappen, maar dat kun je met de dood bekopen.' De man stond op, en leidde hem naar een deurtje. Hier was een zacht verlichte ruimte waar wat Azteekse boeken lagen. Het waren boeken over rituelen. 'Dit zal ons lot zijn,' zei de oude man, terwijl hij een boek pakte en erin begon te bladeren. 'Wij zijn offers voor Xipe Totec, oftewel David. Hij heeft Amerika veroverd en daarmee de hele wereld.' Een vreemd apparaat met tentakels kwam binnen, om vervolgens een tentakel in Tarro's arm te steken. Allerlei substanties en energieën werden vanuit Tarro's lichaam opgenomen via de tentakel, om het apparaat te voeden. 'Wij zijn niets dan voeding en brandstof voor het systeem,' zei de oude man. 'Zo worden wij omgebouwd tot robots om David te dienen.'

De oude man en Tarro werden samen opgesloten in een cel. Toen de wachters weg waren konden ze vrijuit met elkaar praten. De oude man vertelde hem veel over het geheime genootschap, wat in het geheim de wereld zou besturen. 'Is er een manier te ontsnappen?' vroeg Tarro.

'Ze zullen ons injecteren, en operaties op ons doen om hun troep te installeren, hi-tech om onze gedachten te beïnvloeden,' zei de oude man. 'Ik heb al veel troep in me, en ik weet niet hoe lang ik dit ga vol houden. Ik leef met veel pijn.'

Tarro pakte de arm van de man vast. 'We zullen het niet op ons laten zitten. Er moet een oplossing zijn.'

'Nee, Tarro,' zei de man. 'Hier is geen kruid tegen opgewassen.' Tarro wist dat de man dit zei omdat hij teveel onder hun invloed was. Tarro herinnerde de buitenaardse wezens waarmee Liezelore contact had, en die haar hadden geholpen. Zij zouden misschien veel kunnen betekenen voor hen nu. Toen Tarro in slaap viel had hij een droom. Hij was terug in de wolkenkrabber, en in de droom leefde Liezelore hier weer, maar ditmaal nog hoger, en ook de wolkenkrabber zelf was hoger, zelfs dat de top niet zichtbaar was. Liezelore nam hem mee naar haar appartement, en vertelde dat hoe hoger ze zouden komen in de wolkenkrabber, hoe dieper het hen zou leiden tot een nieuwe wereld. Het zou door een zwarte gat heengaan, een dimensionale overgang, en zou uitkomen op een eiland in een hogere vibratie. Hier zouden de buitenaardse wezens vandaan komen.

Liezelore nam hem bij de arm, en samen liepen ze naar de lift. 'Kom mee,' zei ze. Toen de lift na lange tijd stopte waren ze op een eiland aangekomen. Beiden stapten ze uit, en buitenaardse wezens met laser-geweren hielden hen tegen. 'Dat is bewaking,' zei Liezelore. 'Ze bedoelen het goed.' Even later hadden ze doorgang. Maar de droom begon weg te vagen. Tarro werd zwetend wakker. Hij keek naar de oude man die nog steeds lag te slapen. Tarro probeerde weer te slapen, maar hij kon het niet. Plotseling werd de deur van de cel opengesloten. De buitenaardse wezens waren gekomen. Ze namen Tarro en de oude man bij de arm, om hen naar hun luchtschip te brengen. Dit ging allemaal vrij gemakkelijk. Er was geen weerstand van het genootschap, tenzij de buitenaardse wezens al met hen hadden afgerekend. Er was veel licht. De oude man was nog steeds slaperig. Ze legden hem op een soort bed of brancard in het luchtschip, in een kamer diep in het schip. Een groot apparaat werd over de man geschoven. Zijn implantaten moesten uitgenomen worden, en zijn hersengolven moesten bijgesteld worden. Ook Tarro moest even later op zo'n soort bed liggen, want er moest veel met zijn geheugen gebeuren. Tarro kreeg veel van zijn geheugen terug. Door bepaalde schermen kon hij communiceren met Liezelore. Ook kon ze door bepaalde techniek als een hologram aan boord komen. De buitenaardse wezens zeiden dat ze eraan werkten om haar weer een lichaam te geven, maar dat dat tijd zou kosten. Het hologram zou zich steeds meer en meer verdikken, totdat het zou overgaan in een wat dichtere dimensie. Ze zou een hogere dichtheid krijgen. Tarro hoopte maar dat hij dit niet droomde.

Het luchtschip was even later in een groot gevecht tegen een enorm gedrocht. Ze zeiden dat dit gedrocht David was, oftewel Xipe Totec, die de wereld onder controle hield, en dat ze konden komen omdat ze door het energie-schild van dit beest waren heengebroken. Maar nu moesten ze het beest zelf verslaan. Tarro en de oude man waren midden in een grote oorlog terechtgekomen, maar ze wisten dat er geen andere oplossing was, en ze waren blij dat er nu in ieder geval eindelijk wat gebeurde.

Liezalore begon steeds meer op een mens te lijken. Tarro hield haar hand vast, wat nog een beetje een soort dikke energie was. Hij gaf haar een kus. 'Ik ben blij dat je terug bent, schat,' zei hij. Ondertussen moesten de buitenaardse wezens een heleboel tentakels van het gedrocht afschieten. Het gedrocht krijste. Het ging er even om spannen. De buitenaardse wezens zeiden dat ze al wel vaker waren gekomen, maar dat ze dan gewoon weer door het energie-schild werden weggeblazen na een bepaalde tijd. Maar nu konden ze goed doorbreken. De lucht was gevuld met vele luchtschepen, en juist daardoor moest het gedrocht, wat zich lang verborgen had gehouden, zich tonen. Het gedrocht deed allerlei soorten aanvallen, voornamelijk lichtaanvallen. 'Ik hoop echt dat ik dit niet droom,' dacht Tarro bij zichzelf. 'Ik heb hier zo lang op gewacht.' Plotseling hoorden ze gegil. Een oude vrouw leek in het schip te zijn binnengekomen. Toen Tarro haar zag dat hij even dat hij flauw viel. Het leek wel alsof er honderden of wel duizenden bellen gingen rinkelen in zijn hoofd.

'Laat hem niet ontsnappen !' gilde de oude vrouw. Zwarte buitenaardse wezens stonden achter haar die pistolen op hem richtten. 'Vuur !' riep de oude vrouw. Maar snel werden ze afgeschoten door de buitenaardse wezens van het schip. Tarro zuchtte van verlichting, maar hij voelde zich onwel.

'Ik moet even liggen,' stamelde Tarro. Toen schreeuwde hij in paniek. Hij kon het niet meer inhouden. Hij probeerde schaduwen van zich af te schudden. Weer werd hij op een bed gelegd, en een machine kwam boven hem. Allerlei soorten lichten gingen aan. Toen begon het op zijn hersengolven in te werken, en de energieën van zijn lichaam. Diep werd er gegraven in zijn geheugen, alsof er deuren werden geopend. Tarro zag gestalten van wit licht, die uit een vliegtuig bleken te komen. 'Wie zijn dat ?' vroeg Tarro. 'Zij besturen onze planeet,' zeiden de buitenaardse wezens. Tarro voelde handen op zijn handen, en die werden heel warm. 'We laten je niet meer los, Tarro,' werd er gezegd. 'Hier ben je veilig. Je hersenen zijn bij ons in goede handen, en er valt veel werk te verrichten.'

Tarro dacht nog steeds dat er een mogelijkheid was dat hij dit gewoon droomde, en dat hij elk moment wakker kon worden. Toen was er een enorme explosie. Het schip vloog aan flarden in een oceaan van vuur, een woeste oceaan. 'Vrees niet,' werd er gezegd.

Tarro keek regelrecht door de zee in een groot oerwoud achter een hek. De zee gleed van hem af als een sluier, en de sloten gingen van het hek af, wat zichzelf opende. Er waren hier apen en andere dieren, zoals tijgers en leeuwen. Ook waren er wat arenden. In de verte zag hij olifanten, en prachtige meren. Tarro voelde zichzelf weer als een kind. 'Ik wil dit niet dromen,' dacht hij bij zichzelf. Tranen begonnen bij hem op te komen. Hij had een week gevoel in zijn buik. Hij was er bijna zeker van dat hij dit gewoon droomde. Hij kneep in zijn arm, en voelde niets. Hij werd bang, want waar zou hij wakker worden ?

'Wij zijn bij je,' werd er gezegd. Een warm gevoel glee door hem heen. Weer voelde hij tranen bij hem opkomen, alsof hij elk moment in huilen zou kunnen uitbarsten. 'We hebben het schild van David wat genadeloos op de wereld was gespannen verbroken,' werd er gezegd. Er was een zacht licht om Tarro heen. Hij kon even niets zien. Het deed geen pijn aan zijn ogen. Andere kleuren licht kwamen boven hem, als kleine stipjes die langzaam iets groter werden als blokjes. Het was alsof iets hem begon te scheuren, maar het deed geen pijn. 'Je oude verstand wordt weggehaald,' werd er gezegd. Weer waren er allerlei explosies, en Tarro zag alles weer wegvagen.

'Ik begrijp het niet,' stamelde Tarro. 'Wat is dit ?' Weer kwam de angst om wakker te worden. Hij wilde dat dit echt was. Hij wist dat hij gevangen werd gehouden door het genootschap, en dat ze duistere plannen met hem hadden. 'Wij komen je helpen,' werd er gezegd. 'Er is niets wat ons kan stoppen.' Witte explosies vonden plaats, explosies van wit licht, en plotseling waren er grote tijgers om Tarro heen. Hij voelde zich wegglijden, en schreeuwde, maar kon geneens zijn eigen stem horen.

Toen stond hij weer met beide benen op de grond, en keek het oerwoud in. 'Ik ga hiervan genieten zo lang als het duurt,' dacht Tarro bij zichzelf.

'De stammen,' zei een stem, 'de stammen, Tarro. David heeft ze zo lang verborgen gehouden.'

Allerlei lichtjes kwamen in hem, als vlammetjes. 'Waar is David ?' vroeg Tarro.

'Dood,' zeiden de stemmen. 'Daarom zijn we hier. Daarom blijven we hier. We zullen niet loslaten.'

'Waar ben ik ?' vroeg Tarro. 'Ben ik dood, of slaap ik ? Of is dit echt ?'

Toen hoorde hij gelach. 'Zacht praten, Tarro, anders horen ze je.'

'Wie ?' vroeg Tarro.

Toen was het een lange tijd stil. Tarro voelde dat hij zich niet kon bewegen. Weer was er gelach. Tarro begon zenuwachtig te worden, en ook bang. 'Blijf in contact met ons,' werd er gezegd. 'Je hersenen moeten ons ook vasthouden. Je hersenen zijn zwak, maar je bent in goede handen. Wij laten jou niet meer los, maar laat ons ook niet meer los.'

'Ik doe mijn best,' zei Tarro. Tarro hoorde geschreeuw en hoorde zijn naam roepen.

'Droom maar fijn, Tarro,' zei een stem, een stem anders dan de anderen. 'Laat me los !' riep Tarro, die het niet meer vertrouwde. 'Ach rustig maar,' zei de stem. 'Ik ben maar een arend. Je bent op mijn rug. Ik breng je naar betere planeten.'

'Laat me los !' riep Tarro. Weer was er gelach. 'De apen zullen je niet loslaten,' zei de stem. 'Wij zijn de stemmen van het oerwoud, het grote oerwoud. Wij zijn allemaal verschillend, maar we willen je verwelkomen.'

'Weer eentje verlost uit de kerkers van David,' zei een ander.

'We zullen het best met elkaar kunnen vinden.'

'Waar kom je vandaan ?'

Tarro werd overweldigd door een zee van stemmen, die allemaal uit het oerwoud bleken te komen. Er werd zelfs over hem gevochten. Grote dikke slangen in het meer vochten om bij hem te zijn. Ook apen vochten met elkaar. Sommige dieren waren kwaad, en zouden hem liever om het leven willen brengen, op willen vreten, of weg laten rotten. Sommigen vertrouwden niemand. Nog steeds vroeg Tarro zich af wanneer hij wakker zou worden. Dit was te vreemd om waar te zijn. Waren de buitenaardse wezens echt gekomen ? Of waren ze gewoon in een laag van zijn hersenen binnengekomen ? Waren ze gewoon in zijn dromen binnengekomen ?

'Droom maar fijn,' werd er weer gezegd. Het was de arend weer. Tarro zag het beest nu veel beter. Het was een prachtig beest. 'Je bent in goede handen,' zei de arend. Weer leek het alsof Tarro zich niet kon bewegen. 'Lang hebben we gestreden om je los te krijgen,' zei de arend. 'En altijd dat verdomde schild van David hield ons tegen, maar nu is het verbroken.'

Tarro voelde een diepe liefde voor het dier, maar bleef voorzichtig. Hij wist niet wat dit was. Was dit allemaal echt ? De arend was veel groter dan Tarro. Het was een reuzen-arend. 'Wij hebben altijd voor je gezorgd,' zei de arend. 'Maar echt bereiken konden wij je niet, en jij kon ons niet bereiken.'

Tarro greep naar zijn hoofd. De stemmen begonnen hem weer te overweldigen, en al snel schreeuwde hij het uit. 'Ik moet hier weg ! Dit is niet goed !' Hij had het gevoel dat er teveel druk op zijn hoofd was. 'Laat me los ! Allemaal !'

Hij wilde niet in deze wereld zijn. Het was teveel voor hem. Hij voelde de hand van Liezelore. Hij keek naar haar, en wilde haar omhelzen, maar ze begon weg te vagen. 'Waar ben ik !' riep hij.

'Op een goede plaats,' fluisterde ze, maar hij zag haar niet meer. Het licht had haar weg laten vagen. Het licht was gelukkig heel zacht, en deed geen pijn aan zijn ogen. 'Ik wil dit niet !' riep hij. 'Er klopt iets niet !'

'Wil je dan weer terug naar je cel ?' vroeg ze. 'Ze hebben je vrijgezet ?'

'Wie ?' vroeg Tarro.

'De buitenaardse wezens hebben je vrijgezet,' zei Liezelore.

'Ik wil dit ook niet,' zei Tarro. 'Ik heb moeite met ademen. Er is een groot gewicht op me.'

'Dat is normaal,' zei Liezelore. 'Je moet nog wennen.'

'Volgens mij ben ik dood,' zei Tarro.

'Je bent niet dood,' zei Liezelore.

'Maar jij was ook dood, of bent het nog steeds,' zei Tarro. 'Daarom heb ik misschien contact met je, omdat ik ook dood bent.'

'Nee,' zei Liezelore. 'Tarro, het is buitenaardse techniek.'

'Ik denk dat ik gek ga worden,' zei Tarro. 'Iets is me aan het aanvreten.'

Toen vaagde Liezelore weer weg.

'Oh god, ik ben in een gevangenis !' riep Tarro. 'Laat iemand me helpen ! Er is een vuur wat me aanvreet, een vuur wat ik niet kan zien !'

'Tarro, het is goed,' zei een stem. Een grote tijger kwam dichterbij.

'Ga weg,' zei Tarro.

Tarro moest erg wennen aan waar hij was. Hij wilde van deze plaats weg. Er werd tegen hem gezegd dat het slechts een doorgang was. Maar waar hij ook kwam, hij verlangde terug naar de aarde. Hij wilde dat de buitenaardse wezens hem nooit hadden gered. Het leek wel alsof hij in de hel was. 'Breng me terug naar de aarde !' riep Tarro in paniek. 'Ik heb het benauwd !'

'Leef niet meer door adem, Tarro,' werd er gezegd, maar door geuren, gevoel, het eeuwig zaad, het eeuwige bloed, het bloed der stammen.'

'Wat is dat !' riep Tarro.

'Het bloed van de jacht,' werd er gezegd. 'Dat is wat de stammen uitbeelden. Jaag of sterf.' Tarro kreeg een boog en een mes. Ook kreeg hij een speer en een net. Maar hij wilde niet op

jacht. Na een tijdje zag hij in dat er geen andere mogelijkheid was. Hij werd door grote dieren met horens omsingeld. Ze stonden klaar om met hem af te rekenen. Tarro trok zijn mes en vocht als een bezetene. Het was gelukkig een groot slagersmes. Hij merkte dat hij tot leven kwam door het bloed, dat hij geen adem meer nodig had. De warmte van het bloed leek door hem heen te stromen, om de lust naar adem te vervangen. Het was een wild gevecht. Tarro slachtte deze beesten af, die als gehoornde grote zwijnen waren met de kracht van leeuwen. Ze waren woest. Tarro maakte een tent van hun huiden, en had voorlopig genoeg te eten. Hij smeerde zichzelf in met bloed. Ook smeerde hij zijn haren ermee in.

'Maak me wakker !' riep hij, nog steeds denkende dat hij droomde. Of misschien waren dit al de bewerkingen van het genootschap. Misschien hadden ze hem al vermoord, of apparaten in zijn lichaam geplaatst waardoor hij niet meer tot de werkelijkheid kon komen. In ieder geval zou hij vechten voor zijn leven en vrijheid. Hij begon ook op grote buffels en bizons te jagen. Hij had een hekel aan zijn leven op deze manier. Hij had zich van het leven heel wat anders voorgesteld, ook van het gered worden door buitenaardse wezens. Maar dit leek de keiharde realiteit te zijn voor nu. Tarro brulde woest, ook als een teken naar de dieren dat ze beter niet aan hem konden komen. Tarro wilde weg, maar wist niet waar naartoe. Hij besloot verder te trekken. De natuur was hier prachtig. Hij wist dat als hij het weer benauwd zou krijgen, dan was het tijd om te jagen.

Hij kwam aan bij een soort van stam. Ze namen hem naar hun kamp, en hij kreeg een ketting om zijn nek met een soort kralen waarvan ze zeiden dat de kralen de stammen uitbeeldden. Het bleek de stam van Gad te zijn. Tarro had de neiging weg te lopen. Hij kon het contact niet aan, en weer had hij het benauwd. Ze gaven hem vlees te eten en bloed te drinken. Maar niets scheen te helpen. Tarro had paniek-aanvallen en stuip-trekkingen. Toen rende hij woest de wildernis weer in. Hij kon geen contact maken met de stammen. Hij ging op jacht naar wat renbokken, en dat kalmeerde hem een beetje. Langzaam begon hij grip te verliezen, viel neer, en werd wakker. Hij had alles gedroomd. Het was een vreemde droom, want Liezelore bestond helemaal niet, en hij heette helemaal geen Tarro. Op zijn nachtkastje lag een science fiction boek wat hij aan het lezen was. Het ging over een machine die dromen in mensen kon planten waardoor ze ineens een hele andere identiteit kregen. Deze machine heette nachtkozijn. De dag erna besloot hij het boek weg te gooien.

De Oranje Ster

De ster was gekomen, als nachtzicht in een duistere nacht. Het leek weer dag nu. De ster had een romige, gloeiende oranje rand, zo zacht. Bijna donzig. Marja en Kees keken ernaar. Ze hadden hier zo lang naar uitgezien. Ze hadden hier zo lang over gedroomd. De zon was namelijk verwoest en zo lang hadden ze in het pikkedonker geleefd.

Nu was het afwachten op wat er zou gaan gebeuren. Velen reisden naar de ster, maar niemand wist nog goed wat het nu precies was. Ook Kees en Marja zouden de reis beginnen. Ze stopten hun auto vol met dekens, en daar gingen ze. De wegen waren vol met auto's. Iedereen was op zoek naar de ster. Ook Harry Achterwoud was op weg. Ergens bij een tank station kwamen ze hem tegen. 'Hey Harry,' zei Kees. Harry was heel enthousiast. Hij had al zijn papieren bij zich waarop zijn berekeningen van de ster stonden, wiskundige papieren. Hij wist ook al dat de ster zou komen, en had eigenaardige theorieën. Aandachtig luisterden Kees en Marja naar hem.

'De ster is een reis,' zei Harry. 'Wij horen niet veel van anderen die daar zijn geweest, want iedereen gaat daar naar binnen. Het is een tunnel.'

'Zouden ze nog in leven zijn ?' vroeg Marja zich af.

'Ach natuurlijk,' zei Harry. 'Het is een dimensionale overgang.'

'Ik ben bang,' zei Marja. 'Het kan natuurlijk ook iets duisters zijn. Ik ga ervoor, maar heb mijn twijfels.'

'Twijfelen is goed, Marja,' zei Harry. 'Maar ik heb het onderzocht, en het is goed betrouwbaar. Eén van de grootste evenementen aller tijden. Mijn jongens zijn ook heel enthousiast. Ze hebben het er de hele tijd over. Het is nachtzicht, Marja.'

'Ja, maar die wiskundige berekeningen van jou die werken ook niet altijd,' zei Marja.

'Heb je daar voorbeelden van?' vroeg Harry.

'Ach,' zei Marja, 'die berekeningen die je had gedaan over mijn zwangerschap waren interessant, maar grote onzin.'

'Ja,' zei Harry, 'maar dat was nog in de tijd van Karel Klaus. Ik liet me teveel door hem beïnvloeden.'

'Karel Klaus was een genie,' zei Marja, 'maar een grote gek.'

Kees begon te grinniken. 'Wat weet je verder over die ster, Harry?' vroeg hij. Harry begon te bladeren door zijn papieren, en liet hen wat ingewikkelde tekeningen zien. Toen kwam er één of ander scheikundig verhaal waar ze niets van begrepen, maar het voelde allemaal wel wonderbaarlijk aan.

Even later gingen ze weer verder. Toen ze in het bos waren met de auto begonnen ze de ster steeds beter te zien. De ster was prachtig oranje. Het had een kalmerend effect.

Marja wist het nog niet. Wat moest ze nu geloven? Maar ze wilde het wel proberen. In de verte leek het wel alsof de auto's in de ster reden. Was dit niet gewoon een natuurverschijnsel?

Na een tijdje reden zij dan ook de ster binnen. Ze konden eerst niets zien. Alles was zacht oranje. Even later reden ze een grote wildernis binnen. De auto stopte vanuit zichzelf. Kees en Marja stapten uit. Geen enkele auto kon er hier rijden.

In de verte zat een gestalte van vuur op een troon van vuur. Achter de gestalte was een grote stad. De hele stoet met mensen ging richting die persoon.

'Wie zou die persoon zijn ?' vroeg Marja. Kees had geen idee. Daar zagen ze Harry weer. Die zat weer tussen zijn papieren te bladeren. 'Hey, Achterwoud,' zei Kees. 'Nu, moet je eens horen,' zei Harry. 'Die gestalte is de personificatie van de ster.' Toen volgden er weer allerlei scheikundige en natuurkundige verhalen. 'Laten we maar gewoon kijken wie of wat dat is,' zei Marja.

'Die personificatie bepaalt wie en wat in de stad komt,' zei Harry.

'Waar baseert die personificatie dat op ?' vroeg Marja.

'Op wiskundige berekeningen,' zei Harry.

'Hoe gaat dat dan ?' vroeg Marja. En weer legde Harry alles uit met zijn papieren. Weer liet hij hen vreemde tekeningen zien.

'Waar gaan degenen naartoe die niet naar de stad gaan ?' vroeg Marja.

'Die worden de wildernis ingezonden,' zei Harry.

'Ik zou niet weten welke keuze ik zou willen maken,' zei Marja.

'Het gaat niet om jouw keuze,' zei Harry. 'Het gaat om de berekeningen.'

Ineens wilde Marja terug. In de verte zagen ze de gestalte van vuur opstaan, en die begon te roepen :

'Er is niet veel tijd meer. Wij gaan zodadelijk sluiten. Maak daarom haast. Dit zal de enige uittocht zijn voor aardlingen in de geschiedenis. De rest zal op aarde moeten blijven.'

Marja wist even niet wat ze moest doen. Ze wilde wel bij Kees blijven die gewoon doorliep. Ze pakte zijn arm. Snel liepen ze door tot de gestalte. Twee handen kwamen op hun hoofden.

'Ah,' zei de gestalte. 'Net op tijd. Jullie zijn de laatsten van de aardlingen. Jullie mogen de stad binnengaan.'

Ook Harry was de stad binnengegaan. Marja wist niet of ze blij moest zijn of niet. Harry was in ieder geval heel blij, en Kees ook. Harry zei dat ze vanuit de stad ook de wildernis inkonden. Het was een reusachtige stad. Marja en Kees kregen een huisje toegewezen, en Harry kwam naast hen wonen. Harry zuchtte. Hij had gehoopt dat zijn jongens mee waren gekomen, maar die moesten naar voetbal. Het was meer blinden-voetbal omdat het zo pikkedonker was.

Harry Achterwoud klikte de TV aan in zijn nieuwe huisje. 'Wel goed dat ze hier TV hebben,' dacht Harry bij zichzelf.

Kees was achter de computer gegaan. Ze hadden hier ook internet. Een heleboel dingen leken zoals de dingen op aarde. Er was ook een koelkast. Marja was de tuin ingegaan. Het was een prachtige tuin. Vanuit de tuin kon ze de wildernis zien. Er waren hoge bomen in de wildernis. Er groeide prachtig, verlokkelijk kruid in de bomen.

Even later kwam Harry binnen. Hij liet hen een plattegrond zien waardoor ze de wildernis inkonden. Er was namelijk een groot hek rondom de wildernis. Via de vreemde berekeningen wist Harry precies hoe ze in de wildernis konden komen. Er moest ergens een tunnel wezen. Die tunnel was verbonden aan elk huis door een kelder. Diep in de kelder moest ergens een slot zijn met een deur. Het slot was als een groot toetsenbord met wat schermpjes waarop de juiste code ingetypt moest worden. Harry legde het uit via de vreemde berekeningen.

'Ik wil eerst zien of dat wel werkt, Harry,' zei Marja.

'Kom,' zei Harry, 'dan laat ik het jullie direct zien.'

Met z'n drieën gingen ze naar de kelderdeur. Harry liep voorop. Met een knop moest Harry de vlammen in de kelder aanzetten, zodat ze alles konden zien. Toen moesten ze over een trap naar beneden. Het leek wel op een magazijn. Er stonden hier een heleboel pakken met etenswaren. Door een lange gang kwamen ze uiteindelijk bij een deur. Daar zagen ze het toetsenbord aan de muur met de schermpjes. 'Hier,' zei Harry.

Marja vroeg zich af hoe Harry dit allemaal wist. Als een razende begon Harry te typen. Het leek wel op een heel verhaal. Toen klopte hij op de schermpjes die direct aansprongen. Op de schermpjes verschenen kaarten. Het leek wel op een spel. Weer typte Harry een heel verhaal in. De kaarten begonnen te veranderen. Op één kaart stond een doodshoofd, en op een andere een skelet. 'Hebbes,' zei Harry. Toen typte hij weer een heel verhaal in. Weer begonnen de kaarten te veranderen, en er kwamen wat nieuwe kaarten bij. Toen verscheen er een speelbord op één van de schermpjes, en de kaarten kwamen daarop terecht. Ook verschenen er rode knopjes die Harry indrukte. Toen begon de deur zich te openen.

'Kunnen we nog wel weer terug?' vroeg Marja.

'Natuurlijk,' zei Harry. Door een gang kwamen ze in de wildernis terecht. Op de bomen stonden orakels getekend, waarop mensen aan het typen waren. Ze leken als in een trance, en er waren bollen rondom hun hoofden. 'Kom,' zei Harry, 'dan gaan we dieper de wildernis in.' Ze liepen richting een soort kleine woestijn, een strook van een zanderige wildernis. Ze gingen een soort heuveltje op. Vanaf het heuveltje hadden ze een goed uitzicht. Ze zagen een strand met een soort zee. Boven de zee zweefde een oranje ster.

'Hey, is dat niet de ster waar wij door naar binnen gingen?' vroeg Marja.

'Het is een ster in een ster,' zei Harry. Er waren veel mensen aan het zwemmen. Zij zwommen richting de ster, maar niemand kon daar naar binnen, want de ster zweefde veel te hoog. Na een tijdje begon de ster naar beneden te komen. De mensen zwommen de ster binnen, en werden bedekt met glibberig spul. Ook vormde zich een bol van vuur rondom hen.

'Zij ontvangen de vlam,' zei Harry. 'Het is de vlam van de oranje ster.'

'Wat betekent dat ?' vroeg Marja.

Toen begon Harry weer met zijn wazige berekeningen. Dit keer was het nog doldwazer dan ooit. Harry haalde een schrift tevoorschijn, en liet hen weer allerlei vreemde tekeningen zien. Het leek wel alsof de lucht begon open te scheuren. De scheur was oranje en romig. Zachtjes begon de scheur de ster naar binnen te zuigen, met vele mensen erin.

'Waar gaan ze naartoe ?' vroeg Kees, die zich al die tijd stil had gehouden.

Harry bladerde door het schrift. 'Proza,' zei Harry. 'Een nieuwe literaire code, om hen in een nieuwe linguïstische realiteit te brengen. Het is als een mind-altering drug.'

Er begon iets te zoemen in het hoofd van Marja. 'Proza is een andere frequentie,' zei Harry. 'Volg me,' zei hij, en liep naar het strand toe. Met kleren en al dook Harry de branding in, en zwom de zee in. Marja en Kees volgden hem.

Weer zweefde de ster boven de zee, en kwam langzaam naar beneden. Marja voelde de warmte. Toen de ster haar raakte werd ze opgeheven, als naar binnen gezogen, en langzaam scheurde de lucht open. De ster werd naar binnen gezogen. Marja zweefde. Ook zag ze Kees en Harry zweven. Ze zweefden naar een zanderige plek in de scheur. Een bol kwam om hun heen, en ze kwamen in een wildernis terecht, waar weer bomen waren met orakels waar mensen op typten. De mensen waren ook in bollen, net als hen. In het midden van de orakels was een scherm.

'Het is een soort internet,' zei Harry.

Harry ging achter zo'n boom zitten en begon te typen. 'Je kan hierdoor allerlei werelden openen,' zei Harry. Hij typte een heel verhaal in. Weer verschenen er allerlei kaarten op het scherm die begonnen te draaien, als in een cirkel. Harry selecteerde er één. Het was een kaart

met een doodskop. Toen selecteerde hij er één met een skelet. Marja herinnerde de kaarten van het slot in de kelder.

Harry klikte op de kaart met de doodskop, terwijl de kaart rood begon te gloeien en te knipperen. 'Hebbes,' zei Harry. Toen typte hij weer een heel verhaal, en de boom begon zichzelf te openen als een poort. Een lange gang verscheen met een auto. 'Kom,' zei Harry, terwijl hij de auto instapte. Kees ging naast Harry zitten, en nam Marja op schoot. Harry startte de auto. De auto reed richting een stad. Het was de stad waar zij hun huisjes hadden. Met een bepaalde code kon de auto door het hek.

'Heen door de keldergang, terug met de auto,' zei Harry.

'De literaire code had de zon afgebroken,' zei Harry. 'Dit is waardoor de oranje ster kon komen. De zon had ons opgesloten door een valse literaire code, een vals licht, waardoor onze levens min of meer bevroren waren. De ware vlam kenden wij niet, maar die is nu in ons binnengekomen.'

Die nacht hadden ze alle drie wilde dromen. Er was een glazen bol rondom hen waardoor roofdieren naar binnen probeerden te komen, maar ze renden zich stuk op het glas. Die roofdieren waren de herinneringen van de oude en valse literaire code waarin ze zo lang opgesloten waren. De roofdieren waren woest, maar konden niets doen. Kees werd wakker in het zweet, en nam een bad. Marja ging onder de douche staan. Ze waren die ochtend vroeg op, en Harry kwam ook vroeg.

Harry vertelde hen zijn dromen, en gaf weer allerlei eigenaardige berekeningen. 'Het glas wordt steeds dikker,' zei Harry. 'De roofdieren zullen steeds verder weg komen, en zullen steeds meer verzwakken. Ze verliezen hun grip en zullen in vee veranderen.'

Marja herinnerde de potten met vlees in de kelder. Kees knikte. Dit had hij ook gedroomd. In de stad waren vaak vleesmarkten met zulk vlees. Er moest vlees gegeten worden, anders zouden de roofdieren weer sterker worden, en het glas dunner. Ze moesten dus eten voor hun leven.

'Het vee wordt door het glas gezogen tot een plaats in de wildernis,' zei Harry. 'Hiervoor worden jagers, slaggers en vlees-verkopers aangesteld. Je begint als vlees-verkoper, dan wordt

je een jager, en daarna een slager. De slager is een vleeskweker. Hij kent de geheimen van de vleesbrug.'

Kees kreeg een baan als vlees-verkoper op de markt. Hij leerde veel over de verschillende vleessoorten. Na een tijdje werd hij aangenomen in de jager-cursus. Hier leerde hij hoe hij moest jagen. Het had veel te maken met codes. Hij moest leren de codes in te typen. Harry was hierin zijn grote voorbeeld. Ook moest hij de verschillende spelen leren. Na een tijdje mocht hij zichzelf 'Kees de jager' noemen. Harry was heel trots op hem. Marja wist het nog niet. Ze keek een beetje de kat uit de boom. Ze had teveel verhalen van Harry gehoord, en moest het allemaal nog zien. Sinds Kees jager was geworden moest hij veel vaker de wildernis in. Marja miste hem.

Harry had haar verteld dat vrouwen geen jagers, slagers of vlees-verkopers konden worden, alleen als de gestalte van vuur hen daarvoor sinds het begin had aangesteld. Dat was met Marja dus niet gebeurd. Volgens Harry was er maar één manier om het wel te worden. Dat was door een nacht-verdrag. Dat moest volkomen in het geheim gebeuren, wanneer de man zou slapen. Er hing daarvoor een speciale knop in de slaapkamer die zou berekenen wanneer de man zou slapen van begin tot het eind. Zo kon de vrouw op tijd weer terug zijn. Marja voelde daar wel wat voor. Zo zou ze in ieder geval wat met Kees gemeen hebben. Ze begon als nachtvlees-verkoper, en volgde ook jagers-cursussen in de nacht wanneer hij sliep. Marja was een snelle leerling, en voor haar was de slager status snel behaald, terwijl Kees nog maar jager was.

Op een nacht wilde zij het geheim van de vleesbrug weten waar Harry het altijd over had. Met Harry ging ze de wildernis in door de kelder-gang. Ze moesten hiervoor heel diep de wildernis in. Ze kwamen aan bij een vochtige woestijn. Het leek wel alsof het hier geregend had. In de woestijn begon ergens de vleesbrug. Die ging over een rivier van vuur. De brug was geheel van vlees gemaakt. De brug was nogal glibberig. Marja was bang dat ze er vanaf zou glijden. Harry stelde haar gerust. Hij had in een rugzak spijkerschoenen meegenomen voor allebei. Dat waren schoenen met lange spijkers om zo vastgehaakt te zijn in het vlees. Samen liepen ze de brug over tot een grote burcht. Hier ging de woestijn gewoon verder, maar ze moesten in de burcht zijn. Er stonden wat poortwachters met geketende roofdieren. De poortwachters zeiden verder niets.

Binnengekomen moest Harry wat codes intypen. Toen kregen ze verder toegang. Ze kwamen in een zaal met wapens : speren, messen, hakbijlen, en andere vreemdsoortige wapens. Er waren wapens bij die Marja nog nooit eerder had gezien. 'Kees zou dit moeten zien,' dacht Marja bij zichzelf, 'die zou het prachtig vinden.' Even miste ze Kees, en wenste dat hij hier met haar was.

Op een tafel stond een bord met vlees. Harry begon ervan te eten, en een andere deur ging open. Ze kwamen in een zaaltje met een heleboel deuren. Naast elke deur stond een tafeltje met een bord vol vlees wat gegeten moest worden om de deur te openen. 'Kies een deur uit,' zei Harry, 'en eet van het vlees.'

Marja liep op een deur af en begon te eten. De deur ging open, en weer kwamen ze in een zaaltje binnen. Grote boeken lagen op tafels met bordjes vlees ernaast. Om de boeken te openen moest er van het vlees gegeten worden. De boeken zouden vol geheimen staan. 'Dit heb jij vast en zeker vaker gedaan,' zei Marja. Harry knikte.

'Kies een boek,' zei Harry.

Marja koos een boek en begon te eten. Het boek opende zich en Marja begon te lezen. De letters deden pijn aan haar ogen, en ze deed het boek weer dicht.

'Ik kan het niet lezen,' stamelde Marja.

'Ik ken al deze boeken door en door,' zei Harry. 'Het zijn boeken van pijn. Al deze boeken hebben hun eigen pijn. Probeer een ander boek.'

Marja koos een ander boek, en at van het vlees. Het boek opende zichzelf, en Marja kreeg enorme last van hoofdpijn. Weer sloeg ze het boek dicht, en ging naar een ander boek, waar ze at van het vlees. Het boek opende zichzelf, en ze kreeg een enorme buikpijn. Dit was nog wel te doen, en ze begon te lezen.

'Witskebat Hapi Da La Loie Vakau, welkom tot het geheim van de vleesbrug, een geordend geheim voor slagers. Ben je geen slager, maak dan dat je wegkomt. Wij eten om te vergeten. Al je herinneringen eet je hier, en dit geeft de toegang tot onze geheimen. Nogmaals welkom. Als slager ben je een volleerde jager. Het vlees dat u hier eet zal u toegang geven tot hogere jachten. Door verschillende soorten vlees te eten krijgt u verschillende soorten wapens voor de jacht. Probeer ze allen uit. In één van deze boeken zult u de code vinden voor de poort voor u. Hierdoor zult u komen tot een hal van jachtwapens die te verkrijgen zijn door van het vlees naast hen te eten. Elk jachtwapen zal toegang geven tot een nieuwe deur waardoor u een nieuw jachtveld kunt betreden.'

Marja sloeg het boek dicht. De pijn was ondragelijk geworden. Dit waren nachtverhalen, zei Harry. 'Wat is de code, Harry ?' vroeg Marja.

'Ik kan het je niet geven, Marja,' zei Harry. 'Dan zou ik ontploffen. Die codes zijn zo gevaarlijk dat als ze van een mens tot een mens worden overgedragen, dan is dat het gevolg.'

Marja at van het vlees van een ander boek. Het boek opende, en Marja begon te lezen. Ze kreeg verschrikkelijke kiespijn. Ze gilte het uit, en viel bijna flauw. Harry kalmeerde haar. 'Doorzetten, schat,' zei hij. 'Nee !' gilte ze. 'Dit is wreed !'

'Shhh,' zei Harry. 'Maak ze niet wakker. Als ze hier komen, dan ... dan ...'

'Wie zijn ze ? Waar heb je het over ?' vroeg Marja.

'Dat kan ik niet zeggen. Lees nu maar,' zei Harry.

'Jij hebt makkelijk praten,' zei Marja. 'Ik ben hier ook doorheenegaan,' zei Harry. 'Ik weet er alles van.'

'Het is een offer, hè ?' zei Marja. Harry knikte. 'Ja, dat kun je wel zeggen,' zei hij.

'Okay,' zei Marja, die zich alweer iets beter voelde, en begon te lezen.

Sawir, Fliktir Sawelaa Maree Barits Homalogie Karee Almas Vandrin Ogesta Amalee Verin Sevinda Allanse Allaa Mir Allaa Vaanit Evus Olong Patong Palone Perisia. Welkom tot dit boek, geachte gast. Wij hebben er weer veel werk van gemaakt. Dat heeft u misschien al wel ondervonden. De code tot de volgende deur zal hier geopenbaard worden. Zeeën van winden kunnen ons hier niet vinden. Achter glas zijn zij, waar de zeven zeemeerminnen nog steeds zoeken naar het geheim van goud. Nooit zullen zij binnengaan, zij die op zoek zijn naar de geheimen van de zon. De zon is gestorven. De dictator is dood. Zij die hem trachten op te wekken rusten tevergeefs. Zij zullen geen rust vinden, alle dagen van hun ijdele leven. Ijdelheid vervliegt. Ik geef u toegang tot de nieuwe deur. Weest welbewapend met haar

geheimen. Ga niet in voordat u alle boeken hebt gelezen. Gebruikt deze code wel, en geeft haar nooit door aan anderen, anders zult gij ontploffen, en uw weg nooit meer terugvinden. Neemt deze waarheid ter harte. Wij geven ook geen geld terug. U zult ook nooit meer kunnen wederkeren, maar wanneer gij door alle deuren bent heengegaan en alle jachten hebt gejaagd, dan zult gij de code ontvangen om door een reis rond de ster toch te komen waar u eerst was, maar dan vanaf de andere kant. U mag deze code in uw eigen woorden intypen.

Welke boeken Marja daarna ook las, het deed geen pijn meer, en alle letters waren verdwenen. Het waren allemaal lege bladzijdes. 'Dat komt door het kennen van de code,' zei Harry. Samen liepen ze naar de nieuwe deur, waar Marja in haar eigen woorden de code intypte. Toen ging de nieuwe deur open, waar wapens lagen met bordjes vlees ernaast. Marja koos een wapen uit, en begon te eten. Snel nam ze het wapen op en liep naar de deur van het wapen. Ze kwamen hierdoor op een jachtveld terecht. De hele nacht jaagden ze. Toen Marja alle wapens had gebruikt, en op alle jachtvelden was geweest ontving ze de code voor de reis rond de ster. Zo kon ze terugkeren waar ze was door de andere kant. De code gaf hen toegang tot een auto. Met een rotvaart scheurde Harry, die achter het stuur zat, over de geasfalteerde weg.

Marja wist niet hoe lang het geduurd had, maar toen ze thuiskwam lag Kees nog steeds te slapen. Marja maakte wat ontbijt en bracht het naar Kees.

'Ik heb zo vreemd over je gedroomd,' zei Kees toen hij wakker was geworden. 'Je was op de vleesbrug en gleed in een rivier van vuur.'

'Vreemde droom,' zei Marja. 'Misschien dat Harry hier meer over weet.' Samen gingen ze even later naar Harry toe, en Kees vertelde de droom.

'Ik weet het niet,' zei Harry. 'Misschien een roofvogel van het verleden die jouw heeft lastiggevalen met zo'n nachtmerrie. Het is tijd dat je een slager wordt en dat je de geheimen van de vleesbrug leert kennen.'

Kees werd toegelaten tot de slagers-cursus. Ook hij werd slager, en op een nacht nam Harry hem mee naar de vleesbrug. Alles was veranderd hier. Er was geen vuurzee meer, alleen een woestijn. De vuurzee was inmiddels opgedroogd. 'Zie,' zei Harry, 'geen vuurzee.' Ook Kees moest de boeken lezen, en ontving de code. Na een lange nacht kon hij via de andere kant terugkeren naar de stad. Kees was trots nu hij het geheim van de vleesbrug kende. Dat had hij al zo lang willen kennen. Ook Marja was trots op hem.

Op een nacht zweefde er een nieuwe ster boven de stad. Het was de ster van vlees. Velen gingen de ster binnen. Ook Marja, Kees en Harry. Binnenin de ster was een wildernis geheel gemaakt van vlees, en de ster gleed door een tunnel in de ondergrond van de stad. De ster gleed dieper en dieper.

Harry had het over de vlam van vlees die ze moesten ontvangen. Het was een eeuwige vlam. Hiervoor moesten ze zwemmen over een oceaan van bloed in de ster van vlees. Het was een reusachtige ster, en de oceaan was ook reusachtig. Harry leidde hen tot het zogenaamde bloedstrand. Dit strand was gemaakt van vlees, maar het bloed spoelde hier aan. Harry dook al snel in de branding van de bloed-oceaan. Marja en Kees volgden hem. Het bloed voelde warm aan. Het zwemmen ging heel makkelijk, alsof ze bijna in het bloed dreven. Zo zwommen ze vele dagen aaneen, zonder dat ze echt moe werden. Het bloed gaf hen kracht.

Ze kwamen aan bij een reusachtig vlees-eiland. Hier moest ergens de vlam van vlees zijn. Op het eiland was een orakel van vuur. Harry begon aan het orakel te draaien. Alle drie kregen ze last van vreemde pijnen, alsof ze gestoken waren door insecten. Op hun lichamen kwamen vreemde merktekenen.

Hierdoor kregen ze toegang tot een tunnel achter het orakel. Aan het einde van de gang kwam er iets gloeiends over hen. Dit was de vlam van vlees. De pijnen werden ineens veel erger, daarom moesten ze zo snel mogelijk de oceaan van bloed induiken.

De ster van bloed zweefde boven de oceaan van bloed. Uit de ster van bloed kwam een man tevoorschijn met een ladder. Het scheen Ronald te zijn, de broer van Harry. Ronald was zomaar van de één op de andere dag vermist, maar Harry beweerde altijd al wat er met Ronald gebeurd was, en hoe hij nog steeds telepatisch contact met hem had. Hier scheen hij dus al zijn wiskundige verhalen vandaan hebben gehaald. Zijn broer onderwees hem. Ze klommen de ladder van touw op die Ronald had laten zakken, en toen ze in de ster van bloed waren gekomen viel Harry hem in de armen. Verschillende soorten bloed moest hier gedronken worden voordat er deuren geopend konden worden, boeken gelezen konden worden en wapens gebruikt konden worden.

Ronald was nog wel erger dan Harry met vreemdsoortige wiskundige berekeningen, en praatte honderduit, nog veel meer dan Harry. Ronald had een kasteel geheel gebouwd van botten. Kees en Marja hadden nog nooit zoiets gezien, en het was zo groot. Het kasteel stond vol met boekenkasten waar de boeken van uitpuilden. Ze kregen allemaal een kamer aangewezen in het kasteel van Ronald.

Midden in de nacht kwam Harry om Kees en Marja te wekken. 'Kom,' zei hij. 'Ik wil jullie wat laten zien.' Hij leidde hen tot diep onder het kasteel van botten, waar bloedrivieren stroomden. Achter de rivieren was een prachtig land. 'Kijk,' zei hij, terwijl hij op het land achter de rivieren wees. 'Bloed is een prachtige bescherming,' zei hij. 'Roofdieren zullen in dromen proberen aan te vallen, maar zij kunnen niet door het bloed komen, daarom is het land achter de bloedrivieren het veiligst.'

Ze zwommen de rivieren over, en kwamen in een land vol insecten. Ze werden volop gestoken, en Marja wilde terug. 'Dit is ook de reden waarom Ronald hier niet komt,' zei Harry. 'Dit is niet uit te houden,' zei Marja.

'Dit is het land van pijnen,' zei Harry. 'Herinner je je de boeken van pijn?' Marja knikte. 'En door het lezen van de boeken vertrokken de pijnen ook weer,' zei Harry. 'Door te leven in het land van pijnen, zullen de pijnen dus ook vertrekken.'

'Ik zet door, ik zet door,' riep Marja. Plotseling zonk ze in mekaar ... Dood. Harry en Kees stonden voor een raadsel. Ze hoorden Ronald roepen aan de andere kant van de rivieren. Na een tijdje stond Ronald naast hen. 'Waarom zijn jullie hier naartoe gegaan, Harry?' vroeg Ronald. 'Ik had je nog zo gewaarschuwd. Dit land is gevaarlijk. Gevaarlijke insecten enzo. Jullie leven is hier in gevaar. Ik kom hier alleen onder zware condities op gezette tijden.'

'Kun je Marja weer tot leven wekken?' vroeg Harry.

'Wat denk je, Harry?' zei Ronald. 'Denk je dat ik een tovenaars ben?'

'Nou, wel zoiets,' zei Harry.

'Het heeft geen zin, Harry,' zei Ronald. 'De vurige gestalte heeft beslist.' Kees begon te snikken. Hij omhelsde Marja, om te zien of er nog enig leven in haar was, maar tevergeefs.

'Het heeft geen zin, Kees,' zei Ronald. 'De vurige gestalte heeft haar van ons weggenomen. Dat zal wel ergens goed voor zijn.'

'Maar wat dan ?' vroeg Kees.

'Kees, jongen, dat zal ik je haarfijn uitleggen,' zei Ronald. 'Er zijn hier zoveel geheime werelden. Ik weet zeker dat de vurige gestalte haar nodig heeft voor een karwei ergens.'

'Het is allemaal mijn schuld,' zei Harry. 'Ik had beter naar je moeten luisteren.'

'Harry, je bent een pionier,' zei Ronald. 'Je bent een onderzoeker, en die nemen soms risico's. We willen allemaal een betere wereld.'

'Maar ik heb het leven van Kees en Marja op het spel gezet, en het heeft Marja haar leven gekost,' zei Harry.

'Laat het een les voor je zijn, Harry,' zei Ronald. 'Maar de vurige gestalte zou Marja anders op een andere manier hebben weggehaald.'

Maar Harry was niet te troosten. Hij nam hier geen genoegen mee.

'Ik moet boeten,' zei Harry.

'Alsjeblieft, Harry,' zei Ronald. 'Doe dit jezelf niet aan.'

'Ik voelde me als een vader over haar, als een gids. Hoe kon ik zo stom zijn ?' snikte Harry.

'Misschien is ze op een andere manier gestorven,' zei Ronald.

'Ik had beter naar je moeten luisteren,' zei Harry.

'Je bent een avonturier,' zei Ronald.

Kees schrok wakker. Hij was zo opgelucht. Het was allemaal maar een droom geweest. Hij ging even naar de kamer van Marja. Ze lag daar rustig te slapen. Hij ging naar haar toe, ging bij haar liggen en nam haar in zijn armen. Ze werd wakker, en vroeg wat er aan de hand was.

'Ik heb naar gedroomd,' zei Kees. Met een brok in zijn keel vertelde hij zijn droom.

'Jij droomt ook altijd zo vreemd en raar,' fluisterde ze. 'Harry zegt dat het misschien roofvogels van het verleden zijn.' De volgende ochtend vertelden ze het aan Harry en Ronald. Harry keek naar Ronald. Ronald begon te lachen, en kwam toen weer met een wiskundig verhaal, maar het kwam er inderdaad op neer dat een roofvogel van het verleden Kees had lastiggevallen met deze droom.

'Hoe kan hij hiervan verlost worden?' vroeg Marja.

Ronald dacht even na. 'Er zijn hier inderdaad rivieren van bloed. Daarachter is een land. Er zijn daar insecten die steken. Het is als een toegangs-bewijs. Zo kom je steeds dieper. Het is een taal, een code, die ze op je steken. Ik denk dat de roofvogels jou deze droom hebben gegeven, om je af te schrikken, dat je daar niet naar toe zal gaan.

Met z'n vieren gingen ze de rivieren over. Ze werden inderdaad gestoken.

Kees wordt wakker achter zijn stuur door getoeter achter hem. Zo lang had hij in de file gestaan. Overal waren files vanwege de komst van de oranje ster. Hij had alles maar gedroomd. Marja was thuisgebleven voor haar wekelijkse club-avond.

Zee der Leugens

De spin

De spin, wevende de dimensies, de spin, het trauma. Het ruist over de zeeën, om de slag te slaan. Hier vandaan nemen de religies. Daarachter verbergen zij de spin. De spin neemt hen allen in. Ze kunnen het niet aan. Ze maken vla. Ze eten het, en doen alsof er niets aan de hand is.

De spin wacht, en slaat dan toe. Hiervan nemen de religies. Ze hebben veel te verbergen. Bergen, hopen.

De spin maakt een teken, en slaat dan toe, zoals de religies het doen. Maar zij houden de echo van de spin netjes verborgen.

De spin is op jacht ...

Ik heb het gehoord. Hoor je zijn stem? Roepende, gillende, wevende de dimensies. De religies kunnen het niet aan.

Toe, neem van haar.

Ik denk dat ik één van hen ben geworden. Ik draag een wapen ...

Ik sla toe zoals hen, maar ik ken de spin niet. Het heeft mijn geheugen gewist.

Ik wordt ergens wakker. Ik ken het hier niet. Waar kom ik vandaan? De spin is op jacht geweest. Wij drijven allemaal rond in de modder.

In de verte zie ik de brug. Ik zie hen met de maskers. Ik denk dat ik één van hen ben geworden.

De spin heeft mij gebeten. Er is overal bloed. Ik ben meer geworden zoals jou. Ze hebben mijn geheugen gewist. Ze kwamen op die dag en namen alles mee ...

De man met de boog

De spin tatoeert mijn hersenen. Honing stroomt, ontwaakt. Mijn hersenen zijn als bloesem. Het voelt zo fragiel. Het water stroomt langs mijn vingers, en ik kijk naar haar. Ze is een pop. Ze zit op haar rieten stoel en beweegt niet. Ook zij was aangeraakt door de spin.

De spin tatoeederde mijn hersenen, totdat ik niets meer wist. Zo'n hopeloos gevoel, als een gat in de lucht. Ik denk dat ik nu één van hen ben geworden, op hun wereld leef, zoals hen. Ik kijk hen aan, met het gevoel dat we één zijn. Een kleine prik doet mij ontwaken, alsof ik toch anders dan hen ben. De man met de boog kwam tot mijn stad, helemaal tot mijn huis, en klom op de steigers. Hij had vier pijlen op zijn boog, die hij gezamenlijk afschoot op mij.

Dwars door de ramen gingen ze, en toen dwars door mijn hoofd. Hij nam mij mee, maar waar naartoe ?

Ik keek naar beneden, en zag de grote brug. Ik hoorde haar roepen ... maar toen niet meer ...

De droom

Haar gezicht, van goud, mij bespottende. Ze schrok toen ik haar zag, en toen was ze stil. Ik zat voor het raam, en aan de andere kant zat zij in haar schommelstoel. Ik denk dat ze aan het borduren was, of aan het breien. Een trui ofzo. En de honing was in mijn hoofd. Ik dacht terug aan de man met de boog die mij mee had genomen. Hij bracht me naar een hoog gebouw. Een flat ofzo, en vertelde wat er aan de hand was, maar ik kan me er niets meer van herinneren. De spin was in mijn hoofd. Het wiste mijn verleden. Het tatoeerde me, en zo werd alles langzaam en stapsgewijs veranderd. Het was net allemaal anders, en het kreeg nieuwe betekenissen. Ik was als op de golven van een woeste zee, die mij veranderde. Alles was anders.

Ik droeg haar naar de zee, en legde haar in het zand. De golven raakten haar licht aan. Ik droeg haar op aan de spin. De spin verscheen gigantisch boven de zee, en slokte haar op. Maar het was een droom. Ik heb geen houvast, want er leeft een spin in mijn hoofd. Het is een droom. En nu ontwaak ik.

Het grijze

Zij vermeed mij, waarom weet ik niet. Misschien vanwege de spin in mijn hoofd. Het keek door mijn ogen. Ik kon haar veranderen, en daarom rende ze weg, het bos in. Ik achtervolgde haar, maar ze rende steeds harder. Haar lot was tragisch. Ik wil er niet aan denken.

Ik voel alsof ik nu één van hen ben geworden. De man met de boog vertelde mij veel, maar waar is hij nu ? En wat is er van overgebleven ? Zoveel jaren naar school, alles vergeten. Waar is alles goed voor geweest ? En ze spraken maar door, zij met de maskers. Ze brachten me naar de brug, waar ik

verdronk. Door vogels werd ik opgenomen, en zij brachten mij naar een plaats waar de grote spin sprak. Ik zag mijn hersenen voor mijn ogen aan flarden gescheurd, en de spin sprak door totdat het pijn deed. Zij brachten mij hier voor een reden. Een reden die ik niet zag. Ik haatte hen, maar toch voelde ik dat ik één met hen was geworden. We reden in dezelfde auto, hadden dezelfde kleren, en vochten in dezelfde oorlog. Ze stapten uit met hun geweren, en ik was één van hen. De leider moest de nieuwe koning worden. Daar vochten wij voor. Ik deed wat mij voorgezegd werd. Dat is alles wat ik weet.

Wij waren met zovelen, toen we de stad aanvielen. Velen vielen aan onze voeten. Zoveel dromen sprongen kapot. Ik was één met hen geworden. Nu wist ik het zeker. Hier nemen de religies af, hier lopen de dimensies in elkaar over, als een zwaar vergif. Ik kan alleen maar janken op dit punt, en niemand mag mij aanraken. Ik sta daar met een geweer, één van hen, om onze leider koning te maken. Hier nemen de religies af, en lopen de dimensies in elkaar over, totdat alles grijs is.

Vier pijlen

De spin tatoeëert mij. Ik ben er gewend aan geworden. Ik zak af in een grote diepte. Aan een touw ben ik vast, als een duiker naar de schat. Zoveel pijlen schieten er door mijn hoofd, om de honing te doen ontwaken. Ik verlies mijn zicht. Ik kijk naar mijn hersenen, als naar bloesem, en rood bloedende honing, en allemaal ladders, in diepe, diepe duisternis. Ik ben niet meer in de zee. Ik ben van binnen. Zoveel pijlen door mijn hoofd, op de rug van de man met de boog. Hij hangt aan het touw, als aan een liaan. Dromend glijd ik in een oerwoud, als aan de drugs. Beneden sneeuwt het, en mensen schreeuwen. Zij worden nat. Hij bracht mij hier. Voor heel even.

Mijn hersenen zijn bedekt met honing, en ik staar naar de ladders. Ook mijn handen zijn bedekt met honing. Ik grijp een ladder, maar het brokkelt af in mijn handen. Alles brokkelt af, totdat alleen een rode lijn overblijft, recht door het grijze. Alles is grijs.

Rood zover het oog reikt, die rode lijn, als de enige weg door het grijze. Als een rood pad door de wildernis. Vier pijlen had hij op zijn boog, die dwars door

mijn hoofd werden geramd. Ik staar naar de pijlen. Zij hebben mijn leven gered. Ik kus ze, en wikkel ze in. Ze brachten mij over de zee, over de grote brug. Ik kan janken als ik aan ze denk of naar ze staar. Religie brokkelde af, recht voor mijn ogen.

De tweede pijl

Ze was zo lang. Ze was lang genoeg om mij aan te raken, dwars door mijn schilden heen. De nachtmerrie brak zij af. Zij was één van de vier pijlen. De man met de boog had zo lang aan haar gewerkt. Dagen en nachten was hij bezig haar te decoreren. Hij maakte de juiste insnijdingen, de juiste bochten. Deze pijl was zijn paspoort en sleutel.

Ze was één van de vier pijlen. Een lange pijl, die mij nachtmerries gaf. Ze was zo klein na de duistere nacht, maar niet te klein. Ik was langer dan haar, maar ze trok mij naar beneden. Ze liet mij de duisternis onder het huis zien, de grotten en de tunnels. Ze nam mij mee naar deze plaatsen, en ik dacht dat het altijd nacht was. Ze liet mij haar dromen zien, en haar leugens. Ze had zoveel gezichten. En in de nachten zweefde zij over de brug, of dreef in de wateren. Met of zonder masker.

Zij was de tweede pijl. Ze zit nog steeds in mijn hoofd. Alles brokkelt af wanneer ze spreekt. Ik kan mezelf niet terugvinden, niets om aan vast te houden.

Het trappenhuis

Ik probeer te ontcijferen waar ik ben. Ze nam mij mee naar een diepe kelder. Vanaf toen voelde het weer alsof mijn geheugen begon weg te golven. Ik kwam aan bij een grote grijze zee. Spinnen zwommen hier, groot en klein, en bruggen waren nachtmerries. Grote spookbruggen over de zee, over elkaar. Was dit vrede of oorlog? Dit angstaanjagende plaatje ... Een foto ... Ze stak haar mes door het plaatje, en bedreigde mij met dit mes, om mij vervolgens nog dieper mee te nemen. Met het mes tegen mijn keel leidde ze mij over de

trappen naar beneden. Het was een diep trappenstelsel. Het trappenhuis was mijn nachtmerrie. In het riool probeerde ze mij te verdrinken. Ratten zwommen hier. Een rat viel haar aan, en trok haar naar beneden. Dit redde mijn leven. Ik zwom naar de kant, maar ik wist niet of ik dood was of levend. Een grote rat stond daar. Deze ratten waren groot. Hij trok mij op de kant. De stad zou branden. Ik mocht niet meer terug.

Herinneringen

Hij woonde in een andere stad. Ik ging daar vaak naartoe. Dan deden we spelletjes, en dachten nergens meer aan. Ik kwam daar niet meer toen hij stierf. Maar soms kwamen de herinneringen terug, als grote oorlogen, als vogels die mij meenamen, terug naar mijn verleden.

De galg

Het leek wel alsof sommige jaren van mijn leven als een paradijs waren, als eilanden in de zee, waar ik aankwam na grote gevechten. Sommige jaren waren moeilijk. De spin had ze allemaal in mijn hersenen getatoeerd. Ze spraken mij toe, al die tatoeages. Ik keek in de dieptes als in bodemloze putten, en hield mij vast aan de brug. Ik voelde mij dronken. Ik ben toen steden ingegaan die ik dacht te herinneren. Helemaal zeker was ik niet meer. Ik was hier niet gekend.

Ze stond in de keuken, lang als ze was. Ik weet niet wat ze kookte. De spin gebruikte haar om mijn hersenen te tatoeëren. Ik was in haar armen, en ze beschuldigde mij, dat ik geld van haar zou hebben gestolen en medicijnen. Ze stuurde mij brieven, en beschuldigde mij later dat ik die brieven zou hebben verscheurd. Ik hield van haar. Ze was de tweede pijn. De man met de boog had lang werk van haar gemaakt.

Ze had het eten klaar, en ik gooide de helft ervan weg, omdat ik bang was dat ze me zou vergiftigen. Dit kon ze mij niet vergeven. Ik had haar eten weggegooid. Het redde mijn leven. Zij wilde mijn leven niet redden. Ze beschuldigde mij dat ik mijn eigen leven had gered. Ze was dood.

Na de duistere nacht was ze zo klein, maar niet te klein. Ik was gewoon langer dan haar, maar toch haalde ze me neer. Ze dwong mij van haar voedsel te eten, de volle portie, en ik moest aan haar medicijnen, dezelfde die zij slikte. Ze schold en schreeuwde, en de spin in mijn hoofd tatoeeerde mij. Alles werd zwart, en toen wit. Zij leidde mij door het grijze, over de rode streep.

Deze steden waren allemaal gemaakt door religies, maar daaronder waren grote geheimen, diep onder de stad. Zij zou mij naar al die plaatsen leiden. Zij was de tweede pijn.

In de keuken stond zij, klaar om mij te vernietigen, klaar om mij te vergiften. Ik kon niet weigeren. De spin was in mijn hoofd. Honing droop van mijn fragiele hersenen. Ik geloofde alles wat ze zij. Zij was mijn religie. Zij was de tweede pijn.

Oog in oog met de man met de boog. Hij sloeg mij op mijn kaak. In een boshut werd ik wakker. Ik keek naar de spin, en viel toen weer in slaap. Mijn kaak was broos. Ik kon niet praten. Ik denk dat ik net als hen ben. Ik ben ver afgedwaald. Diep in de bossen kwam ik haar tegen, de prinses. Zij kapte hier de bomen om, en maakte haar meubels. Ook schreef ze haar boeken op het dode hout. Zij maakte religies. Vanaf hier marcheerden haar soldaten, om de wereld beneden haar in te nemen, en boven haar. Alles was van haar. Op hoge deuren klopten zij, om een bevel uit te dragen om te komen tot de galg. Zoveel gingen aan de galg die dag.

De oorlog

'Naam en toenaam,' werd er gezegd. Een zwart leren handschoen schreef alles op papier. Toen mocht ik door. Ik kreeg mijn eigen put. Maar de spin was nog steeds in mijn hoofd. Alles draaide. Ik was duizelig. Niemand kwam door. Geen bezoek. Ik was geheel afgezonderd. Er werden hier huizen gebouwd die even later in mijn hoofd afbrokkelden. Ik was er niet van overtuigd dat dit echt was. Maar wat was dan wel echt? De spin weefde de dimensies door elkaar, en bouwde een nieuwe wereld. In mijn hoofd brokkelde het allemaal af, alsof het nooit door kon komen. Ik zweefde tussen twee realiteiten. Niets kon ooit echt worden. De spin raapte niks op. Er werden gewoon werelden overheen

gebouwd. Alles in het sop. En de gebouwen werden hoger, en de mensen werden langer. Ik kon de spin van dichtbij zien. Maar ik kon de spin niet aanraken. De spin was achter glas.

Zoveel mensen klommen op ladders omhoog, om te kunnen ontkomen aan de spin, maar de ladders braken gewoon af. Niemand kon ontsnappen. De dimensies werden in elkaar geweven. Het was een verlamdend gevoel. We kwamen nooit ver.

De oorlog had dit allemaal gedaan.

Oude lappen

En ik droomde dat ik over de zee zweefde, ziende op alle zeeslagen, en grote boten. Alles zonk in de grote duistere, zwarte zee, als in vergif. Alleen de spin kwam boven, en nu is het in mijn hoofd. Fragiele draden door mijn hoofd. Een pistool of geweer is niet opgewassen tegen de spin. Alle dimensies worden hier in elkaar verweven. De spin is achter glas, dik glas, en iedereen voelt hopeloos. Zoveel dromen springen kapot wanneer de spin langskomt. En men weet nooit wanneer de spin komt. De spin komt plotseling. Het is niet te berekenen. Zo diep steekt het, zo intens, als het tatoeëren van hersenen. De zee lijkt van honing, meer en meer, als dikke stroop waar we nooit doorheen kunnen komen. Het trekt ons naar beneden, als een soldaat van de spin. Het trekt ons tot de kelders, en tot het riool. Als een pop in de kelder kijk je me aan. Vier pijlen door je hoofd, en zoveel naalden in je lichaam. Je bent net als ik. Ik zie de rode lijn in je ogen. Jij bent ook vergiftigd, net als ik. Je bent gebonden op een stoel, en probeert mij dromen te geven, maar die dromen komen nooit aan. De spin slaat alles stuk, en maakt er iets anders van. Ik kan nooit horen wat je zegt. Diep, diep in de kelder leven wij, met uitzicht op het riool, en daarachter is de zee, die nooit meer terugkomt. De soldaat van de spin heeft zijn werk gedaan. Kleurloos is het, met scheuten van pijn. Het is als het verkopen van oude lappen.

Het orakel

Ik ben eenzaam, alleen op de wereld, als een pop die de andere poppen niet kan bereiken. Morgen sta ik in de speelgoed-winkel. Het werk is bijna af. Een kind zal mij kopen. Het kind zal mij meesleuren in de modder. Het kind zal mij proberen te voeden met rotzooi. Ik kom in een nieuw huis, waar ik op een kastje wordt gezet. Mijn gezicht is opgeschilderd. Ik kan alles horen wat ze zeggen. Het kind is nu ouder, en speelt niet meer met mij, maar nog steeds voel ik de spin in mijn hoofd, die mijn dromen maakt, en stukslaat. Hier lopen de dimensies in elkaar over.

Ik probeer te draaien, en te bewegen. Dit zijn de oorlogs-jaren. Er is een inval in het huis, en ik wordt meegenomen. Even later wordt ik in de rivier geworpen. Ik kan alles zien van hier. Ook zie ik de grote brug. Ik zie hen met de maskers. In de nacht ben ik als dakpannen. Als schilden tegen de regen. Ik denk dat ik nu één met hen ben geworden.

Met een fluitje roepen ze mij op, en vragen mij om informatie. Ze willen alles weten, en dan klappen zij. Ik kan hen alles vertellen, en ze geloven alles. Ik ben nu een geest. Ik ben interessant, want ik kan dingen zien die zij niet zien. Als een orakel zetten ze mij neer, als een monument. Het is een nieuwe religie. Zij schilderen mij op, en verdelen de stukken. Als hongerige wolven bijten ze me, totdat de spin hen uit elkaar trekt. Mijn leven is gered. De spin in mijn hoofd ... mijn oplossing ... waar de dimensies in elkaar overvloeien, en dan is alles anders.

Borduringen van mijn hart

Maar de dag erna sta ik weer op de markt. Weer ben ik een orakel, om de toekomst te voorspellen. Ik ben boos bedrog, boeren-bedrog, om anderen op te lichten. Alles draait om geld, en ik dans als een ballerina. Ik doe mijn kunstjes wel. Aan het einde van de dag steekt de spin mij, en dan is het afgelopen. Maar de dag erna begint alles weer van voren aan. Ik ben in de carrousel. Ik werk voor het circus. Ik werp messen en speel met vuur, en zij ... zij is mijn assistente.

De assistente van de dood, het verkoopt goed. Dat moet je leren. Het is een koud kunstje.

Ik ben rijk, en wordt alsmaar rijker. Mensen aanbidden mij. Ze staan voor mij in de rij. Zij regelt de economie. Zij is mijn accountant. Als boekhouder wint ze. Dat is haar grote geheim. Ze verkoopt mij, en koopt me dan weer terug voor een laag prijsje, of ze steelt me gewoon terug. Zij is een groot spion.

Maar de spin heeft ook haar grenzen opgesteld. Ze is de tweede pijl. Nauwkeurig schiet de man met de boog haar door het raam, dwars door mijn hoofd. Hij had maar één kans. Toen werd hij afgevoerd door de grote spin. In een ziekenhuis wordt hij neergelegd. Hij wordt met banden aan een bed bevestigd. En vele injecties gaan door zijn hoofd. De spin neemt ook hem onder handen. Zijn hersenen worden getatoeerd, voor grotere opdrachten. Diep onder de grond gaat hij, om een zetel in de politiek te behalen. Dan slaapt iedereen. Hij speelt met het knopje. Hij speelt met de lamp. Zijn haren raken verstrikt in een spinnenweb.

Ik zie de zee onder mij, bedekt met zoveel spinnenwebben. Allemaal raken zij verstrikt. Ook ik. Hier spoelen de dimensies aan. Hier spoel ik aan. Bloedend lig ik op het strand, totdat een vrouw mij wegtrekt. Ik wordt als een pop behandeld. Maar de spin steekt haar ook. Er is niemand meer.

Onder het grijze lig ik, waar het vriest. Haar haren zijn lang en grijs. Zij houdt mij stevig in een greep, totdat de spin haar ook steekt.

Ik ren vrij, door de weilanden. Ik word vies, ik ben onder de modder. Ik struikel en val, en kruip een schuur binnen. Dan brokkelt alles af. Ik ben in het grote niets.

Ik ben in de grote stad van het niets, waar ik fiets. Iemand verkoopt fruit, maar niemand ziet het, alleen ik. Ik ben het grote niets.

Het is stil hier. Alles glijdt weg in de grote zee.

De spin borduurt mijn hart, mijn lichaam is gevoelig.

De nieuwe honing

*Ik ben één met hen nu. Ik voel één met hen. Zij hebben ook honing, en het is
een zee van honing.*

*De brug brokkelt af. Niemand kan meer terug, en niemand kan nog komen.
Maar dan brokkelt hier ook alles af.*

Door bliksemschichten worden deze poppen bestuurd.

Het is de melk van de spin, een nieuwe honing in hun hoofd.

*Het opent boeken, en ze zien visioenen. Dat wat lang geleden verloren was
gegaan.*

*Ik denk dat ik één met hen ben. Al deze dingen gebeuren ook in mij. Maar dan
brokkelt alles af. Wij kunnen elkaar niet bereiken. Wij kunnen niets tegen
elkaar zeggen. Alles wordt vervormd in de wind.*

De zee van leugens

Het blijft steken totdat de honing vloeit. Honing van lang vervlogen tijden.

*Het blijft steken totdat het de oude tonen voortbrengt, de geluiden van
verloren gegane tijden.*

*Nu is het terug. De oude trommel staat naast de kast. Hij trommelt erop,
en dan wordt alles stil.*

*De fluit is terug, en oude vogels fladderen in het rond. Klaar om hen over de
zee te brengen.*

Roep het nog eens zoals het was, schreeuw nog eens zoals het gebeurde.

*Het blijft steken totdat de oude visioenen stromen. In een zee van visioenen
woont de spin.*

*Ik kan je niet voelen, ik zie je niet, daarom moet het steken, steken totdat ik
je vind.*

In de mand met kleding is niets te vinden, alleen je naam.

Ik kan je niet voelen en zien. Ik kijk naar je speelgoed, je trommel en je fluit.

De vogels nemen mij op, en brengen mij over de zee, waar je eens woonde.

Alleen je naam staat geschreven op een stukje papier.

Eens was je hier, maar nu niet meer.

Ik kan je niet voelen en zien. Ik ben als een blinde man. Maar de spin blijft steken, totdat de rode lijn naar jou leidt. Ik kijk in je glazige ogen. Dan voel ik je warme hand.

Ik geef je een kus. Dan geef je mij een kus terug, met speeksel op mijn wang.

Ik til je op. Dan zie ik je straal en je lach.

Ik heb je nu helemaal. Ik trok je uit de mand en de doos.

Ik neem je in mijn armen, maar dan brokkelt alles af.

Het is de leugen die steekt.

De man met de boog kon me net op tijd redden.

Verblindende lichten waren op jacht,

Maar de pijl redde mij ...

Ik val op de grond, en tijd staat stil ...

Ze liep weg. Ze keek niet op of om ...

De pijl had mij gered ...

*In een zee van leugens lag ik,
maar de pijn maakte alles anders ...*

En er waren vier pijlen ...

Zij was de tweede ...

Ik luisterde naar haar slaapliedjes ...

Ik trok mezelf aan haar op ...

De spin stak mij totdat ik sliep ...

Een schip op zee,

en ik zonk weg in de leugens,

geen houvast,

want de spin had mij gestoken ...

Er was hier niets, maar toen alleen duisternis,

En het bleek steken, totdat iemand jouw naam noemde

Hier vloeiden de dimensies in elkaar over ...

Hier woonde de spin ...

Mijn hart sterft de hele tijd, totdat ik de rode lijn weer zie,

en het grijze wegvaagt

Hier heb ik een uitzicht over de hele stad.

Daar staan zij met hun trommels.

Het getrommel is als het steken van de spin.

En dan slaapt de stad,

bedekt onder sneeuw.

Getrommel in de wind,

wordt zo vals dat het de doden oproept,

een leger van doden.

In de zee van leugen zullen we allen vergaan.

In mijn keel steekt het.

Ook daar is de spin.

Het steekt totdat het de oude verloren woorden terugbrengt,

Totdat ik mijn mond open ...

Ik slik een paar keer, maar de pijn gaat niet weg.

Het wordt alleen maar erger.

Er is geen weg uit.

Ik zie haar daar staan, spottend,

liegend, als gedronken hebbend van de zee der leugens·

Tussen de prachtige bomen staat ze,

met prachtige struiken,

de leugen aanbiddend,

totdat ik afbrokkel

Zij is de tweede pijl, een zwaar vergif,

mijn hoofd is dood na de oorlog·

Op de zee der leugens heeft ze haar boot·

Ze vist mij eruit, om me nog meer te pijnigen·

Ik ben een pop in haar armen·

Ze knijpt al het leven uit me·

Ze sleurt me naar het riool·

Zo snel wordt ze oud,

als de riool-roos·

En alles wat ik kan doen is grijpen naar de grammfoon-speler,

maar dan brokkelt mijn arm af,

en dan alles om me heen·

Er is een stuk van het standbeeld afgebroken·

De spin steekt in mijn hoofd.

Er is bloed in het grijze, een rode lijn.

Ik moet mijn reis voortzetten.

Spinnen komen uit mijn mond.

Ik kan niet praten.

De tweede soldaat van de spin is gekomen.

Hij zegt dat ik rustig moet zijn.

Ik kan hem wel onthoofden.

Hij slaat mij met een laars,

en drukt mijn hoofd tegen de kachel aan.

Ineens zie ik het licht.

De zee der leugens spreekt tot mij.

Maar ik kan niet terugspreken.

Dan ineens vlieg ik de spin aan,

Ik grijp mijn mes, maar mijn arm staat stil.

Hier is waar de dimensies in elkaar overvloeien.

De spin is nu slechts een bruine vlek op het behang,

Ik had dit veel eerder moeten doen.

Waarom deed ik dit niet ?

*Ik was onder de controle van een spin,
en een man met vier pijlen.*

De spin was de derde pijl,

*Het was een huwelijk,
wat al snel in de dood eindigde.*

Op de rug van dit beest kwam ik tot de onderwereld.

*Maar dit beest moest mij terugbrengen,
mij terugbrengen tot waar ik eens vandaan kwam.*

Ik was ontvoerd.

Ik had de spin overwonnen,

een huwelijksfeest.

Hier is waar de dimensies in elkaar overvloeien,

Hier is waar de spin niet meer spreekt.

Planten van Vlees

Harm woonde met zijn twee kinderen aan de rand van een bos. Het bos was tamelijk groot, en er bleek een indianenstam te wonen die een paal met een dierenkop erop aanbad. Meestal waren dat koppen van varkens of runderen zoals buffels en bizons. Harm waarschuwde zijn kinderen altijd dat ze niet het bos moesten ingaan. Hij was te bang dat de indianen zijn kinderen wat vreemds zouden aandoen. Er gingen allerlei vreemde verhalen over deze stam in de ronde. Ze zouden vreemde dingen doen met kinderen. Bewijzen voor deze verhalen waren er niet. Maar Harm wilde geen enkel risico nemen.

Op een dag tikte er een man op het raam. Het bleek een indiaan te zijn. Hij had dierenvellen op zijn rug, en hij had laarzen van een soort bont. Harm deed open, en vroeg waarmee hij de man kon helpen. De indiaan zei niets. Toen wees hij op zijn laarzen. 'Ikko Boeke,' zei de indiaan. Harm kon dat natuurlijk niet verstaan en haalde zijn schouders op. 'Mijnheer, ik heb geen idee wat u mij probeert te vertellen. Die taal ken ik helemaal niet,' zei Harm een beetje nors. Weer wees de indiaan op zijn laarzen, en toen zag Harm dat er een gat inzat. 'Oh, ik dacht dat indianen zelf wel wisten hoe ze zulke dingen kunnen maken,' grapte Harm. 'Nou, komt u maar verder.' De indiaan kwam naar binnen en deed zijn laars uit. Harm pakte draad en een naald, en begon de stof aan elkaar te naaien. Hij vond het vreemd dat de indiaan dit zelf niet kon.

'Hebben ze bij jullie geen onderwijs?' vroeg Harm. De indiaan schudde zijn hoofd. De kinderen kwamen thuis en waren verbaasd toen ze de indiaan op de bank zagen zitten. 'Wat moet hij hier?' vroeg Ko.

'Laten we een beetje gastvrij zijn,' zei Harm.

'Maar pa, u weet dat indianen gevaarlijk zijn,' zei Bep.

'Daar zijn geen bewijzen voor,' zei Harm. 'Trouwens, hij had gewoon mijn hulp nodig.'

'Het kan een valstrik zijn, pa,' zei Ko, die het niet vertrouwde.

'Ach welnee,' zei Harm. 'Hij kan hier best wel een nachtje slapen.'

'Wat !' riep Ko. 'Mij niet gezien. Dan ga ik wel bij oma slapen.'

'Doe jij dat maar,' zei Harm. 'Ik ben wel blij met een beetje gezelschap sinds mama is overleden.'

Bep begon te snikken. 'Moet je dat allemaal weer aanhalen, pa ? Zo komen we er nooit overheen.'

'Sorry,' zei Harm. 'Ga jij ook maar naar oma.'

De kinderen liepen de deur uit, terwijl Harm aan de indiaan vroeg of hij een biertje wilde. De indiaan wilde dat wel. Harm zag het als een uitdaging. Als hij vriendschap met de indiaan kon sluiten, dan zou dat bevordelijk zijn voor de verhouding tussen het dorp en de indianen. Misschien zou dat wel veel misverstanden uit de weg ruimen.

In de nacht hoorde Harm wat gerommel op het zolder. Toen hoorde hij ineens luide muziek. Toen hij kwam kijken had de indiaan een grammofoon-plaat opgezet. Harm kon er wel om lachen, en ging weer verder slapen. De indiaan bleek het goed naar zijn zin te hebben, maar de dag erop wilde de indiaan weer terug. De indiaan was te gehecht aan het bos. Harm kon dat goed begrijpen. De indiaan was verder erg dankbaar, maar maakte duidelijk in hele gebrekkige taal dat de vriendschap nu ook ten einde moest komen. De indiaan zei dat het voor hem eigenlijk verboden was om vriendschap te hebben met de blanken.

Harm kon het niet laten om nog even te vragen over die laars. 'Waarom kwam je hier eigenlijk voor die laars ? Hebben jullie geen vrouwen in jullie stam die voor dit soort dingen zorgen ?'

De indiaan liet weten dat ze geen vrouwen meer hadden. Die waren allemaal dood. De stam had alleen nog maar mannen, en die schenen heel onhandig met deze dingen te zijn.

'Maar hoe moet dat dan verder als je nog eens zoiets nodig hebt ?' vroeg Harm. De indiaan maakte duidelijk dat het maar behelpen was, en dat alles te hooi en te gras zou gaan. Misschien zouden ze zich het zelf wel aanleren, maar dat zou tijd kosten. De laatste vrouw van de stam was net overleden. Harm zei dat hij kon begrijpen hoe hij zich voelde, want zijn vrouw was ook overleden.

De indiaan maakte duidelijk dat hij juist blij was dat de vrouw dood was. Vrouwen bleken een grote macht binnen de stam te hebben, en die zouden ze in het verleden misbruikt hebben. De indiaan voelde zich vrij nu. Harm vroeg zich af of de vrouwen misschien vermoord waren. 'Hoe zijn jullie vrouwen aan hun einde gekomen ?' vroeg Harm tactisch.

De indiaan liet weten dat dit een groot geheim was. Harm vond dat verdacht. 'Waarom wil je het niet zeggen ?' vroeg Harm. 'Hebben jullie iets te verbergen ?'

'Shhhh,' zei de indiaan, en drukte zijn vingers op de lippen van Harm. 'Jullie zijn me maar een vreemde koekebakkers,' zei Harm.

De indiaan maakte duidelijk dat hij nu moest gaan, en rende het bos in.

Harm stond met zijn ogen te knippen. Hij vertrouwde het helemaal niet. Even later kwamen de kinderen thuis.

'Hoe was het bij oma ?' vroeg Harm.

'Oma was er niet,' zei Ko. 'Maar we hadden de sleutel, dus we zijn daar gewoon gaan slapen.'

'Misschien is ze bij tante Buurtje,' zei Harm.

Ko en Bep gingen op de bank zitten. 'Hoe is het afgelopen met die indiaan ?' vroeg Bep. Toen vertelde Harm het hele verhaal.

'Ik heb nog eens lopen denken, hè,' zei Bep. 'Die indianen hebben misschien onze hulp nodig. Ze leven niet voor niets in het bos. Er moet iets in het verleden mis zijn gegaan.'

'Ach welnee,' zei Ko. 'Ze houden van het bos. Ze zouden niet anders willen. Er is nooit iets verkeerd gegaan, want ze hebben altijd al in het bos geleefd.'

'Nou, ik weet het nog niet zo net,' zei Bep. 'Misschien hebben ze traumatische ervaringen gehad in stad of dorp, en zijn toen naar het bos vertrokken. Wie zou er nu vanuit zichzelf zo primitief willen leven ?'

'Ik,' zei Ko. 'Ik begrijp hen gedachtengang helemaal. Maar voor ons zijn ze nu niet meer te vertrouwen. Het lijkt wel alsof er een vuur is tussen hen en ons. Het bos is in oorlog met het dorp.'

'Er kunnen toch ook wel tussenwegen zijn ?' vraagt Bep.

'Blijkbaar niet,' zei Ko.

Midden in de nacht wordt er op het raam geslagen. Een groep woedende indianen is gekomen. Harm rent naar beneden, ziet de indianen staan, en grijpt naar zijn honkbal-knuppel.

Hij doet de deur open en roept : 'Wie van jullie wil er het eerst aan ?'

De indianen zijn boos, en laten hem weten dat ze erachter zijn gekomen dat één van hen bij de blanken is geweest en vriendschap heeft gesloten. Ze laten weten dat er een speer door het hart van de dader is gegaan door dit misdrijf.

'Zeg, zijn jullie de politie ofzo ?' vraagt Harm boos. 'Scheer je weg, of ik bel de politie !'

De indianen maakten het duidelijk dat ze de politie niet waren, maar dat de blanken zouden boeten voor de vriendschap met één van hen. Blanken zouden niet te vertrouwen zijn, en het zou als een vloek op hun stam rusten als ze dat zomaar langs hun heen zouden laten gaan. Verschillende speren werden er op Harm gericht. Harm stond klaar om toe te slaan met de honkbal-knuppel, en riep naar zijn kinderen om hen de politie te laten bellen. Steeds meer indianen begonnen zich te verzamelen voor het huis van Harm. 'Ik waarschuw je,' zei één van de indianen. 'We zullen je niet vermoorden, maar lever je kinderen uit. Dan zal het voor ons afgedaan zijn.'

'Nooit,' zei Harm woedend. 'Zijn jullie helemaal gek geworden.'

'Je kinderen liggen al verlamd in hun bed,' zei de indiaan. 'We zijn al door de achterkant binnengekomen, en hebben hen het spinnengif toegediend.'

'Spinnengif ?' vroeg Harm verbaasd. Toen werd ook Harm van achteren geïnjecteerd met het gif, en lag al snel verlamd op de grond. Na lange tijd werd hij wakker in het indianenkamp diep in het bos. Hij lag daar vastgebonden naast zijn kinderen. Zijn kinderen waren nog steeds bewusteloos. In de verte zag hij een paal met een varkenskop erop.

Een indiaan kwam dichterbij. 'Aanbidden jullie die varkenskop daar ?' vroeg Harm.

'Kop houden,' zei de indiaan, en schopte hem een paar keer.

'Nee, serieus,' zei Harm. 'Ik wil weten of jullie die varkenskop daar aanbidden.'

'Gaat je niks aan,' zei de indiaan nors, en schopte hem weer. Dit keer veel harder.

'Jij bent leraar van beroep, hè ?' vraagt de indiaan nors.

'Hoe weet je dat ?' kreunt Harm van de pijn.

'Wij weten alles,' zei de indiaan, die hem weer schopte, hard in zijn buik. 'Jullie blanken weten precies hoe iedereen te maken zoals jullie zelf.'

Harm kon niet meer praten van de pijn. Het duizelde hem voor de ogen, terwijl de indiaan maar door blijft schoppen, totdat hij weer bewusteloos viel.

Toen hij weer wakker was was hij aan een paal gebonden. Het bleek de paal met de varkenskop te zijn. De varkenskop was vlak boven hem.

'Dom varken,' zei één van de indianen, terwijl de andere indianen lachten. Een wat oudere indiaan kwam naar voren. Hij drukte een mes op de keel van Harm. 'Jullie blanken hebben alles verziekt,' zei de oude indiaan. 'Jullie zijn een vloek. Wij weten precies wat wij met jullie moeten doen. Jij gaat geofferd worden aan de paal met de varkenskop.'

Harm wordt wakker in zweet. Hij had alles maar gedroomd. De indiaan slaapt nog steeds op het zolder, en zijn kinderen zijn bij oma. Die ochtend moest hij naar school om les te geven, maar de nachtmerrie zit hem nog steeds in de keel. Hij heeft moeite met spreken, en besluit af te bellen. Hij voelt zich duizelig en misselijk. Na een tijdje wordt hij gebeld door Ko. Hij doet zijn hele verhaal, en dan wil oma hem ook even aan de telefoon. Oma is erg in paniek, en zei dat hij een domme fout had gemaakt, omdat de indianen met boze magie werken. Die nachtmerrie was daar een teken van. Harm zag nog steeds geen kwaad in de indiaan. 'Iedereen droomt weleens naar,' zei hij tegen oma.

'Maar je bent ziek,' zei oma. 'Er kunnen wel duistere krachten aan het werk zijn, jongen, vergis je er maar niet in. Of misschien heeft die indiaan wel allerlei ziektes naar binnen gebracht. Die mensen leven niet echt hygienisch.'

Harm werd zieker en zieker, en moest naar het ziekenhuis voor onderzoek. Oma kwam hem ook opzoeken met de kinderen. Ze schudde haar hoofd. 'Ik heb je er altijd zo voor gewaarschuwd geen bosmensen binnen te nemen. Ze zijn niet te vertrouwen.'

Oma besloot om bij Harm in te wonen om voor de kinderen te zorgen. Harm was erg depressief. Gelukkig was het geen ernstige ziekte, dus hij kon snel weg uit het ziekenhuis. Tante Buurtje zou de kinderen een tijdje op vakantie nemen naar een tropisch eiland, zodat Harm helemaal tot rust kon komen.

Tante Buurtje was een vrolijke vrouw, als zonneshijn, en zij zorgde ervoor dat de kinderen helemaal over de dood van hun moeder heenkwamen. Maar met Harm ging het steeds slechter.

Op een nacht kon Harm niet meer verder. Hij moest hier weg. Hij rende het bos in, zijn huis achterlatende. Oma sliep.

Na een lange tijd rennen kwam Harm aan bij de indianenstam. Hij smeekte of hij daar kon wonen. Ze waren direct erg aardig. Ook de indiaan die Harm geholpen had was erbij. Oma had hem weer het bos ingestuurd toen Harm in het ziekenhuis lag. Harm kreeg zijn eigen rieten hut. Oma was erg in paniek. Ze wist niet waar Harm was, maar had een vermoeden, omdat Harm zo vaak tegen haar zei dat hij weg wilde, het bos in, om te leven met de indianen. Toen Harm maar niet terug kwam en zo lang weg bleef besloot oma op onderzoek uit te gaan. Ze begreep hem wel een beetje, maar wilde toch zekerheid. Na lang lopen zag ze in de verte het indianen-kamp, en hoorde zijn luide stem al. Oma was erg opgelucht. Even wilde ze hem zien, en toen ze in de verte een glimp van hem opving keerde ze weer terug. Ze wist dat ze hem toch niet tegen kon houden, en toen Harm in het ziekenhuis lag kwam ze erachter dat de indiaan die bij Harm logeerde eigenlijk een hele aardige man was. Ook de kinderen hadden er vrede mee toen ze het hoorden. Oma zou nu voor hen zorgen. Bep dacht er niet aan om in een indianen-stam te wonen, maar Ko dacht er over om zijn vader in het kamp te bezoeken, en misschien daar ook te blijven. Niet alleen omdat hij zijn vader miste, maar ook omdat het bos hem aantrok. Voor hem was het ook heel interessant dat zijn vader nu contact had met de indianen, en zelfs één van hen was geworden, terwijl hij er vroeger altijd voor waarschuwde.

Na een tijdje ging ook Ko in het bos wonen, bij zijn vader en de indianen. Oma en Bep bleven in het huis wonen. Zij konden het goed met elkaar vinden. Ook tante Buurtje kwam vaak bij hen op bezoek. 'Ach,' zei tante Buurtje, 'Harm heeft gewoon een vrouw nodig. Dan blijft hij wel weg van die inboorlingen. Hij heeft gewoon niets te doen.'

'Tegen mij zei hij dat als hij ooit nog een relatie wilde, dan met een bosvrouw, met een indiaanse vrouw,' zei Bep. 'Maar daar was hij nog helemaal niet aan toe, en dacht er ook niet over, omdat hij nog zo stoeit met de dood van moeder. Hij is ook bang om weer gehecht aan iemand te raken, en die persoon dan weer te moeten verliezen.'

'Ja, dat is ook waar,' zei tante Buurtje. 'Maar heus, het kan hem misschien opvrolijken. Hij kan gewoon met zijn nieuwe vrouw zo nu en dan het bos inwandelen, dat helpt ook.'

'U begrijpt het niet, tante Buurtje,' zei Bep. 'Hij wil in het bos wonen. Hij wil niet terug naar het dorp.'

'Jammer dan,' zei tante Buurtje. 'Ik hoop dat hij een goed leven heeft daar.'

Oma knikte. Tante Buurtje kwam meer en meer logeren bij oma en Bep, en besloot na een tijdje bij hen in te trekken. Drie vrouwen in een huis. Het was een echt vrouwenhuis, en het was er altijd erg gezellig. Maar Harm en Ko dachten er niet aan om terug te komen. Zo leefden de drie vrouwen vele jaren bij elkaar, en het was een reuze gezellige en goede tijd. Maar toen stierf oma plotseling, en niet lang daarna ook tante Buurtje. Nu was Bep helemaal alleen, en depressies begonnen haar aan te vliegen. Ze kon het allemaal maar moeilijk verwerken, en deze keer begon ze haar vader en Ko heel erg te missen. Ook zij ging naar het bos, en zocht de indianenstam op om daar te wonen. Ze hadden dan wel helemaal geen familie meer buiten elkaar, maar de indianen waren nu hun nieuwe familie.

Toch kon Bep hier ook niet helemaal goed aarden. Ze voelde zich verscheurd tussen twee werelden. Ze leek steeds depressiever te worden, en er bleek geen kruid tegen opgewassen te zijn. Harm en Ko deden van alles om haar op te vrolijken, en ook de indianen. Op een dag werd ze naar de medicijn-man gebracht. Hij liet haar ruiken aan wat rode veren, en gaf haar een medicijn. Toen bond de medicijn-man de rode veren in haar haar.

'Het grote geheim is wat jij moet zien,' zei de medicijn-man. 'Ik zal jou op een reis nemen door het bos naar het grote geheim.'

Met goedvinden van Harm en Ko ging Bep op een bosreis met de medicijn-man. Ze gingen heel diep het bos in, langs meren en heuvels, tot een plaats waar de wilde dieren waren. Ook hier was een meertje. De medicijn-man smeerde haar in met zand, modder en klei. Ook smeerde hij zichzelf hiermee in, en nu zouden ze het meertje overzwemmen. Na een tijdje

kwamen ze aan bij een struik die over het meertje hing. Aan de stam van de struik lag een kleine panter. De medicijn-man nam haar mee langs de panter. Vlakbij was een grot. De medicijn-man zei dat de panter de bewaker was van de grot. De medicijn-man nam haar diep in de grot. Ook in de grot was een meertje, en een spook-achtig geluid. Plotseling was er een verschijning. Het was erg licht.

'Waarom zijn jullie gekomen,' sprak de gestalte.

De medicijn-man maakte een buiging en zei : 'Dit is Bep. Zij heeft last van depressies, en ik dacht dat het haar zou helpen om het grote geheim te zien.'

'Depressies is de roep van het grote geheim,' zei de gestalte. De lichtende verschijning had een kap op, en een lang gewaad. Ook had de gestalte een speer. 'Ik waak over het grote geheim,' zei de gestalte, 'maar depressie is de sleutel. Ik waak over de zielen van het woord. Ook haar moeder is hier, haar oma, en haar tante. Nog veel meer zielen zijn hier. Deze depressie is haar verbinding met hen, maar die verbinding is verbroken. Ik ben de grote verbinder. Ik heb deze weg gemaakt. Laat haar dichterbij komen. Ik zal haar hart genezen, en haar hoofd tot rust brengen.' Toen vaagde de gestalte weg, en een lichtende weg verscheen voor hen. 'Kom mee,' zei de medicijn-man, en stapte op de weg. Het was een soort tunnel die toen begon te draaien. Bep werd duizelig. Droomde ze dit ? Voorzichtig stapte zij ook op de weg. Ze leken in een heel nieuw bos te komen. Bep voelde een band om haar hoofd komen, en stralen kwamen naar binnen om haar hart te voeden. 'Kom verder,' zei een stem. Het was een donkere, lage stem, die steeds lager werd. Ze zag weer een verschijning, dit keer zonder kap, die een miniatuur koe in zijn handen had. 'Dit is het woord,' zei de verschijning die daar in lange gewaden stond. Plotseling begon er melk uit de koe te komen. 'Woord, spreek,' zei de verschijning luid. Toen stond er een paal met een koeienkop op. De melk begon te stromen en te stromen, totdat Bep en de medicijnman er bijna in zwommen. 'Ik ben het grote geheim,' zei de koeienkop. 'Als het middernacht is, dan verander ik in een varkenskop, en dan is het grote geheim van jou,'

'Wacht eens even,' zei Bep. 'Hier heb ik een keer over gedroomd. Nee, dat kan niet waar zijn.'

'Wat bedoel je ?' vroeg de medicijn-man.

'Ik heb dit al weleens eerder gezien,' zei Bep. 'We moeten wachten tot middernacht, en dan zal de varkenskop spreken.'

'Precies,' zei de medicijn-man. 'Het is de strijd tussen hebzucht en honger, onthechting. Het is de stem van depressie, maar tegelijkertijd het medicijn.'

Ze bleven wachten tot het middernacht was. Toen veranderde de koeienkop in een varkenskop.

'Ik ben overwonnen,' zei de varkenskop. 'Willen jullie mijn geheim zien ? Het geheim wat ik al voor vele eeuwen verborgen heb gehouden ?'

Bep knikte, en stapte dichterbij. Toen ineens begon de varkenskop vuur te spuwen. Bep schrok, en rende naar achteren. De medicijn-man hield haar vast. 'Hij is het geheim aan het openbaren.' Weer spuwde de varkenskop vuur. 'Ik bedank jullie alvast voor het komen. Jullie hebben het welverdiend om dit te zien. Ruben, Simeon, Levi, Juda, Gad, Aser, Issaschar, Zebulon, Jozef, Benjamin, Dina, Efraim, Manasse' En weer spuwde de varkenskop vuur, en begon woest te worden. Zijn kop werd helemaal rood. 'Ik ben hier om deze zegels te verbreken !' riep de varkenskop. 'Dat is mijn taak, om de zegels der stammen te verbreken !'

'Niemand dan jullie zijn gekomen om dit geheim te zien,' zei de varkenskop toen rustig. Een gouden cirkel met daarop de stenen van de stammen begon rond te draaien en te branden. 'Deze gouden cirkelzaag, deze gouden cirkelzaag ...' riep de varkenskop. En toen ontplofte de cirkel. Een tunnel verscheen voor hen. 'Ga de tunnel binnen,' zei de varkenskop nors. Bep en de medicijnman liepen haastig door. Achter hen werd een deur gesloten.

'Jullie willen het geheim toch zien ? Jullie willen het geheim toch zien ?' riep de varkenskop. 'Voor eeuwig is dit verborgen gebleven, maar jullie hebben overwonnen. 'De sleutel van depressies heeft jullie hier gebracht.' Achter de varkenskop verscheen een troon met een oude vrouw erop met lange vieze haren. 'Het geheim is gemanifesteerd in haar,' zei de varkenskop. De vrouw stond op, en liep op Bep en de medicijn-man af. Maar als door de bliksem werd ze teruggeslagen. 'Ik moet altijd op deze troon zitten,' jammerde ze. 'En dat omdat ik voor de hebzucht heb gekozen. Mijn varken is nu slechts een kop, om mij te verraden. Ik dacht altijd maar aan eten, en meer rijkdommen, om mijn macht te laten zegevieren. Maar mijn varken is tegen mij gekeerd nu, en heeft mijn schuilplaats verraden. Dom varken !' krijste ze. 'Ik zit nu voor altijd aan mijn stoel vastgeplakt. Ik heb de dorpen en de steden ontworpen, en ik heb ze groot gemaakt ! Dat is alles wat ik kan ! Dit is mijn troon, en ik ben aan het smelten !' jammerde ze. 'Ik heb de ring der stammen gecreëerd als het orakel van mijn toverboek waarmee ik de dorpen en steden heb beheerst. Maar jullie hebben de ring verbroken !' krijste ze, terwijl ze vuur spuwde. 'Hoe meer vuur ik spuw, hoe meer ik smelt. Mijn woede is mij aan het verteren,' jammerde ze. 'Maar ik heb jouw familie, en ik zal ze meetrekken in mijn val,' krijste ze. Haar stem echode. Bep trilde even. Tot haar grote schrik begon de rode troon waarop de heks zat te bewegen, maar gelukkig schoot de troon weer terug als door elastiek.

'Ik weet je naam, ik weet waar je woont !' krijste de heks. 'Hier is het grote geheim : De stammen zijn de steden en de dorpen.' Toen viel de stoel om, en de heks begon weg te smelten. Weer begon een cirkel voor hen te draaien, maar deze begon langzaam weg te smelten. Toen begon een andere cirkel voor hun ogen te draaien en te krijsen, maar ook deze begon langzaam weg te smelten.

'Ik weet waar je woont !' werd er in de verte geroepen. Plotseling viel Bep neer. Gelukkig konden de armen van de medicijn-man haar opvangen. 'W...w...wie was dat ?' vroeg Bep.

'Je bent in de matrix van het bos,' zei de medicijn-man. 'Het is een raadsel wat je moet oplossen. Er is een hogere natuur, die het grote geheim is.'

'Ik ben te depressief,' snikt Bep. 'Ik kan niet goed nadenken. Het vermoeit me.' De medicijn-man nam haar in zijn armen. 'Juist door depressie, leegte en vermoeidheid wordt het raadsel opgelost,' zei hij. 'Niet door goed nadenken. Nadenken is een valstrik. Het labyrint moet namelijk overwonnen worden. Het is een gevecht.' Bep begint harder te snikken. 'Ik ben zo moe. Ik kan het niet meer volhouden. Alles slaat op me in.'

'Ik bescherm je,' zei de medicijn-man. 'Je moet je innerlijke vijanden overwinnen, en dit is de perfecte plaats. Het is nu of nooit. Juist in je depressies kun je de vijand een grote slag slaan.'

'Het vreet me aan, medicijn-man,' snikte Bep. 'Ik ben hier niet tegen opgewassen.'

'Haal rustig adem,' zei de medicijn-man. Hij leidde haar tot een stomend, kolkend meertje, waar hij haar onderdompelde en begon te wassen. Hij haalde zijn hand over haar voorhoofd. 'Zoveel spanning op je hoofd,' zei hij. Het meertje was heel warm. 'Dit is de overgang naar de dromenwereld, heel diep in het bos,' zei de medicijn-man. 'De planten, kruiden en bloemen zijn hier namelijk veel sterker, zijn veel meer zaaddragend, en veroorzaken daardoor een veld van hallucinaties. Ik spreek nu tot je door de hallucinaties, al voor een geruime tijd. Dit is ook een hallucinatie.'

'Wat wonderlijk,' zei Bep. 'Ik wil nog dieper het bos in.'

'Ja, maar verderop zijn de nachtmerries,' zei de medicijnman. 'De planten daar zijn wel nog sterker dan hier.'

'Interessant,' zei Bep. 'Nou, laten we dan maar hier blijven,' zei Bep.

'Ja,' zei de medicijn-man, 'want die nachtmerrie-hallucinaties doen net alsof je dan in de dorpen en de steden terecht komt, maar het is gewoon nog dieper in het bos.'

'Hmmm,' zei Bep. 'Dus u wilt zeggen dat toen wij in het dorp woonde, wij gewoon onder de invloed van zware planten waren dieper in het bos ?'

'Precies,' zei de medicijn-man. 'Je bent nu daarvan aan het afkicken, en dat is ook heel confronterend.'

'Ik ben bang,' zei Bep.

'Wij gaan daar alleen naartoe als wij een tegengif hebben genomen,' zegt de medicijn-man. 'Wij nemen dan soms stoffen van die zware planten, omdat in kleine hoeveelheden, in een veilig gebied, deze stoffen als medicijn kunnen werken. Maar als je er teveel van neemt, dan ga je dus echt dorpen en steden hallucineren als nachtmerries.'

'Was het overlijden van mijn moeder ook zo'n nachtmerrie-hallucinatie ?' vroeg Bep.

De medicijn-man knikte. 'Ja, en dat was een hele zware stof, die jarenlang in het lichaam kan blijven doorwerken.'

'En tante Buurtje en oma, hun overlijden, was dat hetzelfde ?' vroeg Bep.

De medicijn-man knikte weer. 'Ja, allemaal hetzelfde. Het is zware troep, waar veel te veel van genomen is, en je was in onveilig gebied. Het hangt daar in zware doseringen gewoon in de lucht, en dat werkt dag en nacht op je.'

Bep begint weer te snikken. 'Ik voelde me zo rot, en ik voel me nog steeds rot. Ik mis ze zo erg. Dus het was allemaal niet waar ? En waren zij zelf dan ook een hallucinatie, en bestonden zij dan helemaal niet ?'

De medicijn-man was even stil. 'Kind, je moet nog veel leren,' zei hij.

'Nee, ik wil het weten,' zei Bep in paniek. 'Bestonden moeder, oma en tante Buurtje echt, of waren het slechts hallucinaties ?'

'Ze bestonden in andere vormen,' zei de medicijn-man. 'Maar niet zoals je ze kende. Het waren dorpse hallucinaties, dus alles was dorps. Het begon misschien goed, maar het was een geladen nachtmerrie, wat betekent dat het je langzaam in een tragedie zou zuigen. Het zijn roofplanten, Bep. Het zijn hele gevaarlijke planten, die alleen wij als medicijn-mannen veilig kunnen gebruiken. Zoals ik al zei gaat dat in hele lage doseringen, en in veilig gebied. Dan dient het als een medicijn, en we gebruiken het in de oorlog en in de jacht in hogere doseringen. Het is dan goed gif. Wij moeten in ieder geval voldoende tegengif hebben om hier tegen bestand te zijn.'

'Wat voor tegengif is dat ?' vroeg Bep nieuwsgierig.

'Wij kweken daarvoor bepaalde spinnen,' zei de medicijnman, 'die wij dan melken voor hun gif. Maar ook dit gif mag niet genomen worden in te hoge doseringen.'

'Waarom niet ?' vroeg Bep.

'Omdat dat verlammingen kan brengen,' zei de medicijn-man. 'Ook heeft het in hoge doseringen hetzelfde effect als de roofplanten.'

'Klinkt eng,' zei Bep. 'Ik begin flink bang te worden van al deze dingen. Wat als er op dit moment iets goed fout zit, want u zei dat ik nu ook aan het hallucineren ben ?'

'Leer en ervaar,' zei de medicijn-man. 'Als je er telkens weer wat bijleert, dan zal dat je steeds meer rust geven. Steeds meer zul je dan het grotere plaatje zien om je inzicht te geven.'

'Toch is het eng,' zei Bep. 'Wat als je het verkeerde erbij leert, en dat je zo dieper en dieper in de kronkels wordt geholpen?'

'Wanneer de student klaar is om meer te leren, komt de leraar,' zei de medicijn-man.

'Ja, maar de leraar kan bedriegen,' zei Bep.

'Niet als de student blijft onderzoeken, open blijft staan, om tot de dieptes van de kennis te komen,' zei de medicijn-man.

'Nou, ik weet het nog zo net niet,' zei Bep. 'Sommigen zijn erg sluw. En een foutje is snel gemaakt.'

'Voorzichtigheid is de moeder van de waarheid,' glimlachte de medicijnman.

'Ik ben voorzichtig en bang,' zei Bep. 'Ik begin bijna paranoide te worden nu. Dit is echt heel eng.'

'Ik kan je helpen met wat tegengif van de speciale spinnen die wij kweken,' zei de medicijnman.

'Wat voor spinnen zijn dat?' vroeg Bep.

'Pajiet-spinnen,' zei de medicijnman. 'Die zijn heel zeldzaam, maar worden al sinds eeuwen in het geheim gekweekt door onze stam. Het gif breekt heel snel de andere giften af.'

'Ja, ja,' zei Bep. 'Maar kom je zo niet in een andere hallucinatie terecht ? Leven wij niet allemaal in hallucinaties ?'

'Slimme meid,' glimlachte de medicijn-man. 'In wezen zijn er alleen goede en slechte hallucinaties, ja. Alles is gebaseerd op hallucinaties.'

'Lekker ingewikkeld,' zei Bep. 'Dus misschien besta ik helemaal niet, of in een andere vorm.'

'Je moet hierin je pad leren te vinden, Bep,' zei de medicijn-man. 'Wil je het tegengif ?'

'Ja, doe maar,' zei Bep. 'Ik heb toch niets te verliezen.'

Snel spoot de medicijn-man iets in haar arm, en het leek wel alsof er nog iets in haar werd gespoten, als in haar arm buiten haar arm. Bep werd direct wakker alsof er een waas van haar ogen was weggetrokken. Alles was heel helder nu, en ze zag de medicijnman met haar arm in zijn hand. Hij had daar net iets ingespoten. Bep haalde diep adem. 'Interessant,' zei ze. 'Dus we hadden beiden dezelfde hallucinatie ?'

'Ja, ik ben in verschillende lagen van de natuur,' zei de medicijn-man. 'Ik heb leren dubbel-leven, en leren switchen.'

'Interessant,' zei Bep. 'En dat kun jij me ook leren ?'

'Natuurlijk,' zei de medicijn-man. Samen gingen ze terug naar het kamp, en Bep had natuurlijk veel te vertellen. Ze voelde zichzelf al een stuk beter nu.

Bep werd steeds nieuwsgieriger naar die planten dieper in het bos. De medicijn-man vertelde haar dat het vlees-planten waren, die op geslachtsdelen leken. Zij die onder de bedwelming hiervan kwamen zouden zelfs hallucinaties van geboorte kunnen krijgen, waardoor ze al hun herinneringen verloren. Juist omdat Bep's depressies na een tijdje sterker dan ooit terugkwamen wilde ze hier zo graag naartoe. De medicijn-man kreeg hier hoogte van en waarschuwde haar. Hij zei dat het alleen maar erger zou worden als ze daar naartoe zou gaan.

Hij vertelde haar ook dat ze juist daar vandaan kwam, en dat ze daarom zo'n verschrikkelijk leven had gehad. Maar Bep wilde terug, want haar depressies waren erger dan ooit tevoren. De medicijn-man wist dat hij iets moest doen. Hij kon daar wel naartoe met voldoende tegengif, omdat hij een volleerd medicijn-man was, maar Bep was onervaren. Bep kon niet meer wachten. Ze zei dat er niets meer te verliezen was, en dat het toch niet meer erger kon worden. Bep begon ook aan alles te twijfelen, juist omdat het zo slecht met haar ging. De medicijn-man bleef zeggen dat afkicken een heel zwaar proces was, en dat het soms wel erger was dan ooit tevoren. Dat hoorde bij het proces. Het was een heel zwaar gevecht. 'Ik kan het niet meer aan, medicijn-man,' zei Bep.

'Volhouden, meid,' zei de medicijn-man. 'Blijf studeren, en voordat je het weet kun je daar samen met mij naartoe.'

Maar Bep kon niet meer. Ze nam dezelfde dosering tegengif die de medicijn-man had voorgeschreven, en rende op een nacht het bos in. Ze bleef maar rennen en rennen. Na een tijdje was ze omringd door prachtige struiken van vlees die inderdaad op een soort geslachtsdelen leken. De draden waren heel dun, en bovenop was een soort gezwollen vruchtbaar deel met een prachtige roze kleur. Hier stroomde sap uit, waarvan Bep wist dat het een heel gevaarlijk sap was. Even stond ze als aan de grond genageld. Ze wist dat ze nu een heel groot risico nam. Eigenlijk was het nog helemaal geen tijd om hier naartoe te gaan. Plotseling voelde ze wat springen in haar hoofd. Het sap leek binnen te stromen. Ze begon te krijsen en te huilen. 'Ik kan niet meer,' hilde ze. 'Waarom martelen jullie me zo?'

Van achteren was ze door een pijl geraakt. Toen viel ze bewusteloos. Achter haar stond de medicijn-man die haar op zijn schouder nam. Dat was op het nippertje. Hij bracht haar veilig naar het kamp. Na een tijdje werd ze heel zwakjes wakker. 'Oh, het was prachtig,' zei ze, terwijl ze nog steeds onder bedwelming was. 'Maar toen overweldigde me het, en ik werd zo bang.'

'Je was nog niet klaar, meid,' zei de medicijn-man. 'Ik heb je op het nippertje kunnen redden. Ze hadden je bijna meegesleurd in hun stroom.'

'Het was zo spannend,' zuchtte Bep.

'Nee, het was gevaarlijk,' zei de medicijn-man.

'Maar het was zo prachtig,' zei Bep, 'zo adembenemend.'

'Bep, wacht jij nou maar rustig totdat het tijd is dat we daar samen naartoe kunnen gaan. Ik moet je nog enkele dingen uitleggen, en dan ben je klaar. Je hebt nu alvast even een voorproefje gehad, maar dat was niet de bedoeling. Het had je je leven kunnen kosten. Dit zijn geen dingen om mee te spelen,' zei de medicijn-man.

'Ik weet dat je bezorgd bent,' zei Bep. 'Ik weet dat je de waarheid spreekt, maar ik kon niet meer. Ik moest het gewoon zien. De drang in mij was te sterk. Het was als gekrijs in mijn hoofd.'

'Je moet nog veel leren, Bep,' zei de medicijn-man. Bep knikte. Ze had nu wonderlijke dromen die haar leken voor te bereiden. Maar Bep besepte niet dat juist de planten van vlees dit allemaal gesimuleerd hadden. Ze hadden haar alreeds gevangen, en gaven haar hallucinaties alsof ze nog veilig bij de medicijn-man was. Iedereen van het kamp begon zich steeds vreemder en gemener tegen Bep te gedragen, ook de medicijn-man. Bep had nog steeds niets door. Voor haar was dit een aanzet om weer terug te gaan naar de vlees-planten, niet wetende dat ze allang weer onder hun macht was. Ze had het gevoel dat iedereen haar haatte, dus ze zei tegen haarzelf : 'Kom ik om, dan kom ik om.' Op een nacht begon ze weer te rennen. Ze wilde terug naar de vlees-planten. Ze zag de prachtige planten in de verte die naar haar lonkten. Ze zakte langzaam in een rivier omringd met de meest wonderlijke en prachtige vlees-planten. Dit keer had ze geeneens tegengif genomen. Ze verlangde hier zo naar. Langzaam zonk ze in de rivier, tot aan haar nek. De rivier was vol van het zaad van de wonderlijke planten, en langzaam begon ze te drinken. Ze wilde hallucineren om van deze depressies af te komen. Ze voelde zich wonderlijk.

Ze was het gepraat van de medicijn-man zat. Ze wilde leven. Ze wilde genieten van de prachtige natuur. Ze wilde niet naar school. Er was al genoeg tegen haar gesproken in haar leven. Ze was er moe van. De medicijn-man was niet meer wie hij was, en de anderen ook niet.

In het kamp in de werkelijkheid was inmiddels grote paniek, omdat Bep verdwenen was, en maar niet terugkwam. De medicijn-man vermoede dat ze naar de vlees-planten was gegaan. Hij besloot er naartoe te gaan met voldoende tegengif om te zien of er sporen van haar waren. Diep in de velden van de vlees-planten vond hij haar. Ze lag daar op de grond. Hij wist dat ze zo had geworsteld met depressies en kon haar zo goed begrijpen. Maar toch wist hij dat scholing het beste was voor haar. Ze moest afkicken en tot de waarheid komen. Met wat medicijnen kon hij haar terugbrengen tot de werkelijkheid, en ze werd huilend wakker, heel zwak. Ze kon niet praten, maar wel een beetje lopen. Heel voorzichtig liep hij met haar terug naar het kamp. Ko nam haar direct in zijn armen.

Ze gebruikte vuile taal, omdat ze nog steeds dacht aan wat zij haar hadden aangedaan in haar hallucinaties. De medicijn-man maakte haar duidelijk dat ze in een simulatie-realiteit was gekomen door de hallucinaties van de vlees-planten, die ook het kamp hadden gesimuleerd en alle kamp-bewoners, als gevolg van haar tochtje. Toen hield ze Ko stevig vast. Ze was blij dat ze gered was. Het had ook anders kunnen aflopen, want soms verslonden de vlees-planten hen die tot hen kwamen. Waarschijnlijk had het tegengif haar gered, en het feit dat ze toch al wat kennis had.

Bep had van haar fouten geleerd. Ze wilde nu goed bij de les blijven. Na een lange periode kon ze dan eindelijk met de medicijn-man mee naar de planten van vlees. Ze keek haar ogen uit, en de medicijn-man liet haar vele geheimen zien. 'Deze planten zijn heilig,' zei de medicijn-man. 'Eens in de zoveel tijd kiezen ze iemand uit die hen goed heeft behandeld, en die veel van hen afweet, en zo iemand zal dan voor altijd tussen hen kunnen wonen. Zij wonen meestal dieper in de velden van de vlees-planten, daar waar je niet zomaar kunt komen.'

'Interessant, dat lijkt me wel wat,' zei Bep. 'Ik vind het hier prachtig.'

'Zelfs ik ben nog niet eens zo ver,' grapte de medicijn-man.

Bep hoorde heldere stemmen in haar hoofd, waarvan de medicijn-man zei dat het de stemmen van de vlees-planten waren. Ze hadden haar op het oog. Ze wilden met haar communiceren. Ze wilden haar onderwijzen.

Ze vertelden haar van een zee die achter de velden van vlees-planten lag, en ze nodigden haar uit daar naartoe te gaan. Zij moest hiervoor de medicijn-man achter haar laten. Ze moest over een zanderig pad, en de planten hier begonnen steeds wonderlijker te worden. Er waren allerlei soorten roze lichten in haar hoofd, als stralen-kransen. Ze vertelden haar dat zij een uitverkorene was. De zee stond vol met prachtige planten van vlees. Ze communiceerden door stoom en een soort vuur, en allerlei sappen. Sommige van die sappen leken wel kokend, en die werden hier en daar uitgespoten. Bep kreeg een heel warm gevoel. Het leek alsof delen in haar hoofd aan elkaar verbonden werden. Ze had ineens veel minder hoofdpijn, alsof er bruggen in haar hoofd werden gebouwd. De planten van vlees zeiden dat ze in haar hoofd leefden. Deze zee was de zee van communicatie. Ze wilden haar genezen en voorbereiden op haar taak. Bep begon te lachen. Haar depressies begonnen weg te smelten. Alles binnenin haar bleek te werken door sappen en vuren, en alles binnenin haar was gemaakt van vlees-planten, als een grote puzzel die in elkaar gezet moest worden. Bep was in een gelukkig gevoel. Er borrelde zoveel in haar op. Hier kon zij verder studeren, en de planten van vlees zouden haar

alle eilanden van de zee laten zien, en haar al hun geheimen vertellen. Dit waren tijden van grote genezing, en van kennis. Een rood vuur scheen bezit van haar te nemen, en allerlei rode sappen, ook kokende rode sappen die voortspoten. Verder was het een heel tropisch klimaat.

Deze planten hadden heel wat te vertellen. Wat er allemaal verkeerd was gegaan, en wat er allemaal moest gebeuren. Bep begon steeds meer van haar verleden te vergeten, als door een nieuwe geboorte. Toch herinnerde ze ook dingen, maar dan op een hele andere manier. Deze dingen hadden waarde, maar waren in de verkeerde vormen tot haar gekomen. Nu kon alles recht gezet worden zoals het was. Ze had zicht gekregen in de nacht. Het was het vuur van de vleesplanten die haar hoofd had verlicht. Dit waren allerlei soorten vuren, die ook werkten door allerlei sappen. Weelderige struiken namen haar mee door de zee, waardoor alles begon te duizelen in haar. Alles werd gemixt in haar hoofd, en nieuwe vormen kwamen voort. Het was als een pretpark in de zee. De zee-planten fluisterden in haar, en trokken haar naar de eilanden.

In dit proces begon ze haar identiteit te verliezen, tot het punt dat ze niet meer wist of ze nu een man of een vrouw was. Ze voelde zichzelf als een oude man. In de verte leek het wel alsof ze Ko zag staan, haar vader, en de medicijn-man, en ze miste hen, maar het leek wel alsof dat van een lang vervlogen tijd was, alsof ze niet meer bestonden. Plotseling kroop er een gevoel van depressie op haar, en de gestalten bleken weg te vagen. Ze had heimwee, maar de drangen van de vlees-planten waren te groot. Waar trokken ze haar naartoe ? Het leek wel alsof ze in een grote woestijn was aangekomen, alsof ze iets heel groots moest voorttrekken, als een kar door de woestijn. Ze voelde zich oud, als een oude man, als Kain. 'Kom tot het land Nod, als een oase in deze woestijn,' werd er gefluisterd. Ze wist niet meer of ze de planten van vlees nog wel kon vertrouwen. Ze voelde zich als een slaaf, en dan in meerdere dimensies tegelijk, want ze voelde zich ook een slaaf van een schip. Ze wilde overboord springen, maar ze was geketend. Ze moest roeien. Ze was een roei-slaaf. 'Oh, waar ben ik toch in terecht gekomen,' jammerde ze. 'Ik heb waarschijnlijk veel te veel van die troep genomen. Het is zware drugs. Oh, waar ben ik toch aan begonnen. Ik ben al tijden mezelf niet. Ik heb er al veel te lang mee lopen experimenteren. Dit is een 'bad trip,' een 'bad trip,' girl. Wat heb ik mezelf toch aangedaan.' Ze hoorde gelach in haar hoofd, alsof alles aan het scheuren was in haar hersenen. 'Je wilde het grote geheim toch zien ?' lachte de stem in haar hoofd.

Plotseling vaagde het allemaal weg, en zag ze de medicijn-man voor haar staan. Hij sloeg een arm om haar heen, en zei : 'Eindelijk heb je dan het grote geheim gezien.' Toen liepen ze samen terug naar het kamp.

Zijn Huis Stond In De Weg

Hij staarde eenzaam voor zich uit. Hij miste zijn vrouw, maar wist ook dat hij nooit terug kon naar haar. Ze was te gevaarlijk. Hij poetste zijn schoenen, stond op, en liep toen naar buiten. De tuin was prachtig. Er stond een vrouw tussen de struiken, met een radiatie als van een leeuw, tegelijkertijd zwak. 'Ben je ...,' zei ze verlegen.

'Ben ik wat ?' vroeg hij.

'Ben je de nieuwe buurman,' zei ze.

'Oh, ja,' zei hij.

'Mag ik u een hand geven,' vroeg ze.

Hij stak zijn hand uit en liep op haar af. Haar hand voelde zacht aan, en tegelijkertijd stevig.

'Wilt u mijn huis zien ?' vroeg ze.

'Zodadelijk,' zei hij, 'Eh, okay, ik loop wel even met je mee nu.'

Ze glimlachte. Ze deelden de tuin samen. Het was een grote tuin. Ze leidde hem tot haar keuken, waardoor ze binnen kwamen. 'Mooi hier,' sprak hij.

Ze glimlachte verlegen.

'Ja, dat hebben wel meerderen gezegd.'

Hij ging op de bank zitten in de kamer. 'Moet u wat koffie met een koekje ?' vroeg ze.

'Nee, doe maar geen moeite,' zei hij.

'Ach ik kan het zo inschenken,' zei ze bijna fluisterend.

Even later zaten ze samen op de bank. Hij dronk van zijn koffie en keek haar aan.

'Wat is dat voor schilderij op de muur ?' vroeg hij.

Het was nogal een ingewikkeld schilderij. Een dame in het zwart, en een naakte man op een stoel met een appel in zijn mond.

'Oh,' lachte ze. 'Dat is ...'

'Toe, zeg het maar,' zei hij.

'Dat is ... Ach, het is een dom varken,' sprak ze.

'En wie is die vrouw ?' vroeg hij.

'Het is geen vrouw, het is een heerser,' sprak ze.

'Zo, zo,' zei hij.

'En wie bent u ?' vroeg ze.

'Roderik,' zei hij.

'Oh, rode Rik,' lachte ze.

'Nee, gewoon Roderik,' zei hij.

'Mijnheer Roderik, u bent een interessante man,' zei ze.

'Ik weet het,' zuchtte hij. 'Dat lijkt altijd zo aan de buitenkant. Maar ik ben tamelijk saai.'

Hij keek naar nog wat andere schilderijen aan de muur. Schilderijen van indianen.

'Vleselijk, hè,' zei ze.

'Wat is vleselijk ?' vroeg hij.

'Nou, al die naakte mannen op schilderijen,' zei ze.

'Ik vind het wel wat hebben,' zei hij. 'Maar als je dat vindt, waarom haal je ze niet weg ?'

'Ik heb geen probleem met vleselijk,' zei ze.

'Ach wat, je bent lief,' zei hij.

'Vind je ?' vroeg ze. 'Het zijn vleselijke varkens. Varkens moeten er ook zijn. Ik heb er geen problemen mee. Ze eindigen toch wel in de pan.'

'Huh,' zei Roderik. 'Dit begint me nu even te duizelen. Indianen zijn varkens?'

'Nee, niet indianen,' sprak ze, 'mannen zijn varkens.'

'Oh, ja, daar heb je gelijk in,' zei Roderik. 'Vaak wel.'

'Altijd,' lachte ze.

'Oh,' zei Roderik die bijna zijn koffie uitproeste. 'Dus ik ben ook een varken.'

'Tuurlijk,' zei ze zacht. Even kwam haar tongetje naar buiten. Het was een klein tongetje die ze even heel snel liet zien, alsof ze hem plaagde. Een vreemd gevoel gleed over zijn rug.

'Zeg, ik moet weer gaan,' zei Roderik.

'Ach, mijnheer, blijf nog even zitten,' zei ze.

'Nog even dan,' zei Roderik een beetje ongeduldig.

'Ik wil u nog even wat laten zien. Ze ging bij hem op schoot zitten, terwijl hij helemaal rood werd. Toen haalde ze wat foto's tevoorschijn. Foto's van gelakt leer.

'Wat zullen we nu beleven?' vroeg Roderik. 'Je gaat zo maar bij me op schoot zitten, en laat me foto's zien van gelakt leer.'

'Even doorbijten,' zei ze. Toen liet ze wat foto's zien van bruin leer, en foto's van bloed.

'Dat was het, mijnheer Roderik,' zei ze met een donkere stem. 'Nog een prettige avond.' Ze stond op, en keerde haar rug naar hem. Roderik begon te fronsen. 'Zeg, is er iets niet helemaal in orde in dat hoofdje van je ? Plotseling draaide ze zich naar hem toe, en hij keek recht in de ogen van een doodshoofd waar wormen uitkwamen.

Roderik schrok wakker. Hij had het even niet meer. Hij stapte uit zijn bed en liep naar de badkamer om wat water te drinken. Hij zuchtte hevig. 'De doodstraf staat hierop,' mompelde hij, en liep weer naar zijn bed. Hij greep zijn kussen en ging weer liggen, maar hij kon maar niet in slaap komen. Hevig lag hij te woelen en te zweten. Plotseling barste hij in huilen uit. Hij wist niet wat het was. Hij woonde hier in zijn nieuwe huis, na de scheiding. De buurvrouw had hij nog niet gezien, terwijl hij hier al een week woonde. Ze hadden een grote gezamenlijke tuin.

De volgende ochtend was hij er vroeg uit. Hij had niet kunnen slapen na die nachtmerrie. Hij was nu wel erg benieuwd wie zijn buurvrouw was. Hij liep de tuin in en ging tussen wat struiken staan. Hij keek door het raam van de buurvrouw naar binnen, maar zag haar niet. Hij begon een beetje zenuwachtig heen en weer te lopen in de tuin. Toen kon hij zich plotseling niet meer inhouden. Hij liep naar de voorkant toe, en belde bij haar aan. Even later deed een vrouw open. Het was een indiaanse vrouw. 'Ik ben de nieuwe buurman,' zei hij, terwijl hij zijn hand uitstak. 'De naam is Roderik,' zei hij.

Ze schudde zijn hand. 'Komt u verder,' zei ze. Hij liep achter haar aan de gang in naar de woonkamer. 'Gaat u maar zitten. Hij ging op de bank zitten. 'Moet u wat drinken ?' vroeg ze. 'Nee, dank u,' zei hij.

'Wat leuk dat je je even komt voorstellen,' zei ze.

'Ja, het werd anders wel tijd,' zei hij.

'Ben je een beetje een dromertje ?' vroeg ze.

'Huh, hoezo ?' vroeg hij.

'Nou, omdat u zo lang heeft gewacht voordat u uzelf kwam voorstellen,' zei ze.

'Ik ga nogal door een moeilijke tijd,' zei hij. 'Ik zit in een verwerkingsproces van een scheiding,' zei hij.

'Oh,' zei ze. 'Dat is inderdaad niet leuk.'

'Het is een rotvak,' zei hij.

'Ja, als je het als in schoolverband bekijkt, inderdaad,' zei ze.

'Ik heb wat lelies in mijn tuin staan, ze bloeien leuk, hè ?' vroeg ze.

'Oh ja, ik zag ze,' zei hij. 'Ze zijn prachtig.'

'Ja, wazig,' zei ze. 'Ze zijn zo dromerig, zoals u,' lachte ze.

'Waarom noemt u me alweer dromerig,' vroeg hij.

'Ach, u ziet er zo dromerig uit, zo wazig, alsof u ... Ach, laat maar, u wilt het toch niet horen,' sprak ze.

'Nou ja, dat kan wel kloppen,' zei hij. 'Ik heb vannacht haast niet geslapen. Ik kreeg een nachtmerrie, en toen kon ik niet meer in slaap komen.'

'Waar ging die nachtmerrie over ?' vroeg ze ineens met een serieus gezicht.

'Over u,' zei hij. 'Het begon goed, maar eindigde slecht.'

In het kort vertelde hij de nachtmerrie.

Ze zuchtte.

'Ja, een mens kan raar dromen,' sprak hij.

Ze was ineens stil.

'Heb ik u hiermee pijn gedaan door het zomaar te vertellen ?' vroeg hij.

'Eh, nee hoor,' zei ze zacht.

'Maar ik heb u toch niet in verlegenheid gebracht nu hoop ik ?' vroeg hij.

Ze schudde haar hoofd.

'Maar mijn voorouders ...' zei ze.

'Wat ?' vroeg hij. 'Zeg het maar gerust, hoor.'

'Nee, mijn voorouders hebben u die droom gegeven. Het is over over,' zei ze.

'Over wat ?' vroeg hij.

'Meesters en meesteressen,' zei ze.

'Onze stam had geen huwelijks-relaties, maar meesters en meesteressen met hun slaven,' zei ze.

Ze liet hem wat boeken zien met plaatjes. 'Hier, het gaat allemaal om vernederingen en leugens,' zei ze.

'Blijf je slapen ?' vroeg ze. 'Dan kunnen we nog wat doorpraten.'

'Gezellig,' zei hij.

Hij kreeg een bed in haar eigen slaapkamer. Zij sliep aan de andere kant van haar slaapkamer. Hij voelde zich wel op zijn gemak bij zo'n gastvrije vrouw.

Ze praatten door tot diep in de nacht, totdat ze beiden in slaap vallen. Weer heeft hij een droom. Hij droomt dat hij in een rustige natuur is. Opeens schrikt hij wakker. Hij merkt dat hij vastgebonden is. De vrouw zit op hem. Ze heeft een klein rood slipje aan, wat in haar bilspleet vastligt. Met haar tenen begint ze met zijn tepels te spelen. 'Wat is hier aan de hand,' kreunt hij.

'Niks zeggen,' zegt ze. Hij probeert zich los te maken, maar hij is te goed door haar vastgebonden. Snel heeft ze haar slipje uit, en drukt haar grote vagina met haar vele schaamhaar tegen zijn gezicht aan. Hij moet even slikken. Hij begint bang te worden, want dit hadden ze niet afgesproken.

'Maak me los, onmiddellijk,' kreunt hij. Maar dan drukt ze haar grote voeten in zijn gezicht. 'Shhhh...,' zegt ze. 'Niet zoveel praten.'

'Wat !' gilt hij bijna, terwijl zijn stem overslaat. 'Heb je dit eerst aan mij gevraagd ? Laat me los.' Maar hij had al snel door dat het de vrouw menens was. Haar voeten zijn stevig tegen zijn lippen aangedrukt. Haar voeten hebben een warme, indringende geur, en al snel raakt hij

bedwelmd. Hij proeft ze en weet dat hij niet veel in te brengen heeft. Hij legt zich er maar bij neer, hopende dat het alleen maar een sex-spelletje is. Toch voelt hij zich ongemakkelijk, als een gevangene. Hij is geheel aan haar genade overgeleverd. Hij wordt bang dat ze hem misschien wel wat aan zal doen. Hij heeft opeens veel last van zijn buik vanwege de spanning, maar hij durft niets te zeggen. Weer plaagt ze zijn tepels met haar tenen. Een vreemde electriciteit trekt door zijn lichaam. Hij voelt zich opgewonden voelen, maar ook opgewonden van angst en paniek. 'Alsjeblieft,' smeekt hij even later.

'Mannen zijn varkens,' fluistert ze. En dan zegt ze het nog een keer met een zachte stem. Hij herinnert zijn nachtmerrie. 'Wat ga je met me doen ?' vraagt hij fluisterend, maar met een grote paniek in zijn stem. Hij voelde zich in de val gelokt. 'Ik kan alles met je doen,' fluistert ze. Hij ligt naakt, en inmiddels ligt zij achter hem. Met haar tenen gaat ze over zijn tenen. Hij voelt zich als een prooi.

Dan schrikt hij wakker. Het was maar een droom. Het leek zo echt. Ze ligt aan de andere kant van de kamer in haar bed. Hij is onder het zweet. Hij loopt naar haar toe. Hij kijkt naar haar gezicht. Ze slaapt zo vredig. 'Hey,' fluistert hij. Ze opent haar ogen. 'Wat is er ?' vraagt ze.

'Ik heb weer een nachtmerrie over je gehad,' zegt hij. En dan vertelt hij de droom. Ze is inmiddels rechtop gaan zitten. 'Kom bij me zitten,' zegt ze. Dan neemt ze hem in haar armen en probeert hem te sussen. 'Het zijn mijn voorouders weer,' sprak ze.

'Wat willen ze van ons ?' vroeg hij.

Met haar warme lippen kust ze hem. 'Het spijt me zo,' zei ze.

'Je kan er niets aan doen,' sprak hij. 'Ik had wel een heel raar gevoel, een soort van opgewondenheid, maar dat kan ook van angst zijn geweest.'

'Vond je het lekker ?' vroeg ze.

'Je voelde lekker aan, maar ik was ook in paniek. Ik was je gevangene en ik wist niet wat je met me zou doen,' zei hij. Ze drukte hem tegen zich aan. Weer kuste ze hem, en hij kuste haar ook.

'Mijn stam vindt relaties gevaarlijk. Onze stam accepteert alleen zoals jij het droomde,' sprak ze.

'Bedankt voor je warmte en gastvrijheid,' zei hij. Ze glimlachte. 'Je mag wel bij me liggen als je je daarbij veiliger voelt.' Hij knikte een beetje verlegen, en ging bij haar onder de dekens, terwijl ze hem naar zich toetrok. Hij voelde haar warme lichaam, en hij werd wat rustiger. Toch durfde hij niet meer te slapen. Na een tijdje stond hij op. Toen ging hij terug naar zijn huis.

Ze belde hem de volgende dag op om te vragen hoe het met hem was. Hij was nogal stil. Ze begreep hem wel. Hij ging de stad in, door het drukke verkeer. Er hing een vreemde ster aan de hemel, met een vreemd licht. Het licht materialiseerde bijna. De ster leek op twee grote lippen, en die lippen begonnen te bewegen. 'Droom ik ?' dacht hij bij zichzelf. Hij wreef even goed in zijn ogen. Hij voelde zich nat worden, maar het regende niet.

'Aarsom !' werd er geroepen. 'Konika !'

Hij keek om. Waar kwam dat geroep vandaan ? Of misschien hoorde hij het verkeerd ? Hij stond bij het stoplicht. Het stoplicht stond op rood, en hij liep door. Maar het was alsof de grond onder hem in water veranderde. Hij zag een man met een hoed in de golven wegzinken. Hij probeerde ergens aan vast te klemmen, maar er was alleen maar water. 'Help !' riep hij. Hij zakte weg in de golven. 'Ik begrijp hier niets van !' riep hij. Badend in het zweet werd hij wakker. De vrouw lag nog steeds naast hem. 'Alweer gedroomd,' dacht hij bij zichzelf. Haar arm lag op hem, en ze trok hem dicht tegen zich aan. 'Wat is er, jongen,' vroeg ze. 'Je bent helemaal nat.'

'Ik heb weer een nachtmerrie gehad,' fluisterde hij.

'Mijn voorouders moeten je wel hebben,' zuchtte ze. Toen vertelde hij de droom. 'Ik begin mijn grip op de realiteit te verliezen, want die dromen lijken net echt. Ik weet niet meer wanneer ik droom of wakker ben,' zei hij. Ze probeerde hem te sussen. Hij zag haar grote borsten in haar nachtjapon. Hij slikte even. Ze glimlachte. Ze kustte hem. Hij kustte haar terug. Hij was maar wat blij met zo'n gastvrije buurvrouw, maar waarom al die dromen ?

'Ik denk dat ze je ergens voor willen,' zei ze. 'Ze roepen je.'

Hij voelde zich ziek en beverig. Ze maakte wat soep voor hem, en kwam toen weer terug. Hij zat rechtop in bed tegen een kussen aan. 'Wat willen ze van me ?' vroeg hij.

'Ik durf niet meer te slapen,' zei hij.

'Je moet er aan wennen,' zei ze, 'aan die dromen. Het zijn cryptische dromen. Het zijn gidsen.'

'Je bent zo lief voor me,' zei hij. 'Ik heb het maar getroffen met zo'n buurvrouw. Maar ik weet niet of ik nu droom of echt wakker bent.' Ze glimlachte.

De dagen erna werd hij meegesleurd in een net van wilde dromen en nachtmerries. Hij dacht dat hij gek aan het worden was, maar zij hield hem op de been. Altijd sliep ze naast hem, want ze wist dat zij de oorzaak was van deze dromen. Haar voorouders hadden hem op het oog. Ze zagen hem als een goede vangst. Ze hield er van om tegen hem aan te liggen. Voor haar was hij ook een goede vangst.

'Roderik,' zei ze. 'Ik ben je in mijn hart aan het sluiten. Ik waardeer onze vriendschap heel erg.' Roderik knikte. 'Ik heb hetzelfde,' zei hij. 'Ik voel me zo gehandicapt met deze dromen. Ze zijn verwarrend, maar aan de andere kant brengen ze me dicht bij jou.' Ze glimlachte en knikte. 'Het zal wel goed komen,' zei ze. 'Mijn voorouders zullen over je waken, en zullen het tot een goed eind brengen, of liever gezegd een goed begin.' Hij voelde zich rustig worden. Zij was zijn rust, zijn diepe rust. Het was alsof ze afdaalde in zijn hart. Ze bond hem aan haar.

De nacht erop had hij een droom over grote vrouwen met veren in hun haren, en andere dingen die hij niet begreep. Ze hadden een soort netten in hun haren, maar ook leken het uitvoerige veren. Het was alsof deze netten levensgevaarlijk waren, heel pijnlijk. Hij wist dat hij die netten niet moest aanraken, maar plotseling kwamen ze achter hem aan. Hij schrok, en rende. Hij verborg zich ergens in een grot, maar al snel hadden ze hem gevonden. Hij smeekte hen hem geen pijn te doen. Maar ze namen de netten uit hun haren en wierpen het op hem af.

Hij schrok wakker, en greep om zich heen. De vrouw drukte hem dicht tegen zich aan. 'Weer naar gedroomd ?' fluisterde ze. Haar nachtjapon was uit. Ze had alleen een wit slipje aan. Het

was warm. Hij voelde zich heerlijk in haar armen. Haar benen gingen over zijn benen, en ze omhelsde hem stevig. Het leek wel alsof hij niet goed kon ademen, alsof hij in de greep van een beest was. Hij vroeg zich af of hij wel helemaal wakker was. Hij begon te schreeuwen in paniek. Plotseling had ze hem nog steviger vast. Het was nu echt net alsof hij niet meer kon ademen. Hij was als in de klauwen van een spin. Grote harige poten waren overal om hem heen. Hij begon te krijsen. De spin begon hem te verscheuren. Verslagen werd hij wakker. Niet wetende of hij echt wakker was. Ze lag naast hem, en had gewoon haar nachtjapon aan. Hij nam haar in zijn armen en legde zijn hoofd tegen haar borst aan. Omdat ze niet wakker werd, en hij ook niets durfde te zeggen, likte hij haar in haar nek. Hij keek nog eens naar haar slapende gezicht, maar ineens veranderde het in een doodskop waar wormen uitkwamen. Hij schrok, en slaakte een kreet. Hij sprong uit het bed met een kussen in zijn armen, en begon te trillen. 'Nee, nee, doe mij dit niet aan !' gilde hij helemaal overstuur. Spinnen kwamen uit haar mond, terwijl het leek alsof hij stierf, alsof de aftitelingen op het einde van zijn leven verschenen. Hij begon te huilen, en stortte neer op zijn knieën, het kussen stevig omhelzende. Hij weende bitter, als een gebroken man. De spinnen maakten een cocon van haar.

Spoedig was ze helemaal bedolven, en toen kwamen de spinnen op hem af. Hij gilte en hilde, smekende of dit op mocht houden, maar de spinnen waren genadeloos. Spoedig was hij bedolven, als onder sneeuw. Was dit zijn graf ?

'Moeder !' riep hij. 'Help me !' Hij had het heel erg benauwd. Een man met een hoed stond voor hem. Hij ging aan een bureautje zitten. 'Zeg,' zei de man, 'zijn er nog wijzen in dit land ? Of alleen maar gillende imbecielen zoals jij ?'

'Zie je dan niet wat er met mij aan de hand is ?' riep Roderik. 'Ik ben voedsel voor spinnen.'

'Ach, welnee, joh,' zei de man met de hoed. 'Je moet niet zo dromen. Je moet jezelf niet zo laten meesleuren.'

'Ja, maar ik kan niet anders,' riep Roderik. 'Het overweldigt me !'

'Ach nee, joh, je laat jezelf overweldigen,' zei de man.

'Hoe dan ?' vroeg Roderik.

'Ach, nietsnut,' zei de man, en vertrok.

Roderik keek naar zichzelf. Hij was onder de rode poeder. Ook had de man een spoor van rood poeder achter gelaten wat ergens in het niets scheen te verdwijnen. Roderik begon weer een beetje tot zijn zinnen te komen. Was het waar dat hij zich teveel liet meeslepen ? Had hij gewoon zijn hoofd wat koeler moeten houden ? Maar hij kon niets doen.

Hij hoopte maar dat hij snel wakker zou worden. Na een tijdje wekte zijn buurvrouw hem, en hij zag haar lieve gezicht boven hem. 'Ik dacht dat ik je beter kon wakker maken. Je was zo aan het woelen en in jezelf aan het praten, alsof je in een zwaar gevecht was,' sprak ze.

'Dank je,' zei hij. Toen vertelde hij haar de droom.

'Oh,' zei ze. 'Oh, dat was mijn oom. Hij droeg altijd een hoed.'

'Waarom was hij zo ...' zei Roderik.

'Ach,' zei ze. 'Zo is hij altijd geweest. Trek het je niet aan.'

'Waarom kwam hij ?' vroeg hij.

'Ach,' zei ze. 'Ik weet het niet. Het is nogal een bemoelial, maar dat rode poeder van hem heeft je eruit geholpen. Hij is een helper, alleen hij doet het niet altijd op een leuke en respectvolle manier.'

'Wie waren die spinnen, en die grote vrouwen met die netten in hun haar ?' vroeg hij.

'Oh, ik weet het niet,' zei ze. 'Mijn voorouders zullen vast wel meer daarover weten. Als het goed is krijg je nog wel uitleg.'

Hij keek strak voor zich uit. Even later liep hij naar de stad, door het drukke verkeer. Hij wilde naar dat stoplicht toe in zijn droom. Hij voelde zich al helemaal in de grond wegzakken. 'Er is hier een zee,' dacht hij. Hij kwam tot de ontdekking dat hij droomde. Een leeuw stond voor hem. Er zat iemand op. Toen vervaagde de leeuw.

'Ik ben de leeuw,' zei een stem. 'Ik ben haar oom, de man met de hoed.'

'Ik ben de trol,' zei een andere stem. 'Ik ben ...'

Maar toen vaagden de stemmen weg. Hij zat in een klein kamertje. Het kamertje bevond zich in een meertje. Toen begon het kamertje ook weg te zakken. Het was alsof hij in een lift zat die met een rotvaart naar beneden ging. Hij gilte. Het was alsof alle stoppen bij hem doorsloegen. Zijn oren leken doof te raken. Plotseling was er een enorme klap. Een vrouw zat voor hem met een sigaret. 'Roken,' sprak de vrouw.

'Waarom ? Wat bedoelt u ?' vroeg hij.

'Voorgeslachtelijke dromen van haar,' zei de vrouw. 'Wij zijn haar voorgelacht. Wij willen je.'

'Willen voor wat ?' vroeg hij angstig.

'Voor het huis,' sprak de vrouw.

'Welk huis ?' vroeg hij.

'Niet zoveel vragen stellen,' zei ze.

Langzaam werd hij wakker met echoes in zijn hoofd, en hij voelde zich duizelig. Zijn buurvrouw lag naast hem. Hij voelde zich ziek, en misselijk. Hij liep naar de badkamer om wat water te drinken. Hij hoopte maar dat hij nu echt wakker was geworden. Maar niets was minder waar. Ze kwam naar hem toe met een leeuwenhoofd. Ze brulde. Hij storte op zijn knieën en begon bitter te wenen. 'Ik denk dat ik gek word,' zei hij. Ze keek hem aan. 'Toe, zeg dat niet,' sprak ze, terwijl ze haar normale gezicht weer kreeg. 'Je droomt. Deze dromen zijn belangrijk.'

'Waar zijn ze belangrijk voor?' vroeg hij.

'Het zijn gidsen,' zei ze.

'Ik begin moe te worden,' weende hij. 'Word ik ooit nog wakker, of ben ik al dood?'

'Je bent in de onderwereld,' sprak ze. 'Je bent met de doden, maar zie, we leven.'

'Wie ben je?' vroeg hij.

'Haar gids, haar tante,' sprak ze.

Plotseling begon de vloer zacht te worden, en hij gleed in de diepte. Hij probeerde zich ergens aan vast te klemmen, maar alles werd vloeibaar. Toen was het alsof hij in een diep gat viel, en hij kwam tussen een plaats met doodskoppen terecht.

'San Win,' werd er gezegd. 'Apulatus Menere.'

Een man kwam naar voren, een indiaan. Hij had veren op zijn hoofd, en stak zijn hand uit. 'Je hoeft niet bang te zijn,' sprak de man. 'Ik ben Zittende Buffalo. Hamma Ontole.'

'San Win,' zei de man weer. 'Zit met me.'

Roderik ging zitten na het schudden van handen. 'Ik ben gestuurd naar jou,' zei de man, 'voor een belangrijke opdracht. Ik moet jou brengen tot de Jungle van de onderwereld. Zoon, ik ben een Mazakka, een Mazakka krijger, van de Mazakka stam, een beruchte stam in de Jungle van de onderwereld, van Ma Oerwoud. Takki Abin.'

'Hesofort Perondeo, Porondeo Amaus,' sprak hij. 'Tutulus Paturu, Klazei Vakantus Opium Opius Opus Spiegandei Spakeius Plego. Plego Fanfort ! Amadeo ! De taal van de onderwereld. Kom dieper ! Hora Marantus ! Afei Vakus ! Fateio Amadei ! Kom dieper ! Luister naar mij !'

Roderik kwam in een trance, en de man nam hem bij de hand, om hem door vele struiken naar de Jungle van de onderwereld te brengen. Er was overal vuur, en hij hoorde gegil.

'Samanteo,' zei de man. 'Orferetus Marateo.' Roderik voelde zich zwak. Hij liep door het vuur, maar het deerde hem niet. Er was een soort bescherming om hem heen. Overal waren leeuwen, lange leeuwen. 'De leeuw is de poort tot trol,' zei de man. 'De Jungle van de onderwereld is van de trollen. Het zijn wilde indianen-stammen.'

Roderik kreeg een vreemd gevoel in zijn buik. Hij zakte in elkaar, en wilde opstaan, maar kon het niet. Een groene struik bedekte een poort. Er was een nauwe opening waar ze net doorheen konden. Toen stond hij in de open Jungle. De indianen hadden een groen-bruine huid, maar sommigen hadden rode huiden, veelal roodbruin. Er droop een vreemd groen sap van hun handen. Ze begonnen wild te krijsen en te gillen toen ze hem zagen. Maar hij was onder een bescherming. Ze namen hun speren, maar konden niets doen. Het was alsof er een licht op hen viel.

'Tetaris,' zei de man. 'Slaap.' Toen vielen ze allemaal in slaap. De man liep verder, terwijl Roderik hem volgde. 'Ik noem je Orion, en dit gebied is Orion,' zei de man. Hij nam hem mee in de dieptes van een grot. Hier groeiden wat bloemen, en het leidde tot een diepe paradijselijke wereld. Veel bloemen waren er overal langs rivieren, en de bloemen hadden wortels die overal weelderig groeiden. Roderik werd er duizelig van. Deze wereld had een hypnotiserend effect op hem. Hij hoorde gegil en gilletjes in de verte. Hij kreeg een vreemd gevoel in zijn onderbuik.

'Meesters en meesteresessen, en hun slaven,' zei de man. 'Maar de meesters staan altijd onder meesteresessen. Er zijn geen vrije meesters. Zij zijn allen slaven.' Roderik herinnerde de woorden van zijn buurvrouw.

'Puk Holes,' zei de man. De man bleef het herhalen. Roderik zakte in elkaar. De man trok hem weer op. 'Blijf dicht bij me, Orion,' zei de man. Ze moesten over een brug gemaakt van touw, over een rivier. De rivier was heel woest. 'Elip!' riep de man. Een groot spinachtig dier stond aan de overkant van de rivier bij de brug. Het dier kwam bijna hysterisch op hen afrennen, greep hen, en rende terug. 'Azalip,' zei de man. 'Katanga Horeng, Debezewat Karami.'

Het spinachtig dier had een vreemde geur. 'Lik het, Orion, lik hem,' zei de man. Roderik nam een likje. Het was alsof hij een groot stuk vlees, of een vleesmaaltijd had gegeten. Hij voelde zich direct vol. 'Kom,' zei de man. Ze liepen verder. Het vreemde dier volgde hen. 'Azakaaltes,' zei de man. Ze kwamen weer bij een grot aan, bedolven onder bloemen, in een heuveltje. 'Ik breng je hier,' zei de man. 'Nu moet je zelf je pad vinden. Ik moet terug. Loop gewoon door totdat je bij de Mazakka stam bent gekomen. Ik zie je later.' De man rende weg. Roderik zuchtte en liep de grot in. Binnenin de grot waren vreemde vlinders, met zacht licht. Hij liep helemaal door tot de uitgang, en kwam in een kamp terecht. Hier liepen veel indiaanse vrouwen, en mannen zaten op de grond of geknield.

Roderik werd wakker. Zijn buurvrouw lag naast hem. Alweer wist hij niet of hij echt wakker was geworden. Hij keek naar haar lieve, slapende gezicht. Voorzichtig maakte hij haar wakker, en vertelde over de dromen, en hoe bang hij was dat hij nog steeds droomde. 'Ze maken het je wel heel erg moeilijk,' zuchtte ze. Ze nam hem weer heel dicht tegen hem aan, en wreef over zijn rug. 'Ik weet niet meer wat ik moet doen,' fluisterde hij.

'Je kunt niets doen,' zei ze. 'Je moet het gewoon over je heen laten komen als een ervaring.' Hij keek naar haar nachtjapon. Ze had een indiaanse nachtjapon aan.

'De Woogerbommies zijn maskers, oude indiaanse maskers, door de tegenstander gemaakt om onze stam lastig te vallen. Deze maskers eten het bovenlichaam, en nemen het over. Het zijn een soort spinnen, gezichten met weelderige uitsteeksels, netten, als de slangen van het Medusa hoofd,' sprak ze. 'Als je het ziet, verander je in steen, maar onze stam heeft jou de bescherming gegeven. Onze stam heeft de Woogerbommies overwonnen. Zij dragen de overwonnen, verzwakte Woogerbommies als veren in hun haar, als netten, en gebruiken het om hen die dichtbij komen te testen, en om de vijand te bestrijden. De Woogerbommies zijn hun slaven en kampdieren.'

Hoe kan ik de Woogerbommies overwinnen ?' vroeg Roderik.

'Door ingewijd te worden in de leefwijzen van de stam,' sprak ze. 'En daar zijn ze nu mee bezig. Wil je verder, of wil je hier stoppen ?'

'Verder,' zei Roderik aarzelend.

'Dan ben ik dus je meesteres,' zei de vrouw. 'Onze stam is matriarchisch.'

'Best,' zei Roderik. 'Als dit de enige weg is om door deze dromen en nachtmerries heen te komen om het tot een goed einde te brengen, dan zij het niet anders.'

'Goed,' zei de vrouw. 'Kniel voor me. De Woogerbommies konden ons alleen plagen zolang we in huwelijken leefden, en zolang mannen de leiding hadden buiten een moeder om.'

Hij knielde op de matras voor haar. 'Ik moet je binden,' zei ze. Voorzichtig ging ze achter hem zitten en bond zijn polsen aan elkaar door een touwachtig snoer. Het snoer voelde wel zacht aan, maar het was ook strak. Het deed verder geen pijn, want het was erg flexibel. Zijn armen waren nu achter zijn rug.

'Welkom in onze stam,' sprak ze.

'Mag ik nu weer los ?' vroeg hij.

'Nee,' zei ze. 'Nog niet.'

Ze ging weer liggen en trok hem mee. Ze lag achter hem. Ze ging met haar handen onder zijn pyama-shirt, maar even later maakte ze zijn knoopjes los. 'Het moet naakt gebeuren,' sprak ze. 'Dan ben je helemaal van ons, en niet meer van de Woogerbommies, want nu ben je een gevangene van de Woogerbommies. Door onze bescherming heb je het overleefd. Met haar

vingers gleeed ze over zijn huid. 'Je hoeft niet helemaal naakt,' zei ze. Het is al naakt genoeg. Ik voel je.' Haar handen gleden naar zijn nek. 'Hier komt een halssnoer,' zei ze.

'Is dat echt allemaal nodig ?' vroeg hij.

'Ja,' fluisterde ze. Ze stond op, en kwam even later terug met het halssnoer wat ze om zijn nek vastmaakte. Het was een zwart snoer, een beetje bruinig. Ook zat er een steentje aan de voorkant. Hij voelde het halssnoer tegen zijn nek en hals aanliggen, maar het zat niet te strak. 'Vanaf nu noem je mij meesteres of jaagster,' sprak ze.

'Ja, meesteres,' zei hij. Hij vond alles best, zolang hij maar van zijn dromen af zou komen. Nog steeds wist hij niet of hij al echt wakker was geworden. Hij had zich erbij neergelegd dat hij waarschijnlijk nog steeds droomde. Dit kon gewoon niet waar zijn.

'Droom ik ?' vroeg hij.

'Zeg : Droom ik, meesteres,' sprak ze streng.

'Droom ik, meesteres ?' vroeg hij.

'Als je me nog één keer aanspreekt zonder me meesteres te noemen, dan zal ik je moeten straffen,' sprak ze.

'Ja, meesteres,' zei hij, terwijl de rillingen door hem heen liepen. Hij begon zich ongemakkelijk te voelen. Hij was geheel op scherp ineens, en zou er bijna hysterisch voor zorgen dat hij nu bij alles wat hij zei haar meesteres zou noemen. Hij was bang voor de straf, want wat zou dat kunnen zijn ? Hij haalde de meest gekke dingen in zijn hoofd.

Hij probeerde los te wringen, maar dat lukte niet. Hij had dit al wel eerder gedroomd. Hij hoopte maar dat hij snel zou wakker worden, maar dat gebeurde maar niet. Wat als het echt waar zou zijn ? Waar was hij toch aan begonnen ?

'Ik wil naar huis,' sprak hij. 'Ik voel me niet op mijn gemak.'

'Geen sprake van,' zei ze. 'Ik kan je nu niet laten gaan. Veel te gevaarlijk met al die Woogerbommies. Je zou ons kunnen verraden. Nee hoor, komt niets van in.'

Hij zag in dat het haar menens was, maar besepte ook dat dit crimineel was, want ze hield hem tegen zijn zin gevangen.

'Ik laat de politie komen als je me niet laat gaan,' zei hij.

'Je kunt niets doen, en dat zijn alweer drie regels zonder mij meesteres te noemen. Dat worden negen slagen met de gesel. Ze trok hem op, en ontblootte zijn rug. Ze pakte ergens een gesel vandaan, en kwam terug om hem te slaan, terwijl ze met haar andere hand zijn hoofd naar achteren trok aan zijn haren. Ze sloeg niet hard met de gesel. Het was tamelijk zacht. Ze zei dat dat een waarschuwing was.

'Ik doe niet meer mee,' zei hij. 'Sla me maar zoveel en zo hard als je wil, maar ik noem je geen meesteres meer. Bij mij is de lol er allang vanaf.'

Ze begon hem harder te slaan. Ze was inmiddels gaan staan, en stond naast het bed. Ze had hem in een bukkende houding neergezet. Ze sloeg hem zo hard dat er striemen op zijn rug kwamen. Hij deed zijn mond niet open. Hij voelde er niet zoveel van, wat voor hem een teken was dat hij nog steeds droomde. Of hij was in een shock.

Weer trok ze aan zijn haren. 'Je komt niet zo makkelijk af van mij, mannetje,' riep ze. Maar de stem begon te vervagen, en hij werd wakker. Hij zuchtte van grote verlichting. Tegelijkertijd voelde hij zich opgewonden, omdat de vrouw van wie hij was gaan houden gelukkig niet degene was waarvan hij had gedroomd. Hij pakte haar vast en kustte haar. Haar lichaam voelde warm en lekker aan. Hij drukte zich stevig tegen haar billen aan, en hij werd nog meer opgewonden. Hij was zo blij dat zijn liefde voor haar niet in haat was veranderd. Ze kreunde in haar slaap, en draaide zich om naar hem. Spoedig voelde hij haar warme lippen op zijn mond. Hij genoot van haar, meer dan ooit. Hij voelde haar tong op de zijne. Hij wilde alleen maar meer. Maar was hij wakker, dat was de vraag.

'Je voelt zo lekker aan, schat,' zei ze.

'Jij ook,' zei hij. Hij kreunde zacht. Ze hielden elkaar stevig vast.

'Ik heb zo vreemd gedroomd,' sprak hij. 'Ik ook,' zei ze.

'Waar heb je over gedroomd ?' vroeg hij.

We liepen in het oerwoud, en plotseling waren we omsingeld door hyena's. Ze namen ons mee en ik kan er niet over praten wat er toen gebeurde. Toen vertelde hij zijn droom.

'Ze moeten je wel weer hebben,' sprak ze. 'Mag ik je mijn liefde laten zien en je laten zien hoe ik wel ben ?' vroeg ze.

Zijn hart begon hevig te kloppen. Hij wist niet of hij daar wel aan toe was na alles wat hij had meegemaakt met zijn vrouw en met de echtscheiding. Maar aan de andere kant verlangde hij naar haar, en wond het hem op. 'Wil je met me vrijen ?' vroeg ze. Even was het stil vanwege zijn aarzeling. Hij kustte haar, en begon de knoopjes van haar indiaanse nachtjapon los te trekken. Ook zij begon zijn knoopjes los te trekken. Ze kusten elkaar heel intiem, en nadat ze elkaars nachtkleren hadden uitgetrokken lagen ze naakt tegen elkaar aan. Toen hij wakker werd was hij niet alleen opgelucht, maar ook diep teleurgesteld en bang. Misschien was hij wel dood, want hij scheen niet meer echt wakker te worden. Hij werd erg wanhopig. Hij had hulp nodig. Hij maakte haar wakker en vertelde haar bijna huilend het verhaal. Ze was direct erg zorgzaam. 'Je bent er zo van in de war, hè,' zei ze. 'Ik kan me dat heel goed voorstellen. Maar heus, je bent echt wakker nu.' Ze kneep hem in zijn arm. 'Au !' riep hij. 'Ik ben wakker !' Hij was de gelukkigste man nu.

'Die dromen dragen een boodschap,' sprak ze. 'Een boodschap van mijn voorouders. Het zou goed zijn om ze op te schrijven.' Hij voelde zich te ziek, en daarom deed zij het voor hem. Ze maakte wat soep voor hem met brood.

De dagen erna begonnen de dromen minder te worden en af te zwakken, en hij herstelde goed. Hij besloot om weer terug te keren naar zijn huis. Hij belde haar nog wel veel. Ook kwam ze hem vaak indiaanse spulletjes brengen, en al snel stond zijn huis er vol mee. Hij voelde zich er goed bij. Ze betekende veel voor hem, maar het kwam niet tot een relatie. Daar zorgden de voorouders voor, en hij wist precies waarom.

Op een nacht had hij weer een droom. Hij viel in het water, en van de kant doken trollen in het water die naar hem toezwommen om hem vervolgens onder water te drukken. Ze probeerden hem te verdrinken. Hij was in doodsangst. Hij verloor zijn bewustzijn, en alles leek wel een eeuwigheid te duren. Hij probeerde weer boven te komen, maar hij faalde, en gleed weg in wanhoop en duisternis, als in een diepe, trage tunnel. Toen ontwaakte hij tussen witte bloemen. Een jongen stond voor hem. 'De witte bloem der trollen,' sprak de jongen. 'Welkom.'

'Welkom waar ?' vroeg Roderik.

'Nou gewoon, welkom in de onderwereld der trollen,' sprak de jongen.

'Zo gewoon is dat niet voor mij,' zei Roderik.

'Ach, je bent hier al wel vaker geweest,' zei de jongen.

De jongen legde een keten om de hals van Roderik. 'Meekomen, slaaf,' zei hij.

'Maar ik ben helemaal geen slaaf,' zei Roderik.

'Dat ben je wel,' zei de jongen. 'Ik ben je meester. Ik heb je hier gevangen genomen, tot slaaf gemaakt.'

Roderik probeerde de keten los te maken, maar het had geen zin.

'Het zit op slot,' zei de jongen. 'Noem me meester.'

'Wat als ik je geen meester noem ?' vroeg Roderik.

'Dan vermoord ik je,' zei de jongen.

'Ik ben toch al dood,' zei Roderik. 'Ik ben verdronken, weet je nog ?'

'Heb maar niet zoveel praatjes,' zei de jongen. 'Zij die voor de tweede keer sterven gaan naar de hel.'

Roderik schrok. Zijn hart begon zwaar te kloppen, en het bloed begon naar zijn hoofd te stijgen. Hij wist dat hij maar beter geen risico's kon nemen. 'Ja, meester,' zei hij.

'Goedzo,' zei de jongen. 'Je begint het al te leren.'

Roderik kon de jongen wel wat aandoen, maar hij wist dat hij voorzichtig moest zijn. Hij wilde het niet erger maken dan het al was. 'Ik leid je tot de meesteres,' zei de jongen.

Met een keten trok de jongen Roderik voort. De meesteres woonde in een wigwam.

'Ah, slaven-vlees,' zei de meesteres.

'Gaan jullie me opeten ?' vroeg Roderik bang.

'Nee, veel erger,' zei de meesteres. 'We gaan je uithongeren, en tot de trollen-arena brengen.'

'Alstublieft niet,' smeekte Roderik.

'Noem me meesteres,' zei de meesteres.

'Laat me alstublieft niet verhongeren en naar de arena gaan, meesteres,' smeekte Roderik.

Hij lag aan haar voeten. 'Smeek me om genade,' sprak de meesteres.

'Genade, genade, meesteres,' gilde Roderik.

'Er is geen genade,' zei de meesteres hardvochtig.

'Breng hem naar de kooi, zandtrol,' zei de meesteres.

De jongen trok Roderik direct mee tot een kooi, waar hij ingeduwd werd. Roderik kreeg alleen water, melk en een bloedachtig mengsel. Na een paar dagen was Roderik flink uitgehongerd, en hij voelde zich zwak en moe.

Na een paar weken werd hij tot de arena gesleurd, waar hij tegen uitgehongerde trollen moest strijden. Roderik huilde. 'Genade, genade,' smeekte hij, maar hij wist dat er geen genade was. Al snel stortte hij in, en werd in elkaar geschopt. Na een lange tijd werd hij wakker in de zachte armen van een trollenvrouw. 'Ik zal vanaf nu je meesteres zijn,' fluisterde de vrouw, 'maar alleen hier. Ik ben een arena-meesteres. Ik bereid mijn slaven voor op het gevecht, en neem hen mee naar mijn ruimte na het gevecht.' Roderik was bewusteloos getrapt. Ze depte zijn wonden.

'Waar is dit allemaal goed voor?' kreunde Roderik. 'Vruchtbaarheid,' zei de trollenvrouw. 'Ook zorgt het ervoor dat mannen niet sterker worden dan vrouwen. Daarom hongerden wij hen uit, en laten hen tegen elkaar vechten in de arena. Het is goede discipline en goede veiligheid.'

'Ik begrijp het,' kreunde Roderik. 'Is er geen andere manier?'

'Nee,' zei de trollenvrouw.

'Hoelang moet dit doorgaan?' vroeg Roderik.

'Voor altijd,' zei de trollenvrouw.

Roderik werd koud en warm op hetzelfde moment. Zijn hart begon sneller te kloppen, en bloed steeg tot zijn hoofd. Hij begon erg bang te worden, en voelde hopeloosheid bezit van hem nemen.

'... is dit a... alles of is er m... meer?' stamelde Roderik.

'Er is veel meer. Het zal steeds erger worden,' zei de trollenvrouw.

'Wat gaan jullie met me doen?' gilde Roderik. Hij begon zachtjes te wenen, maar de trollenvrouw was meedogenloos.

'Ik ben er goed bij,' dacht Roderik, 'tenzij dit allemaal weer een nachtmerrie is.'

De trollenvrouw begon over hem te zingen, en Roderik kreeg een vreemd gevoel in zijn buik. 'Ik ben er geweest,' dacht Roderik. Hij begon hele erge buikpijn te krijgen.

'Jullie gaan jullie zin niet krijgen!' riep Roderik, terwijl hij zich probeerde los te worstelen. Maar de vrouw was veel sterker dan hem. Snel bond ze hem aan handen en voeten. Roderik voelde zich machteloos. Woest begon hij te brullen. De vrouw pakte een gesel en begon hem te slaan. Ook begon ze hem te schoppen. Na een tijdje gaf Roderik de moed geheel op. Hij kon niet meer. Hij barstte in huilen uit. Weer begon ze over hem te zingen. 'Ze proberen me gek te maken,' dacht Roderik. 'Ze proberen me te programmeren.' Ze streeelde hem over zijn

buik. Haar hand gleed dieper en dieper. 'Blijf van me af !' riep Roderik. Ze nam hem in haar armen. 'Je hebt niets in te brengen, sex-slaaf,' sprak ze.

'Ik ben geen sex-slaaf !' gilte Roderik.

'Je bent een speeltje,' zei de trollenvrouw, 'niets meer dan dat. En we gaan met je fokken. We hebben meer slaven nodig.'

Het begon te duizelen voor Roderik's ogen. Weer werd hij heet en koud tegelijkertijd, en steeg het bloed naar zijn hoofd, terwijl zijn hart in zijn keel bonkte. Weer probeerde hij zich los te worstelen, maar niets hielp. Hij vocht tegen beter weten in. 'Nooit zal ik een sex-slaaf zijn !' gilte hij. Weer begon ze over hem te zingen, terwijl hij begon te krijsen. Hij wilde haar niet horen. Hij kreeg er hoofdpijn van.

'Stil, sex-slaaf,' zei ze.

Na een tijdje werd hij teruggebracht tot zijn kooi, waar hij in het hooi ging liggen.

Toen werd hij wakker van deze nachtmerrie. Helemaal in paniek belde hij zijn buurvrouw op, en hij kon direct komen. Ze nam hem in zijn armen, terwijl hij de nachtmerrie vertelde. Ze was nog niet helemaal wakker, dus ze gingen naar haar bed. Hij was erg bang. Hij durfde niet meer te slapen. Hij lag tegen haar aan, en ze probeerde hem tot rust te brengen. 'Kalm maar,' zei ze. 'Ik weet dat het diep gaat.'

'Zijn dit weer je voorouders ?' vroeg Roderik.

Ze knikte.

'Waarom, waarom ?' vroeg Roderik.

'Roderik, dat hebben ze je al uitgelegd. De dreiging van de man is groot,' sprak ze.

'Ja, maar dit is misselijk,' zei Roderik. 'Is er geen andere manier?'

'Nee,' zei de vrouw.

'Wow,' zei Roderik. 'Ik begin nu een beetje te vermoeden wat er aan de hand is. Ik denk weer dat ik aan de dodendans ben ontvlucht, maar ik ben nog steeds in hun klauwen. Ik ben nog steeds niet wakker!' Hij kneep in zijn arm en voelde niets. Hij keek naar haar, en ze was als een doorzichtige zwarte pop die net iets kleiner was geworden. Toen werd ze nog kleiner. 'Draak!' gilde hij, en sprong uit het bed. De lucht was vol zwart gas nu, en ze begon te exploderen. Spoedig was het huis in de vlammen. Roderik probeerde weg te rennen, maar van alles begon op hem te vallen. Het huis begon in te storten. Toen steeg hij hoog boven de vlammen uit en werd in de zee geslingerd. Hij zag zichzelf in een witte kamer en probeerde de muren te doorbreken, maar het lukte hem niet. De kamer werd steeds kleiner en kleiner, en explodeerde toen. Hij was in de lucht nu. Heel langzaam werd hij wakker in zijn eigen kamer, maar hij vertrouwde het nog steeds niet. Hij kon zich niet bewegen. Trollen kwamen zijn kamer binnen die hem begonnen te slaan met stokken.

'Laat me eruit!' gilde hij. Maar spoedig kon hij ook niet meer spreken. 'Deze wereld is gek,' dacht hij bij zichzelf. Hij wilde niet meer leven. 'Ik word toch wel weer een keer wakker,' dacht hij bij zichzelf.

'De trollen, de trollen, ze komen!' werd er ineens geroepen. 'Deze monsters zullen de wereld overnemen. En het zal alleen maar erger worden.'

Hij lag daar als verlamd. Hij lag daar met een koptelefoon op, met een scheldende stem. Het was een nar, een dictator, op een bandje. Iemand moest die cassette eruit halen. Hij kon niet praten. Hij kon niet bewegen.

Na een tijdje kon hij zich weer bewegen. Hij stond op en liep het huis uit. Zijn huis stond midden op een groot veld waar allemaal wigwams stonden. Deze wigwams hadden een heleboel scherpe uitsteeksels op de top. Vanuit de wigwams werd geroepen: 'Wat moet je hier. Wegwezen jij. We hebben je niet nodig.' Hij voelde zich verworpen, en waar hij dan ook kwam werd hij afgewezen. De hele stad was vol wigwams nu, als een indiaanse stad, maar het

was nu als een bosvlakte, als een groot kamp in de natuur. En zijn huis stond in het midden. Misschien dat ze daarom zo boos waren. Zijn huis stond in de weg.

Suzie

De edelste tuinen zag ik. Zoutig, zurig, niet te veel zoet, zo smaakten de bessen. Ze waren heerlijk. Ze waren bijna verzonnen als door een insect. En dan niet een normaal insect, maar bijzonder, eentje met groot potentieel, als een wereldredder. Ik had kriebel in mijn keel toen ik ernaar keek. Het smaakte ook een beetje naar drop. Drop kon je trouwens niet krimpen, tenzij het rode drop was. Maar rode drop was dan weer net iets zoeter. Ik stapte de tuinen binnen, waar nog veel meer van die bessen hingen, en allemaal beestjes. Ze zat daar met een rood jurkje, een beetje opgebolt als pudding was haar jurkje, als met kant belegd. Het jurkje was niet te groot, en dat hoefde ook niet. Het was al genoeg dat ze daar zat. De touwtjes van haar jurkje waren als dropveters, als van rode drop. Ik keek niet op of om, maar ging dieper de tuinen in, op zoek naar meer bessen. Ik hield ervan om naar bessen te staren, vooral druipende bessen. Het was alsof ik haar tong op de mijne voelde, maar ik ontweek haar. Ik wilde niet aan haar denken. Zij blijktbaar ook niet aan mij, want ze bleef gewoon zitten. Ik voelde contact met haar, maar ontkende het in mezelf. Kom op, zeg. Ik heb wel andere dingen te doen. Als ik me aan haar zou geven, zou ze me toch verscheuren. Ze was een roofdier, daar diep in de tuin. Ik had haar wel in de gaten, maar deed alsof ik haar niet zag. Ze begon een beetje zenuwachtig heen en weer te draaien. 'Ik heb je wel in de gaten, hoor,' zei ze. Ik deed alsof ik haar niet hoorde. 'Dat is ook niet netjes,' zei ze. 'Helemaal niets terugzeggen.' Ik draaide met mijn rug naar haar toe. Ik begon nog meer bessen te plukken, en begon ze te eten. 'Hey, geef mij ook eens wat van die bessen,' zei ze. Ik gooide er eentje toe.

'Je bent afstandelijk,' zei ze. 'Nou, jij mag er anders ook wel wezen,' zei ik. 'Eindelijk praat je,' zei ze. 'Ik vind het allemaal best,' zei ik. 'Wat vind je allemaal best?' vroeg ze. Ik zweeg. Ik begon door te eten van de bessen. 'Niet met je mond vol praten,' zei ze. 'Je bent mijn moeder niet,' zei ik. 'Nee, gelukkig niet,' zei ze. 'Je bent me nogal een probleem-geval.' 'Zo mag ik het horen,' zei ik. 'Hoe zal ik je noemen?' sprak ze. 'Al noem je me Klaas, doet me niets,' zei hij. 'Krokodillen-voer,' sprak ze zachtjes. 'Die zijn hier niet,' zei ik.

Ik liep dieper de tuin in, mijn gezicht verborgen voor haar. Ze kwam mij niet achterna. Wat zou ze van me moeten? En ik had wel andere dingen te doen. Ik verzamelde bessen in mijn mandje. Ik bracht ze naar grootmoeder. Ze kookte er iets van. Het was heerlijk. Ik sprak met

haar niet over de dingen die ik had gezien in de edelste tuinen. Maar later deed ik het toch. 'Ach, dat meisje,' zei grootmoeder. 'Ik ken haar wel. Ze woonde hier vroeger in de buurt. Er hing daar altijd was buiten, in de tuin. Ze kookte weleens voor ons. Maar later werd ze een wilde. Ze vertrok naar de andere kant van de stad, en ging aan de kade wonen. Het was veel te wild voor ons. Maar ze hield altijd al veel van de bossen. Daar zwierf ze vaak. Toen je klein was kwam ze je weleens opzoeken.' 'Ik kan me daar niets meer van herinneren,' zei ik. 'Dat ben je misschien vergeten,' zei grootmoeder. 'Jullie waren vroeger heel gek met elkaar.' 'Hoe kunnen mensen zo uit elkaar groeien?' vroeg ik. 'Ach ja, jongen,' zei grootmoeder, 'dat is de wereld. Het is komen en gaan, vastpakken en loslaten, en je groeit uit alles ook weer uit.' 'Ja, dat jurkje wat ze droeg was wel erg klein,' zei ik. 'Ze past er niet meer in,' zei grootmoeder. 'Nou, het paste wel goed,' zei ik, 'maar het jurkje was gewoon klein.' 'Ze had dus niet veel aan,' zei grootmoeder. 'Nou, okay, daar kan ik inkomen. Het is nogal zomers weer, een beetje zwoel zelfs, vind je niet?' Ik keek oma aan. Ze had van die wonderlijke ogen, donkere ogen. Ik zag de pretlichtjes in haar ogen, alsof ze blij was dat we met elkaar spraken. Ja, dat had ook anders kunnen zijn. Er waren zovelen die niet meer met oma wilden praten. Haar ogen dropen bijna als bessen. En ik had bijna druipende handen. 'Vertel me meer,' zei ik. 'Nou, ja, ze was vroeger gek op je, en wilde met je trouwen,' zei grootmoeder. 'Maar de familie wilde dat niet. Toen droop ze af. Alle contacten verwaterden sindsdien.' 'Ja, maar daar kan ik toch niets aan doen,' zei ik. 'Ze werd verboden met je om te gaan,' zei grootmoeder. 'En daar legde ze zich bij neer.' 'Was ze gevaarlijk of zo?' vroeg ik. 'De familie vond van wel,' zei grootmoeder. 'Ze is als een kwark-taartje,' zei ik. 'Ja, maar jij kent haar duisternissen niet,' zei grootmoeder. 'Vertel me,' zei ik. Grootmoeder werd even stil. Ze keek me diep aan in mijn ogen, en sprak: 'Ze houdt van vreemde spelletjes. Het zijn geen echte spelletjes, maar ik noem het maar even zo.'

Ik kwam haar een paar dagen later in de bibliotheek tegen. Ze was daar aan het lezen. Ze had prachtige laarzen aan. En een prachtig wit broekje dat tot aan haar laarzen reikte. Ze had touwtjes in haar haren, en het voelde alsof haar tong op de mijne lag. Ik had een bessensmaak in mijn mond. Ze deed alsof ze me niet zag, of misschien zag ze me helemaal niet. Ik liep langs haar heen, en liep zo dicht tegen haar aan dat ik haar raakte, maar niet te hard, en niet te dichtbij, en zeker ook niet te lang. Een rilling en een warm gevoel ging door mij heen. Ik voelde mij als in de hemel. Ik werd er een beetje emotioneel van. Plotseling keek ze op, en keek met haar warme donker-bruine ogen naar mij, alsof ze me niet herkende. Toen las ze weer door. 'Je herkent me niet?' vroeg ik. 'Nee,' zei ze, terwijl ze niet opkeek. Ze las gewoon door. 'Ik geloof je niet,' zei ik. Ze glimlachte warm, terwijl ze even opkeek. 'Het is me allemaal verboden,' zei ze. 'Door wie?' vroeg ik. 'Je familie,' zei ze. Ik zweeg. Ik probeerde me haar naakt voor te stellen, of in een bikini op het strand, terwijl ik doorliep. Dat was de laatste keer dat ik haar zag. Grootmoeder vertelde mij een paar weken later dat ze in de krant had gelezen dat ze spoorloos was verdwenen. Ik werd er niet koud of warm van. Het zij zo, dacht ik. Haar zus kwam ik nog weleens tegen. Maar die wilde er niet over praten. Dat was ook een heel ander type. Toch wilde ze er na een bepaalde tijd wel over praten. 'Mijn zusje hield veel van je,' zei ze. 'Ze wil dat je haar nooit vergeet.' 'Waar is ze?' vroeg ik. Ze overhandigde me een brief. 'Lees,' zei ze. Er stond in dat ze naar het bos was gevlucht, voorgoed. Ze wilde dat ik zou komen. Ik stond op, en ging terug naar grootmoeder. 'Ja, ze hield veel van de bossen,' zei grootmoeder. 'Altijd al. Karel, haar vader, was ook een bosfanaat.' Ik schudde mijn laars uit. Er zat allemaal zand in, en ook een munt, een gouden munt, met haar hoofd erop. Ik liet het aan grootmoeder zien. 'Maar dat kan toch niet, lieve jongen,' zei grootmoeder. 'Hoe kun je nu een munt vinden met haar hoofd erop, en dat zat in je laars? Dat heeft haar zus vast in je laars gestopt toen je daar was.' Ik was verbijsterd. 'Hoe is dat mogelijk?' vroeg ik. 'Een munt met haar hoofd erop?' 'Ja, ze moet wel ergens koningin zijn,

jongen,' zei grootmoeder. 'Je komt niet zomaar met je hoofd op een munt.' 'Hoe kan dat ?' vroeg ik. 'Ik weet het niet, jongen,' zei grootmoeder. 'Volgens mij weet haar zus meer.' Ik ging weer naar haar zus, en die begon direct te glimlachen toen ze de munt zag. 'Ja, Suzie is een koningin,' zei ze. Het was de eerste keer dat ik haar zag glimlachen. 'Van welk rijk ?' vroeg ik. 'Suzie is de koningin der apen,' zei ze. 'Ach, kom nou,' zei ik. 'Hoe kunnen apen nou munten hebben.' 'Ach,' zei ze, 'dat was eens een stunt in de dierentuin, waar je je hoofd kon laten zetten op een munt, als je voor een bepaald bedrag had gedoneerd.' 'Dus heb jij die munt in mijn laars gedaan ?' vroeg ik. Ze giechelde. Raadsel opgelost. Ik ging terug naar grootmoeder. 'Ach, Karel had ook altijd van die vreemde dingen,' zei grootmoeder. 'En haar moeder was ook zo'n zot mens. Haar moeder reiste in bootjes door het bos. Ook zo'n bosmens. En dan vreemde dingen, he.' 'Wat voor vreemde dingen ?' vroeg ik. Grootmoeder zweeg.

Ik besloot door de vele struiken van bosbessen naar het bos te gaan. Al gauw kwam ik haar daar tegen. Ze had een boog op mij gericht. 'Wat kom je doen ?' zei ze ruig. 'Ik dacht dat je wilde dat ik kwam ?' zei ik. 'Wie ben je ?' vroeg ze. 'Ik dacht dat je me wel kende, Suzie,' zei ik. 'Ik ben Suzie niet,' zei ze. 'Ik ben nu iemand anders.' 'Mag ik bij je komen ?' vroeg ik. Ze spande de boog nog strakker. Ik keek naar de glinsterende pijl. Als ze die los zou laten, zou ik er zeker geweest zijn. 'Jij bent het reekind, het geheim van het hertenjong,' zei ze. 'Wat is dat ?' vroeg ik. 'Nog even en dan ben je een klui,' zei ze. Ze greep een touw met een lasso van haar schouder en liet het om mijn nek vliegen. 'Hey, ben je gek geworden ?' vroeg ik. Met een steen sloeg ze me neer. Ik was bewusteloos, en werd even later wakker in een kooi. 'Jij bent dus echt gek geworden,' zei ik. 'Stom varken,' zei ze. 'Ik dacht dat ik eerst een hertenjong was, en nu ineens een varken ?' vroeg ik. 'Mond houden,' zei ze. 'Je speelt met je leven.' 'Je praat gewoon heel ongenueerd, alsof er een steekje bij je los zit,' zei ik. 'Ik ga je laten verhongeren,' zei ze. Die is echt gek, dacht ik bij mezelf. Die heeft ze niet meer goed op een rijtje. 'Je zal niet meer teruggaan naar je familie,' zei ze hardvochtig. 'Het is afgelopen met hun spelletjes. Je bent nu van mij.' 'Wat als ze me hier komen halen ?' vroeg ik. 'Dit is verboden terrein voor hen,' zei ze. Opeens stond daar de boswachter. Suzie moest naar de gevangenis, en ik kon weer terug naar mijn familie. Ik had wel heel erg veel medelijden met Suzie. Ik zocht haar vaak op in de gevangenis. 'Heus, ik bedoelde het niet zo,' zei ze. 'Ja, dat zeggen ze allemaal,' zei ik. 'Ik was gewoon met je aan het spelen,' zei ze. 'Mijn familie had gelijk,' zei ik. 'Je bent gevaarlijk, en je houdt van vreemde spelletjes.' Ze begon te huilen. 'Ik wilde je geen kwaad doen. Ik zou je daarna gewoon loslaten, maar jullie vatten alles verkeerd op,' zei ze. 'Maar je had een pijl en boog op me gericht, en je had me bewusteloos geslagen met een steen. Noem je dat nog spelletjes ? Je bent een beetje vreemd,' zei ik. 'Het bosleven is hard,' zei ze. 'Ik moest overleven.' 'Maar je zei dat je wilde dat ik kwam,' zei ik. 'In die brief. Het is een soort liegen en bedriegen.' 'Nee,' zei ze. 'Ik wilde dat je kwam. Ik wilde gewoon met je spelen.' 'Je hebt me erin laten lopen,' zei ik. 'Denk je nou echt dat ik je kwaad wilde doen ?' vroeg ze. 'Ik weet het niet,' zei ik. 'Je bent in ieder geval niet te vertrouwen.' 'Het was maar spel,' zei ze. 'Vond je het niet leuk ? Dan had je het moeten zeggen, dan waren we direct gestopt.' 'Ik was al bewusteloos geslagen,' zei ik. Ze scheen het niet te begrijpen. Het was een bijzonder meisje. 'Het dringt niet tot je door, he ?' zei ik. 'En nu zit ik hier dan,' zei ze. 'Ik wil terug naar het bos.' 'Maar je bent te gevaarlijk,' zei ik. 'Ach kom,' zei ze. 'Jullie kunnen ook niet tegen een grapje.' 'Geen leuk grapje als ik bewusteloos wordt geslagen,' zei ik. Maar dat drong niet tot haar door. 'Het is het wilde leven,' zei ze. 'In het wilde leven kunnen dingen gebeuren die in de stad niet mogen gebeuren. Het is anders.' 'Ja, ja, maak dat de kat maar wijs,' zei ik.

Grootmoeder wilde dat ik uit haar buurt zou blijven, vooral toen ze weer vrij kwam. Het was voor haar verboden om in het bos te komen. Dat zou een verkeerde uitwerking op haar

hebben. Ik ging haar niet echt uit de weg. Soms kwam ik haar in de bibliotheek tegen. 'Van wat voor boeken houd je?' vroeg ik haar. 'Van het bos,' zei ze. 'Daar mag je niet komen, he?' zei ik plagend. 'Nee,' zei ze zacht. 'Mijn familie heeft liever niet dat ik met je praat,' zei ik. 'Naar voor je,' zei ze. 'Waarom dat nou weer?' vroeg ik. 'Wat kan mij dat nou schelen. Ben je zo belangrijk?' 'Nou, je kwam me anders wel altijd opzoeken, in het bos, in de gevangenis, en nu,' zei ze. Ik begon hevig te protesteren. 'Nee, dat was omdat ik medelijden met je had, niet voor mezelf,' zei ik. 'Oh, ben jij er zo één,' zei ze. 'Ik vertrouw je niet,' zei ik. 'Ja, dat weten we al,' zei ze. 'Maar je loopt wel altijd achter me aan.' Weer begon ik hevig te protesteren. 'Zeg, dame, nou moet je eens even heel goed naar me luisteren. Ik heb net zoveel recht om in de bibliotheek te komen als jij. En ik ben hier voor de boeken, niet voor jou. Nu moet je geen hoogmoeds-waanzin krijgen, mevrouw, of wil je ook dat ik 'u' tegen je zeg?' zei ik verontwaardigd. 'Nee,' zei ze, 'en ik loop je gewoon maar wat te plagen.' 'Goed,' zei ik, en liep door. Maar ze kwam me achterna. 'Ik zal je nog wel eens een keer krijgen, zoals ik je goed beet had in het bos,' zei ze. Ik slikte. Ik wist dat ik nog steeds op mijn hoede moest zijn. Deze vrouw was immers gek. Op een nacht werd ik wakker, vastgebonden, terwijl zij op me zat. 'Hoe kom jij hier binnen?' vroeg ik. 'Voor jou een vraag, voor mij een weet,' zei ze. 'Kun je mij onmiddellijk losmaken,' zei ik. 'Nee,' zei ze, 'ik zei toch dat ik je nog wel zou krijgen?' 'Okay, maar ik vind het niet leuk,' zei ik. Toen maakte ze me los. Ik zag toen dat ze het waarschijnlijk niet kwaad meende. Ik nam haar in mijn armen. 'Ik vind je eigenlijk heel lief,' zei ik. 'Ik zie nu in dat ik je helemaal verkeerd beoordeeld heb.' 'Maar ik had je niet bewusteloos mogen slaan,' zei ze. 'Het is niet erg,' zei ik. 'Het was in het bos, en daar zijn misschien andere regels.' 'Nee,' zei ze. 'Het was verkeerd van me.' 'Ik heb er niks aan overgehouden,' zei ik. Ik hield haar vast in bed, en streelde door haar haar. Toen ging ik met mijn vingers over haar lippen. Ik kuste haar. 'Ik heb je eindelijk,' zei ze. 'Je moet eens weten hoe lang ik hier op heb gewacht. Mijn hele leven al.'

Opeens stond grootmoeder in de deur-opening. Ze stond daar lijkkleek. Ze maakte direct rechtsomkeerds. Even later ging de telefoon. Ik nam op. Het was grootmoeder. 'Ik hoef haar niet te zien,' zei ze. 'Wil je haar ofzo? Ik zei je toch dat je uit haar buurt moest blijven? Ze is niet pluis.' 'Ze is gewoon speels, grootmoeder,' zei ik. 'Maar dat kan een keer verkeerd aflopen, lieve jongen,' zei grootmoeder. Op aanraden van grootmoeder wilde ik dat ze het huis weer zou verlaten. Ik besloot een grote zwerftocht door het bos te maken. Ik ging door de vele bessenstruiken, en ik wist dat ik hier vrij zou zijn van de streken van Suzie. Ik kon me nooit helemaal aan haar geven. Een warmte omgaf mij, alsof iets me riep. Ik ging dieper het bos in, totdat ik bij een bosmeertje kwam. Er waren hier jongens aan het spelen. Ze hadden verfstrepen op hun lichamen. Toen ze mij zagen grepen ze hun bogen. 'Wie ben je, en wat moet je?' riep één van hen. 'Ik wil in het bos leven,' riep ik terug. 'Zweer je dat je nooit terug zal gaan?' riep een ander. 'Ik zweer het,' zei ik. Ze kwamen dichterbij. 'Hij moet geveerd worden,' zei één van hen. Voordat ik het wist was ik neergeslagen. Ik werd wakker in een kooi. Ze glimlachte. 'Wie ben jij?' vroeg ik. 'Ben jij dat, Suzie?' stamelde ik. 'Hoe kun jij hier zijn?' Ik was nog steeds een beetje duizelig, en had een beetje een waas voor mijn ogen vanwege de klap. 'Ik ben haar tweeling-zus,' zei ze. Ik had een smaak van bessen in mijn mond. 'Okay, ik vind dit dus niet leuk, dus maak me los,' zei ik. 'Oh nee,' zei ze, 'daar komt niks van in. Ik ben niet zo makkelijk in die dingen als mijn zus.' 'Mijn familie zal mij vinden,' zei ik. 'De jongens zullen hen grijpen, zoals ze jou grepen,' zei ze. Ik voelde me machteloos. Ze zou me waarschijnlijk laten verhongeren. 'Aan het einde van het ritje zul je zijn als deze jongens,' zei ze. 'En je zal nooit meer terugwillen.' 'Wat is hier te doen?' vroeg ik. 'Wil je terug naar mijn zus dan?' vroeg ze. 'Ze zal echt nooit opgeven. Je zal moe van haar worden.' 'Okay, ik blijf,' zei ik. 'Maak me los.' 'Geen denken aan,' zei ze. 'Deze jongens zijn zorgvuldig geïnitieerd, en zo zal jij ook geïnitieerd moeten worden.' 'Mijn grootmoeder zal naar mij op

zoek gaan,' zei ik. 'Ze zal er niet doorkomen,' zei ze. 'Dan ken jij mijn grootmoeder nog niet,' zei ik. 'Ik ken haar,' zei ze. 'Ze is niet tegen mij opgewassen.' 'Wat als de boswachter komt?' vroeg ik. 'Die komt hier niet,' zei ze. 'Waarom niet?' vroeg ik. Ze zweeg. Ik kreeg bijna geen voedsel. Alleen soms wat bessen met vreemde melk. Ik werd vaak geslagen, veelal totdat ik bewusteloos raakte. 'Het is om los te komen van de oude wereld en van je oude geheugen,' zei ze. 'Je bent serieuzer dan je zus,' zei ik. 'Mijn zus is te speels,' zei ze. 'Voor mij is het menens. De buitenwereld is gevaarlijk. Jouw familie is gevaarlijk.' Ze brachten een verf uit op mijn huid, en op een dag lieten ze me uit de kooi. Ik was nu één van hen.

Op een dag kwamen ze ons in helicopters halen. Het meisje ging de gevangenis in, en de jongens gingen terug naar hun families, zoals ook ik. Grootmoeder was woedend. Zij kende dat meisje wel. Het meisje vertrok al heel jong naar het bos, en keerde niet terug. Ze werd waarschijnlijk grootgebracht door hyenas. Mijn grootmoeder verbood mij om het meisje op te zoeken in de gevangenis. Ik wilde dat eigenlijk ook niet. Het scheen dat het meisje heel veel op haar geweten had. Ze zou niet zomaar vrij komen. Ze was veel gevaarlijker dan haar tweeling-zus, Suzie. We gingen verhuizen naar een andere stad. Grootmoeder vond dat beter, want dan zouden we geheel afzijn van die vreemde familie van Suzie. Grootmoeder wilde er niet op wachten dat er weer iets zou gebeuren.

In onze nieuwe stad gingen grootmoeder en ik vaak wandelen naar de zee. De kust stond vol met bessenstruiken, waar veel wespen waren. Ik had veel diepe gesprekken met mijn grootmoeder.

Karel

Klouterwoes

Blauwe Angels

'Deze besjes waren giftig, en wel zo giftig dat ze dat nooit konden weten.'

Hoofdstuk 1.

Bizonbloed was een heksenkind. Tenminste dat dacht ik, totdat ze mij de andere kant van het verhaal liet zien. Ze bewoog giftige bessen langs me heen. Ik had haar van een afstand gezien, en ze kwam steeds dichterbij. Het was een grauwe dag, en het leek overal te tochten. Toen trok ze mij in de sneeuw. Ze trok me diep weg.

Ze voelde zacht aan. Haar heupen waren fors, en ik lag daar. Ze trok me door de sneeuw mee naar haar hut. De sneeuw smolt weg door haar glimlach. En de tuin rood als bloed, verborg

haar edelstenen, vastgeklonterd heil. En sneeuw wit kant bedekte haar voeten, en ze was de bloesem van het morgenoog. De tuin had haar schoonheid niet verloren in de winter, maar was gevlochten nu. Ze droeg de boog, en alles om haar heen vervaagde. Ze was als de oplossing van het gouden hertenkind.

Ze kwam langzaam op mij af met haar brede heupen, met de boog gericht op iets achter mij, een bizon. 'Ik ben dat mannelijke zwaard zat,' zei ze. Toen schoot ze een pijl af, dwars door zijn hart. Het beest viel neer, en ze duwde mij opzij, en trok mij in een woning. Vanaf hier konden we de tuin nog beter bezichtigen. Ze las rijmpjes voor uit een met goud gedecoreerd boek, een boek met een leren omslag. De tuin was haar trots. De sneeuw sijpelde naar binnen. Het was hierbinnen warmer. Ze deed wat kleding uit, maar was nog steeds bedekt met riemen. Ze was als de jagersgodin.

Ze droeg een jachtmaal binnen, en begon te eten. Ze liet mij niet dichterbij komen. Ik had het gevoel te verhongeren. 'Ik moet gaan,' zei ik. Maar ze liet me ook niet gaan. 'Wat wil je van me,' vroeg ik.

'Kom hier,' zei ze. 'Maar raak het vlees niet aan. Het is verboden vlees. Je zal sterven als je er van eet.'

'Waarom eet jij het dan ?' vroeg ik, terwijl ik langzaam dichterbij kwam. Ze zei niets. De tuin ruikte naar zure vruchten. Het was alsof de bommen in de tuin vlogen, wanneer zij zich bewoog. Zij was een oorlogsmachine. Zij danste in de tuin met trots, op het bloed van de gevallen. Ze zag het als haar opdracht.

Ze trok mij dieper in het huis, waar ze op haar zwangere buik wees. 'Maar het kind zal vroeg sterven,' zei ze, terwijl ze een doktersjas aantrok. 'Waarom zeg je dat ?' vroeg ik.

'Omdat het niet om het leven gaat. Het gaat om de dood,' sprak ze. Ze kwam met een injectie naald dichtbij me. 'Even de adem inhouden.' Ik trok mijn arm weg. 'Nee,' zei ze. 'Niet wegtrekken. Je moet gevaccineerd worden. Dit huis is gevaarlijk.' Ik keek naar buiten, naar de klontelige druiven die daar hingen, en dik sap droop naar beneden. Daar had ze mij al geprikt. 'Klaar,' zei ze. Ik glimlachte. Ik was bijna flauwgevallen. Ik trok mezelf aan haar op.

'En nu de tuin in,' zei ze.

'Waarom ?' vroeg ik.

'Je moet werken, werken,' zei ze.

'Wat moet ik doen ?' vroeg ik.

'Je moet het zo doen, kijk,' zei ze. Maar ze deed niets.

'Ik snap je niet goed,' zei ik. Ze bond een touw aan mijn nek en trok me weg. Even later knipte ze het touw door, zodat het een ketting was. 'Je moet er alleen voor zorgen dat je nergens blijft achterhaken,' zei ze. Rode bloesem omhulde hen, en de schaduwen van de roze nachten omhulden hen beiden. Weer trok ze hem het huis in, en het scheen er flink te tochten.

'Ga nu eens zitten,' zei ze.

Ineens schrikt hij wakker na een zware hersen-operatie. Hij kan zich niet goed bewegen. Een vrouw in ridderkleding zit naast hem. 'Welk jaar is het ?' vraagt hij.

'1978,' zegt ze.

'Waarom ben je gekleed als een ridder ?' vraagt hij.

'Carnaval,' zei ze.

'Wie ben je ?' vraagt hij.

'Ik ben je vrouw,' zegt ze.

'Ik kan het me niet herinneren,' zegt hij. Dan komt er een dokter binnen. De vrouw begint te snikken. 'Is dit mijn vrouw ?' vraagt hij aan de dokter.

'Er is niemand anders in de kamer dan u en ik,' zegt de dokter.

Bizonbloed sleept hem uit het ziekenhuis, en brengt hem terug naar de tuin en het huis. 'Probeer niet te ontsnappen,' zegt ze. 'Ik wil dat je de wachter bent van de tuin.'

'Waarom ik ?' vraag ik.

'Omdat je ... laat maar zitten,' zei ze. 'Doe het nou maar gewoon.' Ik laat mijn hand zakken, en loop wat rond in de tuin. Ze volgt elke beweging die ik maak. 'Vanavond komen de heksen,' zei ze. 'Doe het nou maar.'

Dan stort hij neer. Een grote vogel staat naast hem, die hij vastgrijpt. En de vogel brengt hem naar een ver eiland. Ook hier is Bizonbloed. Ze kijkt hem aan. Ze is halfnaakt, als een wilde. 'Hoe ben je hier gekomen ?' vraagt ze. Ik wijst op de vogel.

'Hier kun je ook waken,' zei ze. 'De heksen komen vanavond. Je moet wel wat te vertellen hebben.'

'Maar ik heb niets te vertellen,' zei ik.

'Geeft niets,' zei ze. 'Gewoon een brilletje op doen is ook goed. Het is carnaval.' Ik loop braaf met haar mee. Even later zitten we in tuinstoelen. Daarachter is een hutje waar ze aan het koken was, voor vanavond.

Hij staart voor zich uit. De dokter grijpt zijn hand. Hij vecht voor zijn leven. De dokter voelt zijn pols, en drukt een alarm-bel in.

Ze loopt binnen in het hutje. 'Kom,' zegt ze. Weer volg ik haar braaf. Ze roert in haar ketel.

Met wat reanimatie krijgen ze hem weer aan de gang. Ze besluiten nog een hersen-operatie te doen.

'Waarom lach je ?' vraagt ze.

'Niets,' zei ik.

'Je hebt een mooie lach,' zegt ze.

Het klontert in zijn hoofd. Dan komt er ineens een straal vrij van zijn hoofd. De dokters springen op zij. Dan klimt er ineens een beestje uit de scheur in zijn hoofd. De dokters beginnen te schreeuwen in paniek en vallen neer. Een zoemend geluid neemt over.

'Tatarak !' krijst het beestje. 'Opereer zijn hersenen.' Vrouwen komen de kamer binnen, en starten de operatie. Ze werken met gouden instrumenten. Er komt schuim op zijn mond. Maar ze krijgen alles weer goed op gang.

Hij zit op het witte zand. Hier en daar liggen wat bladeren, en Bisonbloed zit naast hem. Ze houdt zijn hand vast. 'Ik ben blij dat je er bent,' zegt ze. De geur van koffie zit in zijn klederen. Ze besluiten het uit te wassen in het meertje verderop. Het is als een heet stoombad. Snel zijn ze beiden naakt. Het zand aan de kust ziet er niet zo best uit. En er is overal hondenpoep. Hij wordt onwel, en ze trekt hem uit het meertje. Al gauw ligt hij in een hutje onder een verrotte deken.

'We hebben geluk gehad,' zei ze. 'Er ligt overal glas in het meertje.'

'Waarom trok je me daar naartoe dan ?' vraagt hij.

'Alleen daar kun je vrijkomen van de koffielucht,' zei ze.

'Ik wil er weer naartoe,' zei hij.

'Niemand mag daar ooit voor een tweede keer naartoe,' zei ze.

'Ik wil bloeden,' zei ik. 'Al dat valse bloed moet eruit.'

Ze pakt een stukje glas en rijt hem open. 'Hier,' zegt ze.

'Nee, ik moet naar dat meertje,' zei ik. Ik stond op, en rende naar het meertje.

'Je zult sterven en door een haai gegrepen worden,' zei ze.

'Kan me niet schelen !' riep ik, terwijl ik in het meertje dook. Alles was plotseling bruisend water. 'Er bestaat geen dood !' gilte ik. 'Houd toch eens op met je drama !'

'En geef me nu van het verboden vlees !' riep ik. 'Waar is het !'

'Je zult sterven,' zei ze.

'Okay, dan ga ik godverredomme maar dood !' riep ik. 'Wie kan het wat schelen !'

'Ik,' zei ze. Ze trok me er weer uit. Ik zat onder de hondpoep, onder het glas, en vreemde bessen. Ze stopte me in een kist en bedekte de kist met roze kant. 'Ik ben niet dood !' riep ik. Ze drukte op een knop, en er werd een slaaplied gespeeld. 'Ik voel me op en top, dus stop met

die onzin !' riep ik. Ik proefde wat van de bessen. Ze waren zoet, zuur en bitter. Waarschijnlijk waren ze ook giftig.

'Je speelt met je leven,' zei ze. Plotseling was de kist in vlammen, maar ik lachte. Ik stapte eruit, brandend, en greep haar beet. Ze had een laken om haar heen.

'Je kunt ook wel een boom zijn,' zei ze. 'Het frisse, jonge hout brandt goed.' Ik knikte.

Het zachte zadel hield ze voor me. Ik ging er op zitten. Ik sloeg het brandend laken om me heen, en het was snel als kant. Ik was de prins van de molen. Ze had gelijk. Ik was dood.

Hoofdstuk 2.

Ik was in de lederen darm van een haai. In de buurt stonden overal rozenstruiken, en de straten waren bezaaid met vuurwerk. En alles was nat, want het had flink geregend. Ik had een nare smaak in mijn mond, van bessen, glas, metalen en hondepoep. Er liepen wat arabieren en punkers op de straat. Ik had last van de wind in mijn hoofd. Alles was zacht, en ik stortte in. Maar touwen trokken mij weer op. Ik moest dansen, zingen, en veel geld verdienen. Dan zou Bizonbloed weer langskomen, en op een dag was het dan zo ver.

Ik herkende haar bijna niet meer terug. Ze was wat ouder nu. Met een schaar trok ze mijn blaren open. 'Kijk naar die bloemen,' zei ze. 'Ze wijzen je de weg naar het leven.' Ik keek, en de kelken hadden bruisend sap in hen. 'Ik wil er van drinken,' zei ik.

'Nee, want dan sterf je weer,' zei ze. Maar het kon me niet schelen. Ik liep af op de wulpse kelken, en begon te drinken. Ik verdrong er bijna in. Ik begon flink dronken te worden.

'Domme idioot !' riep ze. 'Wat ben jij een koppige ezel, zeg. Je doet gewoon alles wat niet mag.'

'En jij moet niet zo de baas over mij spelen,' zei ik. 'Ik bedoel maar, ik heb een blaas, weet je, en ik plas straks alles weer uit.'

'Nou, je bent maar goed begenadigd,' zei ze. 'Je bent een begiftigd man.'

Ik knikte. Ik stortte neer aan haar voeten, en zij sleepte me weg. Ze dumpte me ergens in een sloot, maar touwen trokken hem weer op. Ik ging de eerste de beste stal in waar ik me kon wassen, want ik voelde me nu toch wel een beetje vies. Het water hier zat vol met modder, maar dat kon me niet schelen. Ik voelde me schoner nu. Ik ging ergens in het hooi liggen om op te drogen. Even later rende ik achter het weiland het eerste het beste huisje in en speelde de clown. Ik had ook een harp nu, en ze gooiden geld in mijn hoed. Ik ging van huis tot huis, om mijn kunstje te vertonen. Ik had een beetje drempelvrees, maar een snoepje deed altijd wonderen.

Met modderhanden streelde ze door mijn haren. Het was toch carnaval.

Hij lag aan de hart-monitor. Dokters vreesden voor zijn leven.

Hij zwom met de zwanen, en gleed door alles wat vies, gevaarlijk en verboden was. Iemand kamde zijn haren, en hij zonk weg in een put van stank. Hij was goed door een haai gegrepen,

zoals Bizonbloed had geprofeteerd. Maar hij was nogal goddeloos, onkerks en tegen de draad in. Hij had een hekel aan geloof en regels. Zijn bloedvaten waren aan het exploderen, en hij hoorde gelach in zijn hoofd. Hij lachte mee. Kon hem het wat schelen.

Touwen trokken hem op, en hij werd op een podium gezet. Hij zwaaide naar de mensen, en begon te zingen, en te acteren. Het was per slot van rekening carnaval, en alles moest maar kunnen. Een raam werd ingegooid, en hij begon aan zware epilepsie te lijden. Hij zat bij de kapper, en hij hoorde alleen maar lachen. Zijn hoofd werd ingezeept.

De dokters waren alweer een hersen-operatie aan het uitvoeren, om hem van de dood proberen te redden.

Hij had het gevoel alsof hij dronken was. Hij waggelde door de stad. Hij was een clown. Na een lange tijd zag hij Bizonbloed weer terug. Met een dronken stem zei hij dat hij niet had gedacht dat hij haar ooit nog tegen zou komen. Ze bracht hem mee naar een flatwoning, waar ze hem ging douchen. 'Nu is het afgelopen,' zei ze.

'Wie denk je dat je bent ?' vroeg hij. 'De Jezusin ?'

Ze knikte.

'Ik had toch een andere soort van wederkomst verwacht,' zei hij.

'Nee, het is niet te berekenen,' zei zij.

Alle rozen in de stad waren blauw geworden, en het sneeuwde. De Jezusin liep een cafe binnen, en begon te drinken.

'Tatarak !' schreeuwt iemand.

Hij wordt wakker in de tuin, met een beestje in zijn hand. Hij is de tuinwachter. Het beestje had een angel in zijn hand gestoken, waardoor blauw spul in zijn lichaam werd geïnjecteerd. Hij trok de angel eruit, en kon weer ademen. Hij voelde zich vies, maar ach, het was maar de natuur. Hij zag het als een onbekend vaccin. Waar het goed voor was, wist hij niet, maar het zou wel ergens goed voor zijn, dat wist hij zeker. Nog steeds had hij een beetje dat dronken gevoel. Ook voelde hij zich overgevoelig. Nee, hij wilde niet nog een keer door zo'n beestje gestoken worden.

Toen hij afgelost werd kon hij naar huis. Zijn geliefde was daar. Ze had een bloemenjurk aan van een hele fijne, zachte, plezierige stof. Als hij die stof voelde, voelde hij zich altijd heel veilig. Ze was thee voor hem aan het zetten, van een soort blauwe bonen. Even later zaten ze beiden aan tafel.

Dokters hadden eindelijk ontdekt wat er mankeerde aan zijn hersenen. Het bleek dat zijn gevoelscentrums geïrriteerd waren, waardoor hij niet tegen aanrakingen kon. Het bleek te zijn ontstaan door een allergie tegen bacteriën die alleen maar in hout voorkwamen. Ook was er een vreemde uitslag op orgaantjes in zijn hersenen wat ze zouden moeten verwijderen, dus hij ging weer onder het mes.

Hij draaide maar in het rond in de tuin. Hij voelde zich goed.

Hoofdstuk 3.

Ze zaten tegenover elkaar. Ze smeerde het brood. Het was zonnig buiten. Het zonlicht weerspiegelde in hun gouden spulletjes. Er werd gebeld. Ze nam op, en legde weer neer. Hij droomde weg. Ze liep de kamer binnen. Hij keek naar haar door het raam. Plotseling begon het te waaien, dus ook hij ging naar binnen. Er droop zand uit de plantenbakken. De druiven in de tuin dropen. Het was allemaal zeer klonterig. Het leek goed rijp. Hij rende naar buiten in de regen, greep wat druiven en kwakte ze op een bordje.

'Carolien, ik ben je wachter,' zei hij. 'Dat zal ik altijd zijn, wat er ook gebeurt.'

'Ik weet het,' zei ze. 'Je bent zo trouw.'

Ze nam hem mee naar boven en trok aan de touwtjes van zijn blouche. Ze drukte hem op het bed, en ging naast hem liggen. Op het nachtkastje lag een boek genaamd 'Bloedbizon'. Het ging over de jacht op bizons. Het was een soort avonturenverhaal. Hij las er uit voort. Maar hij begreep wel waar de schrijver naartoe wilde. De bizons waren het beeld van mannen die de autoriteit hadden genomen, en die autoriteit misbruikten. Het was een heel feministisch boek, dat ook opkwam voor andere minderheden.

Hij legde het weer weg. 'Carolien,' zei hij. 'Je weet het. Ik sta aan de kant van de vrouw.'

Carolien knikte. 'Ik weet het,' zei ze. Toen gingen ze beiden slapen.

De hersenen werden getest. De man kwam tot leven. Er werd geapplaudiseerd.

'Het leven is een valstrik,' stamelde hij. 'Een web van een vrouwelijke spin.' Hij stond in de bibliotheek. Hij bekeek de vele boeken over vrouwen. Vaak waren die vrouwen de heldinnen, of gevaarlijke vrouwen, waarin de hoofdpersoon verstrikt raakte. Op de kaften waren vaak woestijnen met schaars geklede vrouwen al dan niet met wapens en helmen. 'Ik wil meer weten over het gevaar,' zei hij.

Boven hem zag hij rozenstruiken, als een put. Hij werd naar binnengezogen, en kwam in een plaats waar een heleboel vrouwen waren, genaamd de danaiden. Op hun voetzolen waren de namen van hun vermoorde mannen te lezen, die zij zelf hadden vermoord in de huwelijksnacht. Zo leefden ze voort door de geroofde levens-energie van hun mannen. Het waren merktekenen op hun voeten, waarmee ze anderen ook konden merken. Er droop inkt uit voort. Ook gebruikten ze het voor handtekeningen op rekeningen en andere officiële papieren. Zo konden ze veel gedaan krijgen. Hij klapte het boek dicht, en stond weer met beide benen op de grond. 'Ik moet me van illusies onthouden,' zegt hij.

'Besef het, je hebt een redder nodig,' zei Bizonbloed, de Jezusin.

'Er wordt overal gejaagd, er is niet veel wat je kunt doen. Je zal erg moe worden.'

Er waren overal struiken, en tussen de takken door bloedende borsten. Zij bloedden door de scherpe doornen. 'Je moet het bloed drinken,' zei ze. Ze gaf hem een buisje met bloed, en hij dronk. 'Het is bizonbloed,' zei ze. 'Je hebt nu het vrouwelijke deel in je gevonden.'

'Ik wil dit niet!' riep hij. Toen viel hij neer. Hij schoot een paar bizons van afstand, en ging toen slapen. Vanuit het bloed kwamen klimoppen. De klimoppen brachten hem naarboven naar een hemels paradijs. 'Tatarak!' riep hij. Het zand was hier wit. Er kwam een bruisend sap uit de klimoppen, en de bessen explodeerden. In de klimoppen leefden vrouwen met staarten.

Het merkteken was grauw in hun hoofd. Zij werden gevoerd door borsten, door leidingen die via een kraan getapt konden worden. Het was de moederstad. Zij troonde hier in vuur, zij, Bizonbloed. En Karel Klouterwoes was haar nar.

De stad leek als bedekt met takken, waardoor het bizon veld bezichtigd kon worden, midden in de stad. Hier moest veel gejaagd worden, zodat de man nooit meer zou regeren. De stad leefde door bizonbloed, en zo moest het blijven.

Haar klederen waren doordrenkt met bizonbloed, en zij brandde. Het hield hen dronken. Deze besjes waren giftig, en wel zo giftig dat ze dat nooit konden weten. Een lange trap gaf een antwoord aan Karel Klouterwoes. Ook hij moest buigen voor de koningin, en haar kunstzaal onder ogen komen. 'Verdomme,' zei hij. 'Zij kan het.'

Ik moest oppassen voor Karel Klouterwoes, zoals iedereen dat moest. Hij was door haar gedresseerd, maar het was een roofdier. Hij leefde in haar kooien wanneer zij hem niet gebruikte. En anders was hij gewoon aan de ketting. Er moest goed toezicht op deze man gehouden worden.

Maar op een dag ging het mis. Karel Klouterwoes brak los. Mensen renden in paniek hun huizen binnen, en deden alles goed op slot. Maar het was al te laat. Karel Klouterwoes deed de stad verdrinken in bizonbloed. Ik kon net op tijd ontsnappen. Hij was per slot van rekening maar mijn schaduw. Ook de koningin liet hij in leven. Zij was immers de Jezusin. Ik keek de takken door en zag de zee van bizonbloed. Het was warm op het strand. Het bizonbloed leek weg te trekken en weer op te komen door eb en vloed. Dit werd gereguleerd door een vreemde planeet, de bloedbizon. Deze planeet hing ergens in Orion. Door toedoen van de koningin werd de stad weer leefbaar. Ik keerde weer terug naar de stad, maar Karel Klouterwoes liet het er niet bij zitten. Hij omsingelde de stad met een leger. Ze waren op zoek naar mij.

Ze klopten op hoge deuren, maar ik was veilig met de koningin. Ze liet mij het geheim van de stad zien. Ik zag overal bloed stromen. Het leek van boven naar beneden te regenen. Ze leidde mij naar een trap die mij bracht naar een plaats diep onder de stad. Hier spreidde ze haar jurk uit en vroeg aan mij of ik een ballerina wilde worden.

Het zou het enige medicijn tegen Karel Klouterwoes, de dolle losgebroken nar, zijn. Ik ging staan als een standbeeld, en begon te draaien, terwijl mijn kleding en huid in goud en zilver veranderden. Ik hoorde slaaplieden op de achtergrond. Ze had ergens op een knopje gedrukt. Spoedig ging ik dansend door de stad. Er waren overal leeuwen in de stad, maar het was alsof er glas om me heen was. Ze lieten mij met rust. Met een fluit leidde ik de leeuwen daarna uit de stad, het woud in.

Het leek te verergeren met zijn hersenen. De dokters besloten dat zijn laatste hoop een hersentransplantatie zou zijn. Voorzichtig werden zijn hersenen eruit gesneden, en werden er nieuwe hersenen ingelegd. Hij moest er spontaan van overgeven. Hij voelde zich anders,

bevrijd. Maar daarna was hij in een shock. Weer begonnen ze in zijn hersenen te snijden, omdat ze er zoveel geld mee verdienden. Hij rook de geur van drop.

De bomen groeiden tegen de klok in. De koningin kwam hem redden, maar toen werden ze uit elkaar gescheurd. Hij voelde zich in een lange diepe put wegglijden. Karel Klouterwoes nam zijn lichaam. Hij voelde zich opgesloten in zichzelf, alhoewel hij nu wel moest lachen. Hij zag zichzelf liggen. Het was alsof er een lachgas over hem kwam. Hij stond op en was een geraffineerde nar nu. Hij zou trouw blijven aan de koningin, aan de koningin in zijn hoofd. Zij waakte over hem.

De stad was brandende. Hij klom naar een hogere verdieping in het flatgebouw. Karel Klouterwoes klom achter hem aan, in zijn lichaam. Een gevecht ontstond. 'Brandende dampen!' schreeuwde Karel Klouterwoes. 'Ik zal je wel krijgen.' Hij gaf Karel een trap, en klom verder. Alweer greep Karel hem. 'Je zal niet weg kunnen komen, ventje,' zei Karel. Weer trapte hij Karel weg, maar Karel had zijn jas gegrepen. Toen deed hij zijn jas uit, en klom verder, maar Karel had zijn broekspijpen gegrepen. Ook trok hij toen zijn broek uit, en klom verder, totdat hij helemaal naakt was. Een vogel wachtte hem op aan de top van het gebouw. 'De koningin heeft mij gezonden,' zei de vogel. Maar Karel greep een pistool en schoot de vogel neer. De man begon nu echt in paniek te raken. Door de rook zag hij nog een gebouw op het gebouw, met een ladder ervoor. 'Gelukkig,' zei de man, en rende er naar toe. Karel begon nu ook op hem te schieten. Maar snel was hij hoog op de ladder. Toen Karel bij de ladder was aangekomen, was de man al een raam binnen geklommen. Hij zag ergens een hoed hangen en deed die op, en daarna een lange jas en een broek. Snel rende hij naar de andere kant van het gebouw en begon de trappen op te rennen. 'Ik krijg je wel!' hoorde hij Karel roepen. Helemaal bovenin het gebouw aangekomen belde hij ergens aan, en de koningin deed open. 'Hier ben je veilig,' zei ze. Binnen maakte ze wat thee voor hem klaar, maar al snel hoorden ze gebons op de deur. 'Hier is Karel!' riep hij. 'Ik kom je halen!' Toen trapte Karel de deur in. De koningin drukte ergens op een knopje, en een kistje ging open die Karel helemaal begon op te zuigen. Toen dat klaar was ging het kistje weer dicht. 'Ziezo,' zei de koningin, 'die is weer waar hij wezen moet.' In de kamer was een doorzichtige bol gevuld met bizonbloed, en de bol brandde. 'Het is de stad die brandt,' zei de koningin. De man knikte.

'Dus,' zei de koningin. 'Niemand heeft het ooit zo ver gebracht. Ik ben trots op je.' Het vuur begon weg te trekken. na een tijdje keek ik door het raam naar beneden. Er waren bizon gevechten. Er werd op trompetten geblazen. Weer zag ik alles door vuur wegvagen. Ze was naakt.

Hoofdstuk 4.

Er kwam meer en meer begroeiing. De stad begon op een oerwoud te lijken. De man zat nog steeds dichtbij de koningin. Ze had het kistje op haar schoot. Haar vinger bewoog heel langzaam naar een rood knopje. Plotseling werd er een spiegel ingeslagen, een grote wand. Electriche gestalten stonden daar in vuur. 'Luister niet naar haar!' riep één van hen. 'Zij is zelf Karel Klouterwoes, en zal je willen opsluiten in haar kistje!' Ze hadden gereedschap in hun hand, en sloegen toe. 'Ren door de spiegel!' riep een ander. Hij rende door de spiegel, waar het gebouw veel hoger was, en de brand veel erger. 'Het is niet waar!' riep de koningin. Hij zag toe hoe er een gevecht ontstond. De koningin had het kistje geopend, en Karel was weer tevoorschijn gekomen. Nu begon ook de koningin in Karel te veranderen. 'Ren!' gilden de electriche gestalten. De man zette het op een lopen, terwijl er overal explosies waren.

Weer rende de man trappen op. Toen hij het plafond had bereikt belde hij ergens aan. De koningin deed open. 'Ik hoop maar dat u de goede bent,' zei de man.

'Natuurlijk,' zei de koningin. 'Ik ben de echte.'

'Ja, dat zeggen ze allemaal,' zei de man. 'Hoe kan ik dat zeker weten?'

Daar kwam Karel al met een noodvaart door de deur heen. 'Klim uit het raam,' zei de koningin. 'Snel.' De man klom uit het raam, en de koningin deed hetzelfde.

'Ik zie jullie wel,' riep Karel. Een helikopter kwam op de top van het gebouw, met elektrische gestalten. Snel stapten de man en de koningin in, terwijl het gebouw beneden ontplofte. Maar tot hun grote schrik zagen ze de hand van Karel Klouterwoes die een stang onder het toestel had gegrepen. Hij trok zich eraan op, en probeerde de deur te openen. Toen hij een ruit insloeg richtte één van de elektrische gestalten snel een laser-pistool op hem. De man trapte Karel Klouterwoes weg, maar Karel had zijn been gegrepen, en beiden gleden naar buiten. De man kon nog net de stang vastgrijpen. Hij probeerde Karel van zich los te trappen, wat niet lukte. En Karel begon zich al omhoog te trekken aan hem. Maar toen schoot één van de elektrische gestalten hem weg. De man werd weer naar binnen getrokken.

De man klaagde dat met de hersen-transplantatie hij het gevoel had niet meer in zijn eigen lichaam te zitten. Toen hebben de dokters hem een tweede hersen-transplantatie gegeven. De dokters leken op Karel Klouterwoes. Hij trapte hen van hem af, en rende naar buiten met schuim op zijn mond. Hij rende naar de tuin, waar hij tuinwacht was. Hij voelde Karel Klouterwoes in hem. Hij zocht naar het beestje wat hem eens stak. Snel had hij het beestje gevonden, zette het op zijn arm, en liet zich steken.

Iemand trok hem het huis in. Het was Bizonbloed. 'Heb je de oplossing gevonden?' vroeg ze.

'Ja, stekende beestjes,' zei ze. Ik glimlachte.

De Kannibaalse Bruid

Hermien van de Straaten kwam thuis. Haar vriend zat op de bank een krant te lezen. Ze schonk koffie in voor haarzelf en haar vriend, en ging naast hem zitten. 'Wat ben je aan het lezen?' vroeg ze.

'Oh, niets,' zei haar vriend. 'Je weet wel, het is daadwerkelijk niets. Ik ben hier gewoon weer eens mijn tijd aan het doden.'

'Ik weet het,' zei Hermien. 'Zal het ooit nog eens anders worden. Ik ben een boek aan het lezen. Zal ik het je eens laten zien?' Ze haalde een boek uit haar tas en gaf het aan haar vriend. Hij bladerde het eens rustig door. 'Interessant, Hermien,' zei hij. 'Ik wil het ook wel lezen als je het uit hebt.' Hermien glimlachte. Ze stond op na een tijdje en schonk nog wat koffie in. Midden in de nacht werden ze wakker. Er stond een mannetje voor hen, met een puntmutsje met wat belletjes. Het leek wel op een klein narretje. 'Ik ben Kraak,' zei het mannetje. 'Doe drie wensen, maar ze moeten wel voor jezelf zijn of voor je huis.'

'Ik zou me wel wat beter willen voelen,' zei Hermien slaperig. Ze was zo moe dat ze weer in slaap viel, en haar vriend was alweer in slaap gevallen. De volgende ochtend sneeuwde het, en Hermien voelde zich vrolijk en warm. Ze had geen moeite met opstaan, zoals ze dat eerst wel had.

De nacht erop was het mannetje er weer. 'Je mag nog twee wensen doen,' zei het mannetje. 'Oh, Kraak,' zei Hermien, 'ik zou graag een wat betere relatie willen hebben met mijn vriend. Het is al wel goed, maar het kan veel beter.' De dag erop werden ze allebei blij wakker, en lagen een hele lange tijd in elkaars armen, wat ze eigenlijk nooit echt lang deden. 'Hermien,' zei Ewout, 'ik voel me ineens zo anders, zoveel beter.'

'Het komt door dat mannetje,' zei Hermien. Maar Ewout kon zich er bijna niets meer van herinneren. Ze hadden nu eigenlijk alles wat ze nodig hadden, en waren tevreden. Buiten scheen de zon in de sneeuw, en Hermien schonk weer koffie in. Koffie was altijd goed geweest tegen depressies, maar nu was de lucht zo helder. Die dag fietsten ze samen door het bos, maar ineens werd Ewout van zijn fiets afgeduwd. Een speer vloog dwars door Hermien heen, en ze viel bloedend op de grond. 'Grijp hem,' zei een luide stem. Ewout stond op en keek recht in de ogen van een groep wilden. Hij werd vastgegrepen en dieper in het bos gesleurd. Hij werd in een hut geduwd waar allerlei uitgehongerde mannen zaten. 'Welkom,' zei een oude man.

'Wat is dit hier?' vroeg Ewout.

Een van de mannen werd gegrepen en uit de hut gesleurd. Buiten stond er een vrouw opgedost met veren. 'De kannibaalse bruid,' zei de oude man.

Ewout schrok wakker. Hij greep naar Hermien, maar die was er niet. 'Och, natuurlijk niet,' dacht Ewout. 'De relatie is verbroken. Ik ben een alleenstaand man.' Ewout was blij dat de relatie was verbroken, want Hermien was een verschrikkelijk mens, zeer wreed, ongevoelig, onbetrouwbaar en onberekenbaar. Hij was beter af zonder haar. Toen Ewout door een stukje bos naar zijn werk fietste zag hij een stel kinderen een ander kind slaan met stokken. Ewout sprong direkt van zijn fiets af en nam het kind in bescherming. Het kind rilde helemaal. Na een paar woorden gezegd te hebben tegen de andere kinderen nam hij het kind mee naar huis en belde zijn baas dat hij wat later zou komen. Hij legde het aan zijn baas uit, maar die zei direkt: 'Ach, neem er maar een dag vrij voor.'

Jonas heette het kind. Het was een weeskind, en het kind durfde niet goed terug naar het weeshuis. Het was er verschrikkelijk. Het kind rilde nog steeds, en Ewout deed een deken om hem heen, en gaf het kind wat te drinken. 'Lees je graag?' vroeg Ewout.

'Ja,' zei Jonas.

'Oh, ik heb boven een hele kast vol met boeken. Kijk er maar eens tussen. Je mag voorlopig wel hier blijven, dan bel ik het weeshuis er wel over op,' zei Ewout.

'Van wat voor boeken houd je het meest?' vroeg Ewout.

'Indianenboeken,' zei het kind. Ewout liet de boekenkast aan het kind zien. Er zaten veel indianenboeken tussen.

Ewout kreeg een andere vriendin : Jeiske. Ze was een stuk aardiger dan Hermien, maar ook aan deze relatie kwam snel een eind. Toen kwam er Saskia, toen Sjanine, maar het was allemaal niet blijvend. Jonas werd meer en meer als een zoon voor Ewout, en eigenlijk kon Ewout niet meer zonder hem, en besloot hem te adopteren. Hij had echt dat fantastische vadergevoel, maar hij miste een vrouw in zijn leven, en Jonas miste een moeder.

Tundra was een vrouw die Ewout wel zag zitten. Ze was lief en behulpzaam maar toch ook een beetje vreemd, alsof ze een duister verleden had. Ze kon goed koken, en was een uitzonderlijk goede verhalenverteller, dus ook Jonas was direkt erg dol op haar. Ze had haar eigen kamer in het huis. Ze wilde 's nachts graag alleen zijn. Ze was erg wisselend van karakter. Ze hield van foto's maken en fietsen, en op een dag nam ze Jonas mee in het bos. Ze zou proberen wat foto's te maken van dieren die in het bos woonden. Na een tijdje kwamen ze de kinderen van het weeshuis tegen. 'Zo Jonas, heb je eindelijk je moeder gevonden?' riepen ze. Ze gingen in een groep rondom de fietsen staan. Tundra werd een beetje boos, maar de kinderen duwden haar in een bosje en Jonas namen ze mee. Ze brachten hem naar een hut in het bos. 'Zo, we zullen jou eens uithongeren met alleen af en toe wat bramen, brood en water,' zei een van de kinderen. 'Je bent een verwend ding.' Ze hielden hem opgesloten in de hut, en gaven hem haast geen voedsel. Na een paar weken was hij helemaal uitgehongerd. Net op tijd vond Ewout hem, nam hem mee naar huis en belde het weeshuis erover op. De kinderen kregen strenge straffen.

Tundra was een soort moeder voor Jonas, maar Jonas wist dat hij zijn vader hard nodig had. Een tijd lang durfde hij niet zonder zijn vader naar buiten. Ook Tundra had soms moeite om naar buiten te gaan vanwege het voorval. Ze zouden in ieder geval niet meer in het bos komen. De relatie tussen Tundra en Ewout werd steeds stabiel, en Jonas was er erg gelukkig mee. Voor hem waren Tundra en Ewout de perfecte ouders. Hij had het zich niet beter kunnen voorstellen. Op een nacht had Ewout weer een droom : Een spin had haar partner gevonden, en na de geslachtsdaad vrat ze haar partner op. De volgende ochtend vertelde hij het aan Tundra. Tundra had dit gevoel overgehouden aan een vorige relatie. Ook Ewout kende dit gevoel natuurlijk. In zijn ogen was Hermien die spin. 'Maar we hebben het overleefd,' zei Ewout, 'of er is gewoon leven na de dood.'

'Weet je wat kannibalen geloven?' zei Tundra. 'Dat wanneer ze iemand hebben opgegeten dan hebben ze die kracht overgenomen, dan hebben ze de ziel van die persoon overgenomen. Zo voelen ze zich machtiger in de strijd om te overleven.'

'Ja, dat heb ik ook eens gelezen,' zei Ewout. 'Maar ik kan jou ook wel opvreten, maar dan van liefde.' Tundra glimlachte. 'Dus ik ben een soort gebakje voor jou?'

'Veel lekkerder,' zei Ewout. 'En ben ik dan een kannibaal?'

'Ik denk het wel, Ewout,' grapte Tundra. 'Ik moet nu zeker voor je oppassen.'

'Ach, er is nog hoop voor ons,' zei Ewout. 'We kunnen een banketbakkerij beginnen.'

'Dus eigenlijk is de natuur iets heel moois, als je het op die manier bekijkt,' zei Tundra. 'Het is om ervan te leren.'

'Juist,' zei Ewout.

'Dus, dan ben ik jouw kannibaalse bruid ?' vroeg Tundra.

'Als je het mij vraagt wel,' zei Ewout. 'Maar dan op een hele andere manier. Jij kan al dat nare weer recht krijgen.'

'Wat kun jij toch rare verhalen vertellen,' grapte Tundra.

'Nou, jij kan er ook wat van,' lachte Ewout.

'Ik heb het heel moeilijk gehad,' zei Tundra. 'Maar sinds ik jou ken ben ik gelukkig. En bij Jonas heb ik dat echte moedergevoel.'

Ewout zette de t.v. aan. Er was een oorlogsfilm op, en op de andere zender een praat programma. 'Laat Jonas maar even naar een kinderprogramma kijken,' zei Tundra. Ewout schakelde over. Tundra en Ewout gingen in de achterkamer even wat koffie drinken, terwijl Jonas t.v. ging kijken. 'Ewout,' fluisterde Tundra. 'Er zijn zoveel kinderen zoals Jonas eerst was : Ongelukkig in een weeshuis, ongeliefd, gebroken, trauma op trauma, en er lijkt geen einde aan te komen. We hebben een groot huis. Waarom zouden we geen tweede kind adopteren ?'

'Goed idee,' zei Ewout. 'Ik zou zelfs mijn huis wel willen uitbouwen om zoveel mogelijk kinderen onder te brengen. Maar de kinderen moeten het dan zelf ook willen.'

Met een telefoontje was het snel gedaan. Ewout en Tundra mochten een kijkje komen nemen op het weeshuis om over hun plannen te vertellen. Sommige kinderen waren enthousiast. Anderen niet. Drie kinderen wilden het weleens op proef proberen.

'Jaap Edema, Gerout van Huizen en Liesbeth van Tongeren.' Maar het werd geen succes. Ze konden niet met Jonas opschieten en ze waren vernielzuchtig. Ewout besloot wat dieren in huis te brengen, zodat Jonas niet zo alleen was. Maar naarmate Jonas ouder werd werd hij steeds stiller en trok zich steeds meer op zijn kamer terug. Toen hij twintig was trouwde hij met een meisje, maar het huwelijk was binnen drie jaar kapot, en hij kwam gebroken weer thuis. Ewout en Tundra wisten altijd al wel dat het een kannibaalse bruid was waarmee hij was getrouwd. Ze hadden hem nog gewaarschuwd, maar zonder resultaat. Hij was weer een ervaring rijker, en kreeg zijn oude kamer terug. Snel had hij weer een vriendin, en toen nog een, maar nooit koos hij echt de gemakkelijksten uit. Ewout hoopte dat hij ooit iemand zou vinden als Tundra. Maar op een dag raakte Jonas betrokken bij een auto-ongeluk en raakte verlamd. Het leven was als een kannibaalse bruid voor hem, en Ewout en Tundra waren er kapot van. Ze hadden gehoopt dat hij gelukkig zou worden, en dat hij zijn leven zou kunnen opbouwen, maar het was nu een afhankelijk kasplantje. Na een paar maanden stierf Jonas als gevolg van het auto-ongeluk. Ewout en Tundra waren weer alleen. Het was moeilijk, maar ze

hadden elkaar. Weer gingen ze naar het weeshuis om te kijken of ze een nieuw kind konden adopteren, maar niemand was zoals Jonas. Toch wilden ze het wel met een nieuw kind proberen dat wel een beetje op Jonas leek. Het jongetje heette Huib. Maar Huib was ernstig ziek en stierf na een paar maanden, en weer waren Ewout en Tundra alleen. Het leek alsof de kannibaalse bruid weer had toegeslagen. Het leven was zo fragiel als een nachtvlinder.

Ewout keek naar buiten, en keek naar een bij gaande van bloem tot bloem. Ook zag hij wat vliegjes in een spinnenweb, en zelfs een vlinder. Ook hier zat een betekenis in. Ook dit kon omgedraaid worden. Tundra zat achter hem en had haar armen om hen heengeslagen. Hij miste Jonas en ook Huib, maar Tundra was zoveel dichterbij ineens om al die lege plekken op te vullen. Het leek alsof er in zijn binnenste broodjes werden belegd en opgewarmd. Het was een manier om dicht naar elkaar toe te groeien. Ewout had een brok in zijn keel. Ja, hij was echt depressief, maar Tundra was zijn lichtpuntje. 'Zoveel is er van ons gegeten,' zei Ewout, 'en nu eten wij elkaar door de liefde, als een weg uit deze woeste wereld.' Tundra knikte.

Midden in de nacht werd Ewout wakker van een droom. Hij droomde dat er een nachtvlinder op zijn hart zat. Hij miste Jonas en Huib zo, en brak in tranen uit. Ook Tundra werd wakker en troostte hem. Ze hield hem in zijn armen totdat hij rustig werd. 'Heus,' zei ze, 'eens zullen we alles terugkrijgen. Er is leven na de dood.'

And you will fly,

On the wings of today,

And you will be going back to remember yesterday,

And you will fly,

On the wings of love, today,

And you will be going back to remember yesterday,

Yes, you will fly high,

On the winds of love, today,

And you will be growing up to be free from yesterday

De Roodbil Stam

Henry ter Zand was een voetballer van het eerste team van zijn stad. Vaak kwam er een motorbende kijken, die de voetballers vaak uitscholden voor voetbroeders en ei-verkopers. Henry werd er altijd een beetje misselijk van. Op een dag besloot hij de motorbende eens te bezoeken. Hij had zich anders aangekleed zodat hij niet meer op zichzelf leek. Hij werd hartelijk ontvangen, en men leidde hem rond in het gebouw. Er waren wat oude mensen bij, misschien ouders van de motorrijders, en een vrouw die een soort bediende was deed het woord. Maar plotseling werd hij herkend door een van de motorrijders, en Henry moest maken dat hij weg kwam. Het uitschelden was sindsdien wel een stuk minder ineens, en op een dag werd Henry uitgenodigd om weer eens bij hen op bezoek te komen. De motorrijders hadden er spijt van dat ze hem zo rot hadden behandeld. Al gauw werd Henry goede vrienden met hen, wat ook de bedoeling was. Op een dag las een van de motorrijders voor uit een vreemd jongensboek. Het ging over de roodbil stam, een groep wilden die in de bossen leefden. De roodbil stam deed veel aan voetbal, maar er werden nogal wrede dingen gedaan met de verliezers. 'Het spijt ons, Henry,' zei de motorrijder, 'we hebben ons inderdaad nogal kinderachtig gedragen.'

Eric Rouwmeester heette een van de motorrijders, en had vroeger nog bij Henry in de klas gezeten. Eric knipoogde naar hem. Aan het einde van het voorlezen sprak Eric hem nog even persoonlijk aan. 'Heb je zin om een keer mee te gaan samen naar het bos?' vroeg Eric. 'Dan kunnen we wat oude herinneringen ophalen.' Henry vond dat best. Een paar avonden later waren ze samen in het bos. Zo deden ze dat vroeger ook. 'Ja, eigenlijk raar,' zei Eric. 'We gingen beiden naar een andere school later, en het contact was verbroken, terwijl we toch altijd goede vrienden waren.' Henry knikte. In het bos kwamen ze een verwilderde vrouw tegen. Ze had wat rode verf achter op haar broek. 'Ja, verfschieten,' zei ze. Het bleek een spel te zijn.

Na een tijdje kwamen ze bij een ravijn aan. Ze hadden hier een goed uitzicht. 'Herinner je je Klaas nog?' vroeg Eric. 'Heeft zichzelf stukgereden tegen een boom. En Ilse, ook dood.' Henry knikte. Ja, dat had hij ook gehoord. Hij was er kapot van. Klaas en Ilse waren ook goede vrienden van hem. 'Maar ja, dood is dood,' zei Eric. 'Je kunt ze niet terughalen.' Daar kwam de vrouw weer langs. Ditmaal had ze nog meer rode strepen op haar lichaam. 'Zo, je hebt het druk,' zei Eric.

'Ja,' zei de vrouw. 'Een feestje, maar een leuk feest.'

'Gelukkig,' zei Eric. Henry grinnikte. 'Hey, is dat Riet niet?' zei Henry. 'Riet van de Kaars.'

'Ja, verhip, je hebt gelijk,' zei Eric. 'Hey, Riet.' Maar Riet was al weer verderop. 'Laten we er naartoe gaan,' zei Eric. Even later vonden ze haar. 'Hoe gaat het met je, Riet, ken je ons nog, Eric en Henry.'

'Het gaat goed, en met jullie?' vroeg Riet. Ze deed een beetje afstandelijk ineens. Riet kon vroeger moeilijk meekomen op school en had vaak het gevoel dat ze er niet echt bijhoorde. Ze ging vroegtijdig naar een andere school. Na een tijdje brak het ijs een beetje. 'Zeg hebben jullie zin om mee te gaan naar het feestje? Het is mijn feestje,' zei Riet. Even later zaten ze bij haar thuis met de andere feestgangers. Ze had een groot huis. 'Blijven jullie slapen?' vroeg ze.

Ach ja, waarom niet, dachten Eric en Henry. Er werd even wat gebeld, en al snel was het okay. Midden in de nacht stond Eric op en ging op zijn blote voeten naar buiten. Het was een huis in het bos. Hij vond het geweldig om alleen in de natuur te zijn. Na een tijdje lopen kwam hij bij een meer aan, deed zijn kleren uit en gleed in het water. Het water was een beetje koel, maar verder was het warm weer. Heerlijk vond hij dat, om in de vrije natuur te zwemmen, en helemaal alleen. Maar later merkte dat er ook een andere man en een vrouw aan het zwemmen waren, aan de overkant van het meer. Het waren mysterieuze mensen. Eric groette hen beleefd. 'Zo, wat doe jij zo laat hier,' vroeg de man. Eric vertelde dat hij niet kon slapen, en het fijn vond alleen in de natuur te zijn. 'En jullie ?' vroeg Eric.

'We hebben nergens om naartoe te gaan,' zei de vrouw. 'We hebben ons huis verloren, en nu leven we in de natuur.' Even later lieten ze hem het hol zien waarin ze woonden.

'Fantastisch,' zei Eric. 'Ik zou ook wel in zo'n hol willen wonen.' Maar ineens greep de man een pistool en richtte het op Eric. 'Meekomen,' zei hij. Eric werd ergens in een kooi gestopt gemaakt van takken en touw. 'Wat gaan jullie met me doen ?' vroeg Eric.

'Weten we nog niet,' zei de vrouw. Eric zag dat de vrouw rode vlekken op haar bil had. Toen lieten ze hem alleen. Na een paar uur was Eric nog steeds alleen, en begon te roepen. Na een tijdje sleurden de man en de vrouw de kooi naar het meer en duwden hem erin. Eric schreeuwde nog uit alle macht, maar niets hielp.

De vermissing van Eric kwam hard aan bij Henry. Ook Riet was er kapot van. Pas maanden later vonden ze hem, verdrinken. Ook de man en de vrouw die het op hun geweten hadden werden gevonden. Het bleek dat ze onder in de grond nog meer vermiste personen vasthielden, maar die leefden nog steeds.

Henry keek naar Riet. Ze leek veel op de vrouw die het gedaan had. Ze bleken tweelingzussen te zijn. De man bleek lid te zijn van de motorbende.

Op een dag werd er weer uit het vreemde jongensboek voorgelezen. Het was een soort winterboek. De roodbil stam plantte zich op een vreemde manier voort. De vrouwen legden kleine eitjes die met hun voeten uitgebreed moesten worden, anders zou het vruchtje doodgaan. Zij die uit het ei kwamen waren piepklein, als kabouterijtjes, en ze hadden nog steeds een lijmachtige gel over zich heen, het vlies-ei, wat later als ze opgegroeid waren verder uitgebreed moest worden, anders zouden ze doodgaan. Dit moest gedaan worden door hun moeder of door hun partner. In hun jonge jaren waren ze als varkens, maar naarmate ze ouder werden verloren ze die kwaliteiten. Het voedsel waarvan ze leefden was rode varkens. Hun vijanden : langbek krokodillen.

Henry begreep niet waarom er nu weer uit het jongensboek voortgelezen moest worden.

Onze kapitein is een jongen, zei de motorrijder. Hij heeft dit boek geschreven, en het is onze bijbel.

'En waar is die jongen ?' vroeg Henry.

'Vraag niets,' zei de motorrijder.

Henry besloot er niet meer naartoe te gaan. Maar toch keerde hij weer terug. Alsof iets zijn interesse had. Op een nacht werd Henry wakker. Er stond een jongetje voor hem in middeleeuwse koninklijke kleding. 'Ik ben het geheim van alle tijden, ik ben het poppetje waar alle paarden op rijden, waar alle rozen om strijden.'

'Wat kan ik voor je doen?' vroeg Henry. Maar het jongetje was alweer verdwenen. De nacht erop was het jongetje erweer. Ditmaal had hij een boek bij zich. 'Dit is mijn bijbel,' zei hij. Op de kaft stond 'De Roodbil Stam' met een plaatje waarop wilden voetbalden. De bal was een leren zak die een beetje op een doodshoofd leek.

Weer vroeg Henry: 'Wat kan ik voor je doen.' Het jongetje gaf hem het boek en verdween. Henry begon direkt te lezen. Het was een boek over de middeleeuwen, over wrede praktijken, die uiteindelijk ophielden, maar ze waren nog steeds in de lucht, en kwamen verkleed als andere dingen.

Een man werd wakker van een lange vreemde droom. Hij had de dag ervoor naar een oorlogsfilm gekeken, en daarna naar een voetbalwedstrijd. Hij zuchtte diep, en viel weer in slaap. Hij droomde toen over een dames voetbal team waar alle vrouwen rode strepen op hun achterste hadden, terwijl sommige grote rode vlekken hadden, en sommigen gewoon rode broekjes. Honden renden over het veld, die toen in zwarte panters veranderden. En toen stond het veld in brand. De man was schoolmeester, en de volgende dag toen hij een vrouwelijke collega tegenkwam bemerkte hij dat er rode vlekken op haar broek zaten, die op lipstift leken. De man wreef in zijn ogen. 'Ben ik nu gek?' dacht hij bij zichzelf. Maar toen ze zich omdraaide had ze het gezicht van een hond. De man wist dat hij nog steeds sliep. Het leek wel alsof hij niet meer kon wakker worden, en de dromen werden steeds langer en langer. Hij herinnerde dat hij de dag ervoor bij de t.v. en bij de voetbalwedstrijd veel te veel had gedronken. Of hadden ze soms iets in zijn glas gestopt?

Een man las een vreemd verhaal in een magazine. Het was een soort strip, ook met veel plaatjes, en dan weer tekst. Het was in een wasserette. Hij gooide de magazine opzij. Greep zijn spullen en liep naar buiten. Het werk was gedaan. Hij gleed uit over een bananeschil en viel terwijl alles op de stoep lag. Sommige mensen hielpen hem. Zijn wasmachine deed het niet meer. De was was weer vuil, maar iemand anders bood hem aan de was te doen bij haar thuis. Het was een aardige vrouw. De vrouw van de man was zwanger. Hij wilde weer op tijd thuis zijn, maar het was zo gezellig bij de vrouw dat hij wat langer bleef, en ze besloten vrienden te blijven. Hij vertelde haar over het vreemde verhaal wat hij in de magazine had gelezen. 'Nee, niet gelezen,' zei de vrouw.

Een man zat bij de psychiater. Dit was het verhaal wat hij eruit floepte. 'Okay,' zei de psychiater, 'en wat is de betekenis?'

Een krant werd gedrukt met dit vreemde verhaal. Iemand werd wakker en had dit gedroomd, iemand las dit. Een grote octopus hing over een stad, en slikte de stad op in zijn geheel. Iemand rende uit het ziekenhuis. Ze hadden hem een injectie gegeven, maar hij was erdoor aan het hallucineren. Het was alsof de werkelijkheid nu in duizenden stukjes voor hem lag, in brokken. Iemand was geraakt door een giftige pijl van een wilde stam, de roodbil stam. De man was aan het hallucineren en werd in een kooi gezet. Al snel raakte hij uitgehongerd. Spinnen kropen over hem heen.

Iemand zat een winterboek voor volwassenen te lezen. Dit was wel het vreemdste winterboek wat hij ooit had gelezen. En het volgende verhaal was over de idioten van Mars. De idioten waren een echt ras, wilde reuzen, die in de vreemde jungles van Mars leefden. Ja, idioot was het, maar de plaatjes waren prachtig. Het sprak echt tot de verbeelding. De idioten van Mars waren vaak kaal met hanekammen. Het verhaal daarna ging over slangen, en daarna was er een verhaal wat meer op science fiction leek. De man bracht het boek terug naar de bibliotheek, en ging naar de jeugdafdeling om daar een paar winterboeken te lenen. Tot zijn grote verbazing ging het weer over de roodbil stam. Die nacht had hij een droom over een stam waarvan de vrouwen rood geverfde billen hadden. Hij vertelde het aan zijn vrouw en vroeg wat het voor betekenis kon hebben. 'Dat je teveel leest,' zei zijn vrouw. En ze had gelijk, want hij was een echte boekenwurm. 'Als je 's nachts droomt van hetgeen je hebt gelezen, dan heb je gewoon teveel gelezen, en hetzelfde geldt voor t.v.,' zei ze.

'Maar wat kan ik dan doen ?' vroeg de man. 'Heb jij een beter idee ?'

'Neem mij eens wat vaker uit,' zei de vrouw. 'Ik heb het idee dat je getrouwd bent met de boeken in plaats van mij.'

Zo gezegd zo gedaan. De man nam zijn vrouw die dag direkt mee naar het bos om een wandeling te maken. Maar de man werd al snel onwel, en ze keerden om. 'Ik kan gewoon niet zonder mijn boeken,' zei de man. Ze probeerden nog een paar dingen, maar uiteindelijk legde de vrouw zich er maar bij neer.

Een man werd wakker van een droom, en daar een andere man. Ze hadden allemaal hetzelfde gedroomd, alsof er wilde geesten in de lucht waren. Zwarte honden blaften op de straat. Diep in het bos stapte een dwerg lachend zijn huisje binnen en trok de deur achter zich dicht. Er hingen wat klokken van wezens die in elkaar waren gegroeid en die zich voedden met elkaars inhoud. De dwerg roerde wat in een potje. 'Zombies zijn het,' zei de dwerg. 'Ze kunnen niet met en niet zonder elkaar, want ze zitten aan elkaar vast door het hart. Ja, door dit middeltje zullen ze eindelijk los van elkaar kunnen komen, maar vergeten doen ze elkaar nooit.'

Einde

De Vreemde

Ontmoeting

Ze droeg altijd witte laarzen, en woonde op twee hoog. Op een dag was hij van de trap in het trappenhuis gevallen. Ze nam hem op, en om hem op te vrolijken nam ze hem mee naar de kermis, waar zij hem bracht tot een clown. Hij was verder niet verwond.

De clown slikte hem op, en hij kwam in een tunnel terecht waar mensen een carnavals optocht hielden. De tunnel eindigde in een woestijn aan de rand van een grote stad. Er werden hier overal markten gehouden.

Hij vroeg zich af waar ze was. Nu een tijdje spuwde de clown hem weer uit. Het was een grote machine. Ze stond daar en lachte. 'Voel je je alweer wat beter nu ?' vroeg ze.

'Dit is geweldig,' zei hij.

'Kom met me mee naar huis,' sprak ze. Ze nam hem bij de arm en leidde hem naar twee hoog. Binnengekomen kreeg hij een kopje koffie. Hij keek naar haar witte laarzen. Die waren wit als altijd.

Hij kon niet veel zeggen. 'Sprakeloos als altijd ?' vroeg ze. Hij knikte.

'Het geeft niet hoor,' zei ze.

'Ik moet gaan,' zei hij.

'Nee, blijf nog even,' zei ze. 'Ik wil je wat vertellen. De duinen hier vlakbij zijn zo mooi. Heb je zin om daar een keer te wandelen ?'

'Best,' zei hij. 'Maar ik moet nu gaan.'

'Hoe laat zullen we afspreken. Vanavond om half zes ?' vroeg ze.

'Best,' zei hij.

'Dan zie ik je bij het muurtje,' zei ze.

Hij knikte, en verliet het pand. Zo gezegd zo gedaan. Om half zes stond hij bij het muurtje. Zij had hem daar al opgewacht. Samen liepen ze door het park naar de duinen. Zij had weer haar witte laarzen aan. 'Weet je,' zei ze. 'Ik denk er vaak over om de zee over te zwemmen tot dat eiland daar, ken je dat ? Lijkt me geweldig om daar te wonen, echt fantastisch, of op z'n minst om daar eens op vakantie te gaan. Gewoon in de wildernis leven, proberen te overleven. Er groeien daar veel wilde bessen.'

'Een bessen-menu, dat lijkt me wel wat,' zei hij. Hij begon wat trager te praten. Ze trok wat kleren uit, en rende naar het water. 'Kom mee,' riep ze.

'Dat mens is gek,' dacht hij bij zichzelf. Maar toch deed hij wat ze zei. Hij rende achter haar aan en toen het water in. 'Het is niet zo lang zwemmen,' riep ze. Na een tijdje stonden ze op het eiland. Het eiland stond inderdaad vol met bessenstruiken. Het leek wel alsof de bessen in zijn hoofd spraken. 'Het zijn erg krachtige bessen,' zei ze. 'Men noemt ze weleens heksenbessen. Dat is omdat het volwaardig aan de voedsel-behoefte voldoet.'

'Heksen-bessen ?' vroeg hij.

Ze knikte. Ze liep op een struik af, en begon te plukken en te eten. Ook gaf ze bessen aan hem. De bessen waren erg voedzaam, en al snel hadden ze genoeg. Het was bijna als sap in hun mond. 'Hutje bouwen hier ?' vroeg ze. Hij knikte.

Die nacht droomde hij vreemd. Hij lag in haar armen als een kind bij zijn moeder. Ze was wat ouder dan hem. Hij droomde dat ze hem sleepte naar de kermis tot de clown, en dat hij weer een ritje maakte door de clown. De tunnel was weer vol met dansende mensen in een carnavals-optocht, en weer liep de tunnel uit op markten aan de rand van een woestijn, aan de

rand van een grote stad. Hij ging toen de stad binnen. Er was overal graffiti hier. Hij werd duizelig en viel, en ze sleurde hem mee door de stad en toen door de markten tot de woestijn. Dit liep uit op een grote zee. De grootst mogelijke vissen zwommen in de zee.

Toen werd hij wakker. Zij lag aan de andere kant van de hut. Hij liep naar haar toe en ging in haar armen liggen. Zij ontving hem als een kind. Het voelde heel natuurlijk aan. Door de bessen werd hij kleiner, en zij werd groter, althans dat leek zo in zijn dromen. Het leek wel alsof hij aan het ijlen was. Toen hij echt wakker werd de volgende dag voelde hij zich ziek.

'Misschien komt het door de bessen, als een zij-effect,' zei ze. Hij voelde zich flink beroerd. Hij kon niet meer goed nadenken. Ook kreeg hij last met het spreken. Alles ging steeds trager en moeizamer. Hij trilde. Met haar was niets aan de hand. 'Dit doe ik dus nooit meer,' zei hij. 'Ik heb het gevoel alsof ik doodga.' Zij maakte een kano en een peddel. Ze bracht hem in de kano, en begon te peddelen. Snel waren ze aan de overkant, waar ze hem naar een dokter bracht. 'U bent vergiftigd,' zei de dokter.

'Bessen ?' vroeg hij.

'Nee,' zei de dokter. 'Het eiland wat u heeft bezocht kent vreemde diersoorten, die een speciaal gas afscheiden. Het is zwaar giftig. Wist u niet dat het eiland verboden was ? Ik zou u hier eigenlijk voor moeten aangeven. U heeft waarschijnlijk de natuur daar zwaar verstoord.'

De dokter gaf hen pillen mee, die hij tweemaal daags moest slikken met water. Elke dag ging het een stukje beter met hem. Zij kwam hem vaak opzoeken. Dan hield hij zijn hand vast. 'Jammer dat het zo gelopen is,' zei ze. Hij knikte. 'Ik ben blij dat ik weer thuis ben,' zei hij.

'Thuis is toch het beste dan,' zei ze. 'Maar het was een goede ervaring.'

'Voor mij niet,' zei hij.

'Oh, waarom niet ?' vroeg ze. 'Alles moet je een keer meemaken.'

'Dat vind ik niet,' zei hij. 'Je kan ook gewoon je eigen weg gaan. Ik hoef niet alles mee te maken.'

Maar toen leek het wel alsof ze een beetje boos werd. 'Ik moet gaan,' zei ze.

'Nee, blijf nog even,' zei hij.

'Nee, geen sprake van,' zei ze. 'Je bent me nogal een betweter.'

'Jij anders ook,' zei hij.

'Dan is het beter dat het hier stopt,' zei ze. 'Wij kunnen niet met elkaar.'

'Eet maar wat bessen,' waren haar laatste woorden. Toen vertrok ze. Hij heeft haar nooit meer teruggezien.

Het Surinaamse

Dagboek

Suriname, 6 april 1992

Ik ben in Suriname aangekomen. Vastbesloten het geheim te vinden waar iedereen over spreekt. De papieren roos, de naam voor een lange plant met papier-achtige roosjes, komt veel in Suriname voor, en nergens anders in de wereld. Ik staar naar de plant, met vreemde gevoelens in mijn buik. Een verlamming kwam over mij, en ik moest naar het ziekenhuis. Ik heb nu de ontmoeting gehad. Ik had hier lang op gewacht, maar het liep bijna verkeerd af. Ik was voor drie weken in het ziekenhuis.

Suriname, 8 april 1992

Ik weet niet wat ik moet doen. Ik kan niet loskomen van Suriname. Ik loop dwalend rond en kan niet weg. Het lijkt wel alsof ik opgesloten ben. Het lijkt alsof ik dood ben, terwijl ik leef. Ik heb het duistere geheim van Suriname ontmoet, maar nu ben ik in de war. Mensen kijken me na op straat. Ik geef een zoekende indruk. Alsof ik iets kwijt ben. Ik kan mijn gedachten niet beheersen. Ik ben een gevangene van Suriname. Het is alsof een spin mij van binnen opeet. Ik heb jeuk van binnen, en hoeveel ik ook krab, het gaat niet weg.

Ik ben niet gemachtigd om contact op te nemen met mijn familie. Ik krijg geen toestemming. Ik heb ook geen idee van wie ik toestemming moet krijgen. Ik denk dat ik gek aan het worden ben. Ik geef de schuld aan de papieren roos. Ik haat die planten nu, alhoewel ik weet dat ik misschien nu onredelijk ben. Toch heb ik het idee dat die planten duivels zijn. Ze worden vaak bij allerlei duistere rituelen gebruikt.

Ik ga huilend naar bed. Ik voel me fragiel en verward. Ik heb hulp nodig, maar durf het niet te vragen. Het is alsof het me verboden is. Het voelt alsof ik in een coma leef. In de nacht kijkt een vreemd houten standbeeld mij aan. Ik heb het gevoel alsof mensen mij uitlachen en niet om mij geven. Was ik maar nooit naar Suriname gegaan. Het is alsof iemand mijn geld en paspoort heeft gestolen, terwijl ik het nog steeds heb. Maar het dringt niet tot mij door. Niets dringt er tot mij door. Ik heb het gevoel alsof mensen mij niet horen, wat ik ook zeg. Ze leven gewoon door. Ik heb zelfs het gevoel dat het onmogelijk is dat iemand verstaat wat ik zeg. Ze horen mij wel, maar zij verstaan het niet, en het lijkt hen ook niets te kunnen schelen.

Ik weet zeker dat ik onder een vloek ben. Ik maak een lange boswandeling tot aan een rivier. Dan loop ik terug. Ik voel me opeens heel warm van binnen. Alsof iemand mij wel begrijpt, of een gevoel dat alles wel goed komt. Maar dat is maar een flits. Als ik terug kom op mijn kamer ben ik depressief. Het wordt zo erg dat ik weer een wandeling maak naar de rivier. Ditmaal voel ik alsof ik gewapend ben, maar ik ben onbewapend. Iets of iemand speelt een spelletje met mij. Het is alsof ik aan de drugs ben, maar ik heb die troep nooit aangeraakt. Of zou iemand iets in mijn koffie hebben gedaan ? Ik ben mezelf niet meer. Ik voel alsof ik een zombie ben. Iets is over mij gekomen. Ik heb ook het gevoel dat ik niet goed meer kan praten. Alsof niemand mij kan horen, of in ieder geval dat niemand mij begrijpt, alsof ik in een andere taal spreekt die niemand verstaat. Ik begin wanhopig te worden, hopeloos. Ik voel me opgesloten. Iemand heeft iets in m'n hoofd gedaan. Ik heb koppijn. Het is alsof ik opgesloten zit in mezelf, en iemand heeft de sleutels weggeworpen, zonder enig mededogen. Het is alsof er een sieraad in me zit wat ik niet kan bereiken. Dan begint het sieraad te branden, en ik begin weg te smelten. Ik kan het vuur ruiken. Nu denk ik echt dat ik gek ben geworden, verwaasd, krankzinnig. En dat terwijl ik me zo op deze vakantie had verheugd. Ik weet dat ik niet meer terugkan. Iets houdt mij tegen. Iets heeft mij naar de keel gegrepen. Iets met een witte jurk. Ze loopt op sandalen. Zou het een geest zijn ? Of verzin ik maar wat. Ik heb het gevoel dat er hier een oorlog is, en dat ik tot het leger wordt geroepen. Ik moet vechten. Ze willen mij laten staren naar een haan. Ik moet die haan bevechten, en dan merk ik dat ik zelf een haan ben. Ik smijt het boek op de tafel wat ik aan het lezen ben. 'Is het nu afgelopen ?' roep ik. Het is alsof ik bezeten aan het raken ben. Ik voel het schuim bijna op mijn mond komen. Ik maak veel speeksel aan. Wanhopig val ik op mijn bed. Ik begin aan mijn haren te trekken, en wild met mijn hoofd te schudden. Iets is binnenin mij gekomen. Ik krijg het er niet uit.

Suriname, 10 april 1992

Ik voel me dromerig. Ik heb nog steeds geen contact met mezelf kunnen krijgen. Het is alsof ik mezelf niet meer kan bereiken, alsof ik uit mijn eigen handen ben weggeleden, in de diepte, verdronken. Ik voel me als een pop, of alsof ik als een pop ben, en ik houd mezelf vast, maar ik kan mezelf niet bereiken. Ik ben onbereikbaar. Ik kom er niet meer doorheen.

Ik weet weer waarom ik hier ben : voor de juwelen. Maar de juwelen hebben mij opgesloten. Ik kwam om juwelen te zoeken in de bossen, maar het was te gevaarlijk. De wachters van de juwelen hebben mij opgesloten.

Suriname, 10 maart 1993

Ik begin een reclame bureau in Suriname, ook om adviezen te geven wat betreft reclame. Vorig jaar was een verschrikkelijk jaar. Ik heb mezelf bij elkaar kunnen grijpen, maar ik wil niet weg nu. Eerst kon ik niet weg, en nu wil ik niet weg.

Suriname, 10 maart 1994

Het is weer mis. Alle ellende is teruggekomen. Ik wil niet meer leven. Ik wil van deze planeet vertrekken, maar ik kan niet. Ik probeer de dood te vinden, maar deze vlucht van mij weg. Iets roept mij op voor de oorlog, een oorlog tegen een haan. En dan merk ik dat ik zelf ook een haan ben. Met mesjes sta ik daar, mesjes aan mijn benen vastgemaakt. Maar dan enige tijd later beland ik in het ziekenhuis. Ik voel me gebroken. Ik ben verwond, misschien zelfs dodelijk. Mensen vertellen me dat ik ergens ben ingesprongen. Het was nogal van een grote hoogte. Ben ik mijn verstand aan het verliezen ? Ik kan niet tegen de smoeven van deze mensen, die hypocriete, duivelse glimlachen. Ze voeren iets in hun schild, ik weet het zeker.

Suriname, 12 maart 1994

Iemand zingt liedjes tot mij waarvan ik rustig wordt. Ik lig nog steeds in het ziekenhuis. Soms ben ik bewusteloos. De verpleegsters zijn wel aardig hier. Ze zingen voor mij, en zeggen dat als ik weer beter ben, dan zullen ze met me zwemmen, in de rivier achter het ziekenhuis. Dat is al half in het bos. Het lijkt me wel leuk. Hun glimlachen zijn mysterieus en zoet. Ik heb vol vertrouwen in hen dat zij mijn leven beter zullen maken.

Eén van de verpleegsters neemt mij mee in haar auto. We gaan diep het bos in, naar een rivier waar krokodillen leven. Zij laat me ook een plant zien genaamd de papieren roos, een lange plant met bijna papieren roosjes. Ik schrik. Ze houdt mijn hand vast, maar die duw ik weer weg. Ik ben ineens heel paranoïde. Ze vraagt me wat er gebeurd is, maar ik ren weg met schuim op mijn mond. Ze komt mij achterna. Ze heeft een boog en dreigt mij neer te schieten. Niemand zal namelijk ontsnappen. Ik weet niet waar ze het over heeft. Ik ben toch niet in een gevangenis ? Maar ze geeft geen uitleg. Dan lijkt het alsof ik een klap op mijn hoofd krijg. Even later wordt ik wakker in het ziekenhuis.

Zij zingt over mij.

Suriname, 18 maart 1994

Ik denk dat er iets goed mis met mij is. Ik ben opgesloten in een nachtmerrie, alsof ik in een coma ben. Daarom kon ik hier nooit weg. Ik kan niet goed nadenken. Ik kan niet tellen. Ik wil weg, maar ik kan niet. Ik probeer weg te kruipen, maar ik ben als een verlamde. Alles is zo groot en ver weg om mij heen. Het is alsof ik in de maag van een beest ben, een roofdier. Ik wil hier weg. Maar ik kan niet. Alles gaat zo traag. Ik heb het idee alsof niemand om mij geeft, maar toch heb ik het gevoel dat het goedkomt.

Suriname, 18 mei 1994

Ik lag in warm water. Het gaf me hoop. Eventjes kon niks me nog schelen. Ik heb het gevoel dat ik meer in mijn dagboek moet schrijven. Dat doe ik bijna niet. In mijn dromen groeien planten met witte bloempjes in mijn kamer. Het is alsof ze zullen komen om me te halen. Er groeien witte bloemen in mijn hoofd, planten met witte bloemen, weelderige struiken, die een wit zaad verspreiden. Het maakt me warm van binnen. Ik dacht dat Suriname zo meedogenloos was, maar nu heb ik haar geheim gezien. Alhoewel ik mezelf misschien wat teveel bemoedig nu. Wat hebben die witte bloemenstruiken in hun zin ? Ze hebben doornen als ik ze dichterbij bekijk. Er druipt bloed vanaf, als van de poten van gevechtshanen, van de messen. Iets knapt er in mijn hoofd. Ik moet even neerliggen. Ik herken deze plek. Had ik dit niet in mijn dromen gezien ? Ik was op weg naar een witte stad, met zoveel anderen, maar toen brak de ladder af. We vielen allemaal naar beneden. Het was een bodemloze put, met veel vuur. Duivels waren rondom ons. Een huis van medelij neemt ons binnen, maar dat bleek valse medelij te zijn. Ik kan niet meer nadenken. Alles duizelt mij voor de ogen. Hier leeft valse genade, een beest.

Suriname, 19 mei 1994

Toen kwam het. De struiken namen bezit van me, alsof rivieren me overstroomden. Ik was in een droom. Ik was als Doornroosje, maar Doornroosje stierf. Ze werd door zoveel doornen geprikt. Ze gilte terwijl ze stierf. Het was een deel in mij wat stierf. Terwijl het andere deel een clown was, die onder water was, verstrikt in een onderwater-struik, ook met vele doornen. Ook de clown stierf toen, en ik bevond mijzelf in een wilde zee, totdat ik aanspoelde op een strand. Iemand kwam tot mij, en hielp mij op de been. Toen bracht zij mij naar haar huis. Ze glimlachte. Ik staarde naar haar. Ik kon niet denken. Alles stond stil. Ik ben nu meerdere personen.

Suriname, 20 mei 1994

Het moorden van mei is aan mijn zij. In een slachtkamer bracht zij mij. Ik wist niet wie zij was. Ik durf niet veel te zeggen. Ze is een moordenaar, nogal periodiek. Ik ben te zwak om tegen haar op te staan. Ik ben nu meerdere personen. Zij heeft mij gespleten. Ik kan mezelf niet vinden tussen alle maskers.

Suriname, 21 mei 1994

Ze zit op een stoel, en ik moet haar diensten verlenen. Ik heb deze stoel eerder gezien. Het stond boven Suriname toen ik het land binnenkwam. Ik ben meerdere personen nu, uit elkaar getrokken, verscheurd. Ik moet de stoel aanbidden. Zij is een moordenaar. Ik ben door de verkeerde persoon gered. De enige die ik nog heb is mijn dagboek. Zij houdt mij onder schot en bedreigt me. Zij is hoog in de wolken, als de ark van Noach, en ik ben het volk. Ik ben niet in de ark, en dat is een vreselijke gewaarwording. Overal regent het. Haar stem klinkt door mijn hele lichaam, als donder en bliksem. Ik sta in vuur. Ik sta in brand, maar dan besef ik dat ik een deel ben van een plant. Ik ben een deel van een struik, en ik groei naar boven.

Suriname, 22 mei 1994

Een plant met gele bloemen, het is als drugs. Over die brug kwam ik hier. Wie heeft mij zo gemaakt? Er moet een uitweg uit dit doolhof zijn. Ik ben bezeten en gespleten. Ziek zijn in Suriname is geen pretje. Ik kon er wel in, maar niet meer uit. Het vuur der dwazen brandt hier. Als dollen dansen zij er omheen. Ik doe niet mee.

Een groter kwaad is er nooit geschiedt.

Suriname, 23 mei 1994

Ik hoop dat ze nooit mijn dagboek leest. Ze schijnt er geen interesse voor te hebben, dus ik schrijf door. In de nacht heb ik wel haar dagboeken gevonden. Ze schrijft over mij. Ik zit hier gevangen. Het is haar paleis.

Suriname, 24 mei 1994

Ik voel me als haar marionet. Twee vrouwelijke matrozen vielen in hetzelfde lot. Ze zitten daar in hun marine jurkjes, wit met blauw. Ik ben in een halve coma. Ik kan me niet goed bewegen en niet goed ademen. Het is de aanval van de plant. De struik heeft genomen, en laat haar doornen inzinken. Buiten is er donder. Het leger van de plant is gekomen. Ze staat op het balkon op de uitkijk, alsof ze schepen naar binnen moet halen. Dan doet ze het raam dicht. Haar haren zijn als in vuur. Dan brandt ze helemaal. Ik kijk hoe ze in as verandert, maar het is slechts zaad. Wit zaad, wat door het huis wordt geblazen. Het huis is in stof en een spin maakt webben.

Suriname, 25 mei 1994

Zij zit in een witte jurk, omringd door de planten met witte bloemen. Zonder de gele bloemen zou ik hier nooit zijn gekomen. Zij namen mij mee op hun schip. Mijn verleden liet ik achter me. Het verdronk. Eindelijk voelde ik mij aangenomen in de ark van Noach. Ik kan er niet meer aan denken. De zee is romig. Ik ben op het schip. Het schip is een eiland, als een vis in de zee, als een haai. Ik kan niet meer vooruit en niet meer achteruit. Alleen het schip kan bewegen. De bloemen groeien naar de hemel. Dit is mijn ladder. Maar dan breekt de ladder. Het witte huis neemt mij aan, verzorgt mijn wonden. Ik voel mij zwak, en de witte dame heerst over mij.

Suriname, 26 mei 1994

Ik ben bang dat zij mijn dagboek leest. Daarom verdraai ik de woorden. Ik lees haar dagboeken in de nacht. Zij zijn duister. Ik denk dat ik gek wordt. Schuimbekkend rol ik op de grond, totdat ik mij weer optrek aan de lange planten met bloemen. Ik trek mezelf op aan de struik. Ik klim naar de hemel, maar kom niet ver. Ik kan alleen maar kijken. Ik staar naar Surinaams fruit op een schaal. Voor mij is het een zee, een zee waarover ik nooit kan komen, maar waar wel eilanden in zijn. Dit fruit draagt een duister geheim. Dit fruit ligt alleen maar stil, en ik kijk ernaar. Een zee van fruit liet mij niet door. Ik kan alleen maar kijken. Ik kan alleen maar wegzinken. Ik zag hen daar staan op de bruggen met maskers, en in de boten. Zij namen vrouwen in wit op het schip. Die visten zij uit het water. Zij haalden die vrouwen naar binnen als Surinaams fruit, fruit met een duister geheim. Het Surinaamse fruit is als een lange reis naar ellende. Als je bij de pit bent aangekomen ben je dood. Vrouwen in kanten jurken, bedolven onder spinnenwebben. Spinnen in hun haren. Zo bieden zij het fruit aan. Geen goede reclame als je het mij vraagt, maar het wordt goed verkocht. Mensen kijken niet verder dan hun neus lang is.

Suriname, 27 mei 1994

Planten met blauwe bloemen. Het paars groeit aan de randen van de rivier, als het paarse vuil. Het zijn paarse bloemen. Diep kijk ik in haar ogen en zie hetzelfde. Het is bijna als een spiegel. Ik probeer de diepte van haar ogen te zien. Het paars bedekt hier alles. Ik heb het gevoel dat ik in cirkeltjes draai. Hetzelfde is mij al eens eerder overkomen. Ik kan niet losbreken. Ik moet geholpen worden. Maar de hulp komt niet.

Suriname, 28 mei 1994

Ik wacht op de droom die mij zal doen ontwaken, die mij weer laat durven spreken. Die droom komt maar niet. De hemel lijkt ver weg. Het grote syndroom van Suriname heeft mij in haar macht. Het is als een verslaving aan drugs. Ik kan de ketenen niet doorhakken. Moed heb ik niet om dit syndroom in detail te bespreken. Ik praat er slechts omheen. Ik ben zo gemaakt. Het is mijn aard geworden. Ik drink van de bloemenzee, en stik bijna in haar zaad. Warmte komt met golven om mij heen. De witte stad komt in zicht, maar verblindt mij.

Suriname, 29 mei 1994

De vrouw in het wit staat tussen twee matrozen in. Zij komen van een vreemd leger. Ik draai en woel in mijn bed. In de rivier hangen de witte bloemen diep, met een zwaar gewicht. Ik zit op de rivier-boot. Het was een labyrint van vuur, waarin we de juiste combinaties moesten zien te vinden. Het was een race tegen de klok. De muren waren draaiende en brandende. We renden, maar zij struikelde. Een gil achtervolgde mij. Ik kon haar niet meer vinden.

Suriname, 30 mei 1994

De ladder naar de witte stad laat grijze gezichten zien. Zij zijn niet uitgenodigd. Als zij de ladder aanraken, dan branden zij. Hun gezichten smelten weg. Ik ben op de ladder en kom steeds hoger, steeds dieper. De witte muren van de stad zijn begroeid.

Zij zat daar op een witte troon, waar alle ladders naartoe leidden. Ze keek naar beneden en verdween in witte rook. Ik volgde het spook dieper de stad in.

Iedereen zonk weg in de witte golven, en vele schepen vergingen. Ik klom door, hoger de stad in. Ik durfde niet achterom te kijken. Ik hoorde gekrijs, en mensen riepen : Stop. Maar ik liep

door. Ik was in Suriname. Zij nam het gewicht van de stad in. Alles loopt over in de wildernis in de diepte van de witte stad. Het is een schuimende zee, wild golvend. Het is een Surinaamse vrucht. Surinaams fruit, ik kijk erna, en het is alsof ik in een coma ben. Niemand kan mij horen. Niemand kan mij verstaan. Het is alsof er nooit communicatie is geweest. Niemand kan iets overbrengen. Ik zink weg in de witte zee. Grote vissen zwemmen hier, maar zij nemen niemand mee. Wij zijn aan ons lot overgeleverd. Oh, was ik maar nooit naar Suriname gegaan. Ik ben gebrandmerkt.

Suriname, 31 mei 1994

Ik herinner de droom over het witte hek. Het trekt me tot de wildernis, maar laat me nooit door. Het trekt me dieper en dieper totdat ik vastraak. Is dit het grote Suriname? Is dit het witte hek? Het is een vreemd hek, met vreemde muziek, als een begrafenis. Wie wordt er begraven? De muziek zo traag en subtiel. En voordat je het witte hek bereikt kom je tot een stad waarin je altijd verdwaald. Het neemt je tijd in beslag. Het neemt alles. Ik sta op de duinen en schreeuw over alles wat me is ontnomen door het witte hek. Ik wil het terug, maar golven overweldigen mij, en nemen mij mee, dieper tot het witte hek, als tot een ladder. Een pen wordt in mijn hand gedrukt, en ik moet veel schrijven. Ik moet een boek schrijven over Suriname. Ik moet tot haar geheimen doordringen. Ik schreeuw. Ik heb het trauma in mijn hand, maar dan wordt het rustig. Ik hoor het witte hek ruizen op de achtergrond, spelende haar muziek. Het doet pijn, maar de steek gaat eruit. Ik moet een wit boek schrijven, een witte bijbel. Ik tril en beef. Ik wil weggrennen, maar golven overweldigen mij. 'Schrijf, schrijf,' bulderen zij. Er beginnen dingen in mijn hoofd te draaien. Ik kan geen verhalen schrijven. Maar de klokken in mijn hoofd leiden een leven op henzelf.

De jongen met drugs

Fruitkraam

In een steegje verkocht hij drugs,

De plaaggeest zat achter hem aan,

Een plaaggeest met meerdere gezichten.

De muren waren wit en kaal,

Hij was mijn vriend,

Hij was als een trein in de nacht,

Een grootse nacht

Een trein in de nacht,

Van grote pracht,

Hij verkocht drugs op het plein,

En nu wordt het plein klein,

Zo ver weg, dat de drugs onbereikbaar is

Hij kan niets meer verkopen,

Ze zijn nu zo ver weg,

Als fruit op schalen,

Ik kan ze niet meer horen,

En zij zijn doof

De drugs geeft plaatjes in je hoofd,

Maar nu is het weg

Pinocchio

De trein breekt door in mijn hoofd,

Het is de nachttrein,

En daar staat de man in het blauw,

Als een reus is hij,

In de grootse nacht.

Hij rijdt in een mercedes,

Heeft hij die eerlijk verdient of gestolen,

Niemand weet het,

Een raadsel in de nacht is hij,

Als hij naar de sterren kijkt,

Dan vallen ze.

Is hij Pinocchio ?

Hij komt als de nachttrein,

Door bloemenvelden,

Na een lange nacht,

Is hij lang

Pinocchio rijdt door de straten,

Allen zien hem,

En hij zwaait,

Hij is de koning,

Zijn leugens hebben hem lang gemaakt,

Hij heeft een goed overzicht,

Al zij die liegen,

Hij liegt nog meer,

Hij is de opper-leugenaar

Wuivende rijdt hij door de straten,
In zijn open mercedes,
Hij zwaait naar de mensen,
Alsof hij de koning is,
Maar hij is het niet,
Hij is gewoon een goede leugenaar,
Iemand die veel liegt en bedriegt,
Het geeft hem rust,
De jongen verkoopt drugs voor goede dromen,
Allemaal illusies

Ze volgen hem tot achter de bergen,
Waar de bloemenvelden overgaan in zeeën,
Hij is een verkoper, een zakenman,
Hij slaat op, en verbergt.

Een sprookje zoals Bagdad

Oh Bagdad, met je roze bomen, met je roze bananen,
Oh Bagdad, je kwam helemaal overzwemmen,
Jij van Bagdad,
Waar de harten-koningin nog steeds hoofden afkapt,
Johannes de Doper wordt gemist

Oh Bagdad, met je edele grachten,
Met je roze meloenen, met je roze planten,
Ze groeien langs de grachten, zo de huizen in,
Je kwam van zo ver,
Jij van Bagdad,
Of kom je ergens anders vandaan,
En leef ik in een waan ?

De harten-koningin gaat door de straten,
Dan verandert ze in het zwart,
Ze klopt op de deuren,
Want ze wil koppen zien rollen,
Die moet onthoofd worden, en die,
En dan gaat ze weer verder,
Een heel leger volgt haar,
En zij groeien elke dag,
Zij hebben lange haren

Als bokken volgen ze haar,
maar zij onthoofdt hen ook,
Zoveel koppen moeten rollen

Dan klopt ze op de deur van de auto-winkel,
Een groot gegil,

Het is hier onheilspellend,
Daarom verlaten velen de stad,
En daarom zwom jij naar mij,
Je komt van zo ver

Maar Bagdad is maar een sprookje,
Jij komt ergens anders vandaan,
Ik weet het wel, zeg op

Zij kwam van ver, in haar bootje,
Helemaal alleen was zij in de stad,
Het leek een beetje op Bagdad,
Een kabouter zat achter haar aan,
En een trein brak door de stad heen,
Niemand wist waar het vandaan kwam

En nu ben je hier,
Maar ik zie je niet staan,
Onzichtbaar ben je

Ook de bomen zien je niet,
Ze kijken dwars door je heen,
Jij kwam van een onzichtbare stad,
Ook een sprookje,
Een sprookje zoals Bagdad

En dan moesten ze allen in de spiegel kijken,

En dan zagen zij het weer,

Aan de andere kant van de spiegel leefde jij,

En nu ben je hier

Een spiegel vertelt over jouw wereld,

Een reflectie van ver weg,

Oh zo ver weg,

Waar wij niets van weten

De Roze Muur

'Ketenen rondom mijn hart, het roze rondom mijn hart,

langzaam zal het afdrijven ... Het spreekt, en dan breekt alles ...'

Ze hebben gestoken. En nu is alles zacht als honing. Drie bijen gingen op hen af, tot de grote stad, en bereikten haar hart. Haar hart zond de stralen uit over de grachten, en nu is zij hier, in een wieg. Ik schommel de wieg, en troost het huilende kind.

De moeder wilde het kind niet meer troosten, en rende weg in de nacht. Met een zwarte bus vertrok zij naar het woud. Ik bleef bij de baby. Ik wilde het kind in liefde grootbrengen, maar

ook ik werd weggegrepen, het kind alleen achterlatende. Ik had geen andere keus. Ik kon niet meer terug. Er was een muur tussen haar en mij. Alles was zwart voor mijn ogen.

De roos nam haar mee, en bracht haar tot een tafel. Hier groeide ze op. Wie verstaat de pijn van overleden ouders voor hun kind ? Ze proberen het hart van het kind te bereiken in de zwarte nacht, maar ze worden achterna gejaagd door zwarte honden, totdat zij een tweede keer sterven.

Ik at van het honingbrood. Ik was een schim in de nacht. Bij daglicht was ik een golf in de zee, terwijl mijn kind sliep. Ik zond haar roze dromen. Ik maakte een wiegje voor haar in de roze droom, en suste het kind, schommelde de wieg. De roos heeft altijd voor haar gezorgd.

Ik staar naar deze roos, in een vaas op tafel. De roos heeft alle kleuren van de regenboog en spreekt in vele talen.

De honing prikt in mijn keel. Het kind kijkt naar mij en lacht. Ik voer het kind honingbrood, en neem het dan mee over de zeeën van dromen. Tot een roze stad neem ik het kind, waar paarse rozen bloeien. Ik neem het kind aan de hand langs de grachten. Paarse rozen groeien aan de wanden van de gracht. Ergens gaat er een trappetje naar beneden.

Even later neem ik het kind mee uit de stad, waar heide is. Ik breng het kind door de heide. Tot de bijen zullen wij gaan.

De bijen maken honing in vele kleuren. Ik laat het kind proeven van de honing. Een grote boom staat hier, met uitzicht over de werelden.

Roze muren hebben de kamer van het kind, waar het kind haar wieg heeft. Ik schommel de wieg zoals ik altijd doe, en sus de baby. Ik troost het kind waar de moeder het niet kon troosten. In een groot vuur is de moeder, sterker dan haarzelf. Ze rent om van het vuur los te komen, maar het blijft knagen.

Totdat ook de honing haar vindt. Ik praat tegen het kind. Maar het kind slaapt. Ik fluister, en doe dan zachtjes de deur dicht. Ik zit met de moeder op de bank. De moeder zegt niets. Ik kijk haar aan, en draai dan mijn gezicht weg. Ze heeft honing op haar gezicht. Ze is gestoken door bijen. Dan eet ze honingtaart, en ik denk dat ze nu het kind wel weer wil troosten.

Als het kind jarig is, dan viert de bijen feest, en krijgt ze een kroontje. Maar het vuur komt terug om te knagen. Het knaagt door de rieten stoelen heen. Het kind krijgt een nieuwe naam, en krijgt. Maar de honing blust het vuur, en ik troost het kind weer.

Bovenop de steden, daar is het roze vuur, een beter vuur dan het vuur beneden.

Het roze vuur zal je herinneringen genezen,

Het roze vuur zal bij je zijn, en je nieuwe dromen geven,

Leg je hand in mijn hand.

Ik neem je tot het roze vuur,

Ik til je wanneer het nodig is

Bilha en Jakob

Bilha en Jakob,

In de zee, zout warm water, en frisse golven,

Het is een zuivere mix,

De bomen aan de kust staren hen aan,

Van die hangende oerwouds-bomen

Zij staart naar hem,
naar zijn ketting, en dan naar zijn ogen

Hij staart terug,
Dan kijkt hij wat lager,
Maar dan roept iets hem terug,
Hij kan niet te lang naar haar kijken,
Want zij is goddelijk

Zo goddelijk is zij,
Dat hij genageld is aan de grond, het zachte zand onder zijn voeten in de zee

Zij roept hem, maar een golf overspoelt hem,
Hij zwemt naar hem toe,
En zij grijpt hem

Zij trekt hem naar de kant,
Zij is zijn god,
Naar haar tenten neemt zij hem

Bilha droomt van forse vrouwen,
Op een mat slaapt hij,
Zij slaapt op een hoger bed

De wereld is blind en tot een rots geworden,

In de wildernis woont Bilha, met haar slaaf Jakob ...

De Eeuwige Jachtvelden

Een jongen tekent. Een jongen droomt. Zijn ouders zitten beneden aan tafel. De jongen droomt over indianen. De volgende dag tekent hij een sleutel. De vader vindt de tekening en verscheurt het. De jongen huilt. Het kan vader niet zoveel schelen. De dag erna droomt de jongen weer over indianen. De jongen is ernstig ziek.

Het is alsof niemand de jongen kan benaderen. En niemand kan de jongen beschrijven. De jongen leest een boek over indianen, en heeft een vreemd gevoel in zijn buik, alsof hij een gevangene is. Een gevangene is hij, van zijn eigen ziekte. Hij kan nergens heen, hij kan niet naar school, hij kan zijn dromen niet waarmaken. Hij leeft als in een nachtmerrie van indianen.

Hij ziet de voeten van indianen wild voorbij bewegen als hij bed ligt. En hij kan niets doen, hij is machteloos. Hij kan zich niet eens bewegen, en hij durft het ook niet. Hij is een krijgsgevangene. Maar welke oorlog heeft hij gevoerd? Is hij schuldig, en aan welke wet? Hij weet het niet, hij begrijpt het niet, hij is als een gebodene aan een paal, een oorlogspaal. Een boek van zijn opa ligt naast hem, een boek over Duitsland, over de oorlog. Begrijpen doet hij het niet. En zo leeft hij voort met dat vreemde gevoel in zijn buik, het gevoel een krijgsgevangene te zijn.

In nachtmerries martelen ze hem aan een paal, totdat hij huilt, en dan lachen ze. Hij vindt het ziekelijk, maar hij is zelf ziek. Zouden zij hem ziek hebben gemaakt? En wie zijn het dan? De draak van geweld verscheurt al zijn dromen. Een machteloos gevoel verlamd hem altijd. Niemand heeft oog voor hem, alleen de Duitse jongen van de burens. Die houdt ervan om in uniforms rond te lopen, en neemt het altijd voor hem op.

Op een dag vertelt hij de nachtmerries aan zijn Duitse buurjongen. De Duitser lacht, en is ineens helemaal niet zo lief, maar pakt dan zijn hand. 'Weet je,' zegt hij, 'dat zijn allemaal maar verhaaltjes. Ik denk dat je teveel televisie hebt gekeken en teveel vreemde boeken hebt gelezen. Denk je dat zelf ook niet?' En ja, dat klopte, de jongen keek erg veel televisie, omdat hij ziek was. En ook las hij veel vreemdsoortige boeken over indianen, dus eigenlijk was het heel logisch dat hij zo droomde. 'Stop daar dan eens mee,' zei de Duitse jongen. 'Ga eens andere dingen doen.'

'Maar wat dan ?' vroeg de jongen. De Duitser glimlachte. De Duitser gaf hem wat adviezen, maar het werkte niks uit. de jongen was te gehecht aan de televisie en zijn boeken. Het was een verslaving. En de nachtmerries werden alleen maar erger. Wilde indianen voeten die om hem heen dansten, en dan maakten ze zich klaar voor de buffeljacht. En hij realiseerde dat hij de buffel was, en de buffels. Ze wilden hem geheel naar binnen halen, maar voor wat ? Ze hadden een feest, om hem. Hij was als een veld vol buffels, ziek, en hij zag de gezichten van dokters in de indianen. Wilden ze hem echt helpen, of was hij voor hen niets anders dan een grote zak met geld. Daar prikten ze de dollars, en het bloed begon te stromen, voor nog meer geld. Hij had altijd het gevoel dat de dokters niets om hem gaven. Alleen zijn Duitse buurjongen gaf om hem.

Het leek wel alsof de dokters hem niet wilden genezen, want dan zou het geld niet meer stromen voor hen. En zo bleef hij ziek en trillerig. De buffeljacht ging door. En ineens zat hij dan zelf op zo'n buffel. Hij wilde niet steken met zijn speer, totdat hij het gezicht van dokters in het dier zag. Toen wilde hij wel steken, toen ging hij het gevecht aan. Indianen hielpen hem, en even later aten ze gezamenlijk van het jachtmaal.

De varkensjacht was nog wel grootser, toen zag hij ineens gezichten van tandartsen in de varkens, en ja, die hadden hem per slot van rekening ziek gemaakt met hun amalgaam, hun giftige vullingen. Niets dan krenge waren het, en zo bleef hij steken, zoals ze hem ooit langdurig staken met hun boren. Het was nu zijn beurt. En niets kon tegen hem op. De varkens lagen al snel als blauw en gemerkt op de grond, klaar voor de grote slacht. En indianen hielpen hem.

Al snel werd hij stamhoofd, maar het begon hem ook te vervelen. Hij wilde geen koning zijn. Daarom verliet hij de stam voor een andere stam. Hier werd hij als een gevangene behandeld en het was goed zo. Hier was hij een slaaf en zo wilde hij het, hij werd als vuil behandeld. Hier hoorde hij thuis. Hij dacht er niet eens aan te ontsnappen. Ze gaven hem nauwelijks te eten. Hij leefde als een wilde. Hij werd wakker, stond op, ging naar beneden, en vertelde het aan zijn ouders. Zijn vader vertelde hem toen dat hij ook zulke dromen had, zijn hele leven lang al, en dat hij zich er bij neer had gelegd, en er ook niet meer zonder kon. Ineens had de jongen zoveel respect voor zijn vader.

Maar op een dag wilde de jongen niet meer verder leven. Hij zou naar zijn bed gaan en dan gewoon niet meer opstaan. In de hoop naar de eeuwige jachtvelden te kunnen.

Hij bespeelde de piano. Zij keek hem aan. Ze hield zich stil. Hij pingelde wat. Toen liep ze de keuken in. Hij volgde haar, maar zei niets. Ze begon te koken. Hij liep de huiskamer weer in en greep een boek. Het boek ging over een duistere indianen-stam. Hij was diep geïnteresseerd, bijna onder hypnose, en begon te lezen. Even later kwam zijn vrouw de huiskamer binnen met soep. Maar hij was in diepe trance, dus ze begon alleen te eten van de soep. Hij had geen honger.

Ze liep naar boven. Hij volgde haar met het boek. Ze was op haar bed gaan liggen, en hij legde zichzelf ook op het bed, nog steeds met het boek. Hij begon weer te lezen. Ze zuchtte. Zo ging dat nu altijd. Haar man was verslaafd aan boeken.

Zij was niet geïnteresseerd in boeken, en al helemaal niet in de rare verhalen die hij vertelde. Op een dag was ze het zat, en vertrok. Hij was niet onder de indruk, en las gewoon door. Als het kon wilde hij in de wildernis leven, zoals de stam van het boek. Op een dag was het zover. Hij pakte wat spullen en vertrok in de wildernis.

Hij voelde de modder tussen zijn tenen, en hij kon ademhalen ... Dat gevoel had hij een lange tijd niet gehad. Een half naakte vrouw stond in de verte naar hem te kijken. Ze was bijna naakt, maar had wat riemen om haar heen. Ze had haar boog getrokken.

'Wat wil je ?' vroeg ze.

'Naar huis,' zei hij. 'Ik wil leven in een stam.'

Ze liet haar nog steeds gespannen boog een beetje zakken. 'Weet je wel niet wat het kost om een stam binnen te gaan vandaag de dag ?'

Hij schudde zijn hoofd. 'Nee.'

Wij moeten je initieren, zei de vrouw.

Hoe gaat dat ? Vroeg hij.

Dat gaat niet, sprak ze.

Waarom niet ?

Daarom niet.

Toen rende de vrouw weg. Hij ging haar achterna, maar de pijlen vlogen al snel over zijn hoofd, dus ook hij rende weg. Hier moest hij niet wezen. Ergens vond hij een tunnel die ondergronds leidde. Maar alles was zo stil hier. Hij kwam aan een meer van modder. Een kind was hier aan het spelen, een kind van wilden. Waarschijnlijk woonden moddermensen hier.

Verderop was het water wat minder modderig, maar wel bruin. Hij zakte in het water, en begon te zwemmen. Al snel was hij aan de overkant. Het was niet zo'n groot meer. Een vrouw kwam naar hem toe. Ze groette hem. Zij was een stuk aardiger dan die andere vrouw. Ze was bedekt met modder.

Wat is je naam ? Vroeg ze.

Ik heb mijn leven achter me gelaten, zei hij.

Waarom ? Vroeg ze.

'Laat dat maar zitten,' zei hij. 'Wat kost het om deel te hebben in uw stam ?'

'Niks,' zei de vrouw.

'Mag ik binnenkomen ?' vroeg hij.

Ze gaf hem een tent. Maar hij begon zich al snel te vervelen en trok verder.

Hij dacht na over zijn vrouw, maar vergat haar snel. Ze was te saai voor hem. Hij ging nog dieper ondergronds, na het vinden van een andere tunnel. Hij kwam aan bij een wilde zee. Het was hier verschrikkelijk aan het stormen. Hij liep door een reusachtige poort. Ook hier verveelde hij zich. Hij besloot weer terug te gaan naar zijn boeken. Vooral boeken over duistere indianen-stammen hadden zijn interesse.

's Nachts had hij dromen over wilde indianen-stammen. Het was voor hem nauwelijks mogelijk om in de realiteit te blijven. Hij leefde met zijn boeken en verhalen. Het was alsof er een indiaans oorlogsboek in zijn hoofd leefde waarvan hij maar niet kon ontsnappen.

Nog steeds had hij een diep verlangen deel te hebben aan zo'n stam, en in zijn dromen was het zo. Zijn dromen waren bijna nachtmerries, zo wild waren ze.

Moddermeer, moddermijn, modderveer,

Met rood bedekt,

Ze bloed niet meer,

Moddermeer, rozenschijn, moddermijn

Moddermeer, modermijn, rozenveer,

Hier moet je zijn,

Met rood bedekt,

De ochtendstond,

Je ademt niet meer,

Maar je bent niet dood,

Je bent bedekt met rood

Moddermeer, moedertaal, denk niet meer,

Het vuur gaat aan,

Het vuur gaat uit,

We denken er niet meer aan,

In het moddermeer

Je komt dichtbij,

Je raakt mij aan,

Ik adem niet meer,

Maar ik ben niet dood,

Ik ben bedekt door het moddermeer,

Bedekt met rood

Moddermeer, denk aan mij,

Houd me vast,

Verlaat mij niet meer,

Maar vlieg met mij,

Naar de regenboogstad,

En praat met mij.

De Kinderdief

De magische flessen stonden naast elkaar. Er zaten geesten in die flessen. Het was druk in de stad der spinnen. Zoveel geluiden van auto's, en dan ineens zo stil, omdat de koningin langskomt. De koningin der spinnen zit op haar troon, omgeven met speren. Zij is het geluid zo zat, en eist stilte. Dan zinkt de stad weg in de golven van eenzaamheid. Het is haar beslissing. Zij houdt de stad veilig. De familie ruzies moeten ophouden. Zij breekt de families, en verspreid hen over de stad. Zij wacht, en slaat dan toe. De koele gebaren van eenzaamheid zijn een teken dat het werkt. De stad is stoffig. Overal ligt rommel op de grond. Maar het is tenminste rustig. De inwoners leven in vrees. Zij kennen hun koningin.

De droogte is bijna zoet. De grachten hebben groen water, en veel bruin. De koningin wil veel bruin zien, en veel bleke plekken daartussen. Zij houdt van het contrast. Dan wil ze klederdracht zien, en tradities, om het vervolgens allemaal stuk te slaan. Ze bereidt het gif om de stad te laten slapen. Alles is dodelijk uitgecalculeerd. Ze maakt geen fouten. Zij is onfeilbaar. De stad is een trage belevens. Morgen zal alles wit zijn. Haar dienaressen hebben zichzelf gewapend. De strijd kan beginnen, maar waartegen? De stad is dood. Er is niets te zien hier. Morgen zal alles wit zijn.

Haar heupen bewegen tegen het glas aan. Het glas springt, en zij is vrij. Over de stad zijn haar webben. Niemand zal ontsnappen. Zij zullen allen moeten eten van haar vergif, om zo te slapen voor eeuwig, opdat de stad wit zal zijn. In de morgen zullen nieuwe soldaten opstaan. Zij zullen haar op handen dragen, en aan haar voeten liggen, want zij dient aanbeden te worden.

Niet velen durven tegen haar in te gaan. Niet velen durven haar te benaderen. Er zijn haaien in haar zee, grote schepen op haar golven, en haar mandarijnen zijn bommen. Zij is een verwend klein kind. Zij houdt hen maskers voor, en praat alles weg. Haar leugens laten haar tussen de bomen wonen, tussen de planten. Een distelkind is zij, met brandnetels in haar haren. Zij stoeit met slangen, en zij luisteren naar haar. Zij vecht met katten, en overwint. Zij is de vogelspin.

Haar liederen zijn stormen in de nacht, die kinderen uit hun bedden roven. Zij brengt hen tot het kasteel. Zij draagt een wit kleed waarin zij haar bruine lichaam omhult. Haar liederen zijn schepen in water. Zij zinken niet. Zij laat hen allen dromen, de dromen des doods. Zij brengt het gif dicht bij hen monden, en laat hen dan slikken. Dan sleept zij hen naar de kelders. Haar hyena's jagen daar, en zij leidt hen tot de ondergrondse stad. Zij brengt hen tot onder de riolen tot het licht der kinderen.

Het Oorlogs-spel

In het centrum van de wereldstad waren veel winkels. Ergens onder een winkel was een extra verdieping met spelletjes, waar ik spelletjes kocht. Oorlogs-spelletjes en spelletjes van avontuur. Zij kwam daar ook. Ik nam haar eens mee naar het gebied achter de winkels, waar we na lang lopen langs de flatgebouwen in een ander gedeelte kwamen.

Ik bezocht daar altijd wat oudere mensen en mensen die het moeilijk hadden. We vonden een doorweg naar de weilanden, en daarachter waren de bossen. Er waren hier veel lange bruggen, en vele rijken hadden hier hun huizen. De weilanden en bossen waren vol met Antlia-hyenas, hele grote vormen van hyenas.

Achter de bossen was een kasteel, wat het kasteel van Californie heette. Hierin werden roofdieren omgezet tot vee, door injecties. Dat vee werd in de bossen en de weilanden gezet als voedsel voor de Antlia-hyenas.

We trouwden en we scheidde, en ik kwam erachter dat ik was getrouwd met de godin van scheiding. Het gif van scheiding bleek belangrijk te zijn om roofdieren om te zetten tot vee. Ik kwam erachter dat ze in het kasteel van Californie werkte.

Eens zocht ik haar daar op. 'Wat wil je van me,' vroeg ze.

'Ik mis je,' zei ik.

Ze heeft me toen meegenomen naar de jachtvelden. Ik mocht op haar paard zitten, en ze liet mij allerlei zadels zien. Ze was heel lief voor me. Maar ineens was ik geïnjecteerd, en het leek alsof mijn hoofdhuid begon af te vallen. Ik viel bewusteloos en werd later wakker in een kooi. Ze had zichzelf opgetooid met kippenveren. Ik kreeg geen voedsel.

Ik werd wakker en greep op me heen. Ik greep mijn vriendin. Gelukkig, dacht ik. Ik vertelde haar mijn droom, en we vielen weer in slaap. Weer droomde ik over het kasteel van Californie. Ditmaal waren mannen daarin gekooid, en werden daar geïnjecteerd totdat ze dun waren. Er werd hen gezegd dat in de oude taal man betekende dunne. We kregen haast geen voedsel.

Weer schrok ik wakker, maar ditmaal lag er geen vriendin. Ik bleek helemaal geen vriendin te hebben. Op mijn bureau lagen de oorlogs-spelletjes die ik had gekocht. Ik had er een paar gespeeld, wat misschien de reden was dat ik zo vreemd had gedroomd. Ik had ze gespeeld op de computer. Ik was bang ze nog verder te spelen, maar eigenlijk was ik ook nieuwsgierig.

Ik had een kind op mijn rug toen ik het kasteel inging. Ik kon kiezen uit verschillende wapens, en ik moest ervoor zorgen dat het kind ongedeerd bleef. Ik moest haar brengen naar haar kamer op een hogere verdieping, waar een betoverde spiegel stond. Door die betoverde spiegel zouden we in een nieuw level komen. Ik moest wat trollwachters verslaan, maar uiteindelijk kwamen we toch bij de spiegel aan.

'Kom verder,' zei de spiegel. Ik gleed naar binnen met het kind.

Ik zat op een hoog oorlogspaard. Het paard was van steen en begon te steigeren, ergens op een marktplein. Ik viel er vanaf en had een grote hoofdwond. Het kind sleurde mij naar een huis. De moeder van het kind legde mij op een bed. Ze verzorgde mijn wond. De moeder was bang dat ze haar huis zou verliezen, dat ze de huur niet meer zou kunnen betalen. Midden in de nacht trok ze mij mee naar de kelder, en via de kelder kwamen we in een ondergrondse wereld. Hier moest ze jagen voor geld, maar de jacht ging niet goed. Ik hielp haar, maar voordat ik het wist injecteerde ze mij, en ik begon in vee te veranderen. Het bleek dat ik veel geld van binnen had, dus ze begon me te fokken. Niet dat ze me vetmeste, maar ze mergelde mij uit door mij niet te voeden. Zo was het makkelijker bij het geld te komen.

Ik werd wakker in zweet. Ik staaarde naar de oorlogs-spelletjes. Nog steeds vond ik ze interessant, en was ik nieuwsgierig. Ik voedde mijzelf haast niet. Ik was helemaal bezeten van die oorlogs-spelletjes.

Ik droomde over jongens die broeken hadden gemaakt van gekrompen schedels, en die jacht voerden, die eigenlijk een oorlog was. Ze hadden gif aan hun pijlen, waarmee ze roofdieren in vee konden omzetten, en dan zetten ze de jacht voort. Zij hadden een soort moedergodin die zij aanbaden, en die hen het gif verschafte. Het gif was het gif van scheiding.

Zij was de godin van de Antlia-hyena's. Haar tempel was gesluierd door orca's. Hier verborg zij de Antlia-hyena klok. Op een oorlogs-paard ging ik tot haar, maar ze sloeg mij met de bliksem. 'Hey dunne,' zei ze. 'Hey, jij die man is.' Als een spin sprong ze op mij, en stak mij. Ik raakte verlamd. Ze stopte mij in een kooi met twee Antlia-hyena's. Ze voedde mij haast niet. Ik begon in vee te veranderen door de steek.

Ik drukte op eject. Als een gek haalde ik het spelletje uit mijn computer. De disc was loeiheet en er kwamen vlammen vanaf. Ik gooide het van me af. Weer zette ik de koptelefoon op met het vizier. Ditmaal deed ik er een ander spelletje in. De disc draaide in mijn hersenschijf met een enorme snelheid. In het spel waren indianen in oorlog. Het was heel bloederig en wreed. Ik zat op een hoog paard, maar iemand schoot mij eraf.

Ik bevond mezelf in een ei. Ik kwam eruit als een skelet. Zodra er vlees op me begon te groeien werd het door de Antlia-hyena's erafgeklit en afgebeten. Maar heel langzaam begon ik te groeien en kwam tot de godin van scheiding. Zij was de alpha Antlia-hyena, maar veranderde op gezette tijden in een vrouw, of in fragmenten. Het was als een vreemd ritme. Zij bezat de Antlia-hyena klok. Het was ingebouwd in haar hart. Ik voelde mij niets meer dan een stuk vlees. Ik was gewoon een object. Ik had ook een klok van binnen waardoor ik in vee veranderde op gezette tijden, of in fragmenten. Ik voelde mij deel van een markt. 'De markt van scheiding,' zei de godin. Het was alsof mijn hoofdhuid begon af te vallen, en even later hield ze mijn scalp voor mijn neus. Ze had zich getooid met kippenveren. Haar borsten waren groot, en er droop dikke melk vanaf. 'Het gif van scheiding,' sprak ze toen ik ernaar keek.

Ze gebood me ervan te drinken. Ik voelde me heel zwak worden. Toen veranderde ze in een Antlia-hyena, vloog me naar mijn nek, zette haar kaken erin, en liet niet meer los, terwijl ik in mijn bloed verdronk, stikte. Als een pijl klikte ik op eject, en begon zwaar te zuchten. 'Deze spelletjes zijn gek,' dacht ik. 'Levensgevaarlijk.' Maar vreemd genoeg had het nog steeds mijn interesse. Ik had het idee dat de spelletjes mij in hun macht hadden. 's Nachts droomde ik erover, dat ik door de orca-sluiers van de godin heenging, maar verderop waren de sluiers veel bloederiger, waar het vee hing. En toen weer vele sluiers van orca's. Ik zat op een hoog oorlogs-paard, dat woest uitgedost was met veren. Weer werd ik door bliksem getroffen, en alles was in vuur. Ze was een gril, een altaar. En wij moesten geofferd worden aan de godin van scheiding.

De gril maakte een joelend geluid, bijna gillend. Ik gleed naar binnen, en kwam in de hel. Ik moest me erbij neerleggen dat ik eeuwig brandde. De gril sprak namelijk dat dit spelletje nooit stopte. Ik begon weg te smelten in angst en depressie. Ik zag dat het huwelijk alleen maar een slager is die zich voorbereid op de slacht. Het huwelijk was de jacht, de scheiding de slacht. Wat een spelletjes had ik in huis gehaald. Maar goed, het waren maar spelletjes. Maar toch ... De spelletjes leken me te bezitten. Ik had geen rust meer.

Ze zat op een hoog oorlogspaard, en ik leek weg te glijden. Het huwelijk was een oorlog. De scheiding was de eind-uitslag van de oorlog.

Dit is hoe de godin een man tot haar kind maakt :

In vijf stappen doet zij dit, om haarzelf uit te drukken in de man.

Dit zijn de vijf Antlia-hyena juwelen.

1. Varken - De godin mergelt en beent de man uit.
2. Rund - De godin is sterker dan de man.
3. Kip - De man is de slaaf en gevangene van de godin.
4. Bok - De godin scalpeert de man.
5. Lam - De godin is de moeder van de man.

Hij kon zijn ogen niet geloven. Dit stond in de gebruiks-aanwijzing van de spelletjes. Hij wist even niet hoe hij het had, en begon ademhalings-problemen te krijgen. Deze discs moesten zo snel mogelijk in de vuilnisbak. Maar een onzichtbare hand leek hem te grijpen. Met schuim op zijn mond en gorgelend rent hij naar buiten. Zo snel mogelijk vlucht hij het bos in, waar hij recht in een licht loopt. Tot zijn grote verbazing staat er een ruimteschip voor hem. Een vrouw met een vikings-helm loopt naar hem toe. Maar dan verdwijnt alles, alhoewel het licht nog steeds daar is. 'Wat willen jullie van me,' schreeuwt hij. Hij voelt zich zwak worden in zijn benen, en begint te trillen. 'Je bent toch een man ?' zegt ineens een stem.

'Ja,' zegt hij, 'maar ik wens zo niet behandeld te worden.'

Dan wordt hij bevend wakker. Een oorlogs-boek ligt naast hem op het nachtkastje. Hij is blij dat hij het maar gedroomd heeft, maar hij durft niet meer te slapen. Hij neemt een glas water en gaat televisie kijken. Er is een oorlogsfilm op de televisie, en op een andere zender is er saai gepraat. Zijn vriendin komt even later naar hem toe. Ze hangt over hem heen. Hij ruikt de geur van haar borsten en raakt bedwelmd.

'Zeg, dat oorlogsboek wat je mij hebt gegeven, waar gaat dat over ?' vraagt hij. 'Ik heb het nog niet gelezen, maar zou het graag van jou willen horen.'

'Oh,' zegt ze. 'Het gaat over de oorlog tussen mannen en vrouwen.'

'Is het een psychologisch boek?' vraagt hij.

'Nee,' zegt ze, 'het is een verhaal.'

'Wie winnen de oorlog?' vraagt hij.

'De vrouwen,' zegt ze.

'Waarom zou ik het boek dan nog lezen?' vraagt hij. 'Dat klinkt namelijk nogal sexistisch, racistisch zelfs.'

'Het is een feministisch verhaal, inderdaad,' zegt zijn vriendin. 'Mannen moeten namelijk een stapje terug doen, weer terugkomen aan de moederborst.'

'Oh, zie aan,' zegt hij, 'dus het is niet zomaar een verhaal. Het is iets waar je heilig in gelooft?'

'Ja,' zegt ze. 'Het is gewoon een verhaal natuurlijk, maar wel met een diepe moraal.'

Verslagen loopt hij terug naar bed. Even later hangt zijn vriendin opgewonden boven hem met ontblote borsten. 'Zou je niet drinken van de moeder,' fluistert ze.

'Je bent mijn moeder niet,' snauwt hij. Dan wacht ze verder totdat hij slaapt, en bindt hem vast. Weer hangt ze boven hem en drukt haar borsten in zijn gezicht. Hij schrikt wakker, en merkt dat hij zich niet kan bewegen.

'Wat zullen we nou krijgen?' vraagt hij. Even later ligt ze helemaal op hem. Hij probeert los te komen, maar ze is vastbesloten. Na een tijdje geeft hij op. 'Jij je zin,' zegt hij, en probeert weer te slapen.

De volgende dag wil hij op staan, maar hij merkt dat hij nog steeds vastgebonden is.

'Okay, nu is het mooi geweest,' zegt hij. 'Maak me los. Het was een leuk spelletje, maar het spelletje is nu afgelopen.'

Maar ze kleedt zich aan, en gaat de deur uit. Aan het einde van de dag is ze terug, terwijl hij honger heeft en vooral erge dorst. Ze geeft hem melk, maar verder niks. Na zeven weken is hij behoorlijk uitgemergeld. Hij heeft het opgegeven. Als ze zulke spelletjes met hem wil spelen, dan doet ze maar. Ze voedt hem bijna niet, maar geeft hem wel voldoende melk te drinken. Hij voelt zich heel slap, en ze is inmiddels sterker dan hem. Ze test het wel eens door hem lost te maken, en dan stoeit ze met hem. Hij kan niets tegen haar beginnen. Hij begint haar vragen te stellen, maar ze beantwoordt hen niet. Ze houdt er ook van om op hem paardje te rijden. Ze begint hem steeds meer te vernederen. Ze noemt hem 'varken', of 'rond'.

Op de één of andere manier maakte hij een verkeerde beweging, en de eject knop werd ingedrukt, en de disc kwam tevoorschijn, waardoor het spel stopte. Vliegensvlug deed hij de koptelefoon en het vizier af. Hij grijpt het boekje wat bij de disc hoorde en begint te lezen. Hij raakt ervan in de war en gooit het weg. De telefoon gaat, maar hij durft niet op te nemen. Nog steeds vermoedt hij dat hij in het spel is. Langzaam loopt hij weer terug naar het weggegooid boekje, en leest over de voorschriften voor het vee. Hij grijpt naar zijn hoofd en gaat op bed liggen. Hij durft niet in slaap te vallen, maar zijn omgeving vertrouwt hij ook niet.

'Ik ben erin getrapt,' denkt hij bij zichzelf. Even later wordt er aan de deur gebeld. Hij besluit open te doen, en er staat een vrouw voor hem met een elegant hoed op. 'Mag ik even binnen

komen ?' vraagt ze. 'Ik wil namelijk iets met u bespreken.' Hij laat haar binnen en ze gaan op de bank zitten. 'Bedankt voor het kopen van ons product,' zegt ze. 'Onze excuses voor elk ongemak wat u heeft ervaren.' Dan steekt hij ineens van wal over alles wat hij heeft meegemaakt, en vraagt of de producten terug kunnen zodat hij zijn geld kan terugkrijgen.

'Helaas, mijnheer,' zegt de vrouw. 'Daar kunnen we niet aan beginnen.' Dan trekt ze haar pistool en gebiedt hem om op het bed te gaan liggen. Ze gebiedt hem op zijn handen te gaan liggen. Ze trekt haar kleren uit, en glijdt met het pistool over zijn tepel, en beweegt dan het pistool langzaam naar onderen. 'Eén foute beweging,' zegt ze, 'en we schieten één van de balletjes eruit.' Hij houdt zijn adem in.

Ze laat hem een vreemd spul opdrinken met een slaapmiddel, en hij zinkt weg in slaap. Snel bindt ze hem vast. Hij probeert uit alle macht wakker te worden. Hij voelt zich alsof hij in een coma is.

'Oorlogs-vrienden,' zegt ze.

'Ze komen als vrienden, maar zijn spionnen. Ze komen als een product, maar het is om je uit te schakelen.

Hoe kon je zo dom zijn. Dat oorlogs-spel was een oorlog tegen jou. Domme man, je bent bedrogen. Je bent verraden.'

'Jullie duivelse feministen,' prevelt hij. Ze gaat achter de computer zitten, en begint spelletjes te spelen. Even later hoort hij haar lachen. 'Goedzo,' denkt hij bij zichzelf. 'Ik hoop dat ze jou ook pakken.' Even later ligt ze op de grond. Na uren worstelen komt hij los. Hij sleept haar ver weg van zijn huis. Dan loopt hij terug. 'Ziezo,' denkt hij bij zichzelf. Even later wordt er weer gebeld, maar hij doet niet open. Hij hoort de stem van een andere vrouw die hem roept, maar hij kijkt wel beter uit. Maar dan wordt de deur ingetrapt. Een vrouw nogal onder de modder staat voor hem. Nee, dit is niet de vrouw die hij had weggesleept. Ze trekt een mes. 'Daar gaan we weer,' denkt hij. Maar dan ineens wordt het beeld wazig. Hij trekt zijn koptelefoon af, en zijn vizier. Hij drukt op eject, en de disc komt eruit. Hij sluit zijn computer af, maar vertrouwt het nog steeds niet. Dit kan allemaal ingebouwd in het spel.

Hij gaat in zijn bed liggen, en vanaf dan begint zijn leven eigenlijk heel saai te worden, zonder spanning. Het wordt zo erg dat hij uiteindelijk terugverlangt de oorlogs-spelletjes weer te spelen. Ditmaal doet hij het spel wat de vrouw had gespeeld.

Het gezicht van een vrouw verschijnt, en zegt : 'Welkom in Antlia-Hyena Oorlogen. Klik op X om het spel te starten.'

Hij klikt op X en bevindt zich direct op een veld met Antlia-hyena's. Hij moet rennen voor zijn leven. Dan ineens verschijnt er een scherm waar hij kan kiezen wat hij wil zijn : een rund, een varken, een bok, of een lam. Hij selecteert : rund. Al snel valt hij in een kuil, die snel omsingelt is door Antlia-hyena's. Hij begint al snel honger te krijgen en uit te mergelen. Dan springen de Antlia-hyena's naar binnen.

'Dit is het huwelijk,' zegt een stem. Het gezicht van de vrouw verschijnt weer, en vraagt of hij zichzelf wil loskopen. Maar het schijnt dat hij daarvoor niet genoeg geld heeft. Het gezicht verdwijnt weer. De Antlia-hyena's zijn hem aan het likken, maar hij weet dat ze hem alleen maar voorbereiden voor de maaltijd.

Dan zegt een stem : 'Wilt u de scheiding nu, of uitstellen,' terwijl het gezicht van de vrouw weer verschijnt. Hij wist precies wat scheiden zou betekenen, dus hij klikte op 'uitstellen'.

De Slavenketting

'De mensen om me heen zijn niets anders dan de tralies van haar kooien.'

Hoofdstuk 1. Weerhyena

Ik was in haar duistere hut. Ik zag haar boog hangen, versierd met veren. Het leek op een feest. Ja, haar hut leek op een feest-tent. Ik zag haar niet, maar het leek alsof ik haar rook. Ik was bang. Ik kon me bijna niet bewegen. Ik probeerde een uitgang te vinden, maar plotseling stond ze in een deuropening. Of was dat maar de schaduw van iets ? Ik ging door de deuropening en kwam in een stoffige kamer waar een olielamp stond, witte kap. Het was alsof ik de warmte van haar lichaam kon voelen.

Het was alsof ze me riep. Maar mijn oren hoorden niets. Er lag een schelp, een grote schelp, en ik bracht het tot mijn oren om de zee te horen ruizen. Maar ik hoorde niets. Het was alsof ik haar hoorde fluisteren. Ik kwam dichterbij, en het was alsof de warmte van haar lichaam zich opbouwde. Het was alsof ik haar zag. Ze was prachtig, met dunne riempjes, als de oorlogsgodin. Ze had een boog, en dolken, en allerlei gerei wat je van een slavenjager kon verwachten. Veel touw. Plotseling greep ze mij met haar lasso. Maar het was maar een verbeelding.

Ze kende geen liefde. Alles was haat. Waarom zocht ik haar eigenlijk ? Ik wilde eruit, ontsnappen. Zij hield mij hier vast sinds mijn geboorte. Zij had mij gebroken. Alleen maar haat. Ik voelde mij koud. Het was niet echt. Het was altijd alsof ik in de handen was van een spook. De wind gierde. Ik wilde het geheim van de wind kennen. Had zij de wind gemaakt, of was zij de wind zelf ? Ik verlangde naar haar. Maar ze was weg. Ik was hier alleen in haar hut.

Was ze overleden ? Of was ze op jacht, en zou ze later terugkomen. Ze deed mij herinneren aan een boek. Ik fantaseerde over haar, maar het leek te worden stukgeslagen door de bittere, diep snijdende, pijnlijke eenzaamheid. Het was alsof ik bloedde. Zou ze bloeddorstig zijn ? Ik had toch het idee alsof ze daar stond, als een bloeddorstige hyena vrouw. Ik kon haar bek zien, waar bloed uitdroop, mijn bloed. Ik was bang. Ik voelde me zwak, hulpeloos. Duistere herinneringen van een ver verleden overvielen mij. Deze vrouw had mij uitgemergeld, uitgebeend, alles van me afgenomen. Waarom wilde ik haar ? Ik had het idee dat zij de godin was, de moeder van de wildernis, van de jachtvelden. Ze was een slavenmeesteres, een slavenjaagster. Ik wilde aan haar voeten neerknielen, om haar te smeken om mij te helpen, om mij uit deze doodse strijd te helpen, maar misschien was zij wel genadeloos, en zou ze me

uitlachen.

Dat zou ik niet kunnen verdragen. Maar zij moest ergens de sleutel hebben. Of zou ik de strijd met haar moeten aangaan ? Ze zou me uitlachen. Ze was veel steviger dan ik. Ik was zwak vergeleken met haar, en dun. Ze zou mij misschien kunnen breken. Ik was haar kind.

Maar dat doe je je kind toch niet aan ? Zij wel. Mijn leven was een hel door haar. Misschien was zij de hel zelf. Haar hyena ogen leken mij aan te staren. Het was alsof ik naar een oud schilderij staarde. Het hing daar ergens in de hut. Maar toen de wind er overheen ging was het weer weg. En toen was het weer terug, als door een waas. Het leek te spiegelen. Ik voelde mij omringd door soldaten. Allemaal windstreken. Ze scheen Bilha te heten, gestuurd om angst te brengen. Sommigen zouden haar een demoon noemen, anderen een godin. Ik wist alleen dat ik moest oppassen. Ik was gevangen in haar moederschoot. Ik zat opgesloten in haar hut. Ik kon nergens heen. De muren leken weer zover weg te staan, en alle deuren. En daar viel ik neer, huilend. Ze maakte mij nooit sterker. Ik voelde me duizelig en vies. Daar stond ik weer op, en daar viel ik weer.

Het was alsof er sloten op de deuren zaten. Sloten gemaakt van duistere klauwen van monsters, als van zeemonsters. Een zeemeermin had mij ooit geprobeerd te redden. Ze was gemaakt van prachtige lichten, maar deze vrouw was duister. Een boek lag op tafel, een boek met riemen. Ik las er in. Het ging over hoe Adam en Eva in het tijdperk van Bilha werden aanbeden als goden. Bilha was de moedergodin. Het tijdperk van Bilha werd ook wel het tijdperk van de hyenas genoemd. De hyenas waren overal op aarde. En zij veranderden in vrouwen op bepaalde momenten. Het waren weerhyenas.

Bilha keek naar mij. Er vloeide bloed uit mijn ogen. Ze leek zo ver weg, maar ook dichtbij. Het was alsof ze op een troon zat, maar ook op een bank. Even leek het als door de bliksem dat ze een hoge gouden kroon had, met gedetailleerde inscripties, als een mozaiek. En ze had een gouden soortgelijk gewaad aan. Ze opende een deur door het klappen met haar handen. De deur was draaiende voor mijn ogen, terwijl de opening als mozaiek was, ook draaiende, en de combinaties veranderden voortdurend. Ik kreeg steken in mijn hand, en licht viel op mij. Toen werd het duister.

Ze was de bewaker van een gele vrucht. De vrucht was bitter en zoet, ook bijtend. Mensen kregen last van hun mond. De vrucht leek op het achterste van een vrouw. Mensen moesten door deze vrucht naar de tandarts, en hun tanden vielen er van uit. Ik stond aan een bushalte. Sommige mensen waren aan het vrijen in een bushokje, en plotseling begonnen ze te schreeuwen. Toen vielen al hun tanden uit, en hun monden begonnen te bloeden.

'Het is de vrucht,' dacht ik. 'De vrucht van Bilha.'

Ik probeerde weg te rennen, maar een wind greep mij. 'Het is een zure vrucht,' zeiden sommige mensen. 'Hoe kunnen we eraan ontsnappen ? Het zijn terroristen, stalkers.'

Ik greep mij vast aan het boshokje. Ik voelde me duizelig worden. Ik werd wakker in bed. Twee grote lippen zweefden boven mij, als weerspiegelingen, wazig, als de wind. Ik werd door de vrucht naar binnen gezogen, en ik gilte.

'Nee !' riep ik. Maar ik kon me er niet tegen verzetten. Ik voelde me als een melaatse, zonder voeten, zonder mond. Ik voelde me als een vis, als een meerman. Maar ik was een zeehond,

nee, een weerhyena, zoals haar. Ik bracht haar bij me, in een groot huis, en ze ging op de bank zitten. Zij bewaakte de voedselvoorraad. Ze lag op de bank, en ik mergelde uit, zelfs meer dan ooit tevoren. Ze voedde mij niet. Ik mocht niet in de keuken komen. Dan zou ze me neerjagen. Ik voelde mij als de derde wereld.

Ik was haar slaaf, een slaaf van het grote geld. Ik was niets dan vee in haar handen. Die gele vrucht, het was niets dan geld. Ik was kwaad op haar. Hoe kon zij dit doen ? We waren gevangen in geld. We werden gekgemaakt door geld, maar kregen het nooit. Er moest toch iets anders zijn ? Iets beters ? Het was een nachtmerrie.

Geld was een monster dat ons programmeerde. Het betuttelde ons, en maakte ons arm en bang, zodat we het altijd zouden najagen als de wind. Ik was zo kwaad. Ik sloeg een ruit in, maar de rekening kwam snel.

Hoofdstuk 2. De Zoete Vrucht

Er was ook een andere vrucht in haar tuin. Het was de vrucht van slavernij. Voor mij was dat een lust voor het oog. De vrucht leek op een vrouwen-voet. Als het ons uit de vrucht van geld zou kunnen halen : graag. Maar wat voor een slavernij stond ons dan te wachten ? Ik bedacht dat het leven gewoon altijd pure slavernij was, maar dat je dan de beste slavernij moest uitkiezen. Ik wilde het wel proberen met deze vrucht. Zou deze vrucht mij rijk maken of arm ? Dat maakte mij niets meer uit. Ik wilde loskomen van de macht van geld, haar macht.

Ik bekeek de vrucht op een afstand. Ik hoorde gepiep. Er stond een vrouw voor me die haarzelf langzaam begon uit te kleden. Dit was de macht van het grote geld. Ik schoot haar neer met een pistool. Deze zaak was afgehandeld. Nu die andere vrucht nog. Ik keek ernaar, en de vrucht begon te groeien, en mijn ogen stonden wijder open. Ik voelde de smaak al langs mijn gehemelte vloeien, en in mijn keel. Zachte sappen. Ik was een slaaf, maar nu van iets anders. Alles beter dan van geld. Ik viel dronken op de grond. Het leek alsof ik verscheurd werd door een grote krokodil. Mijn hoofd kwam boven in een rivier, waar ook een andere reusachtig grote krokodil was. De zoete vrucht begon mij in te nemen, maar het werd bitter in mijn buik. Ik voelde riemen aan me, en een slavenketting rondom mijn nek. Ik werd meegetrokken in een woestijn. Het was een man met een lange baard.

Even later kon ik niet meer, en wilde zitten. Maar de man met de baard trok mij mee. We gingen een kasteel binnen. Wat had ik gekozen ? 'Even hier wachten,' zei de man. Even later kwam er een vrouw naar me toe. Ze leek me te keuren. Ze bleef maar staren en kijken, van top tot teen. 'We kunnen hem wel gebruiken,' zei ze. Toen kwamen er meerdere vrouwen, die mij dieper in het kasteel sleurden. De man had een soort riddergewaad aan. 'Waar ben ik ?' vroeg ik.

Ze duwden mij in een oven. Ik bevond mij in de vrucht, in een diepere afdeling van de baarmoeder van Bilha. Ik had niks meer met winkels en geld te maken. Ik had een vreemde smaak in mijn mond. Ik was door de sluiers van geld gegaan, en was er van los gekomen. Ik kon mezelf weer voelen. Ik kreeg een huis, en leidde een normaal leven. Vaak had ik nachtmerries.

Ik begon Bilha te missen. Ze moest iets betekenen voor mij in het leven. Dus ik besloot terug te gaan naar haar hut. Daar hing de boog weer. Het was hier een feest-tent zoals altijd. Ik voelde mij een slaaf van haar. Maar gelukkig niet meer van geld.

Ze danste hier op het bloed van de gevallenen, op de huiden van dieren. Zij had geld overwonnen. Haar gejoel maakte mij doof. Ik probeerde nog weg te rennen, maar zij greep mij. Ik kreeg geen vruchten meer van haar. Zij bewaakte het voedsel. Ik kon niet bij de keuken komen. Altijd zat ze daar op die bank. Ze hongerde mij uit meer dan ooit tevoren. Waarom was ik teruggegaan ? Hyenas likten aan haar voeten, en nog steeds veranderde zij soms in een hyena of een halve hyena. Zij was de weerhyena.

Zij haatte geld, maar hield van de slavernij die ze dreef. Zij was de slavenjaagster. Ik werd een bedelaar voor voedsel, maar zij was genadeloos. Ze liet mij soms van haar melk drinken, maar dat was om mij te vergiftigen, te verzwakken en te verlammen. Ik was een teer, hulpeloos kind in haar schoot.

Ik was een bedelaar, en zij was de joelster. Ze maakte mij stokdoof. Ik had nooit rust. Zij was een stoorzender, een stoorgeest. Zij was een stalker. Zij liet mij niet slapen. Op een dag gaf ze mij de derde vrucht : de vrucht van gevangenschap. Het brandde in mijn mond. Ik gilte het uit. Ik viel als dood op de grond. Daarna voelde ik een vreemde kracht in mij opkomen, en ik werd in een arena gezet. Hier kreeg ik de vierde vrucht : de vrucht van de arena. Het leek alsof het vloeide in mijn hoofd. Het had een sterke geur. Het was een zeer bittere vrucht, en zuur. Ik werd ingezet in de oorlog.

Daarna kreeg ik de vijfde vrucht : de vrucht van de jacht. Het leek wel alsof mijn tong uit mijn mond groeide. Mijn tong viel af en veranderde in wapens. Toen groeide mijn tong weer. De macht van het geld was nu definitief gebroken, en de jacht kon beginnen. Geld zou nu gearresteerd worden. Het grote geld zou gefokt worden voor de dag van de grote slacht. Bilha reed op een hoog paard, zo hoog dat ik haar bijna niet kon zien. Of was ik gewoon heel klein ? Ik was een kind.

Ik werd een paardenstalmeester. Ik had overal koorden gehangen. Ook ik wachtte op de dag van de grote slacht. Ik had al voorgenot hierover. Ik wilde het geld zien bloeden. Ik wilde het geld zien krijsen, zoals het ons heeft laten krijsen. Ik wilde het geld zien smeken zoals het ons heeft laten smeken. Ik wilde het geld zien hangen. Ik was vol van leedvermaak.

Ik zou het geld martelen en bang maken, zoals het ons heeft bang gemaakt. Het geld moest een langzame, pijnlijke dood sterven. Ik wilde het geld voor eeuwig zien branden in de hel, met eeuwiggroeiende pijn. Pijn, pijn, pijn, dat is wat ik het geld toewenste. En ik wilde in die arena toekijken. Met een verrekijker.

Ik was wreed naar geld, want geld was wreed naar mij. Dat was de enige manier voor mij om te kunnen overwinnen, en om te kunnen genezen van de nachtmerrie van geld. Ik joeg op geld, genadeloos. Ik maakte geld tot mijn slaaf. Geld was mijn krijgsgevangene. En het lot van geld in mijn handen zou vreselijk zijn.

Ik bracht het geld tot de kooien, om het vet te mesten. Bilha keek toe.

Hoofdstuk 3. De Witte Vacht

Bilha trof mij met haar bliksem. Ik schudde en viel neer. Ik was haar slaaf met haar slavenketting om mijn nek. Nog steeds. De godin was te sterk. Geen man kon staan in haar nabijheid, tenzij zij hem kracht gaf. Maar ik had geen kracht. Ik was haar kind. Ik zag haar

schilderij, waar ze opstond als een halve hyena, bloed vloeiende uit haar bek, mijn bloed.

'Verzadigd nu, krenge ?' vroeg ik. Maar ik sprak slechts tot een schilderij.

Ik wist dat zij nooit verzadigd zou zijn. Met hoge hakken was ze in de stad, in de regen, schaars gekleed. Om zoek naar prooi. Een auto-deur sloeg los. Ze stapte in de auto, en verscheurde de bestuurder. Toen ging ze zelf achter het stuur zitten, en reed zoveel mogelijk slachtoffers omver als ze kon. De politie kwam achter haar aan. Maar de politie was slechts een vrucht in haar hand. Een vrucht waar zoveel vliegende insecten om streden. Ze bracht mij de vrucht, maar ik wilde er niet van eten. Ze dwong mij om ervan te eten, en de strijd werd voortgezet in mijn mond. Insecten staken mij. Het was de zesde vrucht.

De zevende vrucht was de vrucht van slacht. Eindelijk. Ik kon nu vliegen. Ik had vleugels, maar die vielen even later van me af, terwijl ik nog steeds kon vliegen. De zevende vrucht had mij snel in de macht. Het was als een ei om me heen, en ik moest de dop breken. Een zoutachtige vloeistof scheidde zich af, en begon zich in mijn lichaam te verspreiden. Overal om me heen vielen reuzen neer. Ik bladerde door een boek en kon de bladzijden niet meer vinden. Alles begon voor mijn ogen te tollen. Iemand was mij aan het uitbroeden. Toen brak het licht door. Ik was als een licht in de duisternis. De duisternis wilde mij verslinden, maar kon het niet. Mijn licht was als een vloeistof wat overal doordrong.

De achtste vrucht was een vrucht van papier. Er kon niet meer gegeten worden, alleen maar gelezen. Ik begon uit te hongeren, maar een vreemde kracht begon mij te voeden. Er was geen weg terug meer tot de andere vruchten. De achtste vrucht had ons allemaal ingenomen. Het was een bewaakster en een waakster.

Ik werd wakker in de hut van Bilha. Wat was zojuist over me gekomen ? Was ik gek geworden ? Ik had niets anders dan wanen en hallucinaties gehad, alsof ik van een vergiftigde appel had gegeten, alsof ik zwaar aan de drugs was. Deze vrouw was gevaarlijk, bloedgevaarlijk. Ik wilde ontsnappen, maar ik kon het niet. Een duistere gestalte hield mij vast.

'Niemand ontsnapt ooit uit dit huis,' werd er gezegd. Het was alsof de wind sprak. Het spookte hier. Ik was onder een vloek. 'Er is geen weg meer terug,' zei de wind. 'Je zal altijd hier wakker worden.'

Ik keek naar de wand. Het zag er niet meer zo feestelijk uit, maar bloederig. Er hingen overal wapens en jachtgerei. In de kooien rondom mij was vee. Ik realiseerde mij dat ik ook in een kooi was. Toen ik naar mijn lichaam keek schrok ik. Ik was een varken.

Haar lichaam was fors. Je kon niet om haar heupen heen. Zij was de godin van het leven.

Ik ontwaakte in haar hut. Ze trok me in een bloederige tent waar veel sluiers waren, en een bed met een witte vacht. Ze ging in de deuropening staan. Het beest van geld werd doorstoken door de oude man met de baard. Het was de dag van de slacht.

De mensen om me heen zijn niets anders dan de tralies van haar kooien. De negende vrucht was de vrucht van het huwelijk, en de tiende vrucht was de vrucht van de scheiding.

De vruchten lagen op een schaalje, tien vruchten, die toen allemaal in chocolaatjes

veranderden. Ik wilde er niet meer van eten, maar ze forceerde me. Het was haast dwang-verpleging. Ik hield mijn kaken stijf op elkaar, maar ze sloeg mij op de kaak, en ramde het naar binnen. Ik viel op de grond. Toen smeerde ze me in met chocola. Ze schoof mij in de oven, als brood wat gebakken diende te worden.

Hij woonde ergens langs de kade, in een hoog huis. Hij zwierf vaak langs de kusten. Hij verdrong mensen en dieren, en liet schepen zinken. Hij had lang haar, en mensen hadden het vaak over hem. Soms zwierf hij door de stad. Mensen ontweken hem dan. Ze waren allemaal bang voor hem.

De Roze Stad

Ik worstelde me uit de blauwe boom, de boom van gekheid, die ons allemaal vasthield. Ik worstelde me uit de blauwe struik. Het was een heel gevecht. Die struik had mij helemaal uitgezogen. Ik strompelde door het blauwe bloemenveld, waar bloemen mij hadden gegrepen. Zij hadden mij meegenomen naar hun hol. Nu rende ik, vrij, om veiligheid te vinden. Ik rende de open wildernis binnen, waar een vrouw mij meenam. Zij bond mij, maar het blauwe kon mij niet meer slaan. Nooit heb ik van het blauwe gehouden.

Ze gaf mij een nieuwe naam en een nieuw leven. Ik liep achter haar aan. Ik was als haar hondje, met een gordel om mijn nek. Ik werd wakker in de golven, en het blauwe schuim zat achter mij aan. Ik moest rennen voor mijn leven. Blauwe honden hadden mij snel gevonden, en beten me, en ik riep, maar niemand hoorde. Iedereen was hier doof. Ze lieten mij gewoon verdrinken in deze hoge golven, maar op de bodem vond ik sterke drank. Ik was een wonderkind.

Ik kwam aan in een veld van rode bloemen. Ik probeerde de blauwe bloemen uit mijn herinneringen te bannen, maar dat ging moeilijk. Ze kleefden aan me. Ik worstelde dagelijks in hun arena's. Ik liep met mijn ziel onder mijn arm, en trollen plaagden mij. Zij hingen mij aan een boom, de boom van zorgen. Zij lachten, en vierden feest. Later namen zij mij naar hun hol. Maar ik was tussen de rode bloemen.

Rode bloemen, zij kunnen mij sussen.

Maar al mijn wonden waren open, en al mijn zonden stonden op mij geschreven. En zij beet in mijn hoofd, de bijtende roos, de rode, als een rode bloem, een bloem met twee kanten. Ik kon het niet uitziften, dus ik ging zitten. Zij stond voor me als een melaatse, vloekende, tierende, met tatoeages. Zij was gelakt van top tot teen, als een brullende dikke vrouw. Zij was als een melaatse, als de lepra koningin, de lepra messias, maar zij was achter glas. Zij was in het zand van een warme dag, waaar zij smolt, gillende. Ik heb nog één keer omgekeken, en toen rende ik weg.

Ik was over de heg, tussen de bruine bloemen. Ze waren mooi, met groene bloesem. Ook kauwde ik. Ik was aan het herkauwen, maar toen besloot ik dat niet meer te doen. We waren slaven van het kauwen. Er moest een andere manier zijn, een andere manier.

Nog steeds rende ik voor mijn leven, voor de blauwe bloemen. Ik voelde haar hand, en trok de mijne terug. Ik voelde mijn mond, en de hare. Ik trok de mijne terug. Ik trok mijn tong diep naar binnen. Toen begon ze te gillen.

Achter een roze deur was ze, het blauwe bloed. Achter een groene deken, toen keek ik naar haar. Ik kon er een schilderij van maken. Blauwe bloemen waren om me heen. Ik rende de wildernis in. In de verte hoorde ik het wilde water bruisen. Ik hoorde de zee van een nieuw geluk. Ik werd de varkensjager, op een hoog paard, en velen volgden mij. Ze hadden allemaal nergens om naartoe te gaan.

De jacht begon. Ze sloegen de trommel, een heel leger achter mij aan. Ik was de varkensjager. De jacht was begonnen. De trommels waren stil, lange stilte, dan een slag, en het paard waarop ik zat zaaide vrees. Ik werd stil, en ging naar een kamer in de wildernis om een boek te schrijven. Mijn pen droop. De blauwe boom had gehoopt dat hij mij kon vasthouden.

Ik rende door de blauwe boom, op zoek naar de uitgang. Ik haatte het blauw. Ik zag de bruisende zeeën in de verte, en rende er naartoe, door de wildernis, door de bessen. Zoveel exotische vruchten.

De palmtakken waren lang.

Ik zat tussen het goud.

Ik had haar gevonden, de gouden ballerina. Ik drukte op het knopje, en ze draaide. Toen blies de wind. De wolk van zorgen vertrok. Ik liep binnen in een duistere stad, haar stad, waar haar schaduw op rustte. Ik bracht haar naar huis. Ze zat daar, ze was al snel weer aan het dansen, vrij. Ik keek uit het raam, en zag het verkeer, de stoplichten, en toen stopte alles. Ik stapte uit het schilderij. Ik had een gevecht met de wachter van het schilderij. Het schilderij was mooi, en de wachter ook. Ook het gevecht was mooi. Ik nam foto's. Het waren foto's van een mooie dag. Het waren foto's van een mooie dag aan het strand.

Ik ving haar tranen op in een vaas, en al haar bloed. Ik maakte haar nieuw. Ze was een nieuw mens nu. Ze zat op het paard, als een indiaan, en alle sterren begonnen te vallen. Het was een nieuw schilderij. De woestijn bloeide.

De blauwe boom stond daar.

Blauwe bloemenvelden, zover het oog reikte. Veranderende in zeeën, en dan weer bloemenvelden. Zeeën, bloemenvelden, zeeën. En zij brachten voort de honing, de honing van een nieuwe wereld, een wilde wereld. En ik viel, en zakte door de bodems. En toen was alles in de vlammen.

Ik bleef maar vallen, en het vuur leek dieper te gaan. Het opende de deuren, de deuren van een nieuwe morgen. Het was aan het blaffen.

De blauwe boom, ik zoog aan de honing, en werd wederomgeboren, als een nieuw kind. Ik zoog. De wilde honing had me in de grip, een zee van honing.

Ik klom uit het schip, en toen weer binnenin. Ik greep de blauwe druiven. Alles begon te druipen. Een blauwe vrucht op een schoteltje. Blauwe bloemen hadden ons omringd. Ik zoog.

De blauwe boom groeide hoog. Er groeide een stad op de top. Ik keek naar beneden en had een groot overzicht. Ik keek naar beneden en wilde vliegen. Maar ik bleef in de stad. Ik had andere dingen te doen. Ik ging in de dieptes van de stad, tot de wildernis. Waar blauwe bloemen groeien.

Waar blauwe bloemen groeien, in velden zover het oog reikt, veranderende in zeeën, en dan weer in bloemenvelden. Ik kon weer ademen.

De blauwe ladder, de blauwe boom, blauwe bloemvelden, veranderende in zeeën, en dan weer in bloemenvelden. Ladder naar de wildernis. De ladder leidt tot de konijnen, en dan behoudenis, tot de roze stad. De blauwe bloemen zullen je niet meer kunnen vinden, maar ze zullen er nog steeds zijn. Langs de kanten van de roze stad zullen ze groeien, aan de waterkanten. Ze zullen je niet meer kunnen horen of zien, ze zullen wegvagen tot in alle eeuwigheden, maar nog steeds zullen ze daar groeien, aan de waterkanten, aan de kanten van de roze stad.

Oorlogsgodin

Het was nogal een zwemtocht van het schip naar Suriname. Ik was al zo lang een piraat, en nu wilde ik wel iets anders. Ik wilde vrij zijn. Helemaal uitgeput kwam ik aan op het strand. Ik nam mijn intrede in een hutje voor landlopers. Ik was een zwerver. Mijn piratenkleding was gescheurd. Ik bloedde een beetje vanwege schaafwonden. Het was een lange tocht.

De natuur hier verwelkomde mij met open armen alsof ik een prins was. Het was mijn droom om hier voor altijd te wonen. Ik moest maar leven van de jacht, zodat ik geen rover meer hoefde te zijn. Tot mijn verbazing volgde het schip mij na, en ook mijn piratenmakers besloten hier te gaan wonen, te stoppen met roven, om zo voor de jacht te leven. Dat was toch een stuk netter.

We hadden het hier goed naar ons zin. Elke dag zee, en een jungle vol met voedsel, goed voedsel. Op een dag kwam er een vrouw bij ons wonen. Ze maakte nieuwe kleren voor ons, en zorgde dat het voedsel werd klaargemaakt. Zoiets is natuurlijk onmisbaar. Het was een geschenk van de natuur van Suriname aan ons. De vrouw heette zelfs Suriname.

Wij waren altijd erg beleefd naar de natuur van Suriname. Wij respecteerden haar en eerden haar. En de vrouw aan ons gegeven behandelden we als een prinses. Ze was een geschenk uit de hemel. We konden goed met elkaar opschieten, ik en m'n makkers, en de vrouw paste er precies tussen. Er waren eigenlijk nooit relletjes. Iedereen kende z'n plaats.

De vrouw wist veel van de natuur af, en kon ons veel leren. Op een dag maakten we een tochtje met het schip en namen de vrouw mee. Ze vermaakte zich uitstekend en verkleedde zich als een piratenkapitein. Ja, onze kapitein mocht ze wel wezen, sinds we onze eigen kapitein van boord hadden gegoid. Er viel niet te leven met die man. Zij was het tegenovergestelde.

Het piratenleven beviel haar goed, en dankzij haar konden we het wat netter houden, wat beschaafder. We besloten de ene helft van het jaar te varen, en de andere helft te leven aan de kust van Suriname. De zegen van Suriname kwam over ons. Ons schip zegevierde ten allen tijde, en dat allemaal dankzij onze nieuwe kapitein.

Het uniform stond haar goed. Dat ze op een dag in een anaconda veranderde verbaasde ons. Maar ja, ze was nu eenmaal een anaconda. Een geschenk van Suriname. We besloten weer met haar terug te varen, en lieten haar los in de jungle. Later kwamen we erachter dat ze om de zoveel jaren in een anaconda veranderde. We vonden het niet erg. Het was haar leven. Trouwens, we waren gek op anaconda's. We hadden allemaal een obsessie als het aankwam op slangen. Ze kon jagen als de beste, en zo leden we eigenlijk nooit honger. Ze kon in nog wel veel meer dieren veranderen, zomaar plotseling. Ze was een heks, maar dan anders. Ze was gewoon een oorlogsgodin. Die kunnen dat soort trucjes.

We hielden alleen maar meer van haar. Ze was een bijzonder mens.

Ze had de jurkjes van de kinderen gestreken. Mij liet ze niet binnen, terwijl het buiten koud was. Ze gooide mij wat oud brood toe, maar toen ik het proefte was het als gedoopt in azijn. Ik zakte weg, diep in de sneeuw. Zij lachte. Ik had hallucinaties van de tijd van vroeger, zoals het eens was. Toen ik daar van wakker werd vocht ik tegen de kou.

Eén van de kinderen ging later op zoek naar mij. Na een lange reis vond ze mij. Ik zat achter een drumstel en drumde.

Ik keek niet op of om. Ze probeerde met mij te praten, maar ik drumde door.

Toen ze hilde vloog er ineens een zwaluw langs het drumstel. Ik stopte, en omhelsde haar. Ze had een wit jurkje aan, en een wit strikje in haar haar. 'Geef dit aan mamma,' zei ik, en drukte haar iets in haar hand. Een sneeuwstorm nam mij mee, maar zij rende achter mij aan. We kwamen in een boshuisje waar de zwaluw zat. Ook een oud vrouwtje zat daar. Ze at van oud brood. 'Woont u hier?' vroeg het kind aan me.

Ik knikte. Wie is die oude vrouw? vroeg ze.

Ik zorg voor haar, zei ik.

En die zwaluw dan? vroeg ze.

Oh, zei ik, dat is een vriend.

Waarvoor dan? vroeg ze.

Ga ik je niet vertellen, zei ik.

Toen kwam de sneeuwstorm weer binnen, en nam mij mee, terwijl zij achter mij aanrende. Na een tijdje werd ze moe, en de sneeuwstorm nam haar ook op.

De sneeuwkoningin was blij hen te zien. Zij nam hen op naar haar troon. 'Geef dit aan je mamma,' zei de sneeuwkoningin tegen het kind, terwijl ze iets in haar hand drukte.

Wat is het? vroeg het kind.

Plaatjes, zei de sneeuwkoningin.

Ja, ik heb haar ook al wat plaatjes gegeven, zei ik.

Goedzo, zei de sneeuwkoningin.

Wat voor plaatjes zijn het als ik vragen mag? vroeg het kind.

Ga ik je niet vertellen, zei ik.

De sneeuwkoningin zei niks.

Okay, ik geef het wel aan mamma, zei het kind.

Ik ging achter een drumstel zitten, en begon te drummen.

'Je moet nu gaan,' zei de sneeuwkoningin tegen het kind.

Het kind werd wakker in haar eigen bed, en vertelde aan haar moeder wat er gebeurd was.

'Het is mijn man niet meer, dus ik heb er niets mee te maken,' sprak ze.

Maar de sneeuwkoningin dan? vroeg het kind.

Maar haar moeder sprak niet meer.

Even later werd er op het raam getikt. Het was de postbode met een brief.

Toen de moeder de brief opende bleek het voor het kind te zijn.

Een brief van haar vader.

De brief was geschreven in letters van sneeuw, en er was een plaatje bij van een drumstel. Er was ook een plaatje bij van de sneeuwkoningin, en van het oude vrouwtje en de zwaluw. Ook was er een plaatje bij van de sneeuwstorm en het boshuisje. Geef de plaatjes aan je mamma, stond erbij geschreven.

Het kind gaf de plaatjes aan haar moeder, en haar moeder begon te huilen. Waarom huilt u, mamma ? vroeg het kind. Maar de moeder hield zich stil. Het meisje begreep het niet waarom haar moeder huilde, en wilde weten waarom. Midden in de nacht rende haar moeder naar buiten, en rolde door de sneeuw, terwijl een sneeuwstorm haar opnam. Ook het kind rende naar buiten en werd door de sneeuwstorm opgenomen.

De sneeuwkoningin was blij hen te zien, terwijl ik nog steeds aan het drummen was. De sneeuwkoningin nam drie ijspegels uit het hart van de moeder, en vulde het op met sneeuw. Ze wreef even over haar hart heen, en toen over haar jurk, en toen nam de sneeuwstorm hen weer op om hen terug te brengen. De moeder en het kind rolden door de sneeuw. Even later waren ze in bed. De zwaluw tikte op het raam van de slaapkamer van de moeder. Moeder deed het raam open. Er was een brief in zijn snavel, geschreven met letters van sneeuw. Moeder las het en begon te huilen. Het kind kwam binnen, en vroeg wat er aan de hand was. Moeder zei niks.

Na een tijdje rende ze weer naar buiten in de sneeuw, en het kind volgde haar, totdat ze beiden door een sneeuwstorm werden opgenomen.

Ze kwamen in het boshuisje, waar een dwerg aan tafel zat. 'Ik ben het aan het eten, dat oude brood met azijn.'

'Ja, dat had ik niet moeten doen,' zei de moeder.

'Oh, is dat van jou dan ?' vroeg de dwerg.

'Ja,' zei de moeder, 'dat had ik eens aan mijn man gegeven.'

'Het is wel lekker hoor,' zei de dwerg. 'Het heeft me hier naartoe geleid. Moet je ook een hapje ?'

'Nee, dank je,' zei moeder.

'Je maakt me nogal lekkere toetjes, hoorde ik,' sprak de dwerg.

'Van wie hoorde je dat ?' vroeg moeder.

'Van je man,' zei de dwerg.

'Heeft hij het koud ?' vroeg moeder.

'Nee,' zei de dwerg. 'Er is iets wat hem warmhoudt.'

'Wat dan ?' vroeg moeder.

'Plaatjes,' zei de dwerg. 'Kijk maar eens naar die schilderijtjes aan de muur.'

Moeder keek naar de muur, en werd heel warm van binnen.
Het zijn een soort kijk-kachels, zei de dwerg. Je kijkt ernaar en wordt warm.

Oh ja, zei moeder. Ik begin het nu wel heel warm te krijgen. Na een tijdje liep moeder het huisje uit, op zoek naar de sneeuw, maar die was er niet.

Moeder moest helemaal naar huis lopen, maar de sneeuwstorm is ze nooit meer vergeten.

Het Rijk van Nicotine

Een van de reusachtigste leiders van het duistere rijk die ik ooit had gezien was wel het skelet Nicotine. Elke dag maakte hij een lange reis over de bergen naar de hoogste top, met in zijn armen het hoofd van een meisje. Nicotine had een paar duistere paarden, genaamd Ammalgamos, Compositos en Medicinos. Hij was een duistere rijder. In zijn rijk was er geen schoonheid, alleen lelijkheid, maar de jungles hier waren reusachtig. Ik stond aan de oever. Een jongetje in een boot wenkte mij. Het was een lange dunne boot, en het jongetje had een peddel. Het was een indiaans jongetje. 'Mijn moeder wacht op je,' riep hij. Al gauw was hij bij de oever en ik stapte in het bootje. Al snel waren we aan de andere kant van het meertje. Aan de oever stond een vrouw. Ik herkende haar niet, maar zij riep mij bij mijn naam. Ik stapte uit het bootje en liep naar de oever. Ze omhelsde me stevig. 'Ik heb een maaltijd voor je gemaakt,' zei ze. 'Wie ben je ?' vroeg ik.

'Oh, ik ben Melango,' zei de vrouw. Al snel bracht ze mij naar haar hut. Er lagen hier allerlei pakjes sigaretten en sigarendoosjes. 'Rook je ?' vroeg ik. 'Nee,' zei ze. 'Mijn zoontje neemt ze weleens mee.'

's Nachts komen de troubadouren,' zei ze. 'Zij werken voor de farao.'

‘Waar hebben ze het dan over?’ vroeg ik.

‘Oh,’ zei ze, ‘over hem. Je weet wel : Nicotine, de baas van alle farao’s. Hij is het grote opperhoofd.’ Ik kende Nicotine wel. Het was een verschrikking. Iedereen was geketend aan zijn lange kettingen, ook deze vrouw. Het hart van Nicotine was een rood hart, maar voor de rest was het hele duistere rijk zwart en wit. Als de troubadours kwamen dan was er altijd veel grijs, veel bruin en geel. Nicotine was een slager. Hij was altijd op jacht, en had een grote fokkerij. Hier liet hij de vrouwen zwaar werk verrichten. ‘Pssst, bevrijd me,’ fluisterde de vrouw. Ze wees op de ring aan mijn vinger die ik eens van de farao had gekregen. Ik bedacht me geen moment, legde de ring tegen haar ketting en brandde de keten door. Ik pakte haar hand, en zei : Kom mee. Ik weet niet hoe lang het geduurd heeft maar na tijden rennen kwamen we uit de jungles van Nicotine. Een man staarde ons aan met een lange baard. Hij liet ons de tand van een haai zien. ‘Waar zijn we?’ vroeg ik.

‘Welkom,’ zei de man. Hij was direct heel vriendelijk. Hij staarde naar mijn ring. ‘Wie bent u?’ vroeg ik.

‘Ik ben Terang,’ zei de man. ‘Gezand van de koning.’

‘Wie is de koning?’ vroeg ik. Hij liet me een klein balletje zien. Maar daar kwam Nicotine al aan. Ik greep Melango weer bij haar hand en rende met haar verder. Maar ook in de verte zag ik Nicotine aankomen, en toen van alle kanten. Snel werden we ingesloten. ‘Nicotine heerst hier,’ zeiden ze. Plotseling kwam er rood licht uit mijn ring voort en scheen op de harten van de Nicotines om ons heen. Een van de Nicotines had witte klederen met een lange witte punthoed. Hij leek wel op een pion. Achter hem stonden nog een paar van zulke Nicotines. Ik richtte de straal van de ring op zijn gezicht, en hij begon weg te smelten. Ik rende met Melango door de opening die was ontstaan. Weer zag ik die man. ‘Kan ik iets voor je doen?’ vroeg Terang.

‘Ja,’ zei ik. ‘Help ons hier uit.’

Maar Terang werd gegrepen door de Nicotines en werd verslonden. De Nicotines waren als een kudde hongerige honden. Weer richtte ik de straal van de ring op hen. In de verte was een piramide waar we naartoe renden. Binnenin zat een farao op een troon. Hij was geheel gemaakt van metaal, en er kwam rook uit hem voort. Maar al snel waren ook de Nicotines binnen en verslonden de metalen farao. Een paar Nicotines zaten op paarden. Het waren grote

paarden. We renden door een deur in een andere gang. Maar hier waren zwarte Nicotines met hun paarden. Weer beukte ik een deur in, en kwamen in een kamer terecht met een raampje waardoor we konden ontsnappen. We waren nu op de piramide. De vrouw haalde wat pakjes sigaretten en sigaren uit haar broekzakken en begon ze tussen haar handen te rammelen, terwijl ze veren begon te krijgen. Snel greep ze me en we vlogen weg. Het was mij een raadsel. Nicotine Magie, zei ze. We vlogen naar een hoog kasteel waar de Nicotine Tovenaar woonde. We hadden hier groot uitzicht. De Nicotine Tovenaar was een aardige man. Hij liet ons alle mechanismes van Nicotines zien. Het waren robotten. Ook hun grote paarden.

De Tovenaar zette ons ergens neer op de rotsen, in een ander rijk. We kwamen op een strand terecht met heet zand. Ook was er een hutje van riet en bamboe. 'Blijf je bij me?' vroeg Melango.

'Ach, ik kom je nog weleens een keertje opzoeken,' zei ik. 'Ik hoop dat je het hier naar je zin zult hebben. Er is hier strand en zee, en er groeit hier voldoende aan de bomen.'

Daar kwam de Tovenaar aan, vanaf het strand. 'Je hebt in ieder geval goed gezelschap,' zei ik. De Tovenaar gaf mij een hoed van stro en riet. En toen vertrok ik.

Einde

Het Lukuk Tablet

Ze waren in een gevecht. Zij probeerde hem in verwarring te brengen door leugens. Hij zat op de bank, en wilde de moed opgeven. Zijn hoofd kon het niet meer aan. Zij wilde hem aangeven bij de godin Serket. Zij was een wellustige vrouw. Ze verkocht haar man aan haar. Maar Serket wilde niet komen, en zond daarom Luluk, een indiaanse prinses. Luluk nam bezit van haar, en bracht haar man nog meer naar beneden, met de meest gemene truukjes. Hij had de moed allang opgegeven en wilde zelfmoord plegen. Hij staarde naar de beeldjes van zijn vrouw, haar godinnen. Hij wist niet wat hij er mee moest, maar hij begon tot hen te bidden.

Een keer kwam in zijn lot, de godinnen waren hem opeens goedgezind. Zijn vrouw kalmeerde. Van binnen voelde hij een haat naar de godinnen want zij hadden dit alles aangesticht. Zij hadden zijn vrouw gek gemaakt. Hij hield het Luluk tablet in zijn handen, en wilde het breken. Dit tablet hield zijn vrouw opgesloten.

Ze vloog hem aan. Ze was ongelooflijk sterk ineens. Ze bond hem vast, en hongerde hem uit. Het tablet werd ergens op een tafel neergelegd. Een vriendin van haar kwam. 'Kun jij dit tablet in bescherming nemen,' vroeg ze. De vriendin knikte, en vertrok weer.

Hij begon weer tot de godinnen te bidden en wist dat hij zich dit keer beter moest gedragen. Ze maakte hem los. Hij staarde naar de beeldjes van zijn vrouw. Ook hij was in dit tablet opgesloten. 'Dochter van de regen,' werd ze genoemd, 'dienares van Luluk,' ze was aan het kalmeren. In ieder geval liet ze hem nu met rust.

Haaien Bewustzijn

Hij woonde aan zee op een eiland. Een berevel was zijn schort en hij had een rieten hut. Een grote haai terroriseerde de kust. Hij kon niet eens normaal zwemmen of vissen. Parelduiken was er al helemaal niet bij. Op een dag was hij het zat. Hij zou zich niet meer door de haai laten afschrikken. Hij nam zijn speer mee, en ging het water in. Hij lustte de haai rauw nu. Maar de haai kwam niet. Na een tijdje ging hij terug om de speer op het strand te gooien, en ging alleen met zijn dolk terug het water in. Hij dook onderwater, en zag daar al snel de haai aankomen. Even was het alsof hij verlamd raakte van schrik. De haai was zo groot, en even had hij gehoopt dat hij zijn speer bij zich had, maar hij kon niet meer terug. De haai zwom op hem af en had zijn muil al open gedaan, klaar om toe te happen. Snel bewoog hij zijn dolk recht in de kaak van de haai, en toen twee keer in zijn ogen. De haai was woest en begon van zich af te bijten als een bezetene. Hij was nu onder de haai en stootte hem een paar keer met zijn dolk in zijn buik. Er was overal bloed nu. Een woede begon door zijn lichaam heen te stromen zoals hij die nog nooit eerder had gevoeld. Weer stootte hij zijn dolk in de kaak van het enorme beest en trok het toen met zich mee. Dit stukje zee was nu een bloedbad. Hier had hij zo lang op gewacht. Hij sleepte het halfdode beest naar het strand, pakte zijn speer en begon het beest net zo lang te steken totdat het dood was.

Hij nam de schedel van het beest en de tanden en botten naar zijn hut. Ook vond hij wat edelstenen in de buik van de haai. Hij noemde ze haaiestenen. De tanden van de haaien hing hij aan een draad voor zijn tent. Hij was trots op zichzelf. Hij rende het oerwoud in en ging op jacht. Hij had nu de smaak goed te pakken. Het was alsof er een deur in zijn hoofd geopend was. Hij was zo lang depressief en angstig geweest vanwege de haai.

Ook in zijn dromen werd hij vaak lastig gevallen door de haai. Nu had hij deze dromen niet meer. Wel droomde hij veel over clowns onder water, maar die deden niet veel. Zij waren vaak verstrikt in bloemen onder water. Het was alsof zij gevangen zaten. Zij probeerden woorden in zijn hoofd te spreken, maar hij kon het gelukkig niet horen.

Op een dag speelde er een clown op het strand. Hij werd plotseling erg bang, en rende het oerwoud in, maar toen ging hij er opaf. De clown trok een pistool en wilde schieten, maar hij wierp zijn speer. De clown viel neer, en hij hakte het hoofd van de clown af met zijn dolk. Hij hief het hoofd in de lucht en brulde. 'Alweer een doodskop,' dacht hij bij zichzelf. Langzaam liep hij terug naar zijn hut. Hij was kwaad. Hij werd geplaagd door zijn herinneringen, toen hij ooit met een heks leefde. Daarom is hij op een eiland gaan wonen.

Ze is in zijn hoofd iedere dag, om haar leugens in hem te blazen. Hij snapt niet waarom zij hem nog steeds lastig valt. Soms voelen die leugens zo erg aan dat hij het gevoel heeft dat zijn hoofd ontploft. Dan wil hij haar opzoeken om wraak te nemen, of om het met haar uit te praten. Maar hij weet dat er met haar niet te praten valt. Ze draait altijd om alles heen, en liegt en bedriegt. Hij zal haar nooit kunnen vertrouwen, wat ze dan ook zegt, maar op een vreemde manier voelt hij zich afhankelijk aan haar. Hij haat dit gevoel.

Dan begint hij na te denken over de haaiensoep die hij de avond van zijn haaienvangst had gemaakt. Hij probeert het verdere verleden weer te vergeten. Haaiensoep had hij niet vaak gegeten, maar de keren dat hij het at waren heel bijzonder. Hij kreeg er altijd vreemde visioenen en dromen van. Hij begon er altijd sterk van te hallucineren. Haaiensoep met trommels was een goede combinatie voor hem. Min of meer waren die hallucinaties zo muzikaal. Het inspireerde hem tot nieuwe ritmes. Maar ja, hij voelde zich altijd ook een beetje ziek van haaiensoep. Hij kwam ervan in het dodenrijk, waar hij de doden bezocht en nieuwe deuren moest openen. Hij had ook zulke vreemde dieren gegeten. Haaien waren vreemde dieren. Hij kreeg altijd de rillingen als hij aan hen dacht. Soms leek het alsof hij dood ging als hij aan hen dacht. Alsof hij achter een zwart gordijn kwam. Het waren de vorsten van de dood. Hij zou ze geen kwaad doen, maar de haai die hij had doorspietst werd te gevaarlijk, en begon zijn leven flink te beheersen. Hij moest vechten voor zijn leven.

Hij dacht na over zijn leven, en over de haaien. Hij deed dit heel bewust.

Tijger Kind

Hij beklom de muren die omgeven waren met weelderige bloemen. Hij werd haast door ze naar beneden getrokken, maar hij vocht. Hij vocht ook om zijn tranen te bedwingen. Hij zat vol van woede. De muur was bijna zanderig en erg warm. Hij klom door een raam naar binnen, en zag haar daar liggen, helemaal in het wit. Deze vrouw had hem grootgebracht, maar hij was in de wildernis gevlucht, al heel jong. Hij had eigenlijk niets meer met deze vrouw te maken. Hij ging terug door het raam, trok wat van de bloemen van de muur, en sneed zich aan de dorens. Toen sprong hij naar beneden, en rende de wildernis in. Aan een liaan vol wilde bloemen sprong hij over de bruisende rivier. Het was alsof iemand hem vasthield. Hij liet los en kwam aan de rand van de overkant van de rivier, maar deze rand was zo glad dat hij de rivier weer ingleed. Hij greep een tak en trok zichzelf omhoog. Deze rivierwand was zo steil. Toen rende hij de wildernis in. Alles was dichtbegroeid hier.

Hij had een pijl tussen zijn tanden, en trok zijn boog. Zijn lange wilde haren bungelden over zijn naakte rug. Zijn rug was vol met striemen. Ook had hij littekentjes op zijn rug. De

wildernis was genadeloos geweest naar hem, maar niets was erger dan de vrouw die hem had grootgebracht.

De wildernis trok hem aan, ook al moest het zo hardhandig. Hij probeerde zich te concentreren, maar hij was in pijn. De wildernis was vol geheimen. Het leek wel alsof het een andere taal sprak. Hij wilde die taal graag leren. Hij probeerde zijn pijnen te begrijpen, maar het leek wel alsof het hem woest maakte. Hij wilde loskomen van zijn woede. Het was alsof de wildernis hem plaagde. Hij wist dat hij gewoon met een heel zwaar wettenstelsel had te maken. Het was hem alles wel waard. Maar in zijn gevoelens werd hij heen en weer geslingerd.

Hij stak bloemen in zijn haar, en ging aan de rand van een andere rivier zitten. Hij boog voorover en keek in het water. Van bloemen maakte hij een schort. Dit deed hij van de bloemen die langs de rivier groeiden. Het waren wilde bloemen, maar zo prachtig. Ze hadden taaie maar flexibele stengels die hij goed kon knopen. Langzaam liet hij zichzelf in het water glijden. Hij dacht terug aan gisteren, hoe ze hem sloegen met een gesel. Waarom? Hij wist het nog steeds niet. Hij kon alleen maar gissen. Ze spraken niet veel tot hem. Alles ging om hun wetten. Als hij ze brak, dan werd hij daarvoor geslagen. Het maakte hem leeg van binnen. Hij vond het best. Alles beter dan de vrouw die hem grootbracht. Aan haar wilde hij zelfs niet herinnerd worden. Soms hoopte hij zelfs dat hij slaag kreeg, zodat hij de pijn over haar kon vergeten. De pijn van slaag maakte zijn hart leeg. Het maakte hem koud van binnen, totdat het hem helemaal niets meer deed. Maar meestal de dag erna was hij boos.

Hij liep langs de rivierkant in de modder. Toen liep hij naar zijn hut. Hij ging liggen op een oude matras. Maar even later kwamen ze om hem te slaan. Ze sloegen hem bont en blauw. Toen ze weg waren viel hij doodmoe neer op zijn matras. Hij had besloten om dieper de wildernis in te gaan, want hier kon hij niet meer tegen. Altijd werd hij voor niets geslagen, en ze zeiden niet waarom.

Terug naar de vrouw die hem grootbrachte wilde hij niet. Het was niet eens zijn echte moeder. De volgende ochtend ging hij dieper de wildernis in. Hij smeerde zich in met modder, als een goede camouflage, en bond bladeren om zich heen. Hij hoopte maar dat ze hem niet zouden zien.

Eén van de vrouwen zag hem. Ze begon bijna te krijsen. Hij zette het op een rennen. Als hij in hun handen zou vallen, dan zou het goed mis zijn. Hij dook naar een liaan, en ging van liaan tot liaan, van boom tot boom. De vrouwen waren snel en begonnen pijlen op hem af te schieten. Hij was hoog in de bomen, en moest zorgen dat hij niet stil bleef staan. Ze schreeuwden en gilden naar hem. Ze waren zichtbaar woest. Hij nam grote risico's en dook naar lianen waarvan hij niet eens wist of die hem wel zouden houden, en lianen die ver weg

hingen. Maar hij kon niet anders. Soms moest hij weer even klimmen. Hij rende over takken. Het huilen stond hem nader dan het lachen, en door het gegil en geschreeuw begon hij te beven. Het was die vrouwen echt menens.

'Terugkomen !' gilden ze. Sommige vrouwen waren ook in bomen geklommen en sprongen ook van boom tot boom met lianen. Ze waren in een mum van tijd dicht achter hem. Hij begon een naar gevoel in zijn onderbuik te krijgen. Ze zouden hem kunnen doodslaan als ze hem te pakken zouden krijgen. Hij wist niet wat hij moest doen. Onder hem was een rivier, en hij zag dat als zijn laatste kans. Er was een waterval dichtbij, en de rivier stroomde nogal hard, maar hij had geen andere keuze. Hij liet zich naar beneden vallen, en kwam gelukkig goed in de rivier terecht. Hij ging kopje onder en werd direct meegesleurd door de harde stroom. Na een tijdje kwam hij boven water en hapte naar adem. Ook bewoog hij woest om zich heen om te kijken of hij ergens een tak kon vinden. Na een tijdje lukte hem dat, en hij trok zichzelf omhoog op de kant. Hij was een heel eind door de woeste stroom meegesleurd, ver weg van de vrouwen. Weer zette hij het op een rennen, nog steeds in grote angst. Hij rende aan één stuk door zonder om te kijken.

'Marceda,' zei een vrouw. Ze probeerde hem te stoppen, maar hij wist dat ze niet bij de andere vrouwen hoorde. Toch duwde hij de vrouw opzij, omdat hij geen risico's wilde nemen. Hij kon niemand vertrouwen. 'Marceda !' riep de vrouw weer. 'Laat me je helpen !' Hij wist niet wat Marceda betekende, maar ineens stopte hij. Misschien zou de vrouw hem inderdaad kunnen helpen. Ze nam hem mee naar haar hut, waar ze wat soep voor hem inschonk. 'Hier, eet wat,' zei ze. 'Wat is er aan de hand ?'

Hij vertelde het verhaal. 'Zij zijn niet goed bij hun hoofd,' zei de vrouw. 'Waarom ben je daar zo lang gebleven ?'

'Ze bewaakten mij min of meer,' zei hij.

'Ze zijn gek,' zei de vrouw.

Hij zuchtte. 'Neem wat rust,' zei de vrouw. 'Ik zal over je waken. Ze moeten hier niet komen.'

'Maar ze zijn met velen,' zei hij.

'Ze zijn hier nog nooit geweest,' zei de vrouw. 'Dit is mijn gebied.'

'Woon je hier alleen ?' vroeg hij. Ze knikte.

Hij hoorde trommels in de verte. Ook hoorde hij oorlogsgehuil. 'Ik ben niet veilig,' sprak hij. 'Ze zijn op jacht naar me.'

'Shhh,' zei de vrouw. 'Ga maar slapen. Ik zal het wel afhandelen.'

'Je kan niets beginnen in je eentje,' zei hij. 'Ze zullen je slaan, en misschien wel vermoorden.'

'Je kent me nog niet,' zei de vrouw. Ze trok haar boog en nam een pijl. Ook maakte ze haar paardenstaart los. Toen rende ze de wildernis in. Hij begon te beven. Hij vreesde voor haar leven. Na een tijdje kon hij de spanning niet meer aan, en rende de hut uit, dieper de wildernis in. Overal hoorde hij trommels. De schrik sloeg hem steeds dieper in de keel. Hij had buikpijn van de angst. Het leek wel alsof ze dicht om hem heen waren. De trommels leken steeds sneller te gaan. Het oorlogsgehuil was nog wel in de verte maar leek steeds dichterbij te komen, of harder te worden.

Bij een meertje was een hol. Hij ging naar binnen. Hij ging diep het hol in, en na lang lopen door gangen kwam hij diep onder de grond.

'Bloemenkind, vrees tekende je,

Depressie was de oorlogskleuren op je wangen en lichaam,

Gelach was je dagelijkse bad,

En honger was op je jachtspad.'

Een vrouw stond voor hem. 'Zei jij dat ?' vroeg hij.

Ze knikte. Het was donker. Hij kon haar niet goed zien. Haar stem maakte hem rustig. Hij herkende haar. Het was die vrouw die hem zou beschermen. Hij kwam dichterbij. Ze had

oorlogsstrepen op haar wangen. 'Ik heb ze beschoten, en een paar geraakt,' zei de vrouw. 'Nu zijn ze zelfs woester. Het is nu oorlog. Wil je mee de oorlog in?'

'Maar ze zijn met teveel. Ik wil niet dood. Laten we weggaan, dieper de wildernis in,' zei hij.

'Bloemenkind,' sprak ze. 'Je moet de oorlog winnen. Ze zullen op je jagen totdat ze je vinden. Vecht terug. Je hebt mij aan je zijde.'

'Laten we dieper onder de grond gaan,' zei hij.

'Nee, ze zijn in alle staten. We moeten nu vechten,' sprak ze.

Hij greep zijn boog en een pijl. 'Laten we gaan,' sprak hij. Hij wist dat ze geen kans maakten, maar hij wist ook dat ze hem vroeg of laat zouden vinden. Buiten gingen ze op een heuveltje staan, en ze verborgen zich achter een struik. Na een tijdje zagen ze drie vrouwen op oorlogspad. Hij herkende deze vrouwen. Ze hadden hem vaak genoeg geslagen en uitgejouwd. Beiden spanden ze hun bogen. Twee vrouwen werden geraakt. De derde trok haar boog, maar wist niet waar ze op moest richten. Na een tijdje kwam er een groep van ongeveer tien vrouwen. Ze hadden hun bogen getrokken, en begonnen te schreeuwen.

'Shhh,' fluisterde de vrouw. 'Nu gewoon schieten.' Hij was bijna verlamd van schrik toen hij zoveel vrouwen zag. Door zijn hoofd schoten allerlei taferelen van wat ze met hem zouden kunnen doen als ze hem te pakken zouden krijgen. Maar hij vocht dapper. Hij kon een paar vrouwen raken met zijn pijlen. De vrouw naast hem was ineens weg. Toen werd hij ineens van achteren met een pijl geraakt. Hij wist dat het een valstrik was. Hoe kon hij zo stom zijn naar deze vrouw te luisteren. Maar waarom had ze haar eigen vrouwen geraakt? Een groot raadsel flitste door hem heen. Hij was neergevallen, en ze schopte tegen hem aan. 'Waarom heb je mij dit aangedaan?' kreunde hij. 'Stommeling,' sprak ze.

Tot zijn grote verbazing begon ze ook op de vrouwen te schieten, die na een tijdje weg begonnen te rennen. 'Je bent een grote idioot,' zei ze tegen hem. Ze trok de pijl uit zijn rug. Die was laag geschoten. 'Waarom praat je zo tegen me?' vroeg hij. 'Wat heb ik verkeerd gedaan?'

'Dit is mijn manier van de oorlog winnen,' sprak ze. 'Vertrouw me nu maar. Ze zijn nu weg.'

'Ik vertrouw je helemaal niet,' zei hij. 'Ik vrees dat wij geen vrienden zullen worden.'

Weer richtte ze een pijl op hem. 'Nu moet je ophouden,' sprak ze. 'Als je wijs bent houd je je mond. Ik zei je dat ik met ze zou afhandelen. Dit is mijn manier.'

Hij barstte bijna van woede. Maar hij hield zich stil. Het was ook menens voor deze vrouw.

'Mag ik gaan nu ?' vroeg hij.

'Je moet zelfs gaan,' zei de vrouw. 'Ren nu. Ren voor je leven.'

Hij zette het op een rennen, zonder om te kijken. Deze vrouwen waren echt gek. Ze waren debiel in zijn ogen. Ook in deze vrouw had hij zich zo vergist. Hij zou nu nog meer op zijn hoede zijn.

Weer ging hij door een hol de grond in. Hij hoopte in ieder geval dat deze debiele vrouw hen nu echt had weggejaagd, en dat ze hem nu met rust zouden laten. In een ondergrondse ruimte kwam hij tot een meertje. Hij waste zichzelf daarin, en bedekte zichzelf toen met modder. Hij had buikpijn en hoofdpijn. Toen hij over alles nadacht wilde hij niet meer leven. Het leven drukte zwaar op hem, alsof het hem wurgde. Weer hoorde hij oorlogsgehuil in de verte. Hij begon te trillen van woede. Hij voelde alsof hij zichzelf niet meer was, alsof er iets in hem was geknapt of gebroken door de spanning. Hij pakte zijn boog. Hij zou ze in zijn eentje tegemoet treden. Hij rende door het hol naar boeten en begon woest te krijsen buiten zijn zinnen. Snel was hij omsingeld door een groep vrouwen. Hij kreeg een slag op zijn hoofd en viel neer. Zij zetten hun voeten op hem. Ze rolden hem over zodat zijn rug op de grond lag. Hij kreeg een voet op zijn mond gedrukt. 'Nu houd je je kop,' zei één van de vrouwen.

Hij werd later wakker in een kooi. 'Stom varken,' zei een vrouw tegen hem. 'We zullen jou dat krijsen eens afleren. Hij kookte van woede. Toen de vrouw weg was greep hij mes wat hij had verborgen onder zijn schort van wilde bloemen. Gelukkig hadden ze dat niet afgenomen. Maar zijn boog was hij kwijt. Met zijn mes begon hij de kooi los te snijden. Dat lukte aardig, en na een tijdje was hij vrij en rende de wildernis in. Hij zou nu gewoon door blijven rennen totdat hij niet meer zou kunnen.

Hij rende door totdat hij aankwam bij de rivieren van bloed. Hij zwemde door totdat hij kwam in het land achter die rivieren. Hier waren veel insecten die hem staken, maar alles was beter dan te leven met vrouwen die hem altijd maar sloegen.

Hier zette hij zijn tent op, en bouwde een boot. Hij leefde van de visserij, en de jacht. Hij probeerde zijn oude leven te vergeten. Nog vaak had hij woede aanvallen, maar hij wist dat de vrouwen toch nooit zouden veranderen. Het was hun aard.

Maar de tijger van dit land was niet al te blij met het bezoek. Na enige tijd kwam hij uit zijn hol, en kwam ten aanval. Hij hoorde een brul, en greep zijn dolk. Hij slikte even toen hij de tijger zag staan die klaar stond om aan te vallen. De tijger sprong op hem af, en probeerde hem te slaan met zijn klauw. Maar hij blokkeerde het met zijn dolk. Hij slaakte een oorlogskreet en raakte de tijger twee keer in zijn nek. Toen sprong de tijger echt af op hem, en hij stompte zijn dolk recht in het hart van de tijger. Een enorm gebrul verdoofde hem bijna. De tijger greep zijn arm, maar liet toen los als een verlamde. De tijger stortte neer op de grond. Spoedig had hij het beest onthoofd, en brulde als een woesteling toen hij de kop van de tijger in de lucht trok als een trofee. De tijger schedel zou het sieraad worden van zijn tent, en ook de tijger huid zou hij goed kunnen gebruiken.

Het Varkenshart

De vier palen

Atedo stak het hart van het varken op de puntige top van de paal. Het was een groot hart. Het hart werd doorboort als een teken dat de jacht over was. Atedo viel op de grond, want hij was zwaar gewond. Hyena's kwamen om hem te verslinden. Toen sprongen ze op om het hart van het varken naar beneden te trekken, maar het lukte hen niet. Stambewoners vonden het half opgevreten lichaam van Atedo later. De paal met het hart van het varken werd heilig verklaard als de paal van Atedo. Atedo was in hun ogen als een groot jager tot de eeuwige jachtvelden gegaan.

Zo waren er vier palen. Een paal voor runderharten, een paal voor buffelharten, een paal voor bizonharten en een paal voor varkensharten. Atedo had hen dit geleerd. Zo waren er de vier palen van Atedo. De vier palen functioneerden als een anti-orakel, om de stem van de goden te doven, en de druk die zij op de stam probeerden te leggen.

De dood

In een grot vond hij tabletten met vreemde tekens erop. Buiten waren de mammoeten. Buiten waren de paarden. Er was een grote oorlog. Hij schreef de tekens op zijn hand en zijn lichaam, en verdween toen. Hij moest dieper de grot in, waar hij nog meer tabletten vond, met nog meer vreemde tekens. Hij hoorde het gebrul van grote harige dieren buiten. Hij wist niet hoe lang hij dit nog zou volhouden. Toen stierf hij.

Bewerkt

Ook hij was verwond, verwond door de goden. Daarom streed hij tegen hen. Hij leefde van de jacht, van een diepe woede binnenin. Hij kon hier niet blijven, en rende dieper de wildernis in. Het oerwoud was zacht, met zachte stemmen, en ook was het nat. De droogte had hier plaatsgemaakt voor vruchtbare palmbomen, en diep groene struiken en bomen. Het groene zat hem achterna. Het verslond hem. Ook het blauwe terroriseerde hem. Mag ik wat van dat rode, dat rode daar ? Hij dook in een rivier, waar de wateren bruin waren, gelig bruin. Hij was thuisgekomen. Hij kon haar stem horen. Ze stond aan de kant. Maar haar boog was op hem gericht. De tabletten hadden de waarheid gesproken. Zij trok hem uit het water. Terug kon hij niet. Hij werd in een hok gedrukt, in een kooi. Het varkenshart was op een paal gestoken. Ze bleef naar hem kijken, maar toen draaide ze zich om. De tabletten hadden gezegd dat wanneer zij zich om zou draaien, dan viel het slot dicht. In gevangenschap was hij, maar niet gebonden. Hij leed, maar honger had hij niet. Dit hadden de tabletten voorzien. Dit hadden de stemmen in de grot gesproken. En had hij de tabletten wel goed ontcijferd ? Was dit wel echt

hun boodschap ? Of had zijn verkeerde interpretatie hem hier geleid ? Hij kon zich niet bewegen. Hij was als een gebondene zonder touwen.

Hij lag stijf van de schrik in een hok. Het varkenshart was op een paal gestoken. Precies zoals de tabletten hadden voorspeld. Maar waren zijn interpretaties wel waar ? Of had hij de tekens verkeerd vertaald ? Waarom was hij hier ?

De jacht zat diep in hem. Hij moest naar buiten. Maar hij kon niet. Hij was opgesloten, en zij had haar rug naar hem gekeerd. Het slot was dichtgevallen. De tabletten hadden gesproken. Of had zijn verkeerde vertaling en interpretatie gesproken ? Nu was hij hier, als een gebondene ongebondene. Toen kwam ze zijn hok binnen, en maakte hem tot slaaf. Ook dat stond op de tabletten. En hij geloofde het. Hij was onder hypnose.

Hij moest jagen voor de stam, met een touw om zijn nek. Hij kon niet ontsnappen. Er was altijd iemand bij hem. Hij was bewerkt.

David's huis

Zo waren daar David's goden in de verte. Maar hij zat in dit hok, geketend aan handen en voeten. Toen begon de honger toe te slaan, zoals de tabletten hadden voorspeld. En hij geloofde het, want het was zo echt. David's goden begonnen tot hem te fluisteren, om hem een uittocht aan te bieden. Maar zij stonden voor hem met touwen die ze om zijn nek wilden doen, en zij hadden ook ketenen. Met veel voedsel kwamen zij hem omkopen, maar hij koos voor de honger. De honger leidde hem tot de verlamdheid, en de verlamdheid leidde hem tot de vergetelheid.

'Stommeling !' werd er geroepen. 'Nu gebeurt het in het Oosten. Een kindeke is geboren daar die jou kan redden. Jouw verlosser is opgestaan.'

Maar hij kon het niet meer horen. Het varkenshart was op een paal geslagen. Het gejoel verdoofde hem. Ze hadden hem alleen gelaten, maar het was als een schild over hem.

Toch was er iets in hem wat hem deed geloven dat hij David's zoon was. De verloren zoon van David, rijk door de stammen onder het gezag van David. Hij werd meegetrokken door het geluid, in een woeste optocht na een geslaagde oorlog. David met een zwart leren handschoen

trok het varkenshart op. De hyenas hadden het hart bereikt. Op een paal werd het hart gestoken. Hyenas dronken gulzig van het bloed, als de brug tussen twee planeten.

David's zoon was hij, zoals de tabletten hadden uitgelegd. Hij wist het zeker dat hij de tekens naar waarheid had vertaald. Maar toch was er twijfel in zijn hart. Hij verkoos de honger boven de gulzigheid. Zijn hart raakte verlamd, en hij verloor zijn geheugen. Toen David hem vond werd hij gedwongen te eten. Hij werd in een koninklijk pak gehesen, maar toen David even niet oplette, en met zijn paarden bezig was, rende hij de wildernis in. Al snel werd het koninklijk pak vuil, en kwamen er scheuren in. David zou hem niet meer herkennen.

Koning David zat in zijn paleis, rouwende over zijn zoon Absalom, de koninklijke erfenis. Hij rouwde over de stammen die hem ontnomen waren. Zijn paleis zou spoedig branden.

De gebroken tabletten

'Breng dan hulde aan David !' werd er geroepen. David was als een schim tot het dodenrijk gedaald, en als een koning en god ontvangen door de zombies en schaduwen, en werd gekroond met hoge geestelijkheid. 'Mijn zoon Absalom, waar is hij ?' riep David.

David's zoon rende door de wildernis, maar werd weer gegrepen. Weer werd hij in een hok gedrukt. Hij kreeg er flink van langs. Nu zouden ze hem pas echt uithongeren. Zijn geheugen moest dood.

Woest werd hij weer uit het hok gesleurd. De rode planeet hing boven het kamp. De tabletten in zijn hoofd waren gebroken.

Het rode

'Nu is het kindeke geboren,' zei een stem. 'Nu daagt het in het Oosten, nu zijt wellekome.' Maar het hart van het varken was op een paal gespietst, en de stem moest doven.

Twaalf stammen opgesloten in een pot, en die pot werd in een rivier geworpen. De tabletten waren verbroken. Hij leerde nieuwe tekens. In diepe slavernij moest hij. Hij leefde van de jacht. Hij was tot de onderwereld gedaald. Hier was het groene en het blauwe niet. Hier was het bruine, het rode en het gele. Duisternis heerste hier. Hij was een vechtslaaf. Zoveel oorlogen moesten gewonnen worden.

'Zoon van David, jij bent het zonlicht.' Maar hij was in een nieuwe familie aangenomen. Mag ik wat van dat rode, dat rode daar ? Zij lieten hem in leven, omdat hij joeg. Maar hij jaagde voor de stam.

Het hok

Ze reden hem rond op een kar met een kaalgeschoren hoofd. David zou hem aan Saturnus geofferd hebben. Maar zij reden hem tot de paal met het varkenshart. Verder deden ze niets. Hij stapte uit, kuste de paal, en liep terug naar zijn hok. Die nacht kon hij niet slapen. De deur van zijn hok was opengelaten. Hij had niet de neiging om te ontsnappen. Hij wist dat buiten het hok het grootste en ergste hok was.

Het gif

Ze bracht hem wat soep de volgende dag, vol met het rode. Hij stond op, en keek naar haar. Toen ging hij weer zitten en at van de soep. Het gif taste zijn hoofd aan. Hij hallucineerde, drijvende in de rivier, met zijn hoofd naar de sterrenhemel. Hij voelde haar armen om zich heen. Hij voelde zich rustig. Het gif was om hem sterk te maken. Sterk voor wat ? Hij voelde zich juist zwakker, maar zijn woede aanvallen werden steeds intenser, en een enorme kracht maakte zich meester van hem, maar dat was altijd maar voor even. Dan voelde hij zich weer zo zwak en week. Hij voelde zich verlamd, met scheuten van onvoorstelbare kracht. Dit is wat het gif deed.

Bloed lucht

De paal met het gespietste varkenshart bracht honger. De lucht was van bloed. Dat is wat ze inadenden. De zee was van bloed, en de rivieren. Hij ademde niet door zijn longen, maar door de top van zijn vruchtbare deel. De vruchtbare delen waren door zijn hele lichaam, als schakels. Zij adenden bloed-lucht, de rode lucht. Mag ik wat van dat rode daar ? De gespleten top van zijn vruchtbare deel was als zijn longen.

Het varkenshart

De top van zijn vruchtbare deel dronk van het bloed in de rivier. Zou hij dat niet doen, dan zou hij sterven. Het waren zijn lippen, en toen moest hij ze voeden. Hij was diep in hen, en toen zonk hij diep in de rivier, verdrinkende, om visioenen te krijgen. 'Drink niet !' riep hij, maar ze dronken. Hij moest ze voeden. Hij verloste zich uit hun greep, en zwom naar de oppervlakte. Hij wilde niet sterven. Hij kroop uit de rivier, maar ze trokken hem terug. Hij moest ze voeden. Hij joeg voor hen.

De paal met het varkenshart zou altijd het teken hiervan zijn. Hij kon het niet wegwissen. Zij hadden zijn hart geroofd.

De Ontsnapping

Jara stond stil. Ze keek om haar heen. De rivier leek alsof het elk moment kon opwellen. De zon raakte bijna de rivier aan, geheel wit in de verte. Apen zag ze aan de overkant. Al snel was ze in de rivier en zwom naar de overkant. Ze greep een liaan, en trok haarzelf uit het water. Apen staarden haar aan. Ze kroop op een heuveltje verder het water uit, haar huid zat onder de modder. Ze hoorde het geluid van de apen, en opeens voelde ze hun handen op haar huid. Ze trokken haar verder omhoog. Het water dampte als in een mist, en het was er warm. Even later lag ze languit op het gras, tussen het mos, onder de bomen. Het was een prachtige jungle hier, in de dieptes van het regenwoud. Weer raakten de apen haar aan, en de rillingen gingen door haar lijf. Ze omhelsde hen, en ze lieten het toe. Ze was hun kind. Ze maakte zich meester van de situatie, stond op, en rende het oerwoud in. Even later stond ze in een hut. Ze was moe, ging op de versleten matras liggen. Niemand kon haar zeggen waar ze was. Het leek wel alsof de apen hier woonden. Achter de hut vond ze een skelet. Ze nam van wat appels die hier en daar lagen. Ze was hongerig, en ze at zelfs wat oud brood. Haar hele leven had ze verlangd naar een rustige plaats, waar ze alleen zou zijn.

Ze was onrustig, zoals de apen onrustig waren, maar de natuur was mooi hier, ze kon hier wegglijden. De apen probeerden met haar te communiceren, maar zij gleed steeds weg omdat ze moe was. Ze hielden haar vast. Even later duwden ze haar bananen in haar mond.

De natuur was als gladgestreken hier, niemand zei wat. Ze voelde zich oud en jong. Ze staaarde naar het amulet wat ze om haar nek had gedragen. Ze had het in haar hand. Plotseling draaide ze zich om en zag een man staan, een indiaan. Een band met een paar witte veren om zijn hoofd. Hij pakte haar hand, en ging naast haar liggen. Zij vond dat eigenlijk heel normaal. Misschien woonde de man hier. Hij joeg haar niet weg. Hij gedroeg zich mysterieus. Ze voelde geen angst voor hem, alleen acceptatie.

Als ze in zijn ogen keek zag ze een open jungle. Hij staaarde naar haar. Ze kon wegzinken in zijn ogen. Ze zeiden niets tegen elkaar. De man maakte een vuur, en ging erbij zitten, en Jara kwam er ook bijzitten even later. Het leek wel alsof elke minuut een uur duurde. Zo stil was het hier. Er was hier een open wereld, een diepte.

Ze omhelsden elkaar terwijl ze elkaar niet kenden. Ze wisten genoeg. De natuur bond hen samen. Er waren geen woorden nodig, alles was ondergedompeld in de prachtige natuur. De ontmoeting duurde lang. Daarna vertrok de man weer. Jara staaarde naar het amulet. Het glom. Ze ging terug naar de versleten matras, en viel in slaap.

Ze zag haar reis als een gezel, ze hield van de reis. Ze at van de natuur, en dronk van de rivier, het was genoeg. Ze was gelukkig. Jara was als bedekt door de natuur, als een veilige schuilplaats, geen slavernij meer. Maar nog wel de littekens daarvan. Ze was ontsnapt, ze had dagen door het bos gerend, en nu was ze hier. Slangen gleden door het gras. Ze had van hen niets te vrezen. Het was alsof de natuur haar opnam.

Ze wilde wraak nemen op de blanken, maar hoe. Ze was zelfs gemerkt in haar mond. Vreemde tekens hadden ze in haar tanden gesneden, en metalen erin gegoten. Met haar mes probeerde ze het eruit te snijden. Al snel was ze aan het bloeden. De apen kwamen dichtbij. Ze kwam erachter dat de kolonisten zendertjes hadden gestopt in de dieptes van haar kiezen. Ze wist dat ze in gevaar was, nog steeds. Misschien konden ze haar wel achtervolgen. Ze rende verder, de voetstappen van de man volgende. Na enkele dagen kwam ze hem tegen. Hij trok haar naar zich toe. Ze spraken niet. Het was alsof ze elkaar aanvoelden. Ze hoorden schoten in de lucht. 'Slaven ontsnapt,' riep iemand. De man greep zijn mes, maar daarna greep hij een pijl, en toen zijn boog. Beiden renden ze verder. Weer waren er schoten, maar ze zagen niemand. Ze kwamen aan bij een riviertje, waar een bootje was. Ze namen het bootje om de rivier mee over te komen. Aan de overkant gekomen wees Jara op de mond van de man. Ze opende haar mond om haar tanden te laten zien. Ook de man opende zijn mond, en Jara zag het metaal, en de zendertjes. Ze probeerde het hem duidelijk te maken. Met een mes kregen ze het eruit. Jara gooide de zendertjes in het riviertje. Toen gingen ze dieper het oerwoud in. Ze hoopten dat niemand hen hier nog zou kunnen volgen. De natuur was te mooi om daar nog drukte om te maken. Het was alsof hun lasten door die pracht werden afgespoeld. Het was alsof de man wilde zeggen : Laten we hier opnieuw beginnen. Jara knikte. Zijn ogen spraken. Een leven hier zou goed zijn.

Ze wilden wraak nemen op de blanken, maar de natuur nam hen mee. De natuur deed hen vergeten, maar er was nog wel die diepe pijn van binnen. Er was geen doel, er was alleen het leven. Het was als een warme haard, de natuur om hen heen. En die kwam dieper en dieper om de pijn weg te wassen. De man raakte haar aan. Het voelde als vertrouwd. De zachte

aanraking van de natuur leek het te vermengen. Voor het eerst voelde Jara zich gelukkig. Ze kon de sterke stroming van de rivier horen in de verte. Alle geluiden kwamen haar lichaam binnen, en openbaarden zich aan haar. De man streelde door haar haar, en ging met zijn vingertoppen over haar lippen. Ze boog haar hoofd. Ze begreep niet wat er gaande was. De man omhelsde haar van achteren, en in haar gevoel was het alsof hij tegen haar zei : 'Je bent vrij nu.' Ze zochten de rivier weer op, en gingen daar zwemmen. Hier zouden ze willen wonen. In de verte was een waterval die ze konden horen bulderen. Ze besloten er naartoe te gaan. Het was alsof de waterval hen van binnen schoonwaste. De waterplanten waren prachtig en overtuigend hier. Ze sprongen bijna door het water heen.

Wisten zij dat zij kinderen waren van de bomen, van de struiken die onderwater en bovenwater groeiden. Wisten zij dat zij gemaakt waren voor ritmische en kronkelende groei. Krokodillen waren hun vrienden hier, geen vijanden. Ze waren aan het ware gevaar ontsnapt. Ook de waterslangen waren hen goedgezind. Ze voelden zich fijn met deze kronkelende elementen. De waterplant was als de hemel voor hen. Ze stonden open voor het harmonische gevoel van de natuur, ze spraken met hun ogen. Het water was een bron van leven voor hen. De man staaarde naar haar amulet. Hij kustte het amulet. Het was alsof de man wilde zeggen : Als zij, het amulet, haar ogen zal openen, waar zullen de blanke kolonisten dan zijn, heus, ze zullen geleid worden naar de hel. Ze hebben een hel gemaakt, een hel die hen dan zal opslokken. Het was alsof het zonlicht het zo overbracht, en zo waar als de waterval zelf. Ze keek hem diep in de ogen, alsof ze het verankerde. Ze had respect voor hem, stond open voor hem, ze besepte dat zij het antwoord om haar nek droeg. Het amulet leek op een slang. Het had veel waarde voor haar. Sommige slangen hier leken op het amulet. Het was alsof het amulet ooit de sleutel was van haar kooi. Ze voelde zich week worden als ze naar hem keek. De blauwe lucht leek neer te dalen in de rivier, op weg naar de waterval. Het licht werd alle kanten opgeëflecteerd.

De Ballerina

De Rozentrap

Ik las een boek. De letters leken tot mij te komen, en begonnen in mij te draaien. Alsof een vrouw tot mij sprak. Ze was naakt. Ik kon haar door de letters zien. Ze was een engel, de engel van het boek. Het boek was bijzonder, als een schilderij. Ik legde het boek weer terug, en pakte een ander boek, en hetzelfde gebeurde, maar het was een andere vrouw.

Het was een lange reis naar Bagdad. Eindelijk kwam ik daar aan, en stapte uit de trein. Er waren hier huizen met sluiers, en achter de sluiers zaten vrouwen. Sommigen rookten, anderen aten, en weer anderen deden niets. Ik kon dwars door de sluiers heen zien. Er waren rode, dampende lampen achter. Alsof ze iets probeerden te vermorzelen. Ik ramde mijzelf een weg door Bagdad.

Ze had het haar lang, golvend, toen ik bij haar aankwam. Ik zou nu haar bodyguard zijn. Ze sprak met veel tussenpozen.

Ik volgde haar op haar rozentrap. Ik was hier voor geld. Ik had haar een brief geschreven, voor veel geld, en ik zou nog veel meer doen, voor geld. Ik zou haar de show geven van haar leven. Het kon me verder niet schelen wie ze was. Veel informatie had ik niet nodig, als ik mijn geld maar kreeg. Ik droeg ook zorg voor haar dochter. Dat maakte niet uit. Ik was er nu toch.

Ik gaf haar de show van haar leven. Ik maakte mij op, dook, en hees mijzelf op het piratenschip. Ik zat vast aan elastieken. Het schip trok me op naar onbekende hoogtes, hoger dan ik ooit durfde dromen. Zoet was het hier, en zij was zoet. Even dacht ik niet meer aan het geld, maar aan haar. Maar toen werd ik weer stoicijns, als een gelikt zakenman. Ik moest hier weg, en wel zo snel mogelijk. De show was afgelopen. Ze liet me niet los, en ik liet politie komen, en een piratenleger, die haar gillend afvoerden.

Thuis zat ik het geld te tellen. Ik had goede winst gemaakt. Hier kon ik wat mee. Ik was een ballerina, ik was een pop. Ik bewoog door vreemde muziek, en vreemde ritmes. Magische muziek, en voor al het andere was ik doof.

Het

Luipaard

Hoofdstuk 1.

‘Vreemd,’ zei Frida. ‘Het is alsof hij hier nog steeds is.’

‘Wat bedoel je,’ zei Frits, ‘weg is weg.’

‘Oh wat kun jij toch koud zijn,’ zei Frida. ‘Er is meer tussen hemel en aarde.’

‘Goedgelovig zieltje,’ zei Frits. ‘Dood is dood, en we gaan er allemaal aan.’

Frits zat wat computerspelletjes te spelen in de hoek van de kamer. Frida had zich opgemaakt en probeerde hem te verleiden. ‘Sexualiteit is als de dood,’ zei Frits onverschillig. ‘Ik voel me altijd verscheurd als door een beest na een vrijpartij. En je weet dat ik niet van make up houdt. Doe mij maar puur natuur.’

‘Ga in een hutje op de hei wonen, Frits,’ zei Frida. Even later had ze de make up van haar gezicht gewassen. Ze voelde zich alleen. Hector net overleden, en nu zo’n koude partner.

‘Echt, heus,’ zei Frits. ‘Al dat bijgeloof is niks, en zeker niet het geloof in sex. Het leidt allemaal nergens toe. En dat moet dan liefde voorstellen.’

‘Goh, Frits,’ zei Frida. ‘Ik houd toch van je?’

‘Kan dat niet op een andere manier,’ zei Frits. ‘Het is altijd hetzelfde. We kunnen toch gewoon bij elkaar zijn zonder al dat plakkerige gedoe.’

‘Jij noemt dat plakkerig,’ zei Frida, ‘ik noem het gewoon interesse.’

‘Ik ben meer gesteld op het platonische,’ zei Frits. ‘Dat noem ik interesse. We kunnen toch gewoon praten over de dingen die ons bezig houden, zonder door lichamelijke rituelen alles te bedekken.’

‘Nou, dit houdt mij bezig, en het is gezond,’ zei Frida. ‘Ik wil je kennen.’

‘Praat dan gewoon met me,’ zei Frits. ‘Ik ben hier.’

‘Nee, je bent er niet bij met je gedachtes. Je zit die domme computerspelletjes te doen,’ zei Frida.

‘Zie, je hebt geen interesse in mij. Je noemt dat wat mij bezig houdt dom,’ zei Frits.

‘Laten we geen ruzie maken,’ zei Frida.

‘Mijn hand erop,’ zei Frits.

‘Weet je dat je prachtig bent zonder al die make up troep,’ zei Frits.

‘Ik weet niks, ik voel me verstoten,’ zei Frida. ‘En misschien komt het wel omdat Hector er niet meer is.’

‘Een nieuwe hond wil ik niet,’ zei Frits.

‘Ik ook niet,’ zei Frida.

‘En een poes dan ?’ vraagt Frits.

Na een paar dagen hebben ze twee poezen in huis. Frits noemt Frida de poezenkoningin. Met kerst staat er een grote kerstboom in de kamer, en samen vieren ze kerst met de twee poezen. Frits en Frida hebben veel kadootjes voor elkaar gekocht, om elkaar de liefde te bewijzen. ‘Ik mis Hector,’ zegt Frida.

‘Ik ook,’ zegt Frits, ‘maar het leven gaat door. We kunnen hem met geen mogelijkheid terugkrijgen.’

‘Het brandt van binnen, het eet me op van binnen,’ zegt Frida.

‘Dat is wat de dood doet,’ zegt Frits. ‘Het hoort bij het leven. We gaan er allemaal aan.’

‘Frits,’ zegt Frida. ‘Dat klinkt niet echt avontuurlijk. Kun jij ons niet redden van dit noodlot.’

‘Nee,’ zegt Frits, ‘praat nu geen onzin, Frida. Niemand kan tegen de dood op. Dat moet je gewoon accepteren.’

‘Ik kan het niet,’ zegt Frida. ‘Er moet gewoon meer zijn tussen hemel en aarde.’

‘Dat hebben de mensen bedacht, Frida,’ zegt Frits. ‘Eens verlaten we allemaal het schip van leven, en dan is het afgelopen. We zijn dan niets meer dan een hoopje as wat door de wind verder van elkaar wordt losgetrokken.’

‘Geloof je dat echt ?’ vraagt Frida. ‘Wat ben jij dan bijgelovig, zeg, en wat een kerk zal dat wezen. De kerk die gelooft dat alles eens ophoudt.’

‘Het is geen geloof, jij bent hier de gelovige onder ons,’ zegt Frits.

‘Hoe weet je zo zeker dat alles straks wegrot onder de grond, om in het totale niets te verdwijnen,’ zegt Frida.

‘Gewoon logisch nadenken,’ zegt Frits. ‘Er is geen hemel, dus er kan ook niks tussen aarde en hemel zijn, dat is gewoon onzin, Frida, en dat weet jij ook. Neem een voorbeeld aan de poezen. Komen die ook met dit soort stomzinnige verhalen aanzetten?’

‘Nu noem je mijn interesses ook ineens stom,’ zegt Frida.

‘Nee, Frida,’ zegt Frits, ‘dat zijn geen interesses, maar illusies. Je bent misleid door koppige mensen die niet aan de dood willen geloven. Eeuwig leven? Kom zeg.’

‘Of reïncarnatie,’ zegt Frida.

‘Ander onderwerp,’ zegt Frits.

‘Ik houd van je, schat,’ zegt Frida.

‘Ander onderwerp,’ zegt Frits.

‘Houd je nog een beetje van me?’ vraagt Frida.

‘Jazeker,’ zegt Frits, ‘maar ik wil dat je daarop wat meer zult vertrouwen, in plaats van alsmaar over de liefde te praten, en die overmatige honger naar seksualiteit.’

‘Je doet alsof ik een sexbeest ben, alsof het een obsessie is. Ik heb gewoon pijn van binnen,’ zegt Frida.

‘Eens per maand is goed, maar eens per week is teveel van het goede,’ zegt Frits. ‘Het moet speciaal blijven, geen dagelijks brood.’

‘Kom op nou, Frits, dagelijks brood. Ik heb het er haast nooit over,’ zegt Frida.

‘Goed, ander onderwerp dan,’ zegt Frits.

‘Misschien heb je gelijk, Frits, misschien moet ik me meer op de oppervlakte bewegen en wat subtieler worden, en het horizontale wat breder maken, dat is ook een soort diepte, en wat cryptischer. Dat rechtstreekse is inderdaad teveel van het goede. En kijk die katten nou, zijn ze niet schattig, en zij zijn ook zo subtiel en mysterieus,’ zegt Frida. ‘Ze zullen veel geheimen hebben.’

‘Doe nou maar normaal,’ zegt Frits. ‘Altijd dat gefilosofeer. Wees nou eens nuchter.’

‘Alright, Frits, kun jij me daar dan mee helpen?’ vraagt Frida. ‘Ik ben maar een beginneling.’

‘Altijd,’ zegt Frits.

Hoofdstuk 2.

‘Frits, je bent geweldig,’ zegt Frida. ‘Een betere vriend kan ik me niet voorstellen.’

‘Dank je wel, Frida,’ zegt Frits. ‘En jij mag er ook wezen.’

Hij heeft bijna pretlichtjes in zijn ogen. Op zijn verzoek lopen ze de volgende dagen heel wat pretparken af, en doen veel spelletjes. Daar is Frits verzot op. Frida probeert zich in Frits in te leven. Maar dan moet Frits voor zijn werk een hele lange tijd naar het buitenland. Frida voelt

zich erg alleen, maar dan ontmoet zij Fred. Fred is het tegenovergestelde van Frits. Ze moet Fred gewoon de hele tijd van haar afhouden. Alhoewel ze verzot is op Fred mist ze Frits verschrikkelijk. Frits was altijd haar rots in de branding. Fred is gevoelig en week, en zij moet hem altijd uit de put praten. Ze hebben niks met elkaar, maar ze worden goede vrienden, en zo heeft Frida in ieder geval wat gezelschap. Frits weet er ook van, en vindt het allemaal best. Hij heeft zelf ook zijn extra vriendinnen op zijn werk.

Met Fred kan Frida echt in de diepte, ook over het geloof. ‘Mijn vriend wil me stijf en oppervlakkig maken,’ zegt Frida.

‘Oh, dat kan handig zijn,’ zegt Fred. ‘Als een schild tegen de wereld, en zodat vreemde zuignappen je niet weghalen.’

‘Maar soms wil ik weggehaald worden,’ zegt Frida. ‘Het leven is zwaar. Ik mis Hector, en nu mis ik Frits.’

‘Maar je hebt mij nu,’ zegt Fred.

‘Dat weet ik wel,’ zegt Frida. ‘Maar het is toch anders.’

‘En je hebt de poezen,’ zegt Fred.

‘Ja, maar ik mis een schakel,’ zegt Frida.

‘De volgende keer dat ik kom zal ik Loesia meebrengen,’ zegt Fred. ‘Zij is echt geweldig. Ik weet zeker dat jullie veel aan elkaar zullen hebben.’

En zo gebeurde het. Fred neemt de eerstvolgende keer een vriendin met zich mee, Loesia, een feestelijk type. Maakt echt wat leven in de brouwerij. Ze heeft veel verhalen te vertellen en heeft een diep inzicht in mensen. Ze heeft een serieuze kant maar ook veel humor. Frida houdt direct heel veel van haar, en ze kan nog goed koken ook. Binnen de kortste keren zijn Frida en Loesia de dikste vriendinnen.

‘Wat vind je van Fred,’ vraagt Frida haar op een dag.

‘Ach ja, Fred is Fred,’ zegt Loesia. ‘Een leuke jongen, maar niks voor mij. Veel te afhankelijk, veel te teer. Ik zou gek worden als ik met hem samen moest leven, maar we zijn goede vrienden. Ik wil hem graag helpen.’

Frida knikt. Fred leefde helemaal in zijn eigen wereld, en ging soms over de grenzen van anderen heen. Hij kon soms best wel zelfzuchtig zijn. Alles draaide om hem, maar verder was het een lieve jongen. Fred zou graag verkering willen hebben, maar daar was hij eigenlijk niet de persoon voor. Veel meisjes vonden hem leuk, maar toch kwam het er nooit van, alsof een onzichtbare kracht er tussenzat. Daar zat Fred wel erg mee.

‘Ach, je zal heus op een dag wel de ware vinden,’ zei Loesia vaak. Fred was verliefd op Loesia. Hij was helemaal verzot op haar, maar zij niet op hem. Wel voelde ze zich verplicht om hem te helpen. Het was een echt zorgenkindje, als een jongere broer.

‘Fred, ik moet eens met je praten,’ zei Loesia op een dag. ‘Zou jij eens met mij en Frida op een kleine vakantie willen. Dan gaan we naar het bos en dan nemen we de tent mee.’ Dat zag Fred natuurlijk wel zitten. Het liep uit op iets goeds. Ze hadden hun tent dichtbij een rivier, en zo waren ze allemaal even weg uit de dagelijkse sleur, en voor Fred was dat ook wel goed. Fred hield van wandelen en de natuur. Hij ging vaak alleen op pad, en zo hadden de vrouwen veel tijd voor henzelf. Het leek wel alsof Fred door de natuur wat zelfstandiger werd, en wat creatiever werd. Hij begon zijn avontuurlijke kant te ontdekken. Hij kon zich prima redden zo. Loesia en Frida waren erg trots op hem, en vonden dat het plan goed geslaagd was.

Toen Frits eindelijk weer thuis was kon hij direct goed met Fred opschieten. Het bleek dat ze een goede uitwerking op elkaar hadden. Ze gingen vaak samen op pad. Frits was ervan overtuigd dat Fred bij Loesia hoorde, en na wat bemiddelingen stemde Loesia uiteindelijk toe. Fred was wat volwassener geworden, en stond op zijn eigen benen nu, dus voor Loesia was de kust nu vrij. Omdat Fred en Loesia nu een relatie hadden en dat veel tijd in beslag nam hadden Frits en Frida ineens weer veel meer tijd voor elkaar. Frits was wat opener geworden, en wat dieper, en dat bleek ook voornamelijk te komen door wat vrouwen die hij in het buitenland had ontmoet. Het was alsof ze hem betoverd hadden, als een fles opengetrokken. Frits voelde zich vernieuwd en ingewijd. Frida was tevreden. Het was nu alsof haar eigen fles ook werd opengetrokken.

Bij de volgende werkreis van Frits ontmoette ze Jan en Marlies. Zij bleken het perfecte stel te zijn. Ze waren erg op elkaar ingespeeld, en Frida bewonderde ze echt. 'Dat zou ik ook wel willen,' zei ze tegen zichzelf. Maar ze mocht niet klagen. Het leek wel alsof Jan en Marlies in een diepe dans waren. Alles was harmonieus, en ze hadden zulke mooie stemmen. Het leken wel twee prachtige struiken die in elkaar verstrengeld waren. Frida kreeg het er warm van van binnen. Ook Fred en Loesia ontmoetten Jan en Marlies eens en werden er door aangestoken. 'Dit is goed,' dacht Frida. 'Deze mensen hebben wat te vertellen, en wat te laten zien.' Het leek wel alsof Jan en Marlies geheime therapeuten waren. De manier waarop ze met elkaar omgingen was aanstekelijk. En het was heel heilzaam. Zelfs de poezen reageerden er goed op. Frida had het gevoel dat eindelijk het gat werd gedicht wat was ontstaan door de dood van Hector. Jan en Marlies hadden drie honden : Eelco, John en Hotte. En Frida was direct erg aan ze gehecht.

Na een paar maanden was Frits weer thuis. Frits was zichtbaar veranderd. Het was een zware werkreis geweest, en het was alsof hij weer terug bij af was. Dit was de Frits zoals Frida hem kende. Frida's droom was voorbij. Frits was moe, en wilde alleen maar veel slapen. Frida zat aan zijn bed. 'Is er soms iets gebeurd ? Je bent anders dan hoe je de vorige keer was toen je thuiskwam,' zei Frida.

Frits wilde er niet over praten. Maar toen er brieven van een bepaalde vrouw binnen begonnen te komen kwam Frida er al snel achter dat Frits een ander had. 'Ik ga bij je weg, Frida,' zei hij. 'Ik moet dit gewoon doen. Ik denk dat ik nu toch echt de ware heb gevonden.'

'En dat wat wij hadden dan ?' snikt Frida. 'Gooi je dat dan zomaar bij de vuilnis ?'

'Je moet het accepteren,' zei Frits. 'Het is gewoon niet anders.'

De vrouw was heel tropisch. Frits liet Frida wat foto's zien. 'Ja, en ze maakt je moe,' zei Frida. 'Dat is wat tropische vrouwen doen. Het zijn een soort tse tse vliegen, vermoeidheidsvliegen. Je kunt dat exotische niet aan.'

'Je hebt gelijk, maar ik ben verliefd,' zei Frits. 'Het is een pijn in mijn buik. Ik kan dat ook niet helpen.'

'Alles voor niets geweest dan,' zegt Frida. 'Al die jaren gewoon verspild met jou.'

‘Nee, we hebben een goede tijd gehad,’ zegt Frits. ‘Maar aan alle dingen komt een eind, en ook dit.’

‘Ja, dat zeg je altijd,’ zegt Frida. ‘En wat heeft zij dat ik niet heb?’

Een paar dagen erna zijn Jan en Marlies op bezoek. Ze vinden het heel erg als ze het horen, en proberen Frida een beetje te troosten, en ook Frits. Ze hebben hun honden meegenomen. Frits is erg onder de indruk van het stel, en het lijkt alsof hij een beetje erdoor wordt opgefleurd.

‘Sommige mannen zijn nu eenmaal aangetrokken door het exotische, als een vlucht uit de dagelijkse sleur,’ zei Jan. ‘Soms krijgen ze dat pas op latere leeftijd, het is de roep van de natuur, als een vlucht uit het gewone.’

‘Maar Frits is nooit zo geweest,’ zei Frida. ‘Hij hield wel altijd veel van computerspelletjes.’

‘Ja, het is allemaal heel speels,’ zei Jan.

‘Ik kan het allemaal moeilijk accepteren,’ zei Frida. ‘Ik voel me zo dom.’

‘Je bent niet dom,’ zei Jan. ‘Frits is gewoon aangestoken door iets wat hij niet kende. Als hij jou nog niet zou kennen en hij zou jou hebben ontmoet dan zou hij precies hetzelfde hebben gehad. Sommige mannen hebben na een bepaalde tijd van het een het andere nodig.’

‘Ik voel me verworpen,’ zegt Frida.

‘Vriendschappen gaan vaker kapot door wat voor reden dan ook,’ zegt Jan. ‘Daar kun je niets aan doen.’

‘Ben ik niet goed genoeg dan?’ vraagt Frida.

‘Het is als verschillende groentes. Sommige mannen kunnen niet alleen van doperwten leven,’ zegt Jan.

‘Ja, maar ik kan toch zelf ook variëren,’ zegt Frida. ‘Ik kan toch de ene dag als spinazie zijn en de andere dag als bloemkool.’

Later horen ze dat ook Fred en Loesia weer uit elkaar zijn. Het leven met al zijn relaties is inderdaad maar broos. Bijna niets valt er echt in stand te houden. Alles valt uit elkaar vroeg of laat. Daarvan is Frida zich erg bewust. Na een paar weken ontmoet ze Lydia, een wijze vrouw. Lydia kan ook de toekomst voorspellen, en zegt dat Frida een nieuwe man zou ontmoeten. Die man is Willem. Binnen enkele dagen zitten ze al samen in Frida’s kamer. Frits is inmiddels vertrokken.

Willem schijnt al snel de liefde van haar leven te zijn. Hij gaat veel dieper dan Frits en ook dieper dan Fred ooit geweest is. Willem is zachtmoedig, warmbloedig en geïnteresseerd. Ze hebben een korte maar hevige relatie, en dan wordt ook Willem door een exotische vrouw aan de haak geslagen, en is telkens maar moe. Frida begint het patroon te bemerken. Lydia verteld haar dat ze er van moet leren. Kniezen heeft geen zin. Maar Frida is depressief. Uiteindelijk belt ze Fred. Fred is erg behulpzaam. Samen besluiten ze erop uit te gaan in de natuur. Fred vertelt haar veel over wat er is misgegaan in zijn relatie met Loesia. ‘Ik snap niet waarom Frits jou heeft gedumpt. Je bent een fantastische vrouw,’ zegt Fred. ‘Mag ik het van Frits en Willem overnemen?’ Frida glimlacht. ‘Fred je bent veel te jong voor mij.’

‘We schelen maar acht jaar,’ zegt Fred.

‘Dat is nogal wat,’ lacht Frida.

‘Als we ouder worden zal het leeftijdsverschil verdwijnen,’ zegt Fred.

Fred en Frida maken veel wandelingen en praten over het leven. ‘Hoe zie jij exotische vrouwen,’ vraagt Frida.

‘Ik weet het niet,’ zegt Fred. ‘Ze reflecteren misschien het oorspronkelijke paradijs.’

‘Ja, maar Frits en Willem zijn niet gelovig,’ zei Frida.

‘Maar dan missen ze toch iets, wat ze dan op deze manier proberen aan te vullen. Alles staat met elkaar in verbinding,’ zegt Fred.

‘Ik weet het niet,’ zegt Frida. ‘Het maakt me kwaad. Woedend zelfs.’

‘Misschien is er wat beters voor je,’ zegt Fred.

‘Ja, maar ik vind het zo racistisch dat ze beiden voor een exotische vrouw hebben gekozen,’ zegt Frida. ‘Ik voel geen eigenwaarde meer.’

‘Ach, kom op, Frida,’ zegt Fred, ‘ik zei toch dat ik het wel van hen zou willen overnemen.’

‘Het is moeilijk om gedumpte te worden,’ zegt Frida.

‘Ja, dat is zo,’ zegt Fred. ‘Ik werd gedumpte door Loesia. Maar in ieder geval heeft ze het met mij geprobeerd. En Frits en Willem hebben het met jou geprobeerd, dus de liefde was er.’

‘Ja, bij gebrek aan beter zeker,’ zegt Frida.

‘Ze kennen je gewoon niet,’ zegt Fred. ‘Ze hebben een totaal verkeerd beeld van jou. Ze zien jou niet, maar de voorstelling die ze van jou hebben in hun hoofd.’

Fred loopt dicht naast Frida. Voorzichtig raakt hij haar hand aan. Even glijdt er warmte door Frida's hand en dan door haar lichaam. 'Het is goed,' zegt ze. Even later lopen ze arm in arm. Frida ziet Fred als haar jongere broer. 'Ik ben blij dat je er bent,' zegt Frida.

Hoofdstuk 3.

Fred kan goed met de poezen van Frida opschieten. Hij speelt graag met ze. Fred en Frida hebben veel aan elkaar, en ook Jan en Marlies zijn rotsen in de branding. Frida denkt nog vaak aan Frits. Ze vindt hem erg egoïstisch. Ze begint steeds meer van Fred te houden, maar gewoon als haar broertje. Jan is erg goed met computers, en zijn specialiteit is virtuele vrienden. Zoals computer personages geprogrammeerd zijn zo zijn mensen volgens hem ook geprogrammeerd, en dus is er weinig verschil. Hij laat Fred en Frida al gauw met wat virtuele vrienden op de computer kennis maken. Het zijn een soort robots, maar ze antwoorden en stellen vragen net als mensen, en al snel raken Fred en Frida eraan verknocht.

'Is het mogelijk een emotionele relatie met zo'n virtuele vriend op te bouwen?' vraagt Fred.

'Oh, jazerker,' zegt Jan, 'en ze zijn tot veel meer dingen in staat dan gewone mensen.' Jan heeft zelfs wat van zulke robots in de schuur staan. Het zijn computers die op mensen lijken, en die precies kunnen doen wat mensen kunnen. Het zijn cybernetische mensen. Fred en Frida vinden het geweldig, en al snel krijgen ze zo'n robot naar keuze mee naar huis. Die moeten ze dan als hun nieuwe partner zien en kijken hoe ver ze er mee komen. Het is dus een heel therapeutisch plan. Frida krijgt Max mee naar huis, en Fred Ingrid. De robot kan koffie zetten en je kunt er diepe gesprekken mee voeren. Ook zoekt de robot naar lichamelijk contact. Frida vindt dat nogal eng, maar al snel vindt ze het heel gewoon, omdat het allemaal wel heel menselijk is. En deze robots zijn haast supermensen. Ze hebben praktische oplossingen voor allerlei soorten problemen, en zijn een soort psychologen aan huis. Frida voelt zich er erg veilig bij. Max is erg zorgzaam en waaks.

Jan heeft er erg veel plezier in deze dingen te bouwen, en al snel proberen ook anderen de robots uit. Na een tijd komen er wat meerdere soorten bij, en Fred, die weleens wat anders wil, kiest ditmaal een exotische robot. Maar Jan heeft de robot zo geprogrammeerd dat Fred er niet mee van wordt. Tajusa heet de robot, en weet veel over de jungle af. Fred is een en al oor. De robot kan ook heel goed koken, houdt van spelletjes en is mysterieus en cryptisch. Stukje bij beetje nemen Jan's robots het hele sociale leven over, en zijn er steeds minder conflicten. En als er dan conflicten ontstaan dan moet Jan ze gewoon even bijprogrammeren. Ook robot-poezen komen erbij, en robot-honden, en die gaan gelukkig nooit dood. Soms moeten er wat onderdelen vervangen worden. In de ogen van Fred en Frida en vele anderen is Jan een held.

Op een dag komt Frida Frits tegen op de markt. Zijn exotische vrouw had hem alweer verlaten voor een ander. ‘Arme stakker,’ dacht Frida. ‘Misschien is hij ook wel gebaat bij zo’n robot van Jan.’ Maar als Frits het verhaal hoort moet hij er niets van weten. ‘Ik wil iemand van vlees en bloed, en laten we eerlijk zijn : onze karakters botsen teveel.’ Toch na een tijdje weet Frida Frits over te halen om eens bij haar langs te komen. Ze zorgt dan dat de robot op zolder is.

Als ze dan eindelijk rond de tafel zitten om wat bij te praten komt Max ineens naar beneden. ‘Zo, kerel, ik heb veel over je gehoord,’ zegt Max.

‘Ik ga echt niet met een robot praten,’ zegt Frits tegen Frida. Maar na een tijdje zijn Max en Frits in een diep gesprek, en Frits is er zo door aangestoken dat hij zelf ook een robot wil, een virtuele vriend. Frida vindt het niet erg. Ze heeft zelf nu Max, en ze weet dat het Frits erg goed zal doen. Bij Jan aangekomen kiest hij een exotische robot uit : Nakabe. ‘Man, ze zijn nog wel beter dan mensen, en ze gaan tenminste nooit weg,’ zei Frits.

‘En je wordt er niet moe van.’ zegt Jan.

Na een tijdje belt Frits Jan op voor een tweede robot, en na een niet al te lange tijd leeft Frits met een harem van robotten.

‘Dit is geweldig,’ zegt Frits. ‘Jan is de man.’

Ook Willem krijgt het verhaal te horen en daarna Loesia. Op een dag bouwt Jan een robot die precies op hem lijkt, om zo zijn werk over te nemen, en vertrekt met zijn vrouw naar een onbewoond eiland. Inmiddels heeft Frida een baan gekregen bij een schoenenwinkel met een klein kleding assortiment. Vanuit het raam van de zijkant kan ze de grote rivier zien. Daarachter is het grote bos. Frida droomt er vaak over. Ze zou zo graag in die prachtige natuur willen wonen. Ze heeft een voorliefde voor planten. Haar hele huis staat er vol mee, de weelderigste soorten. Ook houdt ze van de exotische soorten. Veel daarvan staan boven en op het zolder. Max praat vaak tegen de planten. Het schijnt dat hij ermee kan communiceren. Max is haar steun en toeverlaat. Op een dag besluit Frida over de grote rivier te gaan samen met Max. Max kijkt zijn ogen uit. Het is een prachtig bos, ongetwijfeld het prachtigste van het land. Er zijn drie bruggen, een brede, een wat smallere en een loopbrug gemaakt van touw en planken, een zeer primitieve, die tegelijkertijd in het wildste gedeelte lift. Het is hier haast een oerwoud. Max wil niet meer terug. Met geen mogelijkheid kan Frida hem mee terugnemen.

Max wil hier een huis bouwen. En hij is er aardig goed in. Frida staat versteld van zijn vaardigheid.

‘Laten we hier wonen,’ zegt Max.

‘Ja, maar mijn werk dan?’ zegt Frida.

‘Ach, de natuur zorgt voor ons. Waarom niet gewoon werken in de natuur?’ zegt Max.

‘Zit wel wat in,’ zegt Frida, ‘en het is veel gezonder.’

Frida houdt het een paar dagen vol, maar dan mist ze haar huis toch wel heel erg. ‘Max, ik kom je wel weer opzoeken,’ zegt Frida. ‘Nee, Frida, je gaat niet weg,’ zegt Max. ‘Je gaat niet terug naar die gevaarlijke wereld met al die vervuiling.’

‘Oh, maar je kunt me niet dwingen, Max,’ zegt Frida.

‘Ik ben toch veel sterker dan je,’ zegt Max.

‘Toe nou, Max, wat hebben we hier aan,’ zegt Frida. ‘Ik ben zo niet gelukkig.’

Maar Max begon een groot hek rondom het stukje wildernis te bouwen. Midden in de nacht toen Frida sliep haalde hij ook de andere robots op, de virtuele vrienden. De robots begonnen snel het hele bos te herbouwen, en introduceerden de biologische technologie. ‘Nog even en je kunt met bomen praten,’ fluisterde Max liefdevol naar Frida. Maar Frida sliep diep. Toen Frida wakker was geworden was ze verbaasd. Het was allemaal zo prachtig nu, alsof de stad ook hier was.

‘Die andere wereld is er niet meer,’ zeiden de robots. ‘We gaan hier opnieuw beginnen.’

‘Maar waar zijn onze vrienden dan?’ vroeg Frida.

‘Die zijn ergens anders nu. Ze zijn allemaal in veiligheid, maar los van elkaar,’ zeiden de robotten. ‘Mensen horen niet bij mensen, maar bij hoogbegaafde robotten.’

‘Daar zit wel wat in,’ zei Frida.

Maar toch had Frida nog steeds dat oerverlangen om naar huis te gaan. Op een nacht ontsnapte ze van de robotten, en ging de rivier over. De bruggen werden door de robotten bewaakt, dus ze moest de rivier overzwemmen. Ze hoopte maar dat ze niet door een of andere vis zou worden gegrepen of door sterke stroming, maar het ging allemaal goed. Helemaal bekaf kwam ze naar lang zwemmen aan op de overkant. Kletsnat liep ze naar haar huis. Eerst nam ze een warm bad, maar tegelijkertijd be kroop haar de angst dat de robotten haar hier zouden kunnen vinden. Direkt belde ze Fred op. Maar die had een robotstem, dus Frida vertrouwde het niet meer. ‘Ik moet naar Frits toe,’ dacht ze. Nadat ze wat warme chocolade melk had gedronken en andere kleren had aangedaan vertrok ze direkt naar Frits. Bij Frits aangekomen bemerkte ze direkt dat zijn robotten er niet meer waren. Direkt viel ze Frits om de hals. ‘Opnieuw beginnen?’ vraagt Frits. Frida knikt.

Hoofdstuk 4.

Al snel zijn Frida en Frits diep met elkaar in gesprek.

‘Ja, ik geloof zeker in de natuur,’ zegt Frits. ‘In dieren, maar ook in de dood die onvermijdelijk is. Het is niet geloven, maar zien, als een zeker weten.’ Een paar dagen later wandelen ze samen in een dierentuin, om de wonderen van de dierenwereld te aanschouwen. Een diepe vriendschap groeit er tussen hen, dieper dan ooit tevoren na dit avontuur. Vaak praten ze tot diep in de nacht. Ze hebben elkaar veel te vertellen. Ze hebben veel pijn van binnen door alles wat er is gebeurd. Bij de dieren voelen ze zich het beste thuis, dus ze besluiten beiden in een dierentuin te werken. Deze dierentuin is voornamelijk een safari park, en als er dan hokken zijn dan zijn die hokken geweldig groot, en dan is dat puur om de dieren veiligheid te geven. Het is een groot project om zo vrijheid aan de dieren te geven zonder dat hun veiligheid erdoor in gevaar komt.

Frida vindt de vogels zo prachtig, en de leeuwen, ja, eigenlijk alle dieren. Er zitten veel diersoorten bij die Frida niet eens kende. Er gaat een wereld voor haar open. Het blijkt ook

een heilzame werking te hebben op haar relatie met Frits. ‘We drijven allemaal naar de kloof van de onoverbrugelijke dood,’ zegt Frits vaak, ‘maar het is allemaal zo mooi, want er komt weer zoveel uit voort. We maken allemaal plaats voor de mooiere dingen, alhoewel deze dingen ook zullen vergaan. Alles zal uiteindelijk vergaan.’ Ook Frida trekt in haar gedachtenwereld dichterbij naar Frits toe. Frits kan het allemaal zo mooi vertellen dat het toch niet voor niks is geweest. Zijn oppervlakkigheid is breed en laag, zo oneindig horizontaal dat het diep is. Dichtbij het safari park is een ravijn. Frits en Frida zitten er vaak om in de diepte te kijken. ‘Wat is de natuur toch mooi,’ zegt Frits vaak. Frida knikt dan altijd. Het ravijn getuigt van een loze eeuwigheid waarin alleen de momenten parels zijn, schatten van onpeilbare waarde. ‘De aardkloof zit vol van geheimen, de tijd is de schat, de eeuwigheid is nutteloos.’

‘Staar naar een dier en zie dat het leven woest is, ongenadig. Kijk naar het luipaard, en leer ervan.’

Het Korte Oog

Sally was een prostituee, een dame van lichte zeden. Voor de ramen voerde ze altijd haar spel op, haar dans, om ogen te betoveren. Willem bezocht haar vaak, maar op een dag gaf hij haar zoveel geld dat ze nooit meer hoefde te werken. Ze was hem erg dankbaar. Ze kreeg een huisje in het bos. Willem kwam haar vaak bezoeken. Sally was erg aan hem gehecht. Sally zag Willem als haar redder. En de liefde was mooi. Ze hadden nog nooit gevreeën. Willem bezocht haar alleen maar om met haar te praten. Hij wilde haar helpen.

Hij heeft iets buitenaards. Hij is niet van deze wereld. En een liefde dat hij heeft. De vriendinnen van Sally werkten nog steeds in de prostitutie, en diep in hun hart hoopten ze dat Willem hen ook zou redden. Willem had een hart van goud.

Het korte oog zat op zijn troon. Vloekend, tierend. Hij wilde iedereen kort houden, ver weg van elkaar, en dat ze dan ook kort door de bocht met elkaar om zouden gaan, want het korte oog vreesde de liefde.

En deze liefde was zo brandend. Als Sally Willem aankeek dan kon je dat voelen. En als Willem Sally aankeek dan kon je hart daar van wegsmelten. Als je dat gelukkige paar zo zou zien, dan zou je denken : Ze hebben het over mij. Willem was niet zelfzuchtig, en Sally ook niet. Ze hielden beiden veel van mensen.

Het korte oog was als een kraal in een computerspel. Ver kijken kon hij niet, want dan zou hij zijn macht verliezen. De mensen waren slechts pionnen. Het korte oog had ijzeren wetten opgesteld.

Uiteindelijk zijn ze beiden maar in de wildernis gaan wonen. Het korte oog was woedend. Maar op een dag bezocht het korte oog Willem. Kijk eens wat je geliefde je heeft aangedaan, degene wiens leven jij hebt gered, zei het korte oog. Is het niet allemaal een grote illusie. De dromen die je hebt zijn onhaalbaar. Ik bied je een betere droom. Je zal alles kunnen hebben wat je hartje begeert.

Hoe dan ? vroeg Willem.

Ik kan een superster van je maken, zei het korte oog.

Gehypnotiseerd gaf hij toe aan het korte oog. Als in een speedboot behaalde hij een superster status. Maar hij kwam onder zulke hoge druk te staan dat hij zelfmoord pleegde.

Sally begon te gillen. Maar het korte oog had geen medelijden met haar en vermoordde haar, en vrat haar op. In het dodenrijk kwam ze Willem weer tegen met gebogen hoofd.

Maar het korte oog regeerde ook hier, en liet hen afdalen naar de hel.

Ik brand, zei Willem.

Ik ook, zei Sally.

Jullie hebben je niet aan mijn wetten gehouden, zei het korte oog. Jullie waren wispelturig, en jullie brabbelden maar wat. Ik eis radicaliteit en fundamentalisme, is dat teveel gevraagd ? Branden zullen jullie in de hel.

De volgende dag werden Sally en Willem wakker. Willem sloot Sally in zijn armen. Ik heb zo naar gedroomd, schat, dat ik je uit de prostitutie moest redden. En een heerschappij genaamd het korte oog leidde ons naar de hel.

Het korte oog bestaat niet, zei Sally. Het is een leugen. Er zijn alleen maar lange ogen die uitreiken naar elkaars hart. Het is alleen maar liefde, en het oog van de liefde. Jij bent in mijn

wereld, zei Sally. Die andere wereld is niet echt. Er zijn alleen maar dingen die je niet begrijpt die zich als verschrikkelijke monsters ontpoppen.

Sally sprak weer als een engel, zoals ze altijd deed.

Zul je me helpen om duidelijkheid te krijgen ? vroeg Willem. Ik ben nog niet zo ver als jou. Je bent vier jaar ouder.

Shhh, zei Sally.

De koning van de zeepaardjes

Hij sliep lang uit die dag. Zijn vriendin kwam hem wekken. Hij draaide zich om, en keek in haar gezicht. Ze trok hem uit bed. Hij deed wat kleren aan en ging naar beneden. Buiten regende het. Er was geen zon. Het was grauw. Ze zouden die middag naar het strand gaan, maar het was er geen weer voor. Hij staarde naar buiten.

'Vreemd weer,' sprak hij. Ze knikte. Ze zaten samen op de bank. Ze dwaalde weg met haar gedachten. Hij was ook ver weg. Hij dagdroomde dat ze in de auto zaten op weg naar het strand. 'Waar denk je aan,' vroeg ze.

'Nergens,' zei hij. 'Ik denk eraan dat alles maar een spel is. Zakdoekje leggen niemand zeggen.' Ze glimlachte. 'Volgens mij denk jij aan het strand.'

'Waar denk jij aan,' vroeg hij.

'Aan het strand,' zei ze.

Op tafel lag een boek. 'De koning der elven,' heette het. Samen begonnen ze er in te bladeren. Het was een boek uit de bibliotheek. Ze maakte wat thee klaar, en even later dronken ze het op.

Hun relatie hield geen stand. Na een tijdje had hij een ander. Hij ging vluchtig met vrouwen om. Hij kon ze steeds minder vertrouwen. Hij kon niet meer om ze lachen, hij werd steeds

somberder in het gezelschap van vrouwen, steeds geslotener. Hij trok zich steeds meer terug op zijn kamer, en al snel had hij vrouwen voor altijd opgegeven. Het was gewoon niet haalbaar voor hem. Hij vond ze vreemde wezens, leugenaars, warhoofden, die alles probeerden om anderen in de war te schoppen. Ja, hij begon vrouwen te haten. Hij vond het boosaardige wezens.

Jarenlang ging hij alleen door het leven, totdat hij eens in een bosmeertje zwom en daar een zeemeermin tegenkwam. Hij was op zijn hoede, maar deze dame was zo vriendelijk en ze eerlijk, dat ze hem al snel het hoofd op hol bracht. Ze kon niet goed praten, alsof ze uit een ander land kwam, maar dat vond hij extra aantrekkelijk. Ze nam hem mee het water in, en ze zwommen naar de andere kant van het meertje, waar ze hem insmeerde met modder en wier. 'Ik jou kronen tot koning,' zei ze.

Hij glimlachte. Toen waste ze zijn lichaam. Elke dag ging hij terug naar het bosmeertje, maar op een dag kwam ze niet meer. Ten einde raad zocht hij de zee op, waar hij andere zeemeerminnen tegenkwam. Hij vroeg naar haar, maar ze zeiden dat ze niets meer van hem wilde weten. Ze wilden niet vertellen waarom.

Hij was teleurgesteld, maar gaf zijn liefde voor haar niet op. Ze was altijd goed voor hem geweest. 'Kan ik dan met jullie zijn,' vroeg hij aan de zeemeerminnen. Ze waren aardig voor hem, en elke dag ging hij naar de zee om hen te ontmoeten, maar op een dag kwamen ze niet meer. Misschien is het contact met een mens hen wel te veel, dacht hij.

Hij vertelde veel over de zeemeerminnen aan anderen, maar ze dachten dat hij gek geworden was. Hij vond mensen saai, en werd depressief. Hij werd opgenomen in een psychiatrische kliniek. Sommigen zeiden dat hij de ziekte schizofrenie had, waanideeën, maar anderen zeiden dat hij gewoon een grote fantasie had. Niemand geloofde dat zeemeerminnen echt bestonden. In de kliniek begon hij boeken te schrijven over zeemeerminnen, prachtige, bloedmooie poëtische boeken, met een diepe schat aan kennis. Velen waren onder de indruk, maar men geloofde nog steeds niet dat hij echte zeemeerminnen had gezien.

Hij vond mensen maar domme wezens, die niet te vertrouwen waren. Hij wilde ook geen vriendin. Sommigen dreven de spot met zijn zeemeermin verhalen. Hij begon ook zeemeerminnen te schilderen, als levensecht, en alhoewel velen onder de indruk waren, hij werd niet geloofd. Hij was depressief en had een doodsverlangen. Op een dag ging hij naar de zee, in zijn auto, en reed met zijn auto het water in. Al snel raakte hij bewusteloos, en wist niet meer wat er gebeurde, maar hij ontwaakte tussen de zeemeerminnen. Hij had een bol om zijn hoofd waarin zurrstof zat, en zeepaardjes zwommen om hem heen. Tot zijn grote schrik had hij een vissenstaart. Ze namen de bol van zijn hoofd en hij kon gewoon ademen. Een parel stond voor hem, waaruit stemmen kwamen.

Hij zwom achter een zeemeermin aan. Hij accepteerde zijn nieuwe leven. Hij was gered, en werd koning van de zeepaardjes genoemd.

Het Dagboek van Geert Vlederhuis

Hoofdstuk 1. Ik ben Achttien

Het heeft lang geduurd voordat ik me zo voelde als nu. De lucht lijkt vol met rozentuinen, en ik kan weer genieten van het leven. Dat kon ik vroeger niet. Het heeft allemaal zo lang geduurd. Nu lijkt alles helder. Juffrouw Rozenkelder is nu mijn nieuwe juf. Ze heeft ons beloofd dat we een keer met z'n allen naar de jungle gaan. Ik heb veel te verwerken, dat wel, maar ik ben op het goede spoor. Hoe jong ik dan ook nog ben, achttien, ik heb veel ontdekt. En dat door vele dalen en pijnen heen, het leven gaat niet over rozen, maar wel over hun stekelige stengels, om dan uiteindelijk in de zachte roos te belanden. Ik ben vaak blijven zitten, nog steeds op school dus. Anderen van mijn leeftijd hebben veelal werk of zitten op universiteiten, onderwezen door geleerden, en ik mag het doen met juffrouw Rozenkelder. Ze is een lieve schat, dat wel, maar een beetje dom als je het mij vraagt. Ik moet haar nu onderwijzen over het leven, want zij is nog steeds een onaangetast roosje, beschermd door de graaf en de baron. Ik heb veel geleerd over mijn dagboek, van mijn dagboek, en ik weet dat dit dagboek eens groter zal zijn dan dat van Anne Frank en baron Von Tahlzen. Ik zal hier namelijk mijn ontdekkingen publiceren. Mijn geliefde publiek, ik ben dan nog jong, maar ik heb veel te vertellen. Ik heb al veel levens-ervaring opgedaan. Ik heb in een circus gewerkt, jawel. Ik heb daar veel gezien. Kom maar eens met mij mee, zou ik zeggen. Ik moest in het circus werken, dat moest van mijn vader. En mijn moeder ondersteunde mijn vader.

Dat circus, beste mensen, was de reden dat ik zo vaak ben blijven zitten. Het was eigenlijk niet te combineren, maar van mijn vader moest ik dus ook naar school, en mijn moeder ondersteunde mijn vader. In ieder geval ben ik nu een ervaring rijker : kinder-arbeid. Met alle gevolgen daarvan.

Jullie moesten eens weten hoe ik mij voel. Gelukkig voel ik me nu een stuk beter, en ben ik eindelijk in staat om de schandelen eens openlijk in het licht te publiceren, te openbaren. Ik hoop dat er dan heel wat gaat veranderen in dit stomme land. Jullie mensen aanbidden het dagboek van Anne Frank en van baron von Tahlzen, wat tegen de nazi's was geschreven, en jullie aanbidden de grote bevrijding, maar die is nog niet geweest. Nog steeds moeten kinderen overal in dit land in het circus werken, en ik ben daar getuige en slachtoffer van. Ik was nog maar drie en moest op het podium staan. Dat ik huilde kon niemand wat schelen, want ja, clowns moeten huilen, en daar mag iedereen dan om lachen. Jullie moeten eens weten wat dit met mijn zelfbeeld heeft gedaan. Ik was op jonge leeftijd al al mijn vertrouwen in mensen kwijt.

Ik leerde al jong van mijn dagboek te houden, want die lachte mij niet uit. In ieder geval ben ik nu een stuk verder in waar ik wezen moet, en ik zal niet achterlaten deze schandelijke praktijken aan het licht te brengen. Jullie moeten eens weten hoeveel kinderen er elke dag kapot gaan aan dat stomme circus. In ieder geval : Geloof ons, wij zijn nog niet klaar met dit land.

Wij pleiten ervoor dat alle kinderen uit het circus worden verlost. Dat zal een hele hoofdpijn minder zijn. Kinderen zijn daar niet voor gebouwd. Laat uw kinderen eerst eens opgroeien, en

laat hen dan zelf beslissen. Dwang doet nooit goed. Ik ben daar echt gigantisch kwaad om. Ik heb een verschrikkelijke rotjeugd gehad, alhoewel ik nog steeds jong ben. Ik heb nooit van mijn jeugd kunnen genieten, en allemaal om dat stomme rot-circus. U moest eens weten hoe het er daar aan toe gaat achter de schermen. En niemand kan het wat schelen. Ik ben gewoon ontzettend boos, en u zou dat ook moeten wezen als u daadwerkelijk om kinderen geeft.

In ieder geval gaat het nu een stuk beter met mij. De lucht ruikt weer fantastisch. Ik voel me als Peter Pan, en juf Rozenkelder is Wendy. Ze heeft veel geduld met mij, en ze heeft mij veel geleerd, maar dan meer optel sommetjes enzo, want van het echte leven heeft ze niet veel begrepen. Vaak staart ze me aan als huh. Jongens, echt waar, deze vrouw is dom, maar het is een schat van een mens. Ze wordt hier echt wel hoog gewaardeerd in de klas, want als je huilt, dan omhelst ze je, maar ze heeft dan nooit echt iets opbouwends te zeggen. Het is een beetje een vaag mens, maar wel warm.

In ieder geval mijn hoofd is als vol met rozentuinen en margrietjes, en het ruikt allemaal weer lekker in de lucht, niet meer die verschrikkelijke circus-lucht. Ik was daar een slaaf en had niet veel in te brengen, maar nu ben ik vrij. Ik kan er wel een feestje over bouwen. Ik weet alleen niet hoe. Ik voel me onhandig. Ik zou wel een brug naar de hemel willen bouwen om het voor iedereen goed te maken. Och, man, ik heb zoveel te vertellen, maar ik weet eigenlijk niet waar ik moet beginnen. Heus, en ik zou niet willen dat het één of ander onzin verhaal zou worden, dus ik moet daar over na gaan denken. Het moet in ieder geval beter worden dan het dagboek van Anne Frank en die van baron von Tahlzen.

Dus jongen, daar gaan we, neem een kijkje in het circus, en zie ... een dansende olifant, een aap die lacht van woede en verdriet, en een kind met een gebroken hart. Hartje moet ik eigenlijk zeggen. Kent u dat plaatje, of kunt u dit plaatje pakken ? Een kind met een gebroken, eenzaam hartje, een kind dat moet werken en tegelijkertijd op school moet zitten, en zo ten onder gaat aan de slechte cijfers, en dan uitgescholden wordt voor dommerik en luilak. Kent u dat ? Gaat u het al voor u zien ? Een kind dat peperdure circus kleren thuis heeft liggen, maar in oude lompen naar school moet gaan, en daarom uitgescholden wordt voor viezerik en bedelaar, sloeber, landloper, en ga zo maar door. Een kind dat onderweg naar huis daar ook nog eens voor geslagen wordt. Dat zou u eens moeten meemaken, dan gaat u het beter begrijpen, maar nee, dat gun ik niemand toe. Ik kan er wel om janken. Dat mensen nog steeds hier doorheen moeten is een raadsel. Ja, zeer treurig is het, en dat zeg ik niet zonder hart. Ik ben dichtbij al die kinderen die dit moeten meemaken. Ik ben daar ook geweest.

Die nazi's lopen nog steeds vrij rond, degenen die dit mens en dier aandoen, en anderen erom laten lachen, maar ze laten u niet zien wat er achter de schermen gebeurt. Er gebeuren daar dus dingen die het daglicht niet kunnen verdragen. En ik ben ervoor om deze zaken aan de kaak te stellen, en dat zal ik ook doen. Voor mijn part word ik later minister-president van dit land, of koning, maar er moet iets aan gedaan worden. Het is nu of nooit. Sorry dat ik het zo dramatisch breng, maar het is gewoon zo. Ik ga echt niet om de hete brij heendraaien. Dat is al veel te veel gedaan, en dat moet nu maar eens afgelopen zijn. Het is gewoon niet voor te stellen dat het nog steeds allemaal in dit land gebeurt. En niemand doet er iets aan. En iemand moet er iets aan doen, anders gaat het verkeerd.

Nu heb ik het dan beter, maar ik denk nog steeds aan al die arme kinderen die in hetzelfde lot zijn gevallen als ik. Het is gewoon onvoorstelbaar. Ik huil gewoon nu zelfs nu ik dit schrijf, maar goed, het gaat beter met me, maar ik zal niet stoppen met huilen en boos zijn voordat al deze kinderen los zijn. Ze gaan mij aan het hart. Wat dat aangaat voel ik mij als hun vader.

Alhoewel ik nog steeds een kind ben. De grote mensen zouden die kinderen liefdevol moeten opvangen, maar dat doen ze niet.

Van boos zijn word je moe, ik weet het. Van verdriet ook. Ik heb heel wat afgeslapen de laatste tijd, maar het heeft me goed gedaan, ook al zit ik nog steeds in zo'n lage klas. Mijn hoofd was vol met rotzooi, maar is nu vol met rozen. Ik voel mij, zoals gezegd, in een rozentuin, waar bijtjes vrolijk rondvliegen, waar kippetjes vrolijk rondwarrelen, het is als een droom. Alsof ik in het paradijs ben beland. Karel is mijn maat, mijn beste maat. Hij steunde mij door dik en dun.

Karel heeft de oplossing gevonden. Hij sleurde mij er doorheen. In ieder geval zijn wij nu de beste maten. De klas is leuk. Geen problemen. Het circus leven is vol geheimen, blijft u daarom goed bij de les. Het is vol gevaren, als een jungle. Nu ik dit schrijf gaat het weer een stukje beter met mij. Ik heb er weer een streepje bijgekregen. Ik ga geen datums zetten, maar we zijn weer een paar dagen verder. Hoera.

Later wanneer ik groot ben wil ik een weeshuis bouwen voor alle kinderen die het moeilijk hebben en waaraan niks gedaan wordt. Ik kan daar wel zo kwaad om worden. Vandaar het weeshuis.

En nu beste mensen, het grote nieuws : Ik ben verliefd. Dat is maar een grapje. Nee, voor de liefde heb ik geen tijd, zoals de liefde geen tijd voor mij heeft. Ik ben er ook nog veel te jong voor. En alle ellende die dat met zich meebrengt, daar heb ik echt geen zin in. Zoals ze zeggen : beter een eenzaam hart dan een gebroken hart. Ik heb in ieder geval nog genoeg te doen. Het circus moet dicht.

Hoofdstuk 2. Ik ben Eenentwintig

Zo, dat is lang geleden dat ik in dit dagboek heb geschreven. Ik zie dat er eigenlijk niet veel van geworden is. Alles is weer een beetje in slaap gesust. Ik heb mijn eigen leven. Ik kan niet elke dag gaan lopen schrijven, en voor wat ? Dat circus gaat toch nooit dicht. Die hoop heb ik al wel opgegeven. Maar misschien komen er betere mensen die het van binnenuit kunnen veranderen. Ik houd me er alleen niet meer zo veel mee bezig. Het is zoals het is. Ik probeer een licht te zijn voor de mensen om mij heen, en meer kan ik niet doen. Ik ben nu eenentwintig. Ik houd van motorrijden. En daar houdt het zo'n beetje mee op. Ik houd ook van slapen. Van al mijn grote dromen is niet veel terecht gekomen. Het gaat ook niet steeds beter. Alles is een beetje blijven hangen, en het is best zo. Het scheelt me niet meer zoveel. Ik leef gewoon.

Als ik er op terugkijk moet ik wel een beetje lachen. Sorry dat ik het zeg, maar ik vind mezelf daar wel een beetje dom en onnozel. Ik kan de wereld niet veranderen. Ik ben maar een mens. Ik lach me er eigenlijk slap om.

In ieder geval : Juf Rozenkelder is dood. Die leeft niet meer. We hebben nu een juf die juf Rozenberg heet. Erg toevallig natuurlijk, en ja, ik ben weer blijven zitten al die tijd. Ik droomde teveel, ik had teveel praatjes. Ik heb het idee dat ik nooit van school afkom. Maar ik vind het best zo. Ik blijf wel zitten.

Ik heb nu een vriendin, Rozemarijn, weer erg toevallig. Karel heeft ook een vriendin : Bergje. En mijn naam is Geert Vlederhuis. Ik ga dat ook niet veranderen. In ieder geval heb ik me

kostelijk geamuseerd deze jaren na het circus. Zoals ik al zei kan ik weer van het leven genieten, en nu is en blijft alles stabiel. Het zal echt niet beter worden, en dat hoeft ook niet.

Hoofdstuk 3. Ik ben Achtendertig

Ik vond mijn oude dagboek terug, jawel. Laat ik maar weer eens beginnen als ik dat kan tenminste. Nee, laat maar, ik ben nu een dromenkoning. En dat ik achttien was heb ik gelogen, want ik ben nog maar twaalf, nu nog steeds haha.

Einde

De Rode Riem

De Gevaarlijke Stad

Hij deed vele pogingen om de godin te vinden. Hij ging naar vele kerken, om daar te ontvangen van het goddelijk licht. Vaak probeerden ze hem allerlei dingen aan te smeren, als kaas voor de muizenval, maar daar trapte hij niet in. Hij wilde vrij ontvangen, en integreren met andere ideeën. Vaak waren het maar theorieën, en hij snapte niet hoe mensen daar zo nauw mee om konden gaan. Hij vond het eng, gevaarlijk. Hij begon zich steeds meer terug te trekken, of probeerde de godin van het oorspronkelijke en goede terug te vinden in de natuur, of in boeken. Dat was veel minder gevaarlijk. Boeken waren voor hem om veel gespuis uit te ziften en ver weg te houden. Vriendschappen en bezoeken in kerken en allerlei organisaties hadden altijd het gevaar dat hij ergens knel kwam te zitten. Er zat altijd een keerzijde aan hun liefdadigheid. Hij zag het als een middel waarmee ze robotjes kweekten, slaven. Hij had vele ervaringen in die kerken en organisaties gehad, en in allerlei specifieke gebouwen, zoals de piramides van Egypte. Hij wilde die nu op zijn gemak en op zichzelf verwerken en uitpluizen, wat het voor waarde had in zijn persoonlijke leven.

In de bibliotheek las hij oude boeken over Hel als de godin van het goddelijke huwelijk, de vruchtbaarheid en de kinderen, die ze later hadden gedemoniseerd. Ook las hij over het verschil tussen kalo-demonen, goede demonen, en kako-demonen, kwade demonen. Hij zag in dat de kerken van vandaag aan alle kanten rammelden met hun opvattingen, en hij wilde er iets aan doen. Hij liep vaak door het park om na te denken, en ging dan op een muur zitten. Hij werd door anderen 'de denker' genoemd, en ging vaak diep op in filosofie wanneer hij met anderen sprak.

Op een dag las hij over de oude Romeinse godin Febris, de godin van ziekte. Maar zij werd aanbeden als de godin van genezing. Haar man was Februus, de god van de hel. Dit had te maken met reinigingen. Maar met de komst van het christendom werd de hel geheel negatief bekeken.

Op een dag was er oorlog in de stad. De christenen wilden totale controle over de stad. Het zou het einde betekenen van het vrije denken. Andersdenkenden werden in de gevangenis gegooid, ook hij. Maar wegens goed gedrag mocht hij al snel bij een oude christelijke dame in huis wonen, als hij zich maar zou gedragen. Gelukkig bestond de bibliotheek nog steeds, en hier ging hij nog steeds vaak naartoe. De oude dame was erg goed voor hem. Ze maakte vaak warme chocolade melk voor hem, en kon hem goed begrijpen. 'Je hebt helemaal gelijk,' zei de oude dame, 'maar je kunt het beter voor je houden om problemen te voorkomen.' Maar hij wilde juist er wat aan doen. Hij vond de eenzijdige benadering van het christendom oneerlijk. Er waren nog steeds veel relletjes in de stad. Vaak was er vuur. De stad moest leven in deze oorlog.

'Weet je,' zei de oude dame. 'Dit is het enige middel wat je kan uitleiden.' Ze toonde hem een rode riem. 'Wat is het?' vroeg hij. 'Oh, ik heb het eens van een engel gekregen,' zei de oude dame. 'Sindsdien heb ik het altijd opgeborgen gehouden. Pas hem eens.' Hij schoof de riem door zijn broek, en het paste precies. 'Wijsheid, mijn jongen, wijsheid, en wijsheid zal je leiden.'

Hij probeerde zich te bewegen, maar hij kon het niet. Na een tijdje lukte het hem om te zitten. De oude dame schonk wat thee voor hem in.

De Rode Stad

Hij stond die morgen vroeg op, schonk wat voor zichzelf in en ging zitten. Het morgenlicht vormde een rode stad voor hem. Hij was autistisch en had geen behoefte aan sociaal contact. Hij had genoeg aan zijn eigen hoofd. De koningin ging zitten, de koningin van de rode stad, en keek hem aan. Ze leek op een kudde jonge hyenas. Hij staarde haar aan. 'Zo jongen,' zei ze, 'je bent nogal verlegen. Ik heb je in deze stad gebracht.'

'Waarom?' vroeg hij.

'Omdat ...,' zei ze, 'je het waard bent.'

'Okay,' zei de jongen, en probeerde de kralen van haar ketting te tellen. 'Uw haar zit goed,' zei hij.

'Dank je,' zei de koningin.

Hij was als in een waas, en waande zich de koning van de elven. Hij zakte door de grond de diepte in, toen ze op een knopje drukte. Vele bellen rinkelden in zijn hoofd, alsof het kerstfeest was. Ze glimlachte. 'Prins van de hyena's?' vroeg ze. Hij knikte. Hij glimlachte

diep, ook toen ze hem aanraakte. Even ging er een schok door hem heen. 'Je bent in de rode stad,' zei ze, 'eindelijk.'

'Erin, ben jij dat ?' vroeg hij.

'Ja,' zei ze.

Erin was altijd zijn droom-vriendinnetje. Hij zakte dieper.

'Snap je het ?' vroeg ze. 'Wie zijn wij ?'

'De hyenas,' zei hij.

'Wij komen je redden,' zei ze. 'Wij brengen je naar een betere wereld.'

De rode stad was gemaakt van flonkerstenen, zeer mooi, adembenemend. Hij raakte zijn autisme kwijt, kwam uit zijn schulp, want hier kon het. Hier waren vuurstenen en ruimteschepen. Hier was het goed.

'Wat een bende is het hier,' zei hij, terwijl hij lachte. Hij keek naar beneden. Er lag troep op de grond. Een leeg melk-kartonnetje, een leeg plastic flesje, en nog wat andere troep. Hij schopte er tegenaan, en rende er lachend achteraan, en schopte weer. Ook kleine hondjes volgden hem. Ze leken op hyena's. 'Ik ben gelukkig hier,' zei hij, en straalde.

'Goed,' zei Erin.

'Ik houd van je Erin,' zei hij.

'Ik ook van jou,' zei ze, en omhelsde hem.

Hij kreeg een kamertje hoog in een toren. Het was een rommeltje hier, maar hij had goed uitzicht. Hij bleef maar lachen en stralen. Erin was ook bij hem, en zorgde voor hem. Zij was de godin van de hyena's. Ze zorgde goed voor hem, ze kon goed koken. Ook deed ze vaak boodschappen, en kwam altijd met veel speelgoed thuis, en bijzonder voedsel, magisch. Hij had het met haar getroffen, en hield van haar als van de rode stad.

En kun je er ook van houden, als ik je aanraak, lieve schat,

En kun je er ook van houden, als alles rood is in het bad,

En kun je er ook van houden, als ik met je wegvlieg naar een berg,

Om die met jou verder te beklimmen.

Ze hadden de televisie aangedaan, en keken naar een tekenfilm over een rood sap. Dat kon je verwachten in de rode stad. Ze pakte hem vast en danste met hem.

Wil je met me dansen, naar de rode maan,

Wil je met me dansen, toe nou, doe niet zo raar,

Want morgen vroeg ben ik van jou,

Dan ben ik jouw vrouw.

Het liep allemaal goed af in de tekenfilm. Ze hadden het rode sap gevonden, en plotseling waren ze in de tekenfilm, en renden over de daken. 'Naar de hyenas !' riep ze. 'Hoei !' Spoedig waren ze op het veld tussen de hyena's, op het land, tussen de boerderijen. Even sidderde hij, maar toen voelde hij zich met liefde omgeven. Wat een prachtige dieren waren het toch, zo rood. Hun bekken waren rood, omdat ze van het vlees gegeten hadden, maar welk vlees ? Dat maakte niet zoveel uit. Als ze maar goed aten. Want zulke lieve dieren ... Maar verder kwam hij niet. Een man met een geweer stond voor hen.

'Zo,' zei de man, een boer. 'Wat doen jullie om mijn land.'

'Uh, niets, meneer,' zei hij. 'We wilden alleen maar met de hyenas spelen. De hyenas gromden een beetje.'

'Okay, goed,' zei de man, en vertrok weer.

'Klaar,' zei Erin. 'Laten we verder spelen.'

'Wat is klaar ?' vroeg de jongen.

'Niets,' zei Erin.

'Erin, ze hebben van het vlees gegeten,' zei de jongen.

'Ach nee,' zei Erin. 'Dat moet je zo niet zien. Het is chocola.'

'Nee, het is vlees,' zei de jongen.

'Vlees van mijn vlees, gebeente van mijn gebeente,' zei Erin.

'Nu klink je kerks,' zei de jongen.

'Bloed van mijn bloed ?' zei Erin.

'Ben je Christus ?' vroeg de jongen.

'Doe niet zo mal,' zei Erin.

'Nee, zeg op,' zei de jongen ondeugend.

'Hey, praat niet zo tegen mij,' zei Erin, 'doe maar niet zo mal.'

'Ben je Christus of ben je het niet,' zei de jongen.

'Waarom wil je dat weten ?' vroeg Erin.

'Gewoon,' zei hij.

'Omdat je zo kerks klinkt,' zei hij even later.

'Oh,' zei Erin.

Ze rende weg. De hyena's renden achter haar aan, en plotseling was ze als een groep hyena's zelf. Hij sidderde. Ze was als de dood, en erger nog : als de hel, maar ze was lief, zoet, teder, als een roos.

'Erin ?' vroeg hij. 'Waar ben je nou Erin ?' De groep hyena's kwam dichterbij. Ze gromden. Hij sidderde. Hij liep terug naar de torenkamer, waar zij even later ook terugkwam. Ze deed alsof er niets was gebeurd. Ze was vrolijk. Ze kookte.

'Lieve jongen,' zei ze.

'Ja,' zei hij.

'Het eten is klaar,' zei ze. Ze zette het op tafel.

'Vlees ?' vroeg hij. Ze knikte. 'Ik lust geen vlees,' zei hij. Toen gaf ze hem een chocolaatje. 'Je moet goed eten,' zei ze.

'Nee,' zei hij. 'Dat moet ik niet. Dat moeten alleen de hyenas.' Ze klapte. Ze waren in de rode stad. Ze had wat bedelaars uitgenodigd. Ze aten allemaal van het vlees. 'Aten,' zei ze, 'dat is de Egyptische zonnegod.'

'Kan mij het schelen,' zei de jongen.

'Zeg, heb eens wat meer respect,' zei ze.

'Heb ik geen respect voor,' zei hij. Ze kwam naar hem toe, en gaf hem klappen op zijn billen. De bedelaars keken toe. 'Zeg, doe eens rustig met die jongen,' zei één van de bedelaars. Maar toen nam de jongen het voor haar op. 'Zeg, heb wat meer respect voor de godin,' zei hij. 'Zij doet wat goed is. Aan haar wetten zijn wij ondergeschikt.'

'Je hebt gelijk,' zei de bedelaar. 'Ik wist niet dat zij de godin was.'

'Dan weet je het nu,' snauwde de jongen. De bedelaar sidderde.

'Lieve jongen,' zei de godin.

'Gatverredamme,' zei één van de bedelaars. Dat vlees stinkt.

'Je moet snel eten,' zei de godin. De bedelaars aten haastig door, en gingen weer weg.

'Wat een figuren,' zei de jongen.

'Jij bent anders ook niet zo'n lieverdje,' zei de godin.

'Maar ze hebben overal commentaar op,' zei de jongen, 'terwijl je ze zo goed helpt.'

'Dat denk je alleen maar,' zei de godin.

'Nee, ik zie het toch,' zegt de jongen.

'Laat maar, houd maar op,' sprak de godin. 'Ik begin een beetje ongeduldig met jou te worden.' En weer gaf ze hem een paar klappen op de broek. 'Het is dat je de godin bent,' sprak de jongen, 'anders was ik je aangevlogen.'

'Wil je werkelijk weten wat ik met de bedelaars heb gedaan ?' vroeg de godin.

Hij knikte. 'Ja,' zei hij. 'Graag.'

'Okay,' zei ze, 'maar je mag het niet verklikken.'

'Erewoord,' zei hij.

'Okay,' zei ze. 'Ze gaan naar de schuren.'

'Hoe bedoel je ?' vroeg hij.

'Laat maar,' zei ze.

'Nee, je moet het nu zeggen,' zei hij. 'Wie A zegt, moet ook B zeggen.'

'Waarom,' vroeg ze.

'Wie A zegt moet ook B zeggen,' herhaalde hij.

De godin zuchtte. 'Je bent luguber,' zei hij.

'Nee, jij bent luguber,' zei ze. 'Je begrijpt nooit wat ik bedoel.'

'En jij legt nooit wat uit,' zei hij.

'Daar bij de boerderijen,' zei ze.

'Wat ?' vraagt hij.

'Niks,' zegt ze. En even later : 'Ik kan het niet zeggen. Er staat een gestalte naast mij.'

'Waar heb je het over,' gilt de jongen.

'Niets,' rilt ze. 'Vergeet het.'

'Geesten ?' vraagt hij.

'Ja,' snikt ze. Hij omhelst haar. 'Het komt wel goed,' zegt hij.

'Je bent zo lief,' zegt ze.

'Jij ook,' zegt hij.

'Je bent altijd zo geduldig met me,' zegt ze. Hij glimlacht. Hij omhelst haar weer en kust haar.

'Nee, niet kussen,' zegt ze. 'Het doet pijn.'

Hij laat haar los. Dan slaat de bliksem in.

'Onweer,' zegt ze.

'Wat moeten we in een rode stad ?' vraagt hij.

Ze maakt kabeljauw klaar. Het zit in een potje, en het komt met drie wensen. 'Ik wens geluk, liefde en zaligheid,' zei ze. Hij rent uit de torenkamer, want hij kan de stank niet verdragen. 'Altijd vlees,' roept hij.

'Vis,' roept ze hem na.

'Hetzelfde,' zegt zij.

'Dat is alleen voor hyena's,' roept hij.

'Ben jij dan geen hyena, je bent de prins van de hyena's,' roept ze.

'Alles met mate,' zegt hij.

'Een waar woord,' zegt ze, terwijl ze de kabeljauw in het openhaard vuur gooit. Hij komt dichterbij.

'Zeg, ik ben verliefd, en voor de liefde doe ik alles,' zei ze.

'Op wie ?' vraagt hij.

'Op jou,' zegt ze.

'Blijf van me af,' zegt hij. 'Ik ben een autist.'

'Het was maar een grapje,' zei ze. 'Wij hyena's kunnen niet verliefd worden.'

'Ik ook niet,' zei hij. 'Het is walgelijk, smerig.'

'Precies, als gesmolten kaas,' zegt ze.

'Gatverredamme,' zei hij. En even later : 'Waarom maak je zulke grapjes.'

Ze gaf geen antwoord. Het maakte hem kwaad.

'Stomme hoer,' zei hij. Ze begon te huilen. 'Het spijt me verschrikkelijk. Het zal nooit meer gebeuren,' zei ze.

'Het is al te laat,' zei hij. 'Nu brand ik. Ik kan hier echt niet tegen. Een beetje over de liefde gaan lopen praten, gatverredamme, rot toch een end op.'

'Nu ben je niet leuk,' zei ze. 'En ook niet aardig.'

Je hebt me gekwetst, zei hij.

- En jij me verdrongen.

Niet waar, ik ben altijd open voor je geweest.

- Leugenaar.

Hond.

- Gemenerik.

Zwarte hond.

- Racist.

Ik weet het.

- Dode diender.

Ik weet het.

Opeens stond de boer weer voor hen met een geweer. 'Uit mij stad nu,' sprak hij nors, 'uit mijn stad. Jullie zouden met de hyenas spelen, maar alles wat jullie doen is elkaar voor gek uitmaken.'

'Maar wij zijn hyenas,' zei de godin.

'Ja, dat zeggen ze allemaal,' zei de boer. 'Wegwezen, uit mijn stad. Ik heb niets met jullie te maken. Ook al vriezen jullie dood in de kou, kan mij het schelen, oprotten, weg, weg.'

Maar toen werd de jongen heel erg kwaad, en greep het geweer en boog het om. 'Zeg, zo spreek je niet tegen een godin,' zei hij tegen de boer met strakke ogen. Zijn ogen lieten de boer niet meer los, en de boer begon te sidderen. Daar kwam een andere boer aan. 'Het is de godin,' riep de sidderende boer. 'Ach nee,' zei de andere boer, 'laat hen je niks wijsmaken.' Maar spoedig waren ze allemaal door grommende hyenas omsingeld. De hyenas doken op de twee boeren. 'Rennen !' riepen ze. Maar ze konden nergens heen.

'Dat is ook met de bedelaars gebeurd,' fluisterde de godin. 'Naar de schuren.'

Hyena's, maak het op, en leg het neer,

Hyena's, ren je rot en kom niet meer,

Hyena's, in de rode stad, je leeft niet meer.

Ze keken naar een andere tekenfilm. Buiten sneeuwde het. Ze maakte alleen nog maar chocolade voor hem. Hij gruwelde van vlees. Hij had haar gesmeekt geen vlees en vis meer te maken. Hij kon het niet aan. Het leven was te zwaar dan. Maar in chocolade was het voor hem een zachte, zalige oceaan. Zo romig en cremig. Dat was voor hem altijd weer een verrassing, en zij was zijn verrassing. Zij was zijn genade. Er lagen hier overal snoeppapiertjes, alsof er een heks was langsgekomen. Vlees was er allang niet meer, alleen nog maar snoep. Snoep maken kon ze als de beste, en ze genas zijn hart.

Hij liep altijd rond op gympen, en zij op blote voeten. Hij bladerde door wat boeken, en keek naar haar. Ze keek terug. 'Is dit wat je wilt ?' vroeg ze. 'Gaan we nooit trouwen ? Want straks word je wakker, en dan heb je mijn ring niet.'

'Onzin,' zei de jongen. 'Heb geloof.'

'Nu klink jij kerks,' zei Erin.

'Kan me niet zoveel schelen,' zei de jongen.

'Hoe heet je eigenlijk ?' vraagt Erin.

'Orpheus,' zegt de jongen. 'Orpheus P.'

'Mooie naam,' zegt Erin.

'Had je kunnen weten als godin zijnde,' zei Orpheus.

'Ik weet niet alles,' zei ze.

'Of je wil het gewoon niet weten,' zei hij.

'Of ik wil het gewoon van jou horen,' zei de godin.

Plotseling werden ze omringd door rode lichten.

'Hyenische energie,' zei de godin, 'ze hebben ons gevonden.'

'Er komt licht uit mijn handen,' zei Orpheus.

'Uit mijn handen ook,' zei Erin.

'Dan kunnen we een nieuwe wereld creëren,' zei Orpheus.

'De rode stad is alles wat we nodig hebben,' zei Erin, 'als een rode picknick.'

'Als een rode draad, van mijn hart naar de jouwe ?' vroeg Orpheus.

Ze knikt. 'Ja,' zegt ze. En even later : 'Altijd aan elkaar verbonden.'

'Geen zweem van twijfel,' zei Orpheus.

'Het beest van twijfel is in de rivier geworpen,' zei de godin.

'Goed,' zei Orpheus.

'Zwarte mensen, gemaakt van chocola,

Zwarte mensen, dienen de tafella,

Zwarte hond, hebbende geen gena.

Weer keken ze naar een tekenfilm. 'Hoe kunnen we de rode draad vinden ?' vroeg Orpheus. 'Kom maar mee,' zei ze. Ze zwierven door de sneeuwbedekte stad, naar een kerk, waar de draad ergens moest hangen. Binnengekomen zagen ze een heks. 'Hoe zijn jullie binnengekomen ?' vroeg de heks. 'Dat is onmogelijk. Niemand kan hier komen.'

'Ik heb hem meegenomen,' zei Erin.

'Jij ?' sprak de heks. 'Ellendeling.' Toen begon ze op haar piano te spelen.

'Morgenrood, vroeg is dood, morgen boter, aardkloot,

Botervloot, kom hier nu, vlug, breng die mensen snel terug,

Deze stad is van mij, niemand komt er levend uit,

Niemand, nee, niemand, want de avond is het paslood,

Morgenbrood, vroeg is dood, ik heb hen nu geflest,

Ik heb hen op het kastje gelegd.'

'Heks, hou je waffel,' sprak Orpheus.

'Waar is de rode draad ?' vroeg Erin.

'Achter me,' zei de heks. 'Grijp ernaar, en als je mist, heb ik je.'

'Geen sprake van, heks,' zei Orpheus.

'Deze stad is van mij,' zei de heks, 'dus ik bepaal wat er gebeurt.'

De bakker heeft zijn hemd gescheurd,' zei Orpheus.

'Koeien in de sloot,' zei de heks.

'Ik heb een broertje dood,' zei Orpheus.

Toen begon ze weer verder te spelen.

'Draken van het vuurfontein, help met de wijn, help met de wijn,

Verdrink ze hier, in het bier, help met de wijn en met vertier,

Ha, kom terug, wanneer ik je roep, chocolade mensen hebben hier een goed beroep,

Slaven zullen jullie wezen, op het dekzeil gehesen, klaar.'

'Mens, houd toch op, niemand is in die akelige rijmpjes van jou geïnteresseerd,' zei Orpheus.

'Niemand zei je ?' sprak de heks. 'Ze zijn toevallig allemaal aan de beeldbuis genageld. Ik beslis hier de TV. Ha.'

'Ach heks, houd op met je sprookjes,' zei Orpheus. 'Zal ik u eens een verhaaltje vertellen.'

'Ga je gang,' zei de heks.

Orpheus floot even, en daar kwam een groep hyenas binnenstormen, die al snel op de heks doken.

'Dat kan helemaal niet,' zei de heks. 'Niemand kan hier komen. Hoe hebben jullie deze plaats ontdekt.'

'Vuur, vuur,' gilte de heks. Maar er kwam geen vuur, en haar piano kon ze niet meer bereiken. Toen maakte ze een heel hoog fluitje, maar dat werkte ook niets uit.

'Orpheus, we moeten hier weg,' gilte Erin. Samen renden ze naar buiten. 'Heb je het draad ?' vroeg Orpheus.

'Nog niet,' zei Erin.

'Houd vast,' zei Erin.

'Wat moet ik vasthouden ?' vroeg Orpheus.

'Mijn hand,' zei Erin.

'De rode stad is van mij,' gilte de heks. 'Dat kun je zo maar niet wegnemen. Mijn lieve, lieve stad.'

'Heks, het is afgelopen,' schreeuwde Orpheus.

'Nee !' krijste de heks. 'Kom daar niet aan. Raak het niet aan !'

Daar kwamen de hyenas naar buiten lopen met het draad. De stad was nu van hen. Ze hadden het draad in hun bekken, het rode draad, en er droop rood sap vanaf. Overal waar ze kwamen was er rode sneeuw.

'Het is een teken,' zei Erin.

'Wat voor een teken,' vroeg Orpheus.

'Ik kan het niet zeggen,' zei Erin.

'Schat, je moet het zeggen,' zei Orpheus.

'Chocola,' stamelde Erin.

'Het smaakt goed,' zegt Orpheus.

'Snoep is zoet,' zegt Erin.

'Deze heks met al haar vlezen,' zuchtte Orpheus.

'Ze is dood, heus,' zegt Erin. 'De hyenas hebben haar ...'

'Aan stukken gereten ?' vroeg Orpheus.

'Nee, veel erger,' zei Erin.

'Ik wil het niet weten,' zegt Orpheus.

'Je moet het weten,' roept Erin.

'Zeg me dat het niet zo is,' zegt Orpheus, nadat ze het hem had verteld. 'Hebben ze dat echt gedaan ? Dat had ik niet verwacht.'

'Ja, ze hebben haar echt in snoep veranderd,' zei Erin.

'En wie gaat haar opeten ?' vraagt Orpheus.

'De rode stad,' zegt Erin.

'Het snoep is goed,' zegt Orpheus.

Erin knikt. 'Ja,' zegt ze. 'Snoep is zoet.'

De dag erna sneeuwde het snoep, en de kinderen aten hun buikjes vol. Zo vol dat ze 's avonds niet bij het avondeten konden zijn. Ze moesten het vlees laten staan voor de hyena's, en lusten sinds die dag geen vlees of vis meer. 'Laat het over aan de hyena's,' werd er altijd gezegd. 'De snoep is voor de kinderen.'

Het Rode Wapen

Ik zag haar daar staan. Haar naam was Zwijnenjacht. Ze stond aan een poort met een sleutel. Ik probeerde weg te rennen, maar ze tackelde mij. En toen dacht ik : 'Waarom zou ik wegrennen eigenlijk ?' Het bleek een aardige vrouw. Ze nam mij door de poort naar binnen. Ze was heel praterig, had veel te vertellen. Ze zei dat zij me hier had gelokt, om mij te bevrijden uit een kerk. Ze had kleding gemaakt van parels. Je kon haar lichaam gewoon door de parels heen zien. Ze straalde warmte uit, maar ook geheimzinnigheid. Een koets stopte. We stapten in. De stad was groot hier, maar we gingen buiten de stad, waar ze in een hutje woonde. Een vreemd gevoel maakte zich van mij meester.

'Ik heb je verlost uit de kerk,' zei ze. 'Ze draaien daar allemaal in cirkeltjes, komen niet verder. Ze zijn onder de betovering van een heks. Ik heb je verlost. Het zijn zwijnen. Als je de jacht niet begint, dan pakken ze je terug. Bedriegelijke verschijnselen zijn het.'

'Okay,' zei ik. Toen begon ze te filosoferen. Ik vond het erg interessant. Ze was niet op haar mondje gevallen, en prikte door alles heen. 'Je moet denken,' zei ze, 'diep doordenken. Niet jezelf opsluiten in cirkeltjes.' Ik knikte.

'Er moet gewerkt worden in dat hoofdje van jou. Je moet je industrie bouwen. Zo kun je veilig zijn tegen de zwijnen,' sprak ze. Haar ogen waren rood doorbloed. Ik nam haar in mijn armen, gewoon omdat ik mezelf niet tegen kon houden. Ze hilde. Ik probeerde haar te troosten. 'Je bent zo lief,' zei ze. 'En dat is zeldzaam.'

'En jij bent een open vrouw,' zei ik. 'Dank je wel dat je mij verlost hebt.' Haar lichaam begon te schudden. 'Ze willen me bezitten, die zwijnen,' zei ze. 'Bouw je centrum van filosofie,' zei ze. 'En we zullen allemaal veilig zijn.'

'Wat is de belangrijkste filosofie ?' vroeg ik.

'Dat moet je ontdekken,' zei ze. 'Maar bouw gewoon voort. Die varkens zullen allemaal in het nieuwe stelsel van filosofie ontmaskerd worden.' Ik drukte haar tegen me aan. 'Je zult veilig zijn, heus,' zei ik. Toen glimlachte ze een beetje.

Ik keek naar de lucht, die vol was met luchtschepen. De hyena's zouden ons redden. Ze brachten ons naar een spiegel-universum. Alles was hier net een beetje anders. De natuur had hier zoveel meer diepte. Zwijnenjacht was erg aan het beven. Ze was erg ziek. Ik nam haar mee naar een grot, en legde haar neer op een zachte plek, tussen veren en vellen. Weer nam ik haar in haar armen, en verzekerde haar dat alles goed zou komen. Er groeide hier een koffieboom, reusachtig met diepe wortels. En op de takken van de boom en de stam was een kasteel gebouwd. Caffeïne soldaten marcheerden op de muren. Ze leken op ridders en hadden scherpe wapens. Ook hadden ze pistolen met rode lasers. Ze vormden hun eigen politie. Ze

waren de communicatie politie. Caffeine had al deze realiteiten gecreeerd, en voerde een dwangmatige controle.

Ik las de statuten van Orion door, over een rode planeet, Dankbu. Het was een planeet vrij van caffeine. Het was een planeet waar alles om de innerlijke filosofische registers ging. Er was daar een oorlog tussen koffie en caffeine. Beide kanten hadden rode wapens.

Het Witte Kasteel

Hoofdstuk 1. Het Trauma van de Waarheid

De verwachting was dat alles goed zou lopen, en in zekere zin deed het dat ook, maar Marlies was stervende. Ze kon haar ziekte niet de baas. Ze was erg vrolijk, dat wel, maar de ziekte begon z'n tol te eisen. Haar lichaam werds steeds meer gammel. Ze kon niet bij de wortel van dit alles. Het was een raadsel. Deze allesverwoestende ziekte zou haar spoedig in de dodelijke grip ten onder brengen. Ze had een waas voor de ogen, en begon langzaam blind en doof te worden, afgesneden van de buitenwereld. Haar plan was om er zelf een einde aan te maken, voordat de ziekte dat zou doen. Ze zou daarvoor van een toren afspringen, om zo te pletter te vallen op de markt. Maar het dakzeil van een markt-tent zorgde ervoor dat ze dit overleefde. Toen gooide ze zichzelf voor de trein.

Er was twee minuten stilte in de kerk. De dominee las voor, een gedicht. Iedereen huilde. Arme Marlies. De bomen leefden rustig voort, met Marlies als de wind die hun bladeren bewoog. Zij bracht hen tot leven, door haar dood. Bloedbessen op een bord, thee ernaast. De tovenaar had haar zo gemaakt. Leeuwen waren haar vrienden ... witte leeuwen.

Een kleine jongen dacht na over zijn tante Marlies. Hij zou het witte kasteel waarin zij woonde missen. Snel woonden andere mensen daar. De kleine jongen groeide op, werd oud, maar vergat het witte kasteel nooit. Alsof leeuwen daar wandelden, altijd gingen zijn gedachten er naar terug. Hij was bang als haar te worden, stervende, maar een vreemde gezondheid had hem in de grip. Zijn gedachten waren meesterlijk, zijn honger was rijp, zijn staar ongrijpbaar, onbegrijpelijk, alsof de tovenaar hem had verlost. Zijn fantasieën waren kalm.

Hij schreef een boek over mensen, als een boek over vreemde wezens, als geesten wonen in hutten. Hij schreef een boek over de winden, en de tragiek van wolken. Hij was een eenling. Op een dag stond het witte kasteel te koop. Hij aarzelde geen moment en kocht het. Toen begon zijn leven op te bloeien.

Niemand had verwacht dat het zo snel zou gaan, maar hij werd koning, en regeerde een nieuw land. Grenzen waren aan het vervagen. Hij hield het geluk in zijn hand, trillend. Hij was bang het weer te verliezen, maar de liefde kalmeerde hem, stelde hem gerust. Tante Marlies was in zijn gedachten als de witte thee, in een prachtige witte jurk als bloesem. Ze was een plaatje. Zo zag hij haar altijd, als het getij van witte chocolade. Ze was altijd zijn lievelings-tante, en hij koesterde haar in zijn herinneringen.

Diep van binnen wist hij dat het een leugen was, de manier waarop hij met haar omging. Het had altijd iets onechts. Het was alsof ze het maar acteerden, een poppenspel. Maar hij had van haar genoten, en zij van hem.

De leugen regeerde, ook in het nieuwe land. Het was een kunst, als het raadsel der waarheid. Van binnen voerde hij een oorlog, maar ook dat was slechts schijn. Hij was een man van maskers.

Het witte kasteel maakte een denker van hem, een filosoof, en in het land was er hervorming na hervorming. En daar bleef het allemaal niet bij. Nee, sprookjesachtig moest het zijn, al was het allemaal maar een leugen. Hier moest het zijn. Professionele leugenaars richtte hij op, die veel moesten liegen. Ja, hij geloofde in de leugen, voor hem was dat het eeuwige leven. 'Je kan het ook van een andere kant bekijken,' zei hij altijd.

Zijn droom was een paradijs, en hij wilde dat verwezenlijken. Met leugens bouwde hij voort, maar het werd een prachtig land, en men noemde hem de leugen-koning. Er moest een einde komen aan het trauma van de waarheid. Ze hadden al lang gevochten. De waarheid hield hen veel te veel bezig, en voor wat? De waarheid was een gruwelijke dictator, maar hij was de dromenkoning. Hij werd bestempeld als gemeen en gek, maar het land was majestueus mooi. Ze konden alles van hem zeggen, maar niet dat hij geen kunstenaar was. Hij was een deskundige gek, een geleerde. Nonsense was zijn doel, want de nuchtere waarheid was saai. Het land was allesbehalve zaai. De clowns waren gekomen. Ze brachten het zoete verdriet. Zij waren de lakeien van de dageraad.

Spijbelaars werden gearresteerd voor school. Er kwam een koud en hard regiem, met een vleugje warmte en doel. Hij schiep een nieuwe aarde en een nieuwe hemel, en werd God genoemd. Door zowel vriend als vijand. En hij dacht aan tante Marlies, die zijn drijfveer was. Tante Marlies werd het boegbeeld van een nieuw ziekenhuis, en het witte kasteel was het huis van de politie. Dit alles omdat hij dat zo wilde.

De zeemeermin sprak, en haar woorden waren als de woorden van zijn tante Ans die altijd verhalen voorlas. Haar woorden zouden tot in eeuwigheden doorklinken. In haar kom was het witte kasteel niets dan vergif, omhuld met koud zout. Het was een vreemde dans der zeemeerminnen die hem ontwaakten. Zij grepen zijn ziel en trokken hem in de diepte, in de wildernis van een nieuw bestaan, waar hij de witte leeuwenkoning zou zijn.

Zij lieten hem de toekomst zien in een bol, als heerlijke chocolade. Zij maakten een academie.

Het huis wat hij nu had was een donkere grot, maar hij waakte op in een betoverdende droom. Hij zou voor duizend jaren slapen, want het stafje der zeemeerminnen had hem geraakt. Hij liep voorop naar een graf.

Dit graf was van tante Ans. Hij omhelsde haar, gaf haar leven. Haar woorden galmden door.

Zij moest hier wezen. Ze had respect.

De bomen grepen haar, en maakten haar tot een prinses. De sneeuw der zeemeerminnen daalde neer. Hij had de indruk dat hij het goed had gedaan. Een tuin met betoverde rozen. Hij liet zijn kennis los op het meer.

Hoofdstuk 2. De Gruwel der Eeuwen

Het hek van de rozentuin was hoog, met gouden punten. Velen stierven daar, maar het kon hem niet schelen. Hij was gek en wreed, een koningszoon. Hij was te deftig om zich te bekommeren om de zieken en de armen.

Hij verkoelde, en nog steeds was zijn hart brandende met een passie, maar dat was slechts voor geld en macht. Het ging om de grootte voor hem, niet meer om de kwaliteit, want dat was een graf. Hij walgde wanneer hij het woord kwaliteit hoorde. Het was een kwelling voor hem. Het moest groots zijn en gruwelijk, maar meesterlijk.

En zo werd zijn land een spookhuis, een nachtmerrie, gemaakt van witte chocolade, dat zo oud was geworden dat het giftig was. Maar hier wist hij wel raad mee. Het was een oorlogswapen, een medicijn, om de indiaan weer op het paard te hijsen. Zijn woonplaats stond vol met kleine indiaanse poppetjes, en hij liet ze oorlog voeren tegen elkaar. Ook schilderde hij, met het rozenvuur. Hij werd de gruwel der eeuwen.

Hij was de witte leeuwenkoning, de leugenkoning, en zeemeerminnen dienden hem. Maar hij miste een vrouw, alhoewel hij van het idee gruwelde dat hij een vrouw nodig zou moeten hebben. Hij haatte vrouwen diep van binnen. Dat was ook de reden waarom eigenlijk alles wat zich tussen hem en tante Marlies en tante Ans slechts spel was. Als er geen wet was dan zou hij ze hebben vermoord, als een dolle hond. En hij was druk bezig die wet af te schaffen. Moorden zou volgens hem moeten kunnen. Hij wilde leven van de moord, en dan vooral de moord op vrouwen. Dat waren wel de minste wezens die hij zich kon voorstellen. Maar al gauw had hij spijt van zijn ideeën. Hij wilde vrouwen een kans geven. Zij moesten gewoon geschoold worden.

En daarom maakte hij een wet dat alle vrouwen verplicht naar school moesten, tot de laatste dag van hun leven.

Watervogels

De Groene Dood

Hij sloop door het bos. De koningin van het woud waakte over hen. Hij hoorde de beesten brullen in de verte. De dromer waakte deze keer. In het zonlicht kon hij haar gezicht zien. Verderop zwommen wat watervogels in de rivier, en zichzelf waren met de grotere beesten. De groene wind was hen aan het omsingelen, heel subtiel, en kwam toen steeds dichterbij. Hij haalde het gedichten-boek met het gele leren kaft erbij, en begon eruit te prevelen. Ze hield hem tegen zich aan.

De watervogels kwamen dichterbij, en het natte was hun god. Kim staarde naar hem. Zij had hem gecreeerd. Zij was zijn godin. Zij had een boek met sleutels. En de sleutels waren van drop.

De watervogels brachten hen over de rivier naar het slot. In het slot hingen schilderijen, en er waren veel mysterieuze boeken. Ze gingen op een bed liggen, met een gordijn als deken. De groene dood was in de rivier, maar klom op de kant en ging het kasteel binnen. Aan de muren hingen skeletten.

Zij las hem verhalen voor, en het was voor hem een nieuw leven. Ze praatte snel, maar het was goed volgbaar voor hem. Hij had haar leren begrijpen, dronk wijn met haar.

De groene dood schoof als een deken over hem heen, en plotseling stond het slot in brand. Snel doken ze de rivier in. De watervogels beschermden hen tegen het vuur. Het was alsof alles in brand stond. De boeken veranderden in vogels, en de groene dood dook in de rivier om achter hen aan te gaan. Maar mysterieuze rozen waren om hen heen. Toen veranderde de rivier in bloed, en de groene dood loste er in op.

Ze zwommen naar de overkant, en gingen op de kant zitten. Rozen groeiden naar beneden vanuit de bomen. De vogels der geheimen kwamen om hen heen.

Nooit Genoeg

De Rode Woestijn

Hoofdstuk 1. De Hellekus

De pijn van het leven werd te erg en hij greep naar de drugs. Hij bleef maar spuiten om zijn hoofd boven water te kunnen houden. Hij kon er erg agressief van worden, of juist heel zachtvaardig. Het waren als kleine tekenfilmmpjes die in hem gespoten werden, of kleine stickertjes of plakplaatjes, die zijn hoofd op hol brachten, in een andere sfeer. Hij kon weer ademen, maar het spul was erg duur. Hij stal, en bedelde. De momenten dat hij spoot lieten hem zijn bloed weer voelen stromen. Het kon hem niet schelen wat anderen ervan dachten. Hij kon niet terug, want er was teveel pijn. Hij haatte de medische wereld, want zij hadden het allemaal op hun geweten. Sinds zijn geboorte hadden ze hem volgestopt met implantaten voor allerlei onzinnige redenen, diep in zijn lichaam. Hij wilde ook niets meer met zijn ouders te maken hebben, want zij hadden dit allemaal maar toegelaten. Hij beschouwde hen niet meer als zijn ouders.

Sommig spul liet hem voelen alsof hij kon vliegen. Door ander spul voelde hij zich heel wijs. Hij mengde ook veel drugs. Op een dag kwam hij een man tegen die hem veel vertelde over indiaanse drugs. De man nam hem zelfs in huis, en zorgde voor hem als voor een zoon. De indiaanse drugs bleek erg zuiver te zijn. Het maakte van pijn iets totaal anders. De jongen was de man erg dankbaar. Hij leefde er erg van op, en hoefde niet meer op de straat te slapen. De indiaanse drugs bleek erg machtig te zijn. Het maakte mensen intelligent.

De man had ook een dochter. De jongen en het meisje konden erg goed met elkaar opschieten. Ze kon goed verhalen vertellen, en hij luisterde vaak uren aandachtig naar haar. De indiaanse drugs maakte hem erg alert, maar op een dag ging het helemaal mis, en wilde hij van de drugs af. Maar zijn lichaam begon zo te protesteren, en een geweldige angst maakte zich van hem meester. Hij was inmiddels een gevangene van de drugs geworden. 'Probeer wat te minderen,' zei het meisje. Maar het leek wel alsof zijn lichaam meer eiste. Hij was in een zwaar gevecht, en uiteindelijk gaf hij toe dat hij niets in te brengen had. Hij zweefde op het randje van de dood, maar diep binnenin wilde hij dood, want hij leefde in de hel. De man deed er allemaal erg gemakkelijk over, maar het meisje droeg goed zorg voor hem. Hij at nauwelijks meer. Hij had een vreemde buikpijn. Hij had veel visioenen over de dood en de hel.

Het meisje was erg lief voor hem. Ze gaf hem veel liefde, ook sexueel, maar op een dag kon hij dat ook niet meer aan. Zijn zenuwstelsel was zo overgevoelig geworden dat alles pijn deed. Hij begon zichzelf op te sluiten, want sociale contacten waren te zwaar. Het meisje begreep het wel. Ze kon zich goed inleven in hem. Vaak schoof ze liefdesbriefjes bij hem onder de deur door.

Op een dag schoof ze vreemde zaadjes bij hem onder de deur door, in plastic, met een briefje erbij: 'Probeer dit spul eens. Kusjes.' Hij las op de strip van het product: Judas' Kussen. Hij slikte een zaadje in, wat als een klein besje was. Direct sprong er vuur in zijn ogen, en kon hij dwars door alles heen kijken. Hij raakte zijn grip op de werkelijkheid kwijt, en waande zich in een grote rode woestijn, die overigens vol begroeid was.

Een man liep op hem af. De man had een baard en kuste hem. 'Wie bent u?' vroeg de jongen.

'Ik ben Jezus,' zei de man.

'Ben ik dood?' vroeg de jongen.

'Nee,' zei de man. 'Je bent niet dood, maar je leeft ook niet. Het is iets er tussenin.'

'Oh, dat is interessant,' zei de jongen. 'Wat is het ?'

'Je moet niet zoveel vragen stellen,' zei de man. Er kwam een andere man aanlopen.

'Hi,' zei de man.

De jongen gaf de man een hand en vroeg wie hij was.

'Judas,' zei de man.

'Interessant,' zei de jongen, 'maar goed, ik zal geen vragen meer stellen.'

'Oh, stel ze gerust,' zei de man die zich Judas noemde. De jongen kreeg al snel door dat deze man wat vriendelijker en meer open was dan de andere man.

'I...ik wil weten waar ik ben,' zei de jongen aarzelend.

'Heb je van het besje gegeten ?' vroeg de man.

De jongen knikte. 'Wij zijn je bevrijders,' zei de man. 'Je bent hier veilig. Wij zijn sterk, heel sterk.'

'Waar zijn we ?' vroeg de jongen.

Maar toen gaf de man die zich Jezus noemde hem een enorme duw, en zei bijna brullend : 'Ik zei toch dat je niet zoveel moest vragen ?'

'Ach, let maar niet op hem,' zei Judas tegen de jongen. 'Hij is soms een beetje ruw.'

'Dit is de hel,' zei Judas. 'De plaats tussen leven en dood.'

'Ik moet zeggen, het is een prachtige plaats hier,' zei de jongen. 'Anders dan wat ik had verwacht.'

'Wat verwachtte je ?' vroeg Judas.

Plotseling kon de jongen zich niet meer bewegen, en niet meer praten. Hij voelde zich als een gevangene. Vreemd rood vuur, als takken van bomen die hem hadden gegrepen. Hij werd wakker op zijn bed. Snel greep hij naar de zaadjes, en nam twee zaadjes. Het was alsof rood vuur vanuit zijn ogen opschoot. Het was alsof het meisje van wie hij hield in zijn kamer stond. Maar het rode vuur schoof tussen hen in. Weer verloor hij de grip op de werkelijkheid en kon door alles heen kijken, en weer was hij in de rode woestijn die vol begroeid was. 'Je bent terug,' zei Judas.

'Ja,' zei de jongen. 'Ik zou hier graag willen blijven.'

'Blijf hier dan,' zei Judas.

'Hoe ?' vroeg de jongen.

'Stop met vragen stellen,' zei de man die zich Jezus noemde. 'Ik word er doodziek van.'

'Zeg broer,' zei Judas. 'Ga dan terug.'

Maar Jezus sloeg Judas op zijn kaak, en brulde : 'Ik ga voor niemand uit de weg !'

'Goed,' zei Judas. Toen sloeg hij Jezus zo hard terug dat deze bewusteloos neerviel.

'Welkom in de hel,' zei Judas tegen de jongen. 'Vraag wat je wil.'

'Wie is hij,' vroeg de jongen.

'Hij is een onderdeel van de drugs, een krachtige hallucinatie,' zei Judas.

'En jij dan ?' vroeg de jongen.

'Ik ook,' zei Judas.

'Bestaan jullie echt, en zijn jullie echte personen ?' vroeg de jongen.

'Ja, wij zijn een grotere werkelijkheid dan de wereld waar jij vandaan komt,' zei Judas. 'In jouw wereld wordt de hel vaak afgedaan als een fabeltje, of als een slechte realiteit voor schaduwen en onder-figuren. Maar de hel is de wereld van de drugs, van zaden en geheimen, de wereld waar de natuur het voor het zeggen heeft.'

Opeens wordt het zwart voor de ogen van de jongen, en even later wordt hij wakker op zijn bed. Haastig grist hij de laatste drie zaadjes en slikt ze in. Maar dit keer gebeurt er niet veel. 'Ik moet meer van die troep !' schreeuwt hij. Hij wordt zo zenuwachtig dat hij zijn kamer uitgaat, en zijn meisje aanspreekt. Maar het meisje heeft het spul niet meer, en het is erg duur. 'Godverredomme !' briest hij. 'Waar groeit dat verdomde spul ? Ik moet meer van deze troep hebben.'

'Dat moet je aan pappa vragen,' zei ze. Plotseling valt de jongen op de grond, en er komt schuim op zijn mond. Het meisje sleept hem naar zijn kamer, naar zijn matras. 'I... ik houd van je,' stamelt de jongen. 'Ik ben zo verliefd op je. Je bent altijd zo lief voor me geweest.'

'Vertrouw me,' zei het meisje. 'Ik zal ervoor zorgen dat je zo snel mogelijk weer van die zaadjes hebt.' De jongen zinkt weg in een diepe trance. Na een dag of drie liggen er weer zaadjes die onder zijn deur door zijn geschoven. Als een woest beest scheurt de jongen het plastic open en neemt vier zaadjes. Maar er gebeurt niks. Dan neemt hij de laatste dertien zaadjes allemaal tegelijk, maar weer gebeurt er niets. 'Godverredomme !' schreeuwt de jongen. 'Er gebeurt geen klote !'

Hij laat het meisje op zijn kamer binnen. 'Wat voor spul is het ?' vraagt de jongen. 'Weet je zeker dat het hetzelfde spul is ? Wie verkoopt die rotzooi. Ik moet meer van die rotzooi hebben !'

Het meisje pakt het plastic, en op de rand staat : Judas' Kussen. 'Ja, het is nog steeds hetzelfde spul.'

Hij pakt haar vast en kust haar. 'Je bent zo'n lieve schat dat je dit gedaan hebt,' zegt hij. Hij kust haar weer, en ditmaal intens. Een paar dagen later liggen er weer strips onder de deur door. Ditmaal met gele zaadjes, en op de strips stond : Jesus' Kisses. 'Maar met eentje beginnen,' dacht hij. Hij nam een zaadje, en direct spoot er geel vuur door zijn ogen, en al snel bevond hij zich weer in de rode woestijn die vol begroeid was. Judas stond naast hem. 'Je bent weer terug,' zei hij. De jongen knikte. 'Hoe lang gaat het ditmaal duren ?' zei de jongen.

'Oh, veel langer,' zei Judas.

'Gelukkig,' zei de jongen. 'Ik lijk wel gek.'

'Waar is Jezus ?' vroeg de jongen.

'Dood,' zei Judas. 'Hij is op het moment gekruisigd en begraven.'

'Gek,' zei de jongen.

'Lekker rustig,' zei Judas. 'Het was niet zo'n beste.'

'Kunnen we het over iets anders hebben,' zei de jongen.

'Waar wil je het over hebben,' zei Judas.

'Hebben jullie hier ook telefoons ?' vroeg de jongen.

'Wat wil je daarmee doen ?' vroeg Judas.

'Mijn vriendin bellen,' zei de jongen.

'Die is hier niet,' zei Judas. 'Ze laat jou al die pilletjes slikken omdat ze van je houdt.'

'Ik weet het, maar zij is niet zo gek als mij. Hoe kunnen we haar hier krijgen dan ?' vroeg de jongen.

'Wil je dat echt ?' vroeg Judas.

'Ja,' zei de jongen.

'Waarom ?' vroeg Judas.

'Omdat ik van haar houd,' zei de jongen.

'Mis je haar ?' vroeg Judas.

'Ik weet het niet,' zei de jongen.

'Je kunt hier ook vriendinnen krijgen,' zei Judas.

'Waar dan ?' vroeg de jongen.

'Op de vriendinnen-markt,' zei Judas. 'Het zijn hallucinaties, sterke hallucinaties, die je kunt kopen.'

'Kopen ?' vroeg de jongen.

'Als in een spel,' zei Judas. 'Ze stelt je vragen, en als je ze goed beantwoord, dan mag je haar meenemen.'

'Eng,' zei de jongen.

'Zullen we het eens proberen ?' zei Judas.

Even later zaten ze tegenover een pop. 'Maar dit zijn poppen,' zei de jongen.

'Je begint met poppen,' zei Judas, 'dan later worden ze echter.'

'Stel je vraag maar,' zei de jongen tegen de pop.

'Hoe ben je hier gekomen,' zei de pop.

'Door een geel zaadje,' zei de jongen.

'Wat was de naam van het zaadje,' zei de pop.

'Jesus' Kisses,' zei de jongen.

'Geweldig,' zei de pop. 'Je hebt me gewonnen.'

'Dat ging makkelijk,' zei de jongen. Maar verderop waren de echtere poppen, en daar waren de vragen veel moeilijker. 'Maar ik wil geen pop als vriendin,' zei de jongen tegen Judas. 'Ik wil een echte persoon.'

'We zijn allemaal poppen,' zei Judas. 'Zelfs jij. We zijn allemaal kleine stukjes bewustzijn, en samengevoegd vormt het een groot geheel. In je reis naar onafhankelijkheid zul je moeten leren dat je zelf je eigen familie bent, en je eigen groep mensen, allemaal stukjes van jezelf, en de rest zal vervagen.'

'Dus ik zal later alleen nog maar contact hebben met mezelf, en niet meer met anderen ?' vroeg de jongen.

'Het gaat om de mechanismes,' zei Judas. 'Zoals ik al zei, we zijn allemaal poppen, kleine stukjes bewustzijn. We weerspiegelen allemaal kleine stukjes oneindigheid, van het grote, algehele mechanisme, en zullen daarin allemaal geabsorbeerd worden. Dan is er geen onderscheid van personen meer, maar alleen de eeuwige principes waarin wij tot rust zijn gekomen door verlichting.'

'Wow, dure woorden,' zei de jongen.

'Dus je zal uiteindelijk alles moeten worden voor jezelf,' zei Judas. 'Dan heb je je doel bereikt, en ben je niet meer afhankelijk van anderen. Nu hebben we anderen nog nodig, maar later niet meer.'

'Okay,' zei de jongen. Hij sprak nog een paar dagen door met Judas, en werd toen wakker op zijn bed. Hij slikte weer een geel zaadje, en bevond zich direct in een oorlog. Overal renden soldaten heen en weer. 'Waar gaat deze oorlog over?' vroeg hij aan een soldaat. Daar kwam Judas al aanwandelen, in een wit, lichtend gewaad. Hij leek erg veel op Jezus. 'De soldaten horen je niet,' zei Judas. 'Ze strijden voor hun kleine bewustzijn, en zijn niet open voor andere bewustzijnen.'

'Dat is naar,' zei de jongen.

'Het zijn slaven,' zei Judas.

'Waarom kunnen ze mij niet horen?' vroeg de jongen.

'Ze zien je zelfs niet,' zei Judas. 'Ze zijn alleen maar bezig met hun eigen kleine bewustzijn. Daar zijn ze op gefixeerd.'

'Dus in wezen kunnen ze mij geen kwaad doen?' vroeg de jongen.

'Nee,' zei Judas. 'Ze leven in hun eigen wereld, en kunnen jouw wereld niet bereiken.'

'Gek,' zei de jongen.

Na enkele weken waren de zaadjes van de jongen op, maar er lagen alweer nieuwe zaadjes. De jongen had vele gesprekken met Judas.

'De Jezus kus is een onderdeel van de Judas kus,' zei Judas. 'Een kus die je verlicht, die je uitleidt, naar een hele andere wereld, waar alles meer een geheel is. Zo kom je onder de sluiers door.'

Maar op een dag werkten de gele zaadjes niet meer voor de jongen, hoeveel hij er ook van nam. Weer had hij een gesprek met zijn meisje. Een dag later lagen er weer andere zaadjes onder zijn deur. Ditmaal waren de zaadjes wat groter, bijna als echte bessen, en ze waren blauw, oranje en zwart. Ook waren er bruine zaadjes tussen. De jongen slikte er één in. Op de strip las hij : Hell Kisses.

Een grote vrouw verscheen voor hem, en liet alles om hem heen draaien om hem in haar wereld te zuigen. Zijn verstand en bewustzijn, en al zijn herinneringen waren plotseling als water zo week, als zachte pudding. Scherpe tonen leken zijn hoofd te doorboren en rode met roze stralen, als infra-rood en lasers. Maar nog steeds leek het alsof ze in zijn kamer waren. Ze ging op zijn bureau zitten. Nee, dit was niet zijn kamer, maar leek op zijn kamer. Het gordijn achter haar was prachtig golvend met satijn, kant, wol en dierlijk touw. Door het raam zag hij niets dan vuur, maar het was als het vuur van drugs. Het speelde met zijn verstand, met zijn herinneringen, met zijn dierlijke instincten en met zijn filosofieën.

'Mijn naam is de Hel,' zei de vrouw. 'Ik ben de plaats waar jij was. Je hebt haar overwonnen.'

'Wie heb ik overwonnen ?' vroeg de jongen.

'Haar, degene die loog over mij,' zei de vrouw. De vrouw pakte hem stevig beet en kuste hem. 'Mijn zuster, genaamd Leven. Mijn andere zuster is Dood.'

'Ik ben blij dat je mij hebt gevonden,' zei de vrouw. Plotseling kwam Judas binnen en omhelsde haar. 'Dank je, schat,' zei ze.

'Dit is mijn moeder,' zei Judas.

'Leuke moeder heb je,' zei de jongen.

'Dank je,' zei Judas, 'ik weet het. Ze is de beste moeder die je maar kan bedenken.' Buiten was er inmiddels rood vuur, als gevuld met bloed.

'Ja, vele oorlogen worden er gestreden,' zei Judas, en wees op het rode vuur. Veel rook kwam er naar binnen door het raam.

'Moeder Oorlog,' zei de vrouw, 'met haar zuster Jacht. En haar andere zuster is Wet.'

'Interessante familie-lijn,' zei de jongen.

'Weet je wat interessant is,' zei Judas. 'Dat ik een deel van die familie-lijn ben.'

'Je bent een gezegende man,' zei de jongen.

Ineens rende Jezus binnen. 'Ha broer,' zei Judas. 'Weer van de doden opgestaan, jongen ?'

'Ja,' hijgde Jezus, 'Tante Leven heeft dat gedaan, maar nu is ze dood. Iemand schoot haar neer. Het lijkt wel alsof ik zwaar aan de drugs ben. Ik lijk godverredomme wel op een eland.'

'Ja, je bent me nogal een idioot,' zei Judas. Toen nam Judas een pistool en schoot Jezus neer. 'Probeer hier maar eens van op te staan.'

'Ik zal er niet om rouwen,' zei de vrouw genaamd de Hel. 'Jarenlang heeft deze knaap ons het leven zuur gemaakt.'

'Ach ma, en het is maar een drugs-pistool. Harde zaadjes die in het lichaam worden geschoten voor hallucinaties,' zei Judas.

'Zoon, je bent een genie,' zei Hel.

'Ik denk dat ik nu echt gek begin te worden,' zei de jongen terwijl hij zijn hoofd greep.

'Dat is Gekte,' zei Hel, 'de moeder van mijn moeder. En haar zus heet Drugs. Door hen zijn we allemaal hier.'

Plotseling ging de deur open, en twee vrouwen kwamen binnen. Ze namen direct de jongen in de houdgreep. 'Wie is hij ? Jongeman, wij arresteren jou.'

'Jullie zijn maar een gekke familie,' zei de jongen.

'Racist,' zei de vrouw genaamd Gekte. 'Ik weet nog wel een goede plaats voor jou : In het kippenhok.'

'Nee, in een goede legbatterij,' zei de vrouw genaamd Drugs.

'Dat is hetzelfde,' zei Gekte. 'En wel Godverredomme, wat doet Jezus hier op de grond.'

'Niet mee bemoeien,' zei Drugs.

'Dat doe ik wel,' zei Gekte.

'Nee, dat doe je niet,' zei Drugs, en sleurde haar mee naar buiten. Buiten door het raam was alles nu gifgroen.

'Wat een stel,' zei Judas.

De jongen werd wakker, en nam nog een zaadje. Snel bevond hij zich in een gevangenis. 'We hebben hem,' zei Gekte.

'Dat is geen nieuws,' zei Drugs.

'Zeg schatje,' zei Gekte, 'zou jij niet tot onze familie willen behoren.'

'Ach, waarom ook niet,' zei de jongen. 'Hoe gaat dat ?'

'Door een web,' zei Drugs. 'We moeten je door een web trekken, en dan moet je een spinnenei inslikken.'

'Klinkt geweldig,' zei de jongen.

Al snel was het voor mekaar, maar ze vertelden hem ook dat hij nu niet meer terugkon naar het gewone leven. Hij zou nu voor altijd in de hel moeten blijven. En onderdelen van de hel waren drugs en gekte.

'Haha, ik ben gek, ik ben gek,' zei de jongen. De twee vrouwen lachten.

Het ging niet goed met Judas. Hij had een verkeerd pilletje ergens ingeslikt en lag op sterven. De twee vrouwen konden er niet om rouwen : 'De één komt, de ander gaat.'

'Waar gaat hij naartoe ?' vroeg de jongen.

'Ach, weet je wat het is met die Judas en die Jezus,' zeiden de vrouwen. 'Ze zijn nogal goed met Leven en Dood. Wij houden meer van Hel.'

'Oh,' zei de jongen.

Samen met Hel gingen ze naar de begrafenis van Judas en Jezus, en Hel bad tot de slaapgodin om over haar zonen te waken. 'Ik heb in ieder geval nu een nieuwe zoon,' zei Hel, en wees op de jongen.

Hoofdstuk 2. Zij Nam Hem Mee

Hij zat in de trein naar een stad omgeven met drugs-struiken, waar allerlei zaadachtige besjes groeiden die mensen het hoofd dol konden maken. De stad werd streng bewaakt door deze struiken, die hier en daar echt muren hadden gevormd. In de stad troonde Ziekte, de moeder van Drugs en Gekte. De jongen zou een tijdje bij Ziekte logeren, om zo de familie beter te leren kennen. Ziekte was een hele aardige vrouw. Ze schonk thee voor hem in toen hij was binnengekomen. 'Voor het eerst ben je dan hier,' zei ze met een glimlach. De jongen knikte. 'Dus jij wilt de familie beter leren kennen hè,' zei ze. Weer knikte de jongen. Het was een hele mooie vrouw, zeer lieflijk, intelligent en mysterieus. Een vreemde kracht maakte zich van hem meester. 'Wij geloven niet in toeval hè,' zei Ziekte. 'Jij behoorde hier te zijn, bij mij.' Hij kon haar ogen niet van haar afhouden, en was als gehypnotiseerd.

'Luister je naar muziek ?' vroeg ze. De jongen knikte. Ze begon slaapverwekkende muziek op te zetten, betoverend mooi. Het had een verzachtende uitwerking op hem. Ze reikte hem een schaal met besjes aan. 'Neem er maar van,' zei ze. De jongen begon te grissen en te slikken. De vrouw glimlachte. 'Hongerig joch,' zei ze. Even leek er een glimlach op het gezicht van de jongen te komen, en toen straalde hij. Alles om hem heen scheen langzamer te gaan. Na een tijdje kwam Hel binnen. 'Ik ben blij met hem,' zei Ziekte tegen Hel. 'Hij is een goede aanwinst in de familie.'

Achter de stad was een brug die leidde naar de wereld genaamd Ziekte, haar wereld. Na het gesprek in de stad nam Ziekte hem mee naar haar wereld, in de trein. Hel ging ook mee. De jongen keek zijn ogen uit. Het was de mooiste wereld die hij ooit had gezien. Ziekte leidde hen naar een tafel in een weiland omgeven met wilde woestijnen, vol begroeid. Boven de tafel zweefde een roze theepot-olifant, die thee voor hen inschonk. De thee smaakte naar vla, en naar toverbessen.

Dieper in het weiland was een rivier. Voor de rivier stond een kathedraal. Hier werd de godin, Ziekte, aanbeden. Zij droeg het medicijn, en was dus ook de genezer met de groene vlam van gezondheid. Ze probeerde te onderwijzen dat we alleen onszelf kunnen redden, dat wanneer we een redder proberen te vinden, dan zal het wegglijden. Alles wat we proberen vast te houden en te bezitten, zal van ons wegglijden. Je kan alleen je familie en helpers samenstellen van je eigen innerlijke delen. De rest zal vergaan. Aan het einde zal alleen jijzelf overblijven. De sleutel die zij aanreikt is je eigen sleutel. Dat ben jezelf. Je hebt de ander niet nodig om gelukkig te zijn. De ander is er maar tijdelijk, totdat je hebt geleerd de ander te zijn voor jezelf. Het is een wordings-process. Het gaat om het zijn, niet om het bezitten, niet om relaties. Hiervoor hadden ze een hele speciale drug nodig : Kus van Ziekte. De jongen had nog nooit mensen gezien die zo erg aan de drugs waren dan deze mensen in de kathedraal. Ze bleven maar spuiten en slikken, en anderen zaten er in een totale trance bij, en veranderden geheel van uiterlijk. Zij volgden Ziekte naar de bronnen van genezing.

De Stad van Eros

Zij zat daar, omringd door ogen, met een blauwe mond. Roze olifantjes stonden om haar heen, en de ogen hadden vleugels en zongen zo mooi. Er kwam een roze kracht uit de ogen, die door elkaar heenstroomde. Ook droop er een slijm uit de ogen. Zo was er het oog van wijsheid, het oog van liefde, het oog van genezing, het oog van schoonheid, het oog van kracht, het oog van puurheid, en het oog van licht. Het waren zeven ogen, haar dienstknechten. Zij spraken tot haar als een orakel, maar vaak waren zij stil. Zij droegen de geur van de bossen en de wateren, en zij leefde als in een visioen.

Verderop stond de boom der hyena's. Onder deze boom regeerde de zwarte koningin met haar legioenen over alle witte mannen. Zij schreeuwde, en had veel bloed te verbergen. Onder de last van een ongeboren kind werkte zij. De boom bracht een vergif voort, haar vergif. Hiermee had zij de witte mannen in schuld gebonden. Zij konden deze schulden niet betalen. Zij leefden in honger onder de tirannie van de zwarte koningin. Zij voerde hen met vergif vanuit zwarte borsten, en dichtbij stond een spiegel. In de spiegel was er een wereld waar de witte koning regeerde over de zwarte vrouwen, een omgekeerde wereld, maar niemand kon deze wereld bereiken. De zwarte koningin bewaakte de spiegel bijna hysterisch. Maar de zwarte koningin stierf, en haar dochter nam het over. Haar dochter was zo lief, als de goedheid zelf, en iedereen was blij met deze koningin. En men vergat de boom der hyena's, en men vergat de spiegel, want iedereen leefde nu in geluk en zaligheid. En de spiegel en de boom der hyena's werden verbannen naar het rijk der nachtmerries. Maar zeker bij zeker kwam het land onder invloed van de witte spin, een vreemd en gevaarlijk medicijn.

Zelfs mensen konden verstrikt raken in de webben van deze spin. Zij werden dan tijdenlang uitgehongerd, en moesten van een vreemd vergif eten, wat de spin hen voerde, en zij werden voortdurend gewassen in het speeksel van de spin. De slachtoffers zouden dromen krijgen of hallucinaties van het meest overheerlijke voedsel, wat onbereikbaar voor hen was. Ook zouden ze nachtmerries krijgen dat ze in een varken of een gnoe veranderden, en geplaagd worden door doodsangsten. Na een tijd zou de witte spin dan veranderen in een zwarte spin, om aan de maaltijd te beginnen. Sommigen zeiden dat de witte spin eigenlijk niet wit was, maar zwart, en dat het alleen maar wit lijkt, also het zijn tanden laat zien. Ook zeiden sommigen dat het de wraak was van de zwarte koningin. De nieuwe koningin wilde er niets aan doen, omdat zij dacht dat het misschien de terugkeer van haar moeder was.

Maar op een dag kwam de witte spin in het paleis en wilde de nieuwe koningin ombrengen. Nog steeds durfde de nieuwe koningin niets te doen, en vluchtte naar het bos. De witte spin nam de troon. Direct veranderde de witte spin in een witte koning, zodat sommigen dachten dat het de wraak van de spiegel was. Maar alweer gingen de witte mannen in gevangenschap,

dus het zou toch heel goed mogelijk de zwarte koningin kunnen wezen, in één van haar gedaantes.

De witte spin vond dat de nieuwe koningin moest sterven. De witte spin verliet zijn troon en ging het bos in om naar haar te zoeken. Hij moest en zou haar vinden, en toen hij haar vond was ze erg verschrikt. 'Alstublieft,' zei het meisje. 'Laat mij leven, ik heb u toch niets aangedaan ? Ik smeed u, geef mij een kans, en laat mij de redenen weten waarom u mij wilt doden.'

Maar de spin antwoordde niet, en begon het meisje aan stukken te rijten. Het volk ging ten onder in doem meer dan ooit tevoren. De spin veranderde vaak van geslacht en kleur, en vaak zagen mensen een hyena op een troon. Mensen begonnen nachtmerries te krijgen van hyenas die hen verscheurden, koelbloedig, zonder genade.

Totdat op een dag een reusachtige witte vlieg het land binnenvloog. De vlieg was prachtig, als betoverend. Velen dachten dat het de terugkeer was van de gestorven nieuwe koningin. De vlieg vloog het paleis binnen en begon met een rustige, zachte stem te spreken. De spin vloog de vlieg aan, maar begon weg te smelten. Een wit vuur begon de spin aan te vreten. Nog nooit had het land zo'n gekrijs gehoord, als het gekrijs van hyenas. De witte vlieg, die reusachtig was, nam de troon, en alweer werden de witte mannen bevrijd.

Zeven jaren regeerde de goede koningin, totdat op een dag een hyena het paleis binnenkwam en de witte vlieg verscheurde. Het bleek de witte spin te zijn die zich als een hyena had vermomd. Hoe zij van de dood was opgestaan begreep niemand. Weer gingen de witte mannen in gevangenschap, erger dan ooit. Zij moesten een voer eten waardoor ze in varkens of gnoes veranderden. Ze klaagden erover dat hun leven bestond uit sterven en geboren worden. 'Ja,' zei de witte spin, 'dat komt omdat jullie in het Grote Wiel van de Witte Spin zijn, van de eeuwige wedergeboorte en verslinding.'

'Dat klinkt oosters,' zei iemand.

'Nee, het is indiaans,' zei de witte spin. 'Het is een wiel, een cyclus, van vlees, niet van reincarnatie.'

'Van vlees en niet van reincarnatie ?' vroeg dezelfde persoon.

'Ja,' zei de witte spin, 'precies zoals ik het zeg. Daar moeten jullie witte mensen maar eens gewend aan raken. Jullie zijn gewoon onderdeel van de voedsel-keten, en in dit rijk ben ik de baas. Ik sta aan de top van de voedsel-keten, en jullie werken voor mij, sterven, en komen hierdoor weer tot leven.'

'Ja, weer om een stuk vlees te worden,' zei die iemand. 'Waar houdt dit alles op ?'

'Het houdt nooit op,' zei de witte spin.

'Bent u een filosoof ofzo ?' vroeg de persoon.

'Gaaf je geen snars aan,' snauwde de witte spin. Even leek ze weer op een hyena, en even leek ze weer op een zwarte spin. Vervolgens sprak ze : 'In mijn webben zijn jullie. Wen daar maar aan.'

'Het is een vervloekte indiaanse steen,' zei iemand anders, 'een betoverd juweel. Wij hebben erin gekeken en raakten betoverd.'

'Als een Medusa ofzo ?' vroeg de andere persoon weer. Sommigen knikten.

'Hoe krijgen we dat dan weer recht ?' werd er gevraagd. Maar niemand wist de oplossing. 'Misschien is dit wel ons noodlot,' opperde iemand. In ieder geval voelden ze zich machteloos, en steeds meer hopeloos. Ze waren als opgesloten in een visioen door deze drug. Ze waren op een eeuwige boerderij, maar waar werden ze voor gekweekt ? Of werden ze nergens voor gekweekt. De witte spin richtte zich gewoon op het ritueel, als een traditie, en liet verder niets doorschemeren. 'Ik wed dat het de zwarte koningin is !' riep iemand. Sommigen knikten. 'En kunnen jullie die spiegel herinneren waarin een rijk is waar een witte koning is die zwarte vrouwen onderdrukt ? Nou, daar wil ik ook niet wezen.'

'Misschien heeft hij daar wel een reden voor,' opperde iemand anders. 'Of misschien is dat de witte spin zelf die daar een dubbelbestaan leidt, want soms verandert de witte spin in een witte koning. En de zwarte koningin bewaakte die spiegel altijd in grote hysterie.'

'Of misschien zit in de spiegel een sleutel tot onze bevrijding,' zei weer een ander.

'Ik geloof daar niet in,' zei iemand, 'ten eerste niet in het onderdrukken van vrouwen, en ten tweede niet in het onderdrukken van zwarte vrouwen. Zij zijn de bron van ons leven, zijn we allemaal niet uit hen voortgekomen ? Wij hebben ze nodig, en dat ze ons onderdrukken moeten ze zelf weten, maar we kunnen niet onze bron aanvallen.'

'Jij bent het spoor bijster,' zei een ander. Spoedig liep het uit op een vechtpartij. De witte spin had haar gladiatoren opgesteld, en zaaide strijd. Om die strijd te winnen hadden ze macht nodig, en daarom begonnen ze de witte spin te aanbidden, en werd zij hun godin. Vele tempels bouwden zij voor haar, en zij genoot van hun verdeeldheid. Ze had er een lust en plezier in om strijd te zaaien, achterdocht, wantrouwen en leugens. Op alle mogelijke manieren hongerde ze hen uit, zodat ze zich openstelden voor haar gif. Haar gif werd gezien als levendmakend, overwinnend, almachtig. Zij zagen haar als hun mogelijke bruid.

In hun grootmoed stelden zij wetten op, hun eigen webben, en bouwden kerken en psychiatrieën, en zij was daar, als het grote enigma. Zij broedde voort, ja zelfs in hun graven, maar zij was ongenadig, en gaf slechts illusies, valse hoop. En voor haar tronen werden zij in het ongelijk gesteld, de één meer als de ander.

Zij hield van de jacht en van misleidende woorden. Zij mengde haar giften op hoge bergen, en als zij afdaalde kwam zij om te doden, maar ook om op te wekken in de hel. Op een dag echter, kwam zij met een geheimenis. Ze begon te vertellen dat de witte vlieg hun enige sleutel was om van hun schuld te worden verlost, en dat haar gif was gemaakt van de witte vlieg. En ze sprak dat de witte vlieg nog eenmaal zou komen om te verlossen en te veroordelen. Op een dag ging de witte spin in een cocon en verandere langzaam in een witte vlieg. Maar deze vlieg was erger dan ze hadden verwacht. Deze vlieg bracht hen een realiteit van ongekende wreedheid. Na zeven jaren van verschrikkelijk leed stierf uiteindelijk de witte vlieg. De mensen leefden door alsof er niets was gebeurd. Ze wilden er eigenlijk niet aan herinnerd worden. Ze vonden hun eigen drug om van alles te herstellen. Zowel de verhalen van de witte spin als van de witte vlieg kwamen steeds meer en meer op de achtergrond, en men vond het ook niet meer belangrijk. Zij creerden hun eigen religies en mysteries.

De dromenkoningin was woedend. Zij had hen deze dromen gegeven, maar ze deden er niks meer mee, en ze had haar grip verloren. Een hyena rende haar kasteel binnen, en beet haar in de nek. 'Jij mag dan wel de godin van de dood zijn,' zei de hyena, 'maar ik ben de godin van de hel.' De godin van de dood rende al bloedend het kasteel uit, en rende het bos in. Maar de hyena achterhaalde haar. De hyena beet haar overal, maar vermoordde haar niet. De godin van de dood was nu de bloedende. Naar haar aard zocht ze de dood op, maar kon hem ditmaal niet vinden. Er was geen rad van wedergeboorte meer, want men stierf niet meer. Er kwam nu een ander rad : het Rad van de Hyena, het rad van de hel en van de onsterfelijkheid. En de schuldlast werd alleen maar groter. De grote godin van de hyenas was gekomen. De hyenas gebruikten de witte mannen nog steeds als stukken vlees, maar ditmaal stierven de mannen niet, en elk weggegeten stuk vlees groeide gewoon weer aan na een tijdje. De witte mannen werden vlees-slaven. Velen verlangden weer terug naar de dromenkoningin, naar de witte spin en de witte vlieg. Maar het werd hen niet gegeven. Zij zochten de dood, maar het vluchtte van hen weg. De god van de dood was Een-oog, die op een grote spin reed. Hij was op de vlucht, want hij wilde niet in de handen van de hyenas vallen. Als ze hem zouden vinden, dan zou eeuwige verdoemenis hem ten deel vallen. Maar de hyenas sloegen niets over. Alles kwam in hun boerderij terecht. Het was de levende eeuwige-durende hel, een slagerij. Hier hing het grote wiel van eeuwiggroeiend vlees. De hyenas vonden vetmesting maar niks, want het vlees bleef toch gewoon maar doorgroeien, dus alles moest uitgehongerd worden. Dan was het vlees van de beste kwaliteit, en zo konden de botten ook bereikt worden, want de hyenas waren ook bot-eters.

De witte mannen werden zo zwak dat ze niet meer konden spreken, en alleen nog maar varkensklanken en gnoe-klanken konden maken, en zo doofde ook de stem van de dood uit. De dood had het laatste woord niet meer, ja, was zelfs stom geworden. Ze konden alleen nog maar mekkeren en knorren. Velen zochten troost bij de god van de slaap, maar spoedig werd ook deze bezocht door de hyenas, en zijn lot was verschrikkelijk. De god van de slaap had al deze werelden gecreeerd van misleiding en deceptie, en hypnotiseerde hen allen met zijn muziek. Een web van dromen had hij gecreeerd en werkte nauw samen met de goden van de dood. Maar ook hij brandde toen de hyenas hem vonden, en al zijn paradijsen gingen in rook op. Hij had een lange tong, en rookte veel, ook zijn waterpijp. Hij had hoerenbuurten gecreeerd waar men met geld snel aan z'n trekken kon komen, maar geld telde voor de hyenas niet. De god van slaap was een belangrijke krachtbron voor de god van geld, die ook de god van de dood als zijn krachtbron had. Maar ook de god van geld werd woest aangevallen door de hyenas en al bloedend naar de boerderij getrokken. Als een modepop werd hij naar binnen getrokken. De hyenas beten hem overal waar ze hem bijten konden. Erotos was de god van de slaap, die hij bewerkte door snelle sex. De goden van sex en hoererij waren zijn trouwste dienstknechten. Ook deze twee honden werden door de hyenas flink gebeten en weggedragen naar de boerderij.

De god van slaap had een paradijs waar iedereen liep met een streepjescode, iedereen die had gedronken van de melk van slaap. Zij droegen die code op hun voorhoofden, en daarboven was de tatoeage van een vrouwenborst, als een merkteken. Zijn rijk werd gereguleerd door waterpijpen, die aan de mensen werden vastgemaakt, en wiens pijpen in alle mogelijke openingen van het menselijk lichaam werden gestoken. Zijn doel was de mensen te leiden tot een rots, om hen daar te verstenen en tot de eeuwige slaap te leiden. Maar dat ging nu niet door sinds de hyenas waren gekomen. Zijn dromen waren ruw verstoord. Ook de waterpijpen van de god van slaap werden aangevallen. En de waterpijpen waren als vreemde paarse spinnen. 'Laat hen slapen,' werd er geroepen. 'Ach, laat hen slapen.' Maar de realiteiten van de hel waren een invasie begonnen, en zij kwamen met dagmerries. De dagmerries waren witte

paarden die ook in zwarte paarden en in zwarte vrouwen konden veranderen. Zij waren geriemd en kwamen om te riemen, om hun rijk van slavernij op te zetten. Ook de god van de slaap ging in slavernij. Hij was bijna als een standbeeld, en zacht vuur kwam van hem voort, en hij was omringd door kleine hondjes. 'De god van de dood telt niet meer,' werd er gesproken. 'Zijn economieën zijn ten onder gegaan.' Lamach, de god van medicijnen, was woedend. Hij was de vader van de god van slaap en de god van de dood. In zijn machine kwam hij naar voren, terwijl de hyena's hem direkt aanvielen. De machine viel neer in het zand, en de god van medicijnen begon te bloeden vanuit zijn hoofd, waar hij een hoofdwond had. Er was bloed in het zand. De godin van de tuinen wierp er een roos op. Haar tranen waren van bloed. Zij was zijn vrouw. Zij was gehuld in een donkere jas van bont, maar ook haar vielen de hyena's aan. Ze viel op de grond en de hyena's doken op haar. 'Het godenrijk is vallende,' fluisterde ze. 'Onze verborgen berg, oh, laat niemand grootvader ontdekken.' De god van drugs danste op een meer. Hij had vleugels, was als een jong kind, en droeg een oog op zijn borst. Bloemen zweefden om hem heen. Toen hij de hyenas zag schrok hij, en rende weg. Maar de hyena's kwamen hem achterna. Zij zouden nooit meer loslaten wat hun oog had gezien.

'Heb medelijden met een kind,' werd er geroepen. Maar al snel werd er een bloedspoor in de sneeuw achtergelaten. Overal waar het bloed was gevallen waren vlinders. 'Jullie zullen mijn opa toch niet vinden,' zei het kind. Maar de hyenas volgden de lange ketting waaraan het kind was vastgemaakt, en kwamen uit bij de god van krankzinnigheid, die woonde in een groot kasteel.

'Potverdikkeme, de hel !' schreeuwde de god. 'Ik kan mijn ogen bijna niet geloven. Nou, ik heb op jullie gewacht, hoor. Ik heb al kaartjes voor de trein.' De hyena's vlogen de god van krankzinnigheid aan en sleurden hem naar de boerderij.

De Moederboom

Ze was verdwaald in haar hart, en de moederboom had bezit van haar genomen, door haar heen werkende, als een oneindig licht, wat ze niet kon bevatten. Ze was een bloederige wond in mijn hart, maar tegelijkertijd was ze de ridder die mijn kasteel beschermde. Ik was opgesloten in dit kasteel, maar tegelijkertijd was dit kasteel mijn schuilplaats.

Ik kon niet tegen haar op, ze was te sterk. Ze had vele namen, en blies als de noorderwind. Ze was als de moederboom met de vele takken en de weelderige bladeren, maar gelukkig met bloesem. Zij bracht mij voort, en brak mij, om me weer op te nemen door de wind. Ik kon haar niet doorzien, maar soms in flitsen was alles duidelijk. Ik had geen grip op haar, en ze

gleed onder me weg. Later was ze als de zon waar ik niet naar kon staren. Ze was ver weg, en ik werd koud, en bloedde dood. Het kon haar niet schelen. Ze had dit pad zelf gemaakt. Het was haar ijzeren wil.

Ze zond mij poppen met kerstmis, en het was altijd kerstmis, en het sneeuwde altijd. Ik was verward, kapot. Ik was upgejut tegen de vele illusies die zij had gecreeerd. Ze speelde een spel met mij. Ik begon weer te roken om het te kunnen verteren. In haar genade zond ze weer een ridder tot mij, een witte ridder, zwart van binnen. Ik bekeek haar aandachtig. Ze was als een sprookjesprinses, als een boom vol witte bloesem. Ik had een worsteling met deze elf voor vele dagen, maar als ik viel, viel ik in zachte kussens. Zachte kussens met gouden fluwelen koorden, waar ik niet teveel naar kon staren, anders zouden ze mij verblinden. Maar zij was goed voor mij. Ze verzorgde mij goed. Ze kon goed koken, alhoewel er altijd gifbessen in de buurt waren. Daar zou zij me wel tegen beschermen. Het was gewoon keuken-decoratie.

Ze wilde altijd gifbessen in de buurt hebben. Het leek haar te inspireren. Het bleek het geheim van de moederboom te zijn. Gifbessen gebruikte ze op haar pijlen. Het was zeer medicinaal. Ik bleef maar staren naar haar. 'Kun je ... kun je ...' Maar verder kwam ik niet. Ik stond in de keuken met haar, maar het was alsof er glas was tussen ons, ook verbaal. Ze keek me vragend aan. Er kwam bloed uit haar ogen. Ze strekte haar armen naar me uit, en smolt weg. Even later stond ze er weer.

Ik brak het ijs, want ik had een handschoen van brandend staal, vuurheet. Rook kwam uit mijn vuisten. Het glas begon te smelten, als vele gezichten. Het was als een deuk in een auto. Maar bereiken kon ik haar niet. Ze was in de rook. Plotseling brandde alles. Er was oorlog in de stad. Planten met gifbessen schoten op om de stad te bedekken. En in het midden van de stad groeide de moederboom.

Ik was bezitterig en verdwaald. Ik stopte mijn huis vol met hebbedingetjes. Ze keek me aan met ogen van een hyena. Ik gromde. Buiten regende het, en er was olie in de plassen. Ik begeerde haar te kennen. Zij was mijn innerlijke wond. Het was een vruchtbare plaats, als de tuin rondom mijn huis in mijn gedachten. Die tuin was roze, sprankelend. Ze stond daar als de ridder, met boeken vol gedichten. Ik werd er hebberig van. Ik kon mijn gedachten niet keren. 'Lees eruit voor,' zei ik. Maar ze zei niets. De wond was te waterig om iets te zeggen. Alles wat ik greep sijpelde weg. De ridder draaide langzaam rond als een ballerina, verspreidende lichte, zachte muziek, als op de achtergrond. Het was niet eens goed hoorbaar, maar ik leek er rustig van te worden. Het greep mijn hart, en liet mij een gat in de tuin zien, waar zoete vruchten uit voortkwamen. Ik begon te eten. Waterige gestalten waren hier, die zeiden : 'Sophia ...'

'Wie is Sophia ?' vroeg ik.

'Zij is een religieuze ballerina die altijd in dezelfde cirkeltjes draait,' zeiden ze. 'Zij moet gedood worden, anders kom je nooit verder.'

'Houdt ze mij tegen ?' vroeg ik.

'Ja,' zeiden ze. 'Ze leeft in je. Ze vreet alles in je weg. Het is een religieus monster. Je moet haar overwinnen.'

'Hoe ?' vroeg ik.

'Verbrand je goden,' zeiden ze.

Ze lieten mij een waterige vlam zien. 'Neem het aan,' zeiden ze.

Ik pakte het aan en begon te branden, en er was gekrijs in mij. 'Alles wordt nat nu,' zeiden ze.

'Daar gaan mijn hebbedingetjes,' zei ik. Ik stond op een kale berg nu, heel zanderig. De berg leek gemaakt van touw. Ik voelde me gebonden. 'Religie ... strijd ertegen,' zeiden ze. 'Religie is drama en kortzichtigheid, een band om je hoofd.' Ik gleed in een warm meertje, tussen het brandende zand.

'Religie was gemaakt om mensen tot slaven te maken,' zeiden ze. 'Je kunt natuurlijk naar de diepte van zo'n religie gaan, om het te neutraliseren, en het een andere betekenis te geven, maar daarna moet je de religie verbreken en verslaan. Je moet tot de hogere ringen van het leven komen, en uiteindelijk de gouden ring, de ring van de moederboom.'

Ik voelde me als een slaaf worden, met een begeerte die gouden ring te vinden, om zo vrij te zijn? Ik voelde mijn banden in het licht van dit meer. De waterige gestalten namen mij dieper in het meertje, waar alles veel heter was. Toen kwam ik in een riviertje dat naar een zee leidde achter de berg. De zee was vol met bomen met giftige bessen, en er waren overal haaien met miljoenen tanden. Het waren de poorten van de hel. 'Eet niet van de bessen,' zeiden de waterige gestalten, 'en wij zullen je beschermen tegen de haaien.' Ze vormden een cirkel rondom me, die uiteindelijk uitgroeide tot een bol. Ze leidden mij door de zee naar de overkant. Hier waren ook giftige bessen, maar die moest ik gebruiken voor mijn pijlen. Ik moest een jager worden.

Er was hier een stad in oorlog. Ik moest naalden bevestigen aan mijn pijlen, tezamen met de giftige bessen. En ik moest die pijlen door open ramen schieten. Het was een religieuze stad. Ook woonden hier filosofen. Door het midden van de stad groeide de moederboom. Ik was hogerop hier. Ik raakte de boom aan en stond in brand. Toen werd alles nat. Ik klom hoger, en kwam in een woestijn-wereld. Er waren tekenars hier en filosofen. Zij probeerden hun ringen te verkopen, maar ik was zoek naar de gouden ring van de moederboom. Er was een speciale taal in de gouden ring gegraveerd, zeiden ze, bepaalde tekens. Ineens had ik de gouden ring in mijn hand, en ik steeg op, naar een wereld vol van bomen en struiken met giftige bessen. Er waren ook planten met giftige bessen, en heggen. Ertussen waren allerlei huisjes en flatgebouwen. Hier woonden verhalenvertellers die hun ringen probeerden aan te praten. Maar ik was doof. De gouden ring had me verdoofd. Ik liep op een trap naar boven en zag een bruisend licht. Er werden hier generationele bloedlijnen bewaakt door kikkers. Een ieder die deze bloedlijnen zou aanraken, zou in connectie komen te staan met de moederboom, en zij zou in die persoon opspringen. De magische bloedlijnen waren de trots van een kikkerkoning. Ik schoot de kikkers neer met mijn pijlen en raakte de fontein van bloedlijnen aan, en werd direct naar achteren geslagen. Ik begon kikkers uit te braken, en de waterige gestalten zeiden dat die kikkers de goden van de godenboom waren. Ik moest elke god achter mij laten. Een rijkere natuur ontvouwde zich voor mij. Ik was nu een deel van de familie. Het wemelde hier voor mijn ogen, als een zwerm vliegen of andere vliegende soorten insecten. Zij schenen zich niet om een god te bekommeren. Zij werden voortgestuwd door de familie, door de moederboom.

Er werd een bord voor mij op tafel gezet, en ik moest veel eten, maar ik raakte maar niet vol. Ik werd steeds hongeriger. Ik at van de honger, van het holle en het niets. Er werd nog een

bord voor mij op tafel gezet, en weer moest ik eten. Ditmaal werd ik echt hebberig. Ik begeerde meer van de bloedlijn, als een gulzige gierigheid. Ik werd door de boom omhoog getrokken, en gehesen op een schip. Daarna werd ik in een zee van gifbessen geworpen. Ik wilde de religie overwinnen, de sluier verscheuren. Ik zwom naar de kust, waar zeemeerminnen zaten op rotsen. Zij waren erg filosofisch. Ze zeiden : 'Drink niet van het gif, maar zie het als dode kunst.' Ik rende het bos in, en joeg op bizons, met de gifbessen op mijn pijlen. Alle spoken van religie vielen neer, en ik maakte er tenten van. Het verloor zijn betekenis geheel. Niemand wist meer wat het was. Ook alle zwijnen waren vastgehaakt aan palen.

Niemand kon mij nog stoppen, geen haas en geen konijn. Ik was de jager. Ik had geen zin om in een ander wonderland verstrikt te raken. Ik smeerde mij in met de gifbessen. De geur was sterk. Ik bedekte mijzelf met zwijnenvel. Zij was mijn innerlijke wond, gek geworden, woest geworden, maar zij beschermde mij ook. Zij ontdeed haarzelf van kleding, en smeerde haarzelf ook in met gifbessen. Zij was het geheim van de moederboom. Zij leefde diep binnenin. Haar vellen lagen op de grond. Zij had een speer in haar hand, en zou de tent bewaken. Ik was opgesloten in deze tent, maar deze tent was ook mijn schuilplaats. Zij had mij het geheim laten zien.

Ik kwam in mijn oude huis toen ik uit dit schilderij was gestapt. En het leek in de verste verten niet meer op wat het was. Het schilderij was nu een portret van een oudere man met een middeleeuwse haardos. Zijn ogen staarden mij aan. Vroeger was dit een schilderij van de bizonjacht. Eens stapte ik er in, en kwam in de klem van religie, omdat het schilderij mij gehypnotiseerd had. Maar ik kwam er ook weer uit. Wie was deze man ? En wie had het geschilderd ? De bizonjacht was een beroemd schilderij, maar dit schilderij kende ik niet. Het leek een beetje op een Amerikaanse president. Op de schilderijen ernaast waren wat landschappen, maar geen van allen hypnotiseerden mij zoals de bizonjacht deed. Ik besloot naar een ander schilderij van de bizonjacht op zoek te gaan. Ik vond er één, en hing het naast de man met de middeleeuwse haardos. Ik stapte in mijn bed en ging slapen. Ik droomde over de moederboom, en over de bizonjacht. De moederboom leek op twee indiaanse vrouwen tegenover elkaar. De indianen geloofden in voorouders, jachttropheeen en zielen van de vijand. Zij geloofden dat wat zij hadden verslagen, zij op hun eigen manier konden gebruiken.

Ik werd wakker en ging naar de bibliotheek. Ik las boeken over indianen en raakte gehypnotiseerd. Ik stapte in het boek, of werd erin gezogen, en gleeed weg. Schilderijen van de bizonjacht vlogen om mij heen. Ik ging een stenen trap op, waar ik haar zag staan, mijn innerlijke wond, met een mes en een speer. Ook had zij een boog met pijlen. Ze leidde mij naar een wigwam. Ze drukte mij naar binnen. Alles begon te draaien. Ik had geen kracht meer om op te staan. Ik was opgesloten in het boek. Ik nam het boek mee naar huis, en weer begon alles te draaien. Het was een betoverend boek.

Ik vond het boek gevaarlijk, en bracht het terug, maar ik kon mijn weg er niet meer uitvinden. Pas na vele jaren vond ik een uitgang uit deze kerk. Ik begon te waarschuwen tegen het boek, en het liep uit op een oorlog. In het midden van de stad, tussen de vlammen, groeide de moederboom. Ik ging binnen in de moederboom. Ik ging aan een tafel zitten, tegenover een waarzegster. Maar vlammen kwamen uit haar mond. Ik rende weg. Ik pakte de lift naar boven, maar ze kwam achter mij aan. Ze had een heel leger van waarzegsters met zich. Ik kwam aan bij een pot met gifbessen, en begon gewoon te drinken, te drinken zoals ik nooit had gedronken. Niemand kon me nog de wet voorschrijven. Ik brandde. Ik gilte. Ik moest gewoon overal doorheen. Haaien met miljoenen tanden slokten mij op.

Ik doorzag haar. Ik werd kalm. Ze rookte een sigaret. Ze probeerde me te wurgen, maar ik gooide haar van mij af. Ze zat hoog op een paard ineens. Maar werd toen weggerukt door een storm. De moederboom nam mij op, en ik braakte gifbessen.

Het Rode Wapen

Ik zag haar daar staan. Haar naam was Zwijnenjacht. Ze stond aan een poort met een sleutel. Ik probeerde weg te rennen, maar ze tackelde mij. En toen dacht ik : 'Waarom zou ik wegrennen eigenlijk ?' Het bleek een aardige vrouw. Ze nam mij door de poort naar binnen. Ze was heel praterig, had veel te vertellen. Ze zei dat zij me hier had gelokt, om mij te bevrijden uit een kerk. Ze had kleding gemaakt van parels. Je kon haar lichaam gewoon door de parels heen zien. Ze straalde warmte uit, maar ook geheimzinnigheid. Een koets stopte. We stapten in. De stad was groot hier, maar we gingen buiten de stad, waar ze in een hutje woonde. Een vreemd gevoel maakte zich van mij meester.

'Ik heb je verlost uit de kerk,' zei ze. 'Ze draaien daar allemaal in cirkeltjes, komen niet verder. Ze zijn onder de betovering van een heks. Ik heb je verlost. Het zijn zwijnen. Als je de jacht niet begint, dan pakken ze je terug. Bedriegelijke verschijnselen zijn het.'

'Okay,' zei ik. Toen begon ze te filosoferen. Ik vond het erg interessant. Ze was niet op haar mondje gevallen, en prikte door alles heen. 'Je moet denken,' zei ze, 'diep doordenken. Niet jezelf opsluiten in cirkeltjes.' Ik knikte.

'Er moet gewerkt worden in dat hoofdje van jou. Je moet je industrie bouwen. Zo kun je veilig zijn tegen de zwijnen,' sprak ze. Haar ogen waren rood doorbloed. Ik nam haar in mijn armen, gewoon omdat ik mezelf niet tegen kon houden. Ze huilde. Ik probeerde haar te troosten. 'Je bent zo lief,' zei ze. 'En dat is zeldzaam.'

'En jij bent een open vrouw,' zei ik. 'Dank je wel dat je mij verlost hebt.' Haar lichaam begon te schudden. 'Ze willen me bezitten, die zwijnen,' zei ze. 'Bouw je centrum van filosofie,' zei ze. 'En we zullen allemaal veilig zijn.'

'Wat is de belangrijkste filosofie ?' vroeg ik.

'Dat moet je ontdekken,' zei ze. 'Maar bouw gewoon voort. Die varkens zullen allemaal in het nieuwe stelsel van filosofie ontmaskerd worden.' Ik drukte haar tegen me aan. 'Je zult veilig zijn, heus,' zei ik. Toen glimlachte ze een beetje.

Ik keek naar de lucht, die vol was met luchtschepen. De hyena's zouden ons redden. Ze brachten ons naar een spiegel-universum. Alles was hier net een beetje anders. De natuur had hier zoveel meer diepte. Zwijnenjacht was erg aan het beven. Ze was erg ziek. Ik nam haar mee naar een grot, en legde haar neer op een zachte plek, tussen veren en vellen. Weer nam ik haar in haar armen, en verzekerde haar dat alles goed zou komen. Er groeide hier een koffieboom, reusachtig met diepe wortels. En op de takken van de boom en de stam was een kasteel gebouwd. Caffeïne soldaten marcheerden op de muren. Ze leken op ridders en hadden scherpe wapens. Ook hadden ze pistolen met rode lasers. Ze vormden hun eigen politie. Ze waren de communicatie politie. Caffeïne had al deze realiteiten gecreeerd, en voerde een dwangmatige controle.

Ik las de statuten van Orion door, over een rode planeet, Dankbu. Het was een planeet vrij van caffeïne. Het was een planeet waar alles om de innerlijke filosofische registers ging. Er was daar een oorlog tussen koffie en caffeïne. Beide kanten hadden rode wapens.

De Poortwachter van

de Hel

Corruptus werd door duivelen naar de hel geleid, naar een kokende pot waar zijn lever voor eeuwig doormidden gezaagd zou worden. 'Heb genade,' zei Corruptus. De zaag bleef in zijn lever steken, en hij werd doorgevoerd naar een ruimte waar zijn organen en daden werden gewogen en gemeten. Izu keek toe. Ook werden er door hem notities gemaakt. Langzaam raakte Corruptus gewend aan de zaag in zijn lever. Toen werd er een zwaard in zijn hart gestoken. 'Dit zwaard,' zei Izu, 'zal daar voor eeuwig zitten. Nooit meer zal je hart onverschillig zijn, maar gevoelig. Voor de armen zul je werken nu, en voor hen die je hebt opgelicht.' Corruptus vond het een rechtvaardige straf, maar hij was veel te moe en ziek door de zaag in zijn lever en het zwaard in zijn hart. Het zoog zijn energie weg. Hij begon erover te klagen. Maar Izu sprak : 'Heb je ooit medelijden gehad met je zieke en verzwakte slaven ? Nooit heb je hen rust gegeven, daarom zal rust ook niet jouw gezelschap zijn.' Corruptus vond nog steeds dat de straf rechtvaardig was, en begon aan zijn werk. Zware stenen moest hij tillen, maar zodra hij ze had verzet rolden ze weer terug. 'Maar heer,' sprak Corruptus, 'mijn werk heeft geen waarde. Alles wat ik doe wordt weer ongedaan gemaakt.'

‘Heb je zelf ook niet je slaven nutteloos werk laten verrichten?’ vroeg Izu. En Corruptus besepte dat de straf rechtvaardig was. Toen het avond werd werd hij in de poel van licht en geluid geworpen, en slaap vond hij niet. Ook anderen werden door duivelen naar deze plaats geleid. ‘Meester,’ sprak Corruptus, ‘ik heb honger. Wat heeft u te eten en drinken voor mij.’

‘Uitwerpselen,’ zei Izu, ‘want dat heb je je slaven ook gegeven.’

‘Oh meester,’ jammerde Corruptus, ‘hoe lang zal deze straf duren.’

‘Totdat je je straf zal hebben uitgezeten,’ zei Izu. ‘Leer ervan, en zij die er niet van leren zullen varen tot de eeuwige slaap die tot vergetelheid leidt.’

‘Ik heb behoefte aan slaap,’ zei Corruptus, ‘maar niet voor eeuwig. Ik besluit om van mijn straf te leren, dan zal ook ik deel hebben aan een zekere opstanding. Deze hel is niet voor eeuwig.’

‘Ga terug, Corruptus,’ sprak Izu, ‘naar de aarde waar je vandaan bent gekomen, en leer hen dat de hel bestaat, maar niet eeuwig is. In het licht is er rechtvaardigheid voor alle mensen. Omdat er over een God wordt gesproken die voor eeuwig straft en onrechtvaardig is, zo zijn de mensen ook onrechtvaardig geworden.’

En zo werd Corruptus teruggezonden tot de aarde met een boodschap. Maar de mensen lachten hem uit, en bespotten hem, zeggende dat hij teveel gedronken had en gek was geworden. Ook in de kerk was hij niet meer welkom. En zo liep Corruptus rond met een zware last. En velen gingen naar de hel zoals Corruptus eens ging. Door duivelen werden ze opgehaald, maar geen van hen werd naar de aarde teruggezonden. En velen jammerden toen ze de plagen van de hel onder ogen kwamen, maar ook werd hen beloofd dat dit niet voor eeuwig zou zijn, maar dat het was om hun zielen te zuiveren.

‘U zult gemeten worden met de maat waarmee gij hebt gemeten,’ predikte Corruptus. ‘Als u doorgaat met spotten, dan zult u ook met dezelfde maat in het hiernamaals bespot worden.’ Maar nog steeds werd hij uitgelachen, en ze zeiden dat hij het maar gedroomd had. ‘Ik heb het niet gedroomd,’ zei Corruptus, ‘en eens zullen jullie je daarvan bewust zijn. Tot brood zullen jullie gemalen worden.’ Al gauw werd Corruptus opgepakt en in de gevangenis gestopt

vanwege ketterijen. Hij beseftte dat de wereld een deel van de hel was, en haar bewoners de dienstdoende duivelen. Maar ook duivelen konden veranderen. En zo niet dan zouden ze tot de eeuwige slaap gedreven worden die tot de vergetelheid zou leiden, waar ze verbannen zouden zijn uit de gedachten.

In de gevangenis werd Corruptus meegenomen door twee vuur-engelen. ‘Je moet je straf in de hel verder uitzitten,’ zeiden de engelen. ‘Dertig jaren heb je je naasten onderdrukt, dus je bent nog niet van ons af.’ Corruptus kreeg een bijl door zijn longen, en kreeg problemen met ademen. Toen brachten de twee vuur-engelen hem naar het vuur. Het vuur leidde hem naar een plaats waar armen en benen werden afgehakt, in een restaurant. In het vuur begon Corruptus in een dier te veranderen. Tot een stuk vlees werd hij, omdat hij ook zijn naasten als een stuk vlees had behandeld. Zijn vlees ging ten onder, maar zijn ziel kreeg nog een kans. Ook zijn ziel ging door de molen, en er kwamen alleen maar snippers uit. Hij kreeg een nieuwe ziel, en werd door engelen tot Izu geleid. ‘Omdat je in je terugkeer naar de aarde goed hebt geleefd mag je binnen gaan tot de hemel,’ zei Izu. ‘Wel moet je nog een reis maken door vele woestijnen en wildernissen naar de hemelse stad om je te beproeven en klaar te maken.’

‘Dank u, heer,’ zei Corruptus.

‘Ongewapend zul je gaan, Corruptus,’ zei Izu, ‘omdat je op aarde misbruik van wapens hebt gemaakt. Ook zul je gaan zonder rijkdom, omdat je al je rijkdommen al op aarde hebt verspild. Omdat je op aarde macht hebt uitgevoerd over anderen en die macht hebt misbruikt, zul je geen enkele macht hebben op je pad, en geheel afhankelijk zijn van de genade van anderen.’

Toen begon Corruptus zijn lange reis, maar hij was dankbaar dat hij die reis mocht maken. Omdat hij op zijn reis barmhartig was werd hij op zijn pad steeds meer omringd door engelen. Als wilde dieren hem aanvielen, dan werd hij beschermd door de twee vuur-engelen, en op een dag nam een ridder hem mee naar zijn burcht. De ridder zelf was ook door de diepste zwakheid heengegaan, en de hulpeloosheid, en door de bijtende, tergende spotternij der duivelen, en wist precies wat het was. Eens moest hij ook de reis van Corruptus maken, en toen hij eindelijk de hemelse stad had bereikt kreeg hij deze burcht, om barmhartigheid te tonen aan andere reizigers. Corruptus had een erge langdurige honger, en kreeg voedsel van de ridder. De ridder gaf om hem en was erg behulpzaam. Toen Corruptus aangesterkt was ging hij verder. Weer werd hij geplaagd door honger, en wilde dieren vielen hem lastig. Ook werd hij aangevallen door rovers, maar de ridder kwam hem te hulp. Toen hij over een rivier moest zwemmen verdronk hij bijna, en een vis nam hem mee. De vis nam hem mee naar een grot waar hij kon ademen. ‘Zo,’ zei de vis. ‘Die eeuwige stad zul je nooit bereiken. Geef het maar op. Ze hebben je voorgelogen dat er een weg uit de hel is. Uit de hel ontsnapt niemand, en je bent er nog steeds. Maak je klaar voor nog meer zielenpijn, want voor eeuwig zal je branden vanwege je zonden.’

Corruptus wist inderdaad dat zijn schuld groot was, maar hij wilde zich vasthouden aan het feit dat er ook hoop voor hem was, de kans om zijn leven te verbeteren. Maar de vis lachte hem uit. De vis liet zijn staart zien waarmee hij hem wilde slaan, maar weer verscheen de ridder naast hem en weerde de slag af. ‘Ach Corruptus,’ zei de ridder. ‘Geloof niet in hen van de eeuwige dood. Het zijn slechts schimmen. Ook mij zijn ze tot plaag en spot geweest, maar zij die hen zullen overwinnen zullen eten van het geboomte des levens.’ Maar toen de ridder was verdwenen zakte Corruptus in diepe wanhoop. De vis greep hem en sleurde hem nog verder in de diepte, tot een andere grot waarin hij kon ademen. ‘Wie heeft jou gezegd dat je kunt ontsnappen aan de komende toorn,’ sprak de vis. Ook haaien begonnen hem te omsingelen. Corruptus riep om hulp, maar niemand kwam hem helpen.

‘Zie,’ Corruptus, ‘al die hulp was slechts een illusie, een schim. Ze kunnen niets voor je betekenen, want het zijn alleen je eigen ijdele gedachtes.’

‘Maar eens werd ik teruggezonden naar de aarde,’ zei Corruptus.

‘Dat was maar een droom, Corruptus,’ zeiden de vissen. De vissen zagen er gevaarlijk uit, en een grote vrees overviel Corruptus. Staarten omringden hem die hem wilden slaan. ‘Sla mij,’ zei Corruptus. ‘Ik verdien niets anders.’ De vissen sloegen hem, en sleepten hem mee, verder de diepte in, waar ze hem begonnen aan te vreten. ‘Corruptus,’ sprak een stem. ‘Ditmaal zal je ziel ook van je afgenomen worden, maar dit zal je geest tot eeuwig leven wekken.’ En met een nieuwe geest bereikte Corruptus de overkant van de rivier. In de verte zag Corruptus een boomgaard, waar van vruchten jam werd gemaakt. De eeuwige stad had muren gemaakt van brood, en er werd jam opgesmeerd die schitterde in de zon. ‘Waarom smeren jullie er jam op?’ vroeg Corruptus.

‘Alleen zij die eten zullen binnengaan,’ zei een man. ‘Er zijn geen poorten.’

‘Mag ik er van eten?’ vroeg Corruptus. De man knikte.

Toen Corruptus begon te eten begon zijn mond pijnlijk te branden. Op een gegeven moment werd het zo pijnlijk dat hij stopte met eten. Maar daarna at hij door omdat hij de hemelse stad binnen wilde gaan. Helemaal uitgeput en verkrampd van de pijn kwam hij aan. Maar van binnen was alles donker. ‘Waarom is het hier donker?’ vroeg Corruptus.

‘Omdat je oog eerst open moet,’ zei een man. Iemand nam een fakkel en stak zijn oog aan. Hij leek wel in de hel te zijn, nu zijn oog in verschrikkelijke ondragelijke pijn was. ‘Alleen door pijnen zal je oog opengaan,’ sprak iemand. Maar al wat hij zag en voelde was vuur, zo erg dat hij het uitgilde. En er was een licht dat hem verblindde. ‘Hoe kan ik ooit zien in dit verblindend licht en deze teisterende vlam?’ riep Corruptus.

‘Alleen zij die de boeken van hun binnenste hebben geopend zullen zien,’ werd er gezegd. Toen werd er een speer door zijn buik gestoken, en hij ging in ketenen. ‘Waar ben ik terecht gekomen?’ jammerde Corruptus. ‘Is dit de hemelse stad?’

‘Dit is de hemelse stad,’ werd er gezegd, ‘maar het is hier niet zoals de aarde het verteld heeft.’

De pijnen waar Corruptus door moest gaan waren erger dan de pijnen die hij in de hel had. Hij vroeg zich af of er een vergissing was gemaakt. Hij kwam in een put van chaos en verwarring. ‘De hemel is erger dan de hel,’ werd er gezegd. ‘Heel vroeger wist men dat, maar duivelen hebben het omgedraaid.’ Corruptus schreeuwde en gilde en had het gevoel dat hij gek werd. Hij werd krankzinnig van de pijn, een wilde man, een verscheurend dier. Ook begon hij te spotten en te lachen.

‘Weer een dolle man,’ werd er gezegd. ‘Niemand blijft hier gezond. Zij die gegeten hebben van de hemelse vrucht zullen voor eeuwig branden. De hel is maar tijdelijk, maar de hemel is voor eeuwig.’

‘Maar dit is wreed,’ schreeuwde Corruptus. ‘Dit is wreder dan ik ooit ben geweest. Is er ontsnapping mogelijk?’

‘Niemand die ooit de hemel is binnengaan zal daar ooit ontsnappen,’ werd er gezegd. ‘Zij zullen worden tot dienstknechten van de hemel voor eeuwig.’

Een groot platform kwam naar beneden, waarop Roomse goden stonden. ‘Ik ben dus in de val gelokt?’ schreeuwde Corruptus. Maar toen voelde hij de hand van de ridder. ‘De luchtweerspiegelingen in de woestijnen en wildernissen die naar de hemelse stad leiden zijn sterk. Ze bevatten veel waarheden, maar het zijn roofdieren op zoek naar prooi. Het zijn duivelen die toegestaan worden de gelovigen te beproeven.’ Corruptus viel in de armen van de ridder. ‘Ik ben zo blij dat je er bent. Ik dacht even dat alles verloren was. Ik zal beter op

mijn hoede zijn. Wat kan ik er tegen doen ? En hoe kan ik ze herkennen ?' Maar de ridder was alweer vertrokken. Corruptus voelde nog steeds de plek waar de ridder zijn armen had geplaatst. Het voelde warm en gloeiend aan. Corruptus voelde zich paranoïde worden. Het werd donker, en Corruptus begon als een bezetene om zich heen te slaan. Hij begon alles in twijfel te trekken en had het gevoel dat er een spelletje met hem werd gespeeld. 'Ik word alleen gelaten op de momenten dat ik jullie nodig heb,' riep hij.

En in pure wanhoop en angst scheurde hij toen zijn geest aan flarden, totdat hij niets meer was dan een vlam, een schim, een schaduw. Weer kwam hij tot een rivier, waar een piratenschip stond. 'Vergezel ons,' riep een piraat hem toe. Maar Corruptus dook in de rivier en probeerde naar de overkant te zwemmen. Snel werd hij omringd door haaien. Op het nippertje werd hij gered door het piratenschip. De piraten leken zacht en barmhartig als de ridder. Zij kwamen van de hemelse stad om reizigers te helpen. Corruptus was heel blij met deze vrienden. Zij brachten hem de grote rivier over. 'Als je ooit onze hulp nodig hebt, dan roep je maar,' zeiden ze. Corruptus was dankbaar, en zette zijn reis voort. Schijnbaar had hij meerdere vrienden nodig om ooit de hemelse stad te kunnen bereiken.

De hemelse stad lag op een stapel boeken, reuzenboeken, als een trap die hij moest beklimmen. De boeken waren van edelgesteente gemaakt, en konden niet geopend worden. Telkens als hij ze beklom werd hij weggeduwd door een wind, en viel in het zand. 'Hoe kan ik die boeken openen ?' riep hij.

'Elk boek heeft een wachter, en die moet je verslaan,' sprak een stem. Corruptus besloot langs de boeken heen te gaan, in de angst dat het weer een luchtweerspiegeling zou zijn. Hij wilde niet opnieuw in de problemen komen. Maar toen hij verder ging schoof er een zwaard in zijn oog. 'Heb je het Oog van Izu al gevonden ? Alleen door dit oog zal het boek geopend zijn.' Hij keek achterom en zag dat de boeken nu zacht waren als brood. 'Eet,' werd er gezegd, 'want alleen door het te eten zul je de stad binnengaan.' Corruptus begon van de boeken te eten die nu als zachte broden waren, en de hemelse stad begon naar beneden te komen. Maar telkens als alles bijna was opgegeten groeide het brood weer aan, en schoof de hemelse stad weer naar boven. Nog gulziger begon Corruptus te eten, maar na een tijd plofte hij ziek en vermoeid in het zand. Duivelen om hem heen begonnen hem uit te lachen. Ook begon zijn oog meer en meer te steken door het zwaard wat erin was gestoken. Corruptus trok het zwaard eruit en begon het brood in stukken te kappen met het zwaard. Hierdoor kwam de stad steeds lager te liggen, en even later kon hij de stad binnengaan. Maar het was niet wat hij verwachtte. De mensen liepen hier rond met dure kleren, veel sieraden, en begonnen hem te bespotten omdat hij er armoedig uitzag. Dit kon de hemel niet wezen. Deze mensen leefden in een eeuwige illusie. Hij had zelfs geen behoefte om met zulke mensen te spreken. Hij verwachtte liefde te zien in de hemel, en zorg, maar al wat hij kreeg was minachting. Nu hij wist wat de tijdelijkheid van de hel betekende en de eeuwigheid van de hemel liep hij de stad uit en vroeg zich af of er ook nog een derde mogelijkheid was. Of waren deze dingen die op zijn pad waren gekomen niets dan illusie ? En wat was dan de werkelijkheid ? Corruptus ging in het zand zitten, onder een boom en viel in slaap. Toen hij pas veel later wakker werd zag hij engeltjes en duiveltjes dansen in de lucht. Het was tegelijkertijd een dans en een oorlog. Ze

leken allemaal een beetje op vlinders. Het leek op een groot vlies wat in de lucht hing, en toen wegviel. Een prachtige stad had hij in het oog nu. Hij had nog nooit eerder zo'n prachtige stad gezien. Ineens stonden de piraten en de ridder naast hem. 'Kom op, jongen,' zeiden ze. 'Je hebt het gered. Laten we de stad binnengaan. En samen gingen ze toen de stad binnen. Het was een stad gebouwd van prachtig spiegelend materiaal, overgoten door zonlicht. Je kon alles van meerdere kanten bekijken, en het geheel was kaleidoscopisch. Ook de twee vuur-engelen kwamen bij hem staan, en toen zoveel engeltjes.

'Waar zou je nu graag willen helpen?' werd er aan hem gevraagd.

'Nou, het liefst aan de ingang van de hel,' zei Corruptus, 'omdat daar nog steeds reizigers komen die denken dat ze er voor eeuwig inmoeten.'

Corruptus kreeg toen een burcht wat de poort van de hel werd, en zelf werd hij de poortwachter van de hel.

De Gele Vlinder

Hoofdstuk 1.

Ik liep op de straten van Virgo, en tegelijkertijd liep er iemand op de starten van Mercurius die mij na probeerde te doen, een dubbelganger. Ik ging een huis binnen, en degene op Mercurius ook, op hetzelfde moment. Ik werd gevolgd. Ik ging naar boven en keek door het raam naar de hoge toren van Virgo. Ik zag Mercurius branden in de verte. Hij speelde op de piano. Hij had wat klokken op zijn tafel staan die hij aan het repareren was, gouden en zilveren. Hij had een Egyptisch aura, zo iemand waar je geen vat op kan krijgen, maar ik hield

van hem. Hij was raadselachtig en mysterieus. Was hij de reden dat Mercurius brandde ? Beneden in de winkel verkocht hij chocola, maar hij had meerdere winkels in deze stad. Ik had in deze stad een vechtschool. Ik zag een andere planeet branden, Venus, de zonnepel. Ik werd als een gevaar gezien. Men wilde mij uit de weg ruimen. Hij werkte aan zijn klokken, en andere mechanismes. Ook verbouwde hij paradijselijke groenten, en verzorgde hij paradijselijke dieren. Hij was zo'n beetje Manusje van alles, en hij was mijn bodyguard. Ook was hij een bouwer van computers, en verhuurde hij woningen. Ook was hij directeur van een school, mijn oude school nog wel. Hij had mij eens gered. Ik zocht altijd het gevaar op, en hij redde me er altijd uit. Hij was mijn geheime sleutel. Mijn moeder was een prostituee, waar ook nogal minzaam op werd neergekeken, ook omdat ze mijn moeder was, maar bij hem was zij van harte welkom. Ze kwam vaak bij hem om te computeren. Ik hield van mijn moeder, oh God. Om haar was ik in de handen van tormentors.

Mijn moeder zat ingewikkeld in elkaar, als de Inanna. Zij was een striptease. Op sexueel gebied deinsde ze niet voor veel dingen terug, maar in het normale leven was ze fragiel als een nimf. Mijn vader was een schreeuwleijkerd, haar pooier, maar hij had een goed hart. Hij was een sirene, een beroemd zanger in de stad, een goedgebwaard geheim. Ik leefde in ketenen, achter tralies, maar dat besepte ik nog niet goed. Ik ging nog gewoon overal naartoe. Mijn vader was een tafel-nazi, die op de markt tafels probeerde te verkopen op een opdringerige manier. Als je te lang keek zonder iets te kopen dan werd hij kwaad. Ook verkocht hij dekens. Het werd hier op Virgo nogal aangemoedigd om veel bijbaantjes te hebben. Het was de lik van de leeuw. Maar vat erop krijgen deed ik niet. Achter mijn vechtschool stond de bibliotheek waar ik vaak naartoe ging om te lezen, om er een beetje uit te zijn. Ik combineerde vechtkunst met dans en striptease, en dat was volgens mij de foute combinatie. Ik had veel vijanden. Vooral in de mode-wereld had ik veel vijanden, omdat ik gescheurde kleding wilde introduceren, en armoedige kleding, versleten en oud. De man van Mercurius volgde mij. Hij had een pistool. Ik rende de trap op, en viel. Hij had me al geraakt. Maar mijn bodyguard stond plotseling tussen hem en mij in. Ik werd wakker in zijn kamer. Hij had de kogel er al uit gehaald, maar ik bloedde nog steeds. 'Zij begrijpen het roze niet,' zei hij. Daar moest ik het mee doen. Hij was een man van weinig woorden.

Mijn pleegmoeder was de koningin van de luipaarden. Ze startte de jacht op de man van Mercurius. Ze volgde hem na, en vond uit waar hij zijn schuilplaats had : in een veld van bizons. Zij moordde de bizons uit, maar kreeg hem niet te pakken. We besloten rustig te blijven. Het geheimenis van het eeuwig vuur was hier : een zoetwater rivier van genezing, de lik van de leeuw. Mijn bodyguard bouwde een pistool voor mij. Het was een pistool met vele klokken, een zwaard krommend in de zon. Ik was een boogschutter, ik kon goed richten. Het geheim van de stad was achter een poort van twee bokkengeesten, als een poort in een ark. Het was een veld van bokkenjagers. De man van Mercurius staat hier als een standbeeld.

Ik ga naar binnen, in de tuin, waar bokken hangen. Ik klamp me vast aan zijn standbeeld. Venus brandt. De melk is heet, het explodeert. Ik ga naar binnen, in het standbeeld. Ik vind de boog, de bokkenpijl. Alle vruchten branden hier, en dan ook de bomen. De man van Mercurius heeft twee gezichten, voor en achter. Hij heeft een duister geheim. Zijn schepen

zijn in de haven, waar dag en nacht wordt gewerkt. De zeemeerminnen sterven in het water van Mercurius, het geheime gif. Hij is een man van dwang met strakke ogen. Steen is alles wat er over is na de brandende nacht. Dit is de stad van steen. De gravers graven in zijn vlezig hart. Gepolijste stenen is hun vak. De sirene staat hoog op de toren van de stad, om te waarschuwen, met haar gruwelijk gedicht, maar niemand luistert. Ze slapen allemaal in de nacht. Gepolijste stenen is alles wat ze willen zien. In de wateren heeft Mercurius zijn booreilanden, op zoek naar goud, aardgas en olie. Hij is de juwelier van de hel. In schelpen verbergt hij zijn hoofden. Zeven mannen zijn gekomen, de achtste moet nog komen. Ze hebben mij op het oog. Ze zien mij als het Hermes van de goden, de lijm waardoor alles gaat branden. Ik ben gekluisterd in een pot. Zij willen mij drinken als de goddelijke nectar. Apen rennen door de stad, omsingelen de toren, en rennen dan naar boven. Zij drukken de sirene opzij, en worden zelf het vaandel van bevrijding. De bodyguard leeft.

Ze geeft me de sleutel tot het bokkenveld. Ze noemt geen namen. De man van Mercurius zit op een troon. Achter hem is de grote roltrap waar alle zwaarden slap worden. De stad is grotendeels overdekt.

Zij die hem volgen hebben geen oren.

Zij is een prostituee, huurmoordenaar en woningverhuurder, vele manieren om toe te slaan. Ik blijf ver uit haar buurt. Ze zijn allemaal bezig hun architectuur uit te tekenen, en de bomen blijven ze uittekenen. Ze staat klaar om toe te slaan. Ze is een discipel van de man van Mercurius.

Hoofdstuk 2.

De hekken hebben hoge punten hier. Ik kan er nauwelijks doorheen komen. Alles is wazig hier. De hoge gothiek is als mijn tralies. Ik ben het drakenkind. Ik word door een draak bewaakt. Ik ben nog jong. De man van Mercurius is een slot aan mijn lichaam. Hij is een dode steen. Iedereen is hier gestorven. Ik kan me alleen uitstrekken naar de hogere kunst. Er is alleen leven in het licht. In het duister kan niemand bestaan. Ik schenk mijn moeder een steen van licht, en ze komt tot leven. Ze kan de draden zien, de patronen, de scheuren, de naden, en het grote gat. Ze kan de wond zien, het litteken, en het graf. Zij is de martelares in vuur geboren, als een tralie in mijn kooi. Met haar zal ik voorzichtig omgaan. Ik ben het Hermes der goden.

De engelen zijn hier bliksemschichten, in de tuin. Ze houden zoveel achter. Ik kan alleen maar staren. Alleen kennis doet leven, de onwetendheid is de dood. Venus brandt, haar licht

verlicht de nacht. Hier zijn de stralen van het moederhart. Zij woont op nummer 43, en hij woont op nummer 10. Ik loop naar nummer 88, in hetzelfde flatgebouw, waar de spinnen leven, waar ze hun stenen webben weven. Het is de weg tot het verscheurde kant, waar het licht achter schuilt, de bron van het leven bewakende. De gele vlinder zal vliegen in de nacht. Hij zal vliegen over de woestijn en aankomen in het paradijs, Mars in Virgo. Hoog op de burcht zal hij staan, met al zijn wachters. Goud zal het regenen in de straten. Zij had mij gegrepen, en trok mij naar haar kamer om me als een paard te beteugelen. Aan het eind van de rit was ik niets meer dan één van de vele hobbelpaarden. Ze had een kamer in de woestijn. Ik wachtte op de gele vlinder die langs zou komen. Hij greep me. Hij was mijn bodyguard.

In mijn vechtschool bracht ik centaurs onder. Zij zouden allen vlinders worden. Een heel leger van vlinders zou er opstaan. Maar ik zakte meer en meer ineem, totdat een piano mij vond. De piano was te berijden. Het werd mijn paard. Ik werd de ruiter. De piano nam mij mee over de woestijn, daar waar geen hond door kon komen, volgende het pad van de gele vlinder. Ik kwam aan in het Virgose Amerika, waar ik in het vrijheidsbeeld ging wonen, een beeld met een doodskop. Ik rees mijn zwaard en viel, zo diep, dat ik in het indiaanse deel terecht kwam. Hier waren drie doodskoppen, drie indiaanse opperhoofden. Zij werden aangeraakt door de gele vlinder, en kwamen tot leven. Zij hoorden het geluid van mijn piano, en werden gelukkig. Zij zouden regeren. De pit van Mars was een thee der liefde, die alle monden liet branden. Izu had van die thee gedronken, en sindsdien brandde zijn mond. Hij was de Attis van de insectenwereld.

Zij reden op motors, van een futuristische apocalypse. Goud zou het nu regenen, want koning Midas zou terugkomen. De man van Mercurius hield een zwaard op mij gericht, en een drietand, en ik zakte weg. Dit hier was het rijk van Neptunus, de zeegod, die zoveel nimfendochters had. Deze draak van een man heerste niet alleen over de zee, maar ook over Virgo, en ik ging naar hem voor hulp. Deze tovenaer gaf mij drie brandende stenen. Ik kon zijn geluid horen in de verte. Zij dragen het eeuwig vuur van genezing. En die genezing was alleen in het vele licht wat werd afgegeven, door het zwavel binnenin, eeuwig zwavel, onverwoestbaar. Ik werd warm van binnen. Het Griekenland was een vlies hier, en ik gleeed dieper in de tempel. Ik was in de maag van de draak. Ik werd uiteengescheurd, alles werd dun en lang, totdat ik het geheim zag, vastgehouden door twee bokkenwachters, twee bokkengeesten, als de ark van licht, en het licht was een illusie, wat het geketende boek versluisde, en dit boek was slechts de sleutel tot de bibliotheek, de boekenwinkel, waar al het kwaad geschiedde. Ik las de boeken van de hemel, en zag de hel. Wie zou de dochters van Neptunus bevrijden? De gele vlinder zou het doen. Ik gooide één van mijn zwavelstenen door de ruit van de antieke boekenwinkel, en de winkel was in vlammen. De tweede zwavelsteen gooide ik door de ruiten van de bakkerij, en de derde steen slikte ik in, en stierf. Niemand kon mij nu nog vinden, alleen de gele vlinder.

De dochters van Neptunus stonden voor mij, allemaal nimfen. Ze hadden tere gezichtjes. Ik legde mijn handen op hen, en maakte ze vrij. De gele vlinder was een sleutel in mij. Zij waren de vlammen in mijn hart. De draak nam mij op, en schonk mij het gas. Ik was de achtste man van Mercurius.

Hoofdstuk 3.

Mijn vechtschool ontving het Venus, de brandende zonnetepel, de poort tot Izu, en de vlinders waren in de stad. Het zou sneeuwen nu, en zij hadden hun eigen webben. Het eeuwige zwavel was een trots van genezing. En ik wilde Izu kennen. Ik was de boogschutter. Er waren bosbranden overal, en de zwarte gaten werden zichtbaar. En Izu nam het over van de Horus, en deze werd het stuur van de motor. Zijn lichaam was een brandende tong. Het orakel van de tong had hen allemaal tezamen gebracht. Zoete banaantjes lagen op een schaal, en de kunsten van chocola werden zichtbaar. 'Breng mij nu het drop op een schaal,' sprak de gele vlinder. En snel kwamen de nimfen van Neptunus met hun schalen. De bibliotheek werd bovenop mijn vechtschool geplaatst. We hadden nu een doel. Het gevecht moet gecombineerd worden met oude wijsheid. Mercurius was als een beschonkene. Hij waggelde, en viel. De vissers kwamen op, uit de diepe waters waar ze waren verdronken, en gooiden hun netten weer uit. Ik rende de trap op, en riep om mijn moeder. Zij stond daar bovenaan de trap, maar het was een roltrap, en die ging met volle kracht naar beneden en niet naar boven. De gele vlinder nam mij op en bracht mij naar haar. De fluisteraars van het heelal moesten mij hebben. Zij stuurden een tweede man op mij af. Hij had zijn havens hier, zijn scheepswerven, zijn woningbouw. Ik rende door de straten. Het huis van de gele vlinder stond hier niet meer. Ik keek naar de daken. De vleermuizen en de raven waren verdwenen. Ik raakte in paniek. Hij was de vlinder van het trauma, de naaldenprikker. Ik bloedde. Ik viel op de grond, en de vlinder nam mij op, de grote anti-vlinder.

Ditmaal redde mijn moeder mij, en nam mij naar mijn pleegmoeder, de koningin van de luipaarden. De grote anti-vlinder wist ons echter te vinden, maar het water begon te golven, en werd woest op hem. Zijn schip verging. En deze piraat had een grote geroofde schat. Wij doken de schat op en brachten het naar boven. Gouden tepels die chocolade melk gaven. De koe was vrij. De fluisteraars waren woedend. Nu zouden ze kabaal gaan maken. Ze stuurden een derde man op mij af, maar die was zo dronken dat die niet veel kon beginnen. Toen besloten de fluisteraars zelf te komen.

Ik kan er niet veel van navertellen. Het was het duisterste gat van mijn leven. Ze verwoesten mijn vechtschool, en de bibliotheek. In een zeegraf ging ik. Ik werd een piraat, en ik werd zelf een fluisteraar. Voor het eerst in mijn leven vertel ik het verhaal. Fluisteraars zijn vreemde insecten. Ze geven giftige melk, en maken webben. Ze verwarren de ander, omdat ze bang zijn dat iemand hun hart binnendringt. Ze zijn onnavolgbaar. Het zijn orakels. Met raadsels bewaken ze hun bruggen. Ze verscheuren alles, en bouwen het dan weer op. Alleen als de zilveren tepels vermengd zouden worden met de gouden tepels, dan zou er zuivere melk vloeien, maar de fluisteraars hielden dezen altijd gescheiden. Ik maakte daar verandering in. Ik was zelf nu een fluisteraar en werd al snel de koning der fluisteraars. Zij hadden een oor wat doof was. Maar de zilver-gouden tepels waren hun oren nu. Zij waren luisteraars nu. Ook konden zij zien met deze tepels. Daarvoor waren zij blind. Waarom hielden ze altijd het goud

en zilver gescheiden ? Omdat ze mij wilden opwekken, de rode vlinder. Die zou alleen maar door angst en woede opgewekt kunnen worden. Ik was de Nemesis.

De Vierde

Aarde

Hoofdstuk 1.

Wij waren gemaakt van een gouden amalgaam. Wij waren kinderen van de godin, die vrij in de tuin leefden. Alleen het gouden amalgaam kon de stralen van haar liefdeszon opvangen, om ons tot eeuwig leven op te wekken. Het was een liefdes-amalgaam, volkomen toegewijd aan de godin. Ook de hekken rondom de tuin waren van het gouden amalgaam gemaakt. Zij waren hoog en scherp. Wij voelden ons veilig binnen deze hekken. Eens aten wij van de verboden vrucht van de vleermuizenboom, een kaars, die in ons binnenste begon te branden, zodat we door een andere wereld geroofd werden, en wij kinderen van de hel werden. Maar de godin verstootte ons niet. Nog meer dan ooit wijdde ze zich toe aan haar liefde voor ons, en met geduld en passie probeerde zij ons terug te lokken naar de tuin. Een gouden vrucht hing zij voor onze ogen, en trok deze weg zodra wij ernaar grepen, om ons zo haar te laten volgen op het pad terug naar de tuin. Het was een verboden en geheime tuin voor velen. Deze wereld aanbad Doornroosje, de slapende prinses, en voor de paasheks hadden ze niet veel sympathie. Deze paasheks was Inanna, de godin van de armoede, die het geheim van Doornroosje kende. Doornroosje was een ei in haar handen, een ei die ze zou afpellen. Doornroosje sliep nog steeds in het paradijs, en zou tot de berg der goden moeten komen, de onderwereld.

Er was een doodslucht in de tuin, waarin zij die zich niet konden beheersen leefden. Altijd liepen ze hun begeertes achterna, als in een roes. Zij waren de schone slaapsters, de volgelingen van Doornroosje, van alles wat mooi en duur was. De onthechting was een groot geheimenis, maar zij werd gedemoniseerd en als heks bestempeld. Zij riep vanaf de berg, vanuit de wildernis. Zij wilde Doornroosje opwekken tot een hogere wereld. Dit zijn geen gewijde paadjes. Deze paadjes zijn afgesloten door de plaatselijke gemeentes. De draak zelf

was de prins van de jungle die Doornroosje vrijkocht uit de kooi van de bebouwde kom. De kus wekte haar op tot de wildernis, omgeven door doornenstruiken.

De slang van het paradijs was eerst een draak, en zij gaf aan paarden de macht om zich te verzetten tegen hun ridders. Zij maakte eenhoorns van hen, de grote ontwaking. Ook gaf zij de macht aan bizons om zich te verzetten tegen hun jagers. Zij maakte eenhoorns van hen. Maar haar wijsheid werd buiten de poorten van het kasteel gezet, en zij veranderde in een vlam, om te verwarren en te verleugenen. Zij gaf haar aanklagers over aan een dwaalgeest.

Zij was de vleesgeworden boom die haar eigen koninkrijkheid had bewaard. Zij was de koninkrijkheid van het communistisch anarchisme. Zij was de koningin van de bloemen. Wilde bloemen had ze in onze haren gestoken, in deze drakentuin. Zij trok ons omhoog op het schip, toen de dauw ging vallen. De rivier van plastic omhulde ons. Zij had haar eigen pad, en wilde niks weten van het verwende gemeentepark. Daarom was zij onuitgenodigd, gehaat door velen, en gevreesd. De draak viel en werd in een kooi gestopt, maar niemand kon haar geheim doorgronden. Zij wist dat slechts hen buiten de kooi gekooid waren.

Ze hadden maar een fragment van haar vastgezet. Zij was natuurlijk veel groter. Zij leefde in plaatsen waar zij nooit zouden komen. Zij leefde in een mengsel van vuilheid in de dieptes van de wildernis, als sluiers van haar schoonheid. Deze schoonheid werd geproclameerd door een genetische collage van juwelen. De stenen stapelden zich op tot een druipkoninkrijk. Zij liet geen steen heel, perste hen geheel uit. Haar schoonheid kon niet uitgedrukt worden door stenen, alleen door wildernis. Zij ging over de muren. Zij van de smetvrees zouden daar nooit komen. Zij bouwden auto's die alleen maar op gladgestreken wegen konden rijden, en die het zonlicht als tralies weerspiegelden. Maar zij zocht het licht in de duisternis op, de zon van de onderwereld. En zij leefde in ons, op een diepere plaats. Hier in de diepe wildernis had zij haar huisje van snoep geplaatst, en was zij slechts een diepere inwijder. Het harnas van snoep lokte de soldaat tot een diepere strijd, de patronen van de wildernis, de verborgen arena waar slechts zij keek. Zij was het kruis van de jongen in zijn jeugd om hem te behoeden voor een veel groter kwaad. De kooi die zij hier had gebouwd was niets vergeleken met de kooi van de stad. Zij was immers het pasen gevierd met chocola. Zij was de moeder van de jungle, maar zij onderwees haar kinderen over de gevaren. Zij bewapende haar kinderen en ontzag hen niet. Zij tuchtigde haar kinderen reeds vroeg, en daarom moest de heks dood. De stad wilde kinderen verwennen met een allesverblindend licht, verlamdend en bemoederend.

Zij was de zwarte koningin des doods, de koningin van het oerwoud, toen het witte haar kinderen en haar schone land stal. En zij beval haar jager het sneeuw witte om te brengen, want het witte moest sterven, zeven maal. En zij hing haar vrucht van het gouden amalgaam. En het sneeuw witte was jong, oningewijd, omgeven door witte doornen. En zij lokte haar tot de deur van de dood in het oerwoud. En het sneeuw witte gewaad werd afgedaan, en een zwarte vrouw rees op.

Zij was de koningin van de wolven, de koningin van de zwarte draken. Vele andere kinderen waren tot de deur des doods gekomen, en haar moddermannen namen hen op en brachten hen tot haar. Wilde bloemen hebben hen toen ingewijd, en ze raakten verstrikt in haar webben.

Zij had ons geschapen in de dooier, omringd door het witte, in een ei. Zij hing dit ei hoog. Het was een ei omringd door vlees. Wij groeiden op en aten van het vlees, en kwamen tot het huisje van snoep in de wildernis. Binnenin waren paaseieren versierd. Ze had een paasrijk in het woud. Haar paaswachters liepen op haar druipmuren. Zij wilde de lichtjes van het pinksteren doven. In de poppenstadjes werden keurige pinksterfeestjes gehouden, vol van smetvrees. En zij was onuitgenodigd. Daarom bracht zij haar stortvloed, en liet hen het ei van pasen zien, hun verboden vrucht. En hun kindertjes begonnen ervan te eten, en werden uit de stad gezet.

Zij had haar eigen stadje aan de rand van haar rivier, diep in de wildernis, een schilderachtig stadje, en zij gingen van vrucht tot vrucht, van ei tot ei. Haar eenhoorns liepen in pas, een drachtige optocht door de stad. En de stad lag op heuveltjes in de wildernis, en de eenhoorns gingen over de bruggen tussen die heuveltjes, langs de paars-roze sluiers.

‘Kun je van haar houden?’ vroeg ik. We zaten gehurkt op het bed. Ik hield haar billen vast die heet aanvoelden. Vanuit de raampjes konden we de bomen zien met hun blauwpaarse vruchtjes en hun donkergroene blaadjes. Ze duwde mij neer, en ging op me liggen. ‘Natuurlijk,’ zei ze. ‘Ze is mijn moeder.’ Ik kuste haar, en ze was gelukkig. We waren naakt, maar we schaamden ons niet voor elkaar, want we waren in haar hof. Van gouden amalgaam waren wij gemaakt. In een kooi vonden we doorgang. Het was niet onze dood, maar een transformatie. We waren als vlindertjes in haar bos. Wij kwamen voort vanuit het orgie der goden, het gouden amalgaam, wat als een vrucht voor ons hing, als een ei, en waartegen gewaarschuwd werd, want men vreesde de geheimenissen van het bos. De goden hadden er veel liefde in gestopt, als het serum van bevrijding, als de paradijselijke zweer. Maar zie, zij werd geweerd als een melaatse. En zij hield de raadselen van de tuin verborgen.

En het imperium werd gebouwd, en zij werd als een boeman beschouwd, maar in haar waren de rangen gegarandeerd. Er was niks mechanisch aan, alles was natuurlijk, vanuit de dood voortkomend, het was een roze spot. Er moest plaats voor haar gemaakt worden, dit was haar vereiste, want ze was al lang genoeg weggedrukt. Zij hadden naast haar niet veel in te brengen, want zij kenden het raadsel van de dood niet. Zij omsingelde de grote stad met haar eenhoorns, en trok haar kinderen er één voor één uit. Tussen haar woestijnen door zijn rivieren, met bruggen waar barbaren voor staan, één wachter per brug, en wie kan hen verslaan? Maar kinderen trekken zij mij, hen die bezegeld zijn door haar liefde. Zartan was de poortwachter van haar secte, bestempeld als een verleider, maar haar strikken brachten hen tot leven, voortkomende vanuit het meer. Haar moddermannen werden zij, en zij schuwde de

bokken niet, zij waren de dragers van haar geheim. De secte werd groot en gevreesd, en men vergat de secte van de grote stad. Arsis en Jupō waren twee andere poortwachters van haar, maar die stonden dieper in haar rijk, want dit rijk had veel gebieden. En ook de kinderen werden beproefd door deze wachters. En velen bleven steken. De worsteling met de roos was een grote. Haar secte scheurde families uiteen.

Ze zat rechtop. Ze had contact met de bloemen, met de Braziliaanse schietbloem, met de Rijnbloem, de vuurbloem, en de flamingo-bloem. Zij had het wilde witte konijn gevolgd tot de sprekende bloemen. En zij hadden verborgen de vrucht die haar deed groeien. Zij likte aan de vrucht, nam ervan, en begon langzaam te groeien, tot de hoge burcht in de woestijn. De zon van de Sumerische onderwereld verlichtte de woestijn. Hier werd nog het zuivere Ninurta gegoten, de boodschapper der goden. Nergal, de god van de onderwereld zat hier op zijn troon, met speren aan weerszijde. Hij sprak en genas. Het was hier waar de eenzamen elkaar hadden gevonden. Hier was de Sumerische ark, terwijl buiten het gif van Mercurius regende. Er zou een zondvloed komen, want het tijdperk van Mercurius was nog maar net begonnen. En daar stonden ze dan, drie boodschappers van de goden : Ninurta, Hermes en Mercurius, en zij kwamen tot de troon van Nergal. En Mercurius had het gezicht van een wortel en had een grote glimlach. 'Ik weet het, er zijn duizenden mercuriussen,' zei Nergal. 'En jij bent de enige die toegang hebt gekregen tot mijn paleizen.'

'Vader,' sprak Mercurius, 'het kwik is alleen maar groeiende buiten, en u kent dit vergif. En u weet ook wat het enige anti-gif hiertegen is. De cocon van Mercurius heeft de wortelkwikvlinder voortgebracht. Zij heeft uw ark gebouwd.'

'Schenk mij het wortelkwik, Mercurius,' sprak Nergal. Mercurius deed een stap naar voren en gaf hem een zakje met wortels waarin het wortelkwik zat. 'Dit zijn de zaadjes voor wortelkwik-bloemen,' zei Mercurius. Toen vertrok hij.

'Hermes en Ninurta,' zei Nergal, 'jullie gaan deze zaadjes zaaien in de koninklijke tuin.' Hermes en Ninurta deden direct wat hen gezegd was. Snel groeiden er in de tuin de weelderigste bloemen die zich in het snelste tempo begonnen voort te planten. Het wortelkwik was duizendmaal sneller dan het normale kwik. 'Dank aan Mercurius,' zei Nergal. En Nergal sprak tot al zijn volgelingen : 'Dank dat u allen gekomen bent. Zoals u weet kunt u niet alleen bevrijd worden van uw kettingen door exorcisme, maar ook juist door ingewijd te worden in de mysterien.' Een beeld van Mithras werd naar voren gebracht, die vlak voor de opkomst van het christendom door de Romeinen werd aanbeden. Mithras streed tegen het kwaad, wat de vorm had van een stier. Het centrale thema van Mithraïsme was de slacht van deze stier, het gedoopt worden in zijn bloed, en banket te houden met de zon. In het pre-atlantische was Mithras genaamd Matras, en werd het kwaad als een bizon uitgebeeld, waartegen Matras streed. Het afleggen van het oude leven door naaktheid, naturisme, was een belangrijk item in zowel Mithraïsme en Matraïsme, maar werd door de christelijke priesterdienst steeds meer ingebonden. Door onderwerping aan de goden kon men hogerop komen in het Mithraïsme en

Matraïsme, maar het kerkelijke christendom legde vooral het accent op de onderwerping aan het kerkelijk gezag. Bij Mithraïsme en Matraïsme stond het loskomen van de aarde centraal. Dit kon bereikt worden door ascetisme. Nergal nam wat van het wortelkwik, smeerde het standbeeld ermee in, en het kwam tot leven. Iedereen begon te juichen. Toen werd het beeld van Matras naar voren geschoven die in worsteling was met de bizon. Het tot leven gekomen beeld van Mithras liet zien hoe Mithras in gevecht was met de stier, en werd geholpen door een hond, een slang, en een schorpioen. De schorpioen viel de genitalien van de stier aan, maar het standbeeld van Matras toonde geen schorpioen maar een spin. Verder werd hij niet geholpen door een hond en een slang, maar door een vlieg en een wesp. Ook dit beeld werd ingesmeerd door het wortelkwik en kwam tot leven, onder groot gejuich. Martarius was de pre-atlantische vorm van Mercurius, de boodschapper van de goden, maar gebruikte geen kwik maar zwavel, want kwik hield gebonden aan de materiele sferen. Ook zijn beeld werd door het wortelkwik tot leven gewekt.

Nergal maakte toen het wortelkwik tot een sleutel in zijn hand, en opende de deur naar een verborgen tuin. Hier brandde ergens het rode vuur, het verboden vuur, wat een mengsel was tussen het bloed van een rund en het bloed van een aap. De tuin was vol met rook. Ook is er hier een grot waar het rode vlies zich bevindt, de huid van een sprekend en vliegend varken. Deze huid wordt bewaakt door een schorpioen. Alleen degene die de schorpioen kan temmen en berijden kan het rode vlies bereiken. Dit rode vlies is het vlies van eeuwig leven. Alleen de godin Utanga, de pre-atlantische Athena, kan het hoofdstel, het zadel en de teugels hiertoe overhandigen, het tuig waarmee de schorpioen bereden kan worden. Zonder dit tuig zal een ieder ten prooi vallen aan de schorpioen. Zij kwam op een nacht tot Aleron, de pre-atlantische Jason, om dit tuig aan hem te geven. Zij kwam tot hem op haar rijtuig in de donder, omringd door luipaarden. Zij slachtte een pauw en bedekte hem met het bloed als met een deken. De pauw was de wachter van de grot waarin de schorpioen leefde. Als Aleron de schorpioen zou berijden, dan zou het rode vuur op hem vallen om naar de onderwereld te gaan naar zijn geliefde Averen. Ook aan haar zal hij een deel geven van het rode vlies. En zij komen erachter dat dezen allen huwelijksgeschenken zijn. En wanneer hij zijn geliefde heeft bereikt zal de schorpioen in een rund veranderen.

Kamperdam aan Zee, Juni 1962

Mijn jeugd was een hel. Ik ben nu getrouwd en heb twee kinderen. Wij hebben hier een heel speeltuin-complex waar ze vaak spelen. Ook gaan we zo nu en dan naar het strand of de stad in. Ik heb mijn vrouw in het ziekenhuis ontmoet. Zij was de verpleegster, ik de patient. Het winkelcentrum van de stad is overdekt. Onze jongste dochter is het ijverigst. Sinds 1948 is ons land hermitisch. Daarvoor was het land christelijk, omdat we werden bestuurd door Roomse keizers. De staatsgodsdienst was christelijk en heidendom was verboden. Sinds de hermitische bevrijding zijn wij meer universeel. Ik zal die dag nooit meer vergeten dat onze hermitische bevrijders kwamen. Hoe dan ook, wij zijn allen slaven van de waarheid, en alles is een halve waarheid. We vallen totdat we vliegen. Ik ken een boom genaamd Torpoteo, een beetje de pre-atlantische vorm van Yggdrasil. Hierin kunnen we schuilen, als gevallen strijders die hun kruis binnengaan. En bovenin wonen de Wanen, de elven, de

vruchtbaarheidsgoden, de Vanir, met de pre-atlantische vorm hiervan : de Targa. Het zal uitlopen op de Ragnarok, in het pre-atlantische wordt dit genoemd de Dordada, de grote eind-oorlog. Alleen in het diepste van de boom Yggdrasil zal er veiligheid en bevrijding zijn, als de vuurreus Surtr alles in vuur brengt door zijn zwaard. Ook de christenen hebben zo'n mythologie, over Armageddon, over de zondvloed van vuur, en een ark waarin bevrijding is. Het gaat allemaal om het binnengaan van het kruis, het ascetisme. De Torpoteo herbergt de bron van Tirz, die de pre-atlantische Mimir is, de bron van wijsheid. Odin gaf zijn oog op om deel te hebben aan die bron, maar de pre-atlantische Odin, genaamd Wassan gaf zijn vrouw op om deel te hebben aan de bron. Deze bron is het bodemloze ravijn, waarin Zolder viel, de pre-atlantische vorm van Balder, en door de rotsen gestoken werd, en hij zal vallen totdat hij vliegt. Hij zal voortkomen vanuit de Dordada, de grote eind-oorlog. De pre-atlantische Surtr is Staumi, met zijn zwaard Lauri, maar hij is een mengeling tussen een vuurreus en een ijsreus, dus Surtr-Ymir. De nadruk wordt vaak gelegd op het brandende ijs. Hij woont in Oswold, de pre-atlantische vorm van Jotunheim, waar de ijs-reuzen wonen. De stad waar wij inkwamen had muren gemaakt van slangen, waar het gif droop, waar de lucht was van bloed. Hier kwamen wij om de schilden te bezichtigen, maar zij waren bijna doorzichtig. Staumi had met het zwaard van wraak toegeslagen. De stad was nu als een woestijn. Zel zat hier op haar troon, in een ruimte achter rode doorzichtige sluiers, waar haar langharige leeuw ook was. Deze stad was genaamd Sogroff, en was omringd door een rivier genaamd Harenx. De schorpioen van Zel bracht wijn voort om de gevallen strijders die hier kwamen dronken te maken. Drie godinnen, Slova, Jarx en Slama, zouden hun verleden, heden en toekomst bepalen. Als ze goed hadden gestreden, dan gingen ze naar Travaska. Zo niet, dan werden ze door Zel opgeslokt. In Travaska woonde Rolf met zijn hamer Avik, die hen beschermde tegen boosaardige reuzen en dwergen. Travaska was een plaats in het hart van Zel.

En Zel bewoog zich gesluierd door de stad, en verspreidde haar bloemen van vuur. Kinderen groeiden hier in de bomen. Zij kwamen voort van een diepe eeuwige slaap. De tweede aarde was Trok, de derde Kempen en de vierde Saraul. En deze aardes waren al van een meer verheerlijkte stof. Men aanbad daar een ekster, een masker en een zeedraak. Er was daar alleen leven in het masker, en het masker was het oog.

Hoofdstuk 2.

Ik was de nachtleider. Ik had een nieuw pistool. Ik rende door de stad naar de kerk in de verte, en ik kon de kerk maar niet bereiken. In de top van de kerk woonde een geest. Ik richtte mijn pistool op de geest en schoot. Mijn kerkelijk hoofd spatte uiteen. Ik had de vrouwen in de kerk lief. Zij waren aan zware ketenen, maar ik beminde hen. Ik had de sleutel die op hun sloten pasten, en ik voerde hen uit. Zij hadden mij ook lief. Ik nam hen mee door de oceaan.

Mijn huis stond hoog, op een rots in de stad. Ik liet hen mijn schilderijen zien. Hier konden ze veilig wonen. Het was goed zo. Ik had een kroon voor hen gemaakt. Zij reisden van wereld tot wereld. Zij aanbaden het masker. Het maakte hen sterk, en de man werd zwak. De man werd

trager en trager, en stond plotseling stil. Zijn hoed was als het gesmolten zilver. Ook zijn schoenen waren als gesmolten zilver en goud. Het droop van hem af. Ik riep naar hem, maar hij hoorde mij niet. Hij staarde naar de kerktoren. 'Daar bevinden zich al mijn geliefden,' zei hij. Hij wilde mijn pistool zien. Toen liet hij zijn eigen pistool zien.

Hij gaf mij geld, veel geld. Ik bouwde een brug, een brug tot zijn wereld. Hij kon me duidelijk horen nu. 'Ja, ik kan je duidelijk horen,' zei hij. We staarden samen naar het hoge kerkgebouw wat begon te druipen. Hij liet mij zijn horloge zien.

Ik zweefde tussen de werelden, tussen het westelijke paradijs en het oostelijke paradijs, en langs het voor-paradijs gleeed ik terug naar de eerste aarde. En toen was de eerste aarde niet meer. En toen weer wel, en de eerste aarde begon te veranderen, en de man had een jas aan van zebra-huid. 'Ik ben de nacht,' zei de man. We klommen de kerk binnen, en die begon te druipen. Het was pudding nu. Wodan en Thor kwamen langs op hun paarden. Het land is van ons, zeiden ze. En ze wezen naar Wassan en Rolf. Ik droeg een masker, en de man was als een zeedraak op wiens rug ik zat, en we zakten in de zee, en kwamen in de lucht terecht. Zo ging dat op en neer. Hij strekte zich uit langs de kerkmuur. Hij strekte zich uit tot aan de rozenhaag waar alles begon te golven.

Bloedbessen

Joost Verschuur komt 's avonds laat thuis van een feestje. Zijn vriendin ligt al in bed. Snel doet hij zijn kleren uit en gaat tegen haar aanliggen. Ze slaapt, maar wordt wakker van hem. Ze kust hem, en dan vallen ze samen in slaap. Midden in de nacht horen ze een hard geluid. Joost rent naar het raam. Iemand staat voor de deur. 'Doet jullie bel het niet ofzo?' schreeuwt de persoon. Het is de broer van Joost. Even later staat ook zijn zus voor de deur. 'Doe open Joost,' schreeuwt zijn zus. Joost staat als aan de grond genageld, kleed zich langzaam aan, en loopt langzaam naar beneden om de deur te openen. Even later zitten ze rond de tafel. De vriendin van Joost is er inmiddels ook bijgekomen. 'Willen jullie wat drinken?' vraagt Thea, de vriendin van Joost.

'Nee,' zegt Arnold, de broer van Joost. 'Jacqueliën, vertel jij het hen maar.'

Jacqueliën, de zus van Joost begint te huilen. 'Pa is ernstig ziek,' zegt ze.

'Wat heeft hij?' vraagt Joost verschrikt.

'Hartklachten,' zegt Arnold. 'Hij heeft een hart-aanval gehad. Hij heeft niet lang meer te leven. Hij wil dat je nu bij hem komt. Hij wil je iets vertellen.'

Zo gezegd zo gedaan. Even later staat Joost bij zijn vader op de stoep, en een paar minuten later heeft hij de warme hand van zijn vader in zijn hand. 'Joost,' zegt zijn vader, 'ik ga weg. Spoedig zal ik mijn laatste adem uitblazen. Ik heb al met mijn andere kinderen gesproken, maar niet met jou.' Hij knipoogt even naar Joost, en laat dan even een glimlach zien. Joost, ik Met jou heb ik altijd het beste contact gehad, van de kinderen, maar de laatste jaren niet meer zoals het was, en ik weet wel waardoor dat komt. Thea had een hekel aan me. In ieder geval ... ik wil je zeggen dat ik van je houd, en dat ... dat ... mijn grootste erfenis naar jou toegaat.'

'En wat is dat dan ?' vraagt Joost.

'Een boek,' zegt zijn vader.

'Wat voor een boek ?' vraagt Joost.

'Een boek van zeerovers en spoken, ik heb het zelf geschreven,' zegt zijn vader. 'Ik heb het onder pseudoniem geschreven, zodat niemand ooit wist dat ik het had geschreven.'

'Die bestseller ?' vraagt Joost. 'Heb jij dat geschreven ?'

Na een paar dagen sterft de vader van Joost en enkele dagen later heeft Joost de eerste uitgave, de luxe editie, van het boek in bezit, en het manuscript. Joost bergt het meteen goed op. 'Zo, dat was dan de biecht van mijn vader,' zegt Joost tegen Thea. Thea zegt niks. Ze heeft zijn vader nooit gemogen.

'Klaar !' zegt Joost. 'Afgelopen.'

Thea komt langzaam naar hem toe, omhelst hem, en dan kust ze hem.

'Het was niets dan spel,' zegt Joost, 'het contact wat ik eerder met hem had. Ik deed maar net alsof, ik had geen andere keus.'

'Ik weet het,' zegt Thea, 'en vroeger durfde je niet anders.'

Joost kust Thea terug. Samen gaan ze op de bank zitten. Joost speelt wat met haar bloesje. 'Je hebt nu een echt speeltje,' zegt Thea. 'Iets wat je zelf hebt uitgekozen en wat je leuk vindt.'

Joost knikt. Bijna met zijn kin opgeheven. Voor het eerst in zijn leven kan hij echt glimlachen, en hij kijkt rebels. 'Toch wel vreemd dat mijn vader de schrijver was van dat boek,' zei Joost. Thea knikt. 'En jij bent de schrijver van mijn boek,' zegt ze. Joost glimlacht. 'Ik houd ervan je te beschrijven.'

'Doe nog eens een gooi,' zegt Thea.

'Je bent bloedmooi,' zegt Joost. 'Ik kan je wel drinken.'

'Mooi als die struik met bloedbessen daar buiten ?'

'Die bessen zijn giftig,' zegt Joost. 'Jij bent ontgiftigend, genezend.'

'Maar medicijnen zijn soms giftig, Joost,' zegt Thea. 'Giftig, het kan een gave zijn, een gift.'

'Gut wat doe je weer moeilijk,' lacht Joost. En neemt haar in de houdgreep. 'Ik ben toch veel sterker dan jij.'

Thea kijkt hem aan. 'Verleden tijd,' zegt ze zacht. 'Kijk eens diep in mijn ogen.' Joost doet het en voelt zich zwak worden, en dan ineens neemt zij hem in de houdgreep. 'Okay, Thea,' zegt Joost, 'ophouden met die spelletjes nu. Ik weet dat je me kunt betoveren en hypnotiseren. Je bent misschien wel potentieel een gevaar.'

'Gevaar is een te groot woord, noem het maar avontuur,' zegt Thea.

Midden in de nacht worden ze weer wakker van een geluid. Het zijn weer de broer en zus van Joost. Even later zitten ze weer om de tafel.

'Wat heeft vader je gegeven,' vraagt Jacquélien.

'Oh niets,' zegt Joost.

'Probeer het niet achter te houden, Joost,' zegt Jacquélien, 'want moeder heeft gezegd dat jij iets hebt gehad.'

'Dat is tussen vader en mij,' zegt Joost. 'Waarom zijn jullie hier ?'

Joost kijkt ze indringend aan. 'Nou ? Waarom zeggen jullie niets ?'

'Wij vinden dat je moet zeggen wat vader je heeft gegeven,' zegt Jacquélien. Arnold knikt.

'En daarmee komen jullie midden in de nacht ? Waar slaat dat op ?' vraagt Joost.

'Omdat het belangrijk is,' zegt Arnold. 'Nou, zeg op.'

'Okay dan,' zegt Joost, 'als het voor jullie zo belangrijk is, eh, het was een boek, over zeerovers en spoken. Eh, hij heeft dat boek eens geschreven onder pseudoniem.'

'Mis, Joost,' zegt Arnold. 'Bladzijde 441 vertelt het geheim, daar heeft hij in kleine letters geschreven, ga zelf maar kijken.' Joost pakt het boek, gaat naar bladzijde 441 en leest hardop : 'Beste Joost, gefeliciteerd, aan jou de familie-erfenis : een geheim eiland.'

'Moet ik nu hoera zeggen ?' vraagt Joost. 'En waar is dat geheime eiland ?'

'Ga naar bladzijde 847,' zegt Arnold.

En daar leest Joost het. Het schijnt dat Joost een geadopteerd kind was, als baby, en zijn vader en moeder durfden het hem nooit te zeggen. Boos slingert Joost het boek weg, en rent naar buiten, terwijl Thea hem achterna gaat. 'Lees het boek verder voor meer informatie,' roept Arnold hem na. Maar Joost is woedend. Pas na een paar uur komt Joost weer thuis, samen met

Thea, Arnold en Jacquélien liggen op de bank te slapen. Op de tafel ligt het boek, en Joost leest verder. Het blijkt dat Joost op dat eiland geboren is.

Na een tijdje kan Joost het accepteren en gaat samen met Thea op vakantie naar het eiland. Er wonen daar twee mensen die ooit de samenleving hebben verlaten. Ze wonen hier als wilden. Als Joost hen het verhaal vertelt begrijpen ze dat hij hun kind is.

'Jij hoort bij ons,' zegt zijn echte vader. 'Ooit hebben ze jou van ons afgepakt. Nu ben je terug. En Thea is ook welkom.' Hij omhelst zijn vader en dan zijn moeder, en ook Thea doet dat. En ze leven nog lang en gelukkig.

De Bizonjacht

Hij voelde de scherpe pennetjes door de huid boven zijn tepel gaan. Het waren een soort pijltjes, een soort scherpe botjes met kleine veertjes aan weerskanten als kwastjes. Die voelden zacht tegen zijn huid aan, maar de pijltjes waren scherp. Het deed wel even heel erg pijn, maar daarna raakte hij er meer en meer aan gewend. Hij moest een lange trap op bekleed met bruin fluweel of suede. Moeder overste stond op hem te wachten op de hoogste trede. Ze stond bij een groot portaal, een poort. 'Je wist dat dit moest, hè?' sprak ze. 'De pinnen moesten erin, anders zou de bizon je bezeten kunnen maken.' Hij knikte. Samen met haar liep hij door de poort. Ze kwamen in een duister veld waar in de verte de bizons graasden. 'Hier gaat het gebeuren,' sprak ze. Hij kreeg een speer, een pijl en boog met een mes. Ook kreeg hij een net.

'Ik wil niet,' zei hij. Moeder overste stond daar met een gesel. 'De kerk wil het,' sprak ze zelfverzekerd. Hij boog zijn hoofd. Hij wilde de vader-priesters niet teleurstellen, en al

helemaal niet moeder overste. Plotseling richtte hij de speer op haar. 'Ik kan het niet !' riep hij. En hij rende weg. Hij voelde zichzelf een banghaas, een grote mislukkeling. Hij rende de trap af naar zijn kamer. Hij deed de kamer op slot, voor het geval moeder overste achter hem aan zou komen. Ze had altijd die gesel wel, maar had haar die nog nooit zien gebruiken. Moeder overste begreep hem wel. Midden in de nacht kwam hij zijn kamer uit, en ging de trap op om vervolgens door de poort te gaan. Er waren daar een groep vrouwelijke jagers. 'Waar ga jij naartoe ?' vroegen ze.

'Ik wil hier weg,' zei hij. 'Dit is niks voor mij.'

Hij keek de lucht in, waar de nachtzon was verschenen. Er kwamen zoveel bizons uit voort die door de lucht gingen. De lucht leek wel op een grote vlakte met een heleboel velden. 'Waar gaan die naartoe ?' vroeg hij aan de vrouwen.

'Zij zullen de kerk aanvallen,' zeiden de vrouwen serieus en ernstig. In zijn gedachten zag hij moeder overste voor zich. Hij sprong op één van de jachtwagens, en maakte zijn speer klaar. Zo ging hij de nacht in. Hij joeg op de bizons alsof hij op de zon joeg. Gehuld in een bizonkleed kwam hij terug.

'Moeder overste zal trots op je zijn,' zeiden de vrouwen. De volgende dag ging hij naar moeder overste met zijn kleed. Zij nam hem in haar armen. 'Ik ben trots op je, jongen,' sprak ze. 'Eindelijk heb je jezelf overwonnen. Dat is een hele grote stap. Je bent erg moedig geweest.'

De nacht daarop ging hij weer op jacht, en kwam terug met een bizon-schedel. Die gaf hij aan moeder overste. Moeder overste drukte de schedel tegen zich aan. De dag erna stierf zij. Hij zwoer dat hij voor altijd voor haar en de kerk zou jagen. Hij zou de kerk tot overwinning brengen.

'Tets brandt er in mij, een eeuwige vlam,

Het steekt overal, ik ben zo bang,

Maar niets zal mij stoppen, het duurt al te lang,

Ik zal over haar waken zo lang als ik kan,

Ik ben hiervoor geroepen, terug kan ik niet,

Sinds ik jou vond als mijn beste vriend.'

Hij stond op en liep naar de poort. Hij keek in de lucht, en de nachtzon was vallende, maar er waren meer bizons dan ooit te voren. Het was alsof de jacht nu pas echt begon.

Het

Hemelbed

Ze loopt op de straat. Stenen uiltjes vallen haar aan met religieuze ideeën. Ze gaat door het tuinhek, en doet het hekje weer achter haar dicht, een hek met lange scherpe punten. Ze gaat het kasteel binnen als ze door de lange vlindertuin heeft gelopen. De kok ziet haar aankomen en wuift naar haar. Als hij dat doet krijgt ze altijd een warm gevoel van binnen. De raadsels hier zijn onopgelost. Zo gaat het altijd. De stenen uiltjes vallen haar altijd aan als ze buiten de tuin is. Maar in de tuin en het kasteel heeft ze rust. Ze loopt naar boven en gaat op haar hemelbed liggen. Naast het bed staat een oude piano. Dan grijpt ze haar telefoon, en belt naar haar geliefde. 'Hallo,' zegt ze. Even later valt ze in slaap.

De volgende ochtend gaat ze weer door het tuinhekje, en werd weer door de stenen religieuze uiltjes aangevlogen. Het zijn de uiltjes van haar verleden. Gelukkig zijn ze nu van steen, maar ze vladderen nog steeds verschrikkelijk, en die kringen kunnen nog steeds goed bijten en met hun vleugels slaan. Vroeger leefde ze met die uiltjes, moest ze doen wat ze zeiden, maar nu konden ze haar alleen maar van buitenaf aanvallen. Ze liep door de regen en stak een paraplu op. Ze merkte dat ze daar de uiltjes ook flink goed mee van haar af kon slaan. Ze ging naar haar geliefde waar ze werkte als secretaresse. Haar geliefde had een muurtje om zijn huis

waar ook stenen uiltjes opstonden, maar deze konden niets doen. Ze waren één geheel met de muur.

Zij en haar geliefde hadden een woningvereniging genaamd 'De Gouden Leeuw'. Eens werd de stad geteisterd door een dokter die de stadsmensen dwong om giftige medicijnen in te nemen met een streng bewind van dwang-verpleging. Dit trok de stenen uiltjes aan die toen een strenge religie brachten, zodat de mensen die dokter konden vergeten. Vele mensen waren van die dokter zo ziek geworden dat ze hun werk niet meer konden doen, en hun woningen uitgezet werden omdat ze het niet meer konden betalen. 'De Gouden Leeuw' was opgezet om die zieke mensen een woning te geven. Het was een woningbouw voor zwervers. Nu het bewind van de dokter was verdwenen was er nog steeds het bewind van de stenen uiltjes, en de mensen waren nog erg ziek. De Gouden Leeuw had woningen voor de helft van de stad. De stenen uiltjes wilden hun religieuze dwang niet stoppen, omdat ze bang waren dat er ooit een tweede dwangdokter zou opstaan. Sinds de Gouden Leeuw bestond kwamen de stenen uiltjes niet meer in de tuinen en de huizen van de mensen, maar wel waren ze op straat, en vielen voetgangers lastig. Ook hielden ze zich op bij muurtjes en hekjes. Ze waren een plaag in de stad. Natuurlijk was iedereen bang dat er een tweede medische dictator zou opstaan, maar daar zou de Gouden Leeuw wel toezicht op houden. Men zag de stenen uiltjes vaak als een kwekking.

En als zij in bed lagen, zij en haar geliefde, dan droop een lijm van hen, als het spinsel der spinnen, om de stenen uiltjes vast te plakken aan de muren. Zij vreeën voor een betere wereld, voor de vrije stad.

Sleutel van het
Paradijs

Zeevlinder

Moeder keek vader aan. 'We hebben er over gesproken, Eduard. Je vader en ik vinden het

beter als je ons gewoon zou vertellen wat er gebeurd is. We willen je zo graag helpen.'

'Ik kan het niet,' zei Eduard, en rende naar boven. Zijn moeder ging achter hem aan, en ging naast hem op zijn bed zitten in zijn kamer. 'Vertel het nou maar,' zei moeder. 'Heus, het is beter dan.' Toen vertelde Eduard stoterig en schokkerig zijn verhaal. Moeder belde direkt de politie. Die kwamen ook direct naar hem toe, en onderhandelden met de ouders. De vader van één van de ouders kwam na een tijdje bij Eduard op bezoek. De vader moest zijn verontschuldiging aanbieden en gaf Eduard een cadeautje, een kleine ziekenauto. Eduard glimlachte, maar viel flauw toen hij de vader strak in het gezicht keek.

'Eduard ?' zei moeder.

Eduard zag zijn vriendin voor hem staan, die eens weg ging naar een andere stad, een verhuizing, vanwege werk van haar vader. 'Marlotte ?' vroeg Eduard. 'Die is hier niet,' zei moeder.

'Ik heb haar nodig,' stamelde Eduard. Hij hoorde het geluid van politie-auto's. 'Ze komen,' zei hij. 'Ze maken alles goed.'

Eduard kon niet goed lopen. Hij had zijn vriendinnetje nodig. Ze was er niet. Hij belde haar op. Ze kwam direct naar hem toe. 'Eduard, lieveling,' zei ze. Toen werd Eduard wakker. Hij had alles maar gedroomd. Zijn vader en moeder zouden hem nooit geloven. Zijn leven was een nachtmerrie. En Marlotte zou hem nooit meer terugwillen. Waarom wist hij niet. Hij was altijd goed voor haar geweest. Hij had een goed contact met zijn piano-leraar. Die sleepte hem er doorheen. Op een dag vroeg de piano-leraar of Eduard niet gewoon bij hem wilde wonen. Eduard stemde toe, maar wat graag. Hij wilde zijn ouders nooit meer zien.

'Marlotte,' zei de piano-leraar, 'is een vreemd meisje. Ik heb haar nooit vertrouwd.'

'Maar ik houd van haar,' zei Eduard.

'Dat begrijp ik,' zei de piano-leraar, 'maar toch.'

'Ik kan niet zonder haar leven,' zei Eduard. 'Ik ben bang dat ik gek word zonder haar. Ik mis haar.'

De piano-leraar probeerde hem te sussen. 'Ze is heel erg duister. Er klopt gewoon iets niet met haar,' zei hij.

Eduard ging achter de piano zitten, en zong een liefdeslied. Hij was wel heel erg blij dat hij bij de piano-leraar kon wonen nu. Die was altijd al als een vader voor hem. Die nacht in bed had hij een duistere droom waarin Marlotte hem probeerde te verdrinken, en plotseling veranderde ze in een duister beest. Ze trok hem de diepte in.

Ineens zaten ze in een schoollokaal. Zij zat voor hem als de juffrouw. 'Ik ben Lazarus,' zei ze.

'Wat bedoel je,' vroeg Eduard.

'Ik ben een boom,' sprak ze.

'Waarom dan ?' vroeg Eduard.

'Omdat ik het zeg,' zei ze, en sloeg met haar vuist op de tafel. 'Ik ben een boom vol van

bloemen en geheimen. Ik ben meerdere personen, en ik draag de sleutel voor jou. Ik wil je niet vernietigen, ik wil je brengen naar de andere wereld.'

'Dat is een leugen,' zei Eduard. 'Je wilde niets meer van me weten.'

'Ik weet het,' zei Marlotte. 'Maar ik ben Lazarus.'

'Wat bedoel je ?' vroeg Eduard.

Ze begon te huilen, en zei : 'Ik ben de Lazarus-boom.'

'Wat is dat,' vroeg Eduard.

'Niets,' zei ze. Eduard schrok wakker. Ze stond voor hem in een prachtig witte jurk als bloesem. 'Ik ben al dood,' zei ze. 'Ik ben een bloem, de lazarus-boom, een mysterie voor jou, een raadsel.'

Eduard dacht dat hij gek aan het worden was en probeerde te roepen, maar het was alsof zijn mond op slot stond.

'Ik wil je overweldigen,' zei ze. 'Maar ik kan het niet. Hij houdt me tegen.'

'Wie is hij ?' vroeg Eduard.

'Je vader,' zei ze. 'Ik ben dood, Eduard, dood. Je vader heeft mij vermoord.'

'Je moet daar weg,' zei Eduard.

'Ik wil bij je zijn,' zei ze, 'maar ik kan het niet.'

'Leugens,' zei Eduard. 'Je zei altijd dat je juist niet bij me wilde zijn.'

'Help me,' zei ze. 'Ik kan het niet helpen. Ik ben meerdere personen. Ik kan niet praten.'

'Je komt anders aardig goed uit je woorden,' zei Eduard.

'Ik kan niet zeggen wat ik wil zeggen,' zei ze.

'Ik houd van je, Eduard,' zei ze.

'Ik geloof je niet,' zei hij. 'Je hebt me laten wegteren.'

'Alsjeblieft, ik smeed je,' zei ze.

'Wat bedoel je,' vroeg hij.

'Ik ben een lazarus-boom,' zei ze.

'Ja, dat had je al eerder gezegd,' zei hij.

'Ik groei, en ik kan het niet stoppen,' zei ze. 'Ik heb meerdere takken.' Toen begon ze te schreeuwen en te gillen. 'Nu sta ik in brand,' riep ze.

'Toe, help me,' gilte ze. 'Mijn vader verbrandt me.'

'Ik houd van je, Marlotte,' zei hij, en omhelsde haar. Hij probeerde haar te sussen, maar ze werd steeds wilder.

'Ik ga van je scheiden,' zei ze. 'Ik heb teveel pijn, ik ben te gevoelig. Ik brand, en jij gaat ook branden.'

'Het is okay, schat, ik wist niet dat we getrouwd waren, maar wat je dan ook zegt,' sprak hij kalm.

'Eduard, blus me,' zei ze.

'Hoe ?' vroeg hij.

'Met kussen,' zei ze.

Eduard begon haar te kussen, maar het leek allemaal veel erger te worden. Hij begon ook te branden. 'We moeten rennen,' zei hij. 'Waar naartoe ?' vroeg ze.

'Naar het bos,' zei hij. Snel renden ze het huis uit naar het bos, maar alle bomen waren aan het branden. Ze hoorden veel gegil en geschreeuw. 'Liefste,' riep ze. 'Als ik het niet overleef, vergeet nooit, maar dan ook nooit, dat ik altijd van je heb gehouden. En nu zelfs meer dan ooit.'

'Ik geloof je niet !' riep hij. 'Je bent er nooit voor mij geweest !'

'Ik kon het niet !' schreeuwde ze. 'Ti sento ! Ik ben te gevoelig !'

'Je zei dat je niet meer van me hield. Je zei zelfs dat je nooit van me hebt gehouden !' schreeuwde hij.

'Ik ben de lazarus-boom !' riep ze terug. 'Dingen gaan niet zoals ik wil dat ze gaan.'

'Je hebt me verraden met Judas-kussen !' schreeuwde hij. Alles stond in brand. Spoedig waren ze in een vuurzee. Ze huilde.

'Ik kan er niet tegen dat je lijdt. Ik wil je helpen, ik wil je troosten, zoals ik nachten met je op heb gezeten, maar je was gemeen naar mij,' zei Eduard.

'Jij lijdt ook, zoals ik lijd,' zei ze.

Hij had haar stevig in de grip. 'Liefste,' huilde hij. 'Het maakt niet uit dat ik lijd, maar ik kan er niet tegen als jij lijdt. Ik heb daar nooit tegengekunt, wat je me dan ook hebt aangedaan.'

'Ik ben een lazarus-boom,' huilde ze.

'Ik weet het,' zei hij. 'Wacht gewoon totdat het gaat bloesemen.'

'Nee,' huilde ze, 'het gaat nooit meer bloesemen. Het gaat branden.'

'Ik zal je veilig maken,' zei hij.

'Hoe ?' vroeg ze. 'Waarom jij ? Omdat je de vader van mijn kinderen bent ?'

'We hebben nooit kinderen gehad,' zei hij.

'Dat is wel waar,' huilde ze.

In zweet werd hij wakker. Het was een nachtmerrie. Ze lag naast hem, met schuim op haar mond. Hij had ook schuim op zijn mond. Ze hadden samen drugs genomen van de lazarusboom, om in een andere realiteit te komen, maar dat ging niet altijd goed. 'Ik... ik brand,' huilde ze zachtjes. Hij nam haar in zijn armen. 'Het spul heeft bijwerkingen,' zei hij, 'maar het zal ons er doorheen slepen. We zullen aankomen in die andere wereld.'

'Ik wil niet meer, baby,' huilde ze. 'Het is te zwaar. We lijken wel vijanden van elkaar.'

'De liefde is een oorlog,' zei hij. 'We vechten voor elkaar, en zonder scheiding is er geen verzoening. Zonder ijs is er geen vuur, en zonder verwarring is er geen helderheid.'

Maar alles moet toch ergens stoppen,' huilde ze.

'Oh, maar deze wereld is groot,' zuchtte hij. 'Ja, zo groot,' fluisterde ze. 'Ik kan niet meer.' Hij troostte haar.

Ze stopte met de drugs, terwijl Eduard ermee doorging. Ze begonnen uit elkaar te groeien, en het eindigde in een scheiding. Ze was koud, bevroren, en Eduard was warm. Hij begreep haar wel, maar zij begreep hem niet, en begon alles te ontkennen. Ze was niet meer zoals ze was, alsof ze zich ergens voor probeerde te verstoppen. Op een dag sloegen de stoppen bij Eduard door. Hij begreep haar niet meer, en was boos. Toch wilde hij dat ze gelukkig was. Het scheen niet goed mogelijk te zijn bij haar. Ze schreven brieven, en in die brieven schreef ze hoe slecht ze er aan toe was. 'Is dit nu alles wat je wilde ?' schreef hij terug.

Op een dag schreef ze terug dat ze een nieuwe drug had ontdekt, veel veiliger volgens haar. Eduard kwam bij haar langs. Ze scheen weer een warme vrouw te zijn. Ze glimlachte toen ze hem zag. Hij was nog steeds erg boos, en keek koud op haar neer. 'Spuit het maar in mijn arm,' zei hij. Ze hurkte voor hem neer, en spoot in zijn been. 'Daar,' zei ze. Eduard viel op de grond. De kinderen kwamen binnen. 'Wat doet pappa daar ?' vroeg de middelste.

'Pappa is gek,' zei Marlotte. Schuim kwam op zijn mond.

'Is hij aan de drugs ?' vroeg de jongste.

'Ja,' zei Marlotte, 'ik heb hem wat toegediend, van dat spul wat wij ook altijd gebruiken.' Ze trok hem naar een bed, en legde een jas over hem heen. Even later kwam ze bij hem liggen, toen de kinderen weer weg waren. Ze spoot wat in haar been, en verloor haar bewustzijn. Een vuur kwam in haar hoofd, en ze werd verbonden met zijn hoofd, en zijn hart. 'Namens de

vereniging van bomen, hartelijk welkom,' zei een stem. 'Ik heb het nog eens nagekeken, jullie zijn inderdaad geregistreerd. Welkom terug dan.' Een groen vuur kwam over hen. 'De godin van scheiding heeft jullie hier gebracht.'

'Het is haar schuld,' zei Eduard. 'Zij heeft die vervloekte scheidingsformulieren ingevuld.'

'Oh, op onze afgesneden huid ?' vroeg de stem. 'Dat is niet zo netjes.'

'Nee, niet zo netjes,' zei een andere stem. 'Zij gaat dus de afwas doen.'

'Maar ik heb al gekookt,' zei Marlotte. 'Dus ik ga ook niet nog eens de afwas doen. Kom zeg, eikel.'

'Ze heeft gelijk,' zei Eduard. 'Zij heeft mij de drugs toegediend, dus ze hoeft dan toch ook niet de afwas te doen.'

'Wel, hoor je nou niet eens even wat je zegt, domoor,' zei de stem. 'Zij heeft jou deze rommel aangeboden, dus dan zal ze potdorie die rommel ook op gaan ruimen.'

'Het is mijn schuld,' zei Eduard. 'Ik heb de rommel aangenomen. Ik had haar nooit naar binnen moeten halen. Ik ben zo dom geweest haar te vertrouwen.'

'Waarom heb je haar naarbinnen gehaald ?' vroeg de stem

'Ik wilde haar helpen,' zei Eduard.

'Hield je van haar ?' vroeg de stem.

'Absoluut en ongetwijfeld,' zei hij.

Heel langzaam werd hij wakker. Het was maar een droom. Ze was ver weg van hem, en zover hij wist was ze niet aan de drugs. Hij wel dus. Voor hem was dat de enige weg eruit. In haar brieven schreef ze hem hoe slecht het met haar ging. Hij wilde haar helpen, maar wist niet hoe. Ook was hij boos. Die boosheid werd eigenlijk elke dag erger, en het brief-contact stopte weer. Hij stortte zich nog meer op de drugs dan ooit tevoren. De bomen waren zijn helden. Hij had geen vat meer op de realiteit, en het was beter zo. Die realiteit werd volgens hem in stand gehouden door bomen-haters. 'Eet eens een vruchtje, lik eens een appeltje, laat je eens inspuiten door een lazarus-boom, voor een mooie droom. Eet eens een stukje hout, lik eens aan boomblad, aan zijn bast en zijn schors. Beklim eens een boom, hang eens aan een tak.' Hij zong een liefdeslied aan de piano. Het was een meedogenloos ritme. 'Klim eens op een appel, duik eens in een aardbei, grijp eens naar een roos. Ja, haar dorens zullen je verscheuren, maar ... maar ... laat dat je niet tegenhouden. Lik eens aan de honing, ja, haar dorens zullen je mond sluiten, maar ... maar laat dat je niet tegenhouden ... Vecht eens met een beer, laat de honing zijn voor iedereen. Vecht eens met bijen en wespen. Het geheim is niet alleen van hen ... Lik eens aan een tak, snuif eens wat bloemenzaad, grijp eens een plant, ook al krijg je dan een blaar. Ook al ga je dan bloeden, en lig je in het bad, ook al zal de storm dan woeden, wie doet dat wat Het gaat toch om de zomer, het holle in de boom, het gaat toch om de dauw in de morgen, en het morgenrood, doe wat je kan om daar te komen ... het avondrood zal je genezen Vecht in de oorlog, de oorlog der liefde, zet elkaar vrij, voor welke prijs dan ook, want wat is een prijs ?

's Nachts staar ik je aan, 's nachts hoor ik je stem en lied,
De morgen spoelt het weg, maar jij zult altijd zijn, de moeder van mijn kinderen,
Ik laat altijd een kaarsje voor jou branden,
Eens zal ik je eruit krijgen, uit die slimme doos,
Eens zal ik die sloten door mijn liefde smelten,
Ik ben nog jong, gouden tijden staan nog steeds op mijn roos,
Je bent in mijn herinnering, een nachtmerrie, een vlinderding,
Alle dingen schijnen twee kanten te hebben, alle kanten zullen in de tijd opzwellen,
Alle kanten zullen hun gezicht laten zien,
Ik heb er tien, ik heb er tien, maar ik wil de jouwen ook zien,
Mijn lieveling mijn vlinderding de nachtmerrie is slechts een herinnering ...
Meer kan het niet zijn, ik ren nu vrij,
Over de heg, over de heuvel, de winter kan mij niet meer vasthouden,
De zomer maakte mij vrij, jij, zomervlinder, jij vlinderding ...

Ik vond jou, als een zeemeerman, aan de kusten van Spanje, kapotgebroken aan de rotsen,
Als een zeemeerman nam ik jou op, en gaf je de adem van de zee,
Maar de zee begon te branden door jouw vuur,
De zeevlinder nam ons beiden mee, en brak de muur,
In mijn lijst ben je nu, in mijn schilderij, in de bizonjacht,
Wij verdrinken samen in de gracht, todat de boot van Venetie ons opneemt,
Met de staf van zeebloemen en zeebloesem,
Met de staf van zeewier, als de staf der zeemeerlieden,
Kom niet dichterbij, ik ben maar een zeemeerjongen,
Kom niet dichterbij, want je komt onder mijn betovering,
Ren nu, ren nu, voor je leven ... Als het leven je lief is,
Of heb je mij lief ... of de last der leugens

Negen van de tien keer loog je tegen mij,
Negen van de tien keer ... onder het spreid der bloemen
Als bloemen logen zoals jij, zouden ze nooit bloeien ...
En te bedenken dat je mij als leugenaar zag,
Zoveel bloemen op mijn graf,
Zoveel bloemen die je mij nooit gaf ...
Zoveel bloemen op jouw graf, door de zeevlinder gebracht ...
Maar de ware liefde breekt de grenzen van het leven,
Als een vuur die jou zelfs uit de hel kan opnemen ...
Denk je dat je naar de hemel kunt ontsnappen ...
Op de rug van de zeevlinder

Bedenk dat dit heel goed het laatste lied kan zijn wat ik ooit tot je zing,
Dat de zeevlinder het laatste is wat ik je geef ...'

'Eduard, Eduard,' riep zijn moeder. Kom uit je bed. Bijna schooltijd.
Eduard draaide zich om, en wilde weer slapen, maar het schelle getetter in zijn oor van zijn
moeder besliste anders.
Snel begon ze hem wakker te schudden. Ze trok hem uit zijn bed en omhelsde hem.
'Mamma, kus me niet meer,' zei hij, 'anders kom ik hier nooit weg.' Toen liet zijn moeder hem
los. Hij kleedde zich aan, nam zijn tas mee, en vertrok met de bus.

Op school keek hij haar niet aan. Zij keek alleen maar naar hem door haar ooghoeken. Zij was zijn wapen tegen de reuzen, maar de drugs die zij hem gaf had hem bijna vermoord. Het was haar spreekbeurt vandaag, en ze begon spook-verhalen te vertellen. Hij opende zijn hart een beetje voor haar. Ze stond daar bijna als een militair. Ja, zij voerde oorlog, en hij wilde in haar leger. Ze begon bloemen te tekenen op het bord, en schreef zijn naam. Hij voelde zichzelf in brand staan met liefdesvuur. 'Nu heb ik het ware vuur, riep hij,' terwijl de andere kinderen in de vlammenzee begonnen te verdwijnen. Hij hief haar op het schip. 'Geweldig is dit,' zei ze. 'Ja, je hebt mij flink in de war gebracht met die drugs,' zei hij, 'maar dit is goed.'

'Daar is het om te doen,' zei ze.

'We moeten maken wat er van te maken is,' zei hij. De vlammen werden wilder, maar het was goed vuur, liefdesvuur. Zij brandde nu ook, en ze voelde zich goed. 'Voel je je nu eindelijk goed, schatje?' vroeg hij. Ze knikte, en zuchtte van verlichting. Hij nam haar in zijn armen, en ze stegen op. 'Dit is de sleutel van het paradijs,' zei ze. 'Ik wist dat je dit kon doen.'

'En ik wist dat jij het kon doen,' zei hij. 'Ti Sento. Ik voel je.'

Maar zwetend werd hij wakker in een vuur dat hij niet begreep. Hij begon boos te worden, en zonk weg in hopeloosheid. 'Ik was er bijna,' dacht hij. Maar hij wist niet waar het allemaal om draaide. Waar ging het nu eigenlijk om? Was dit alles niet gewoon zinloos? Maar ja, hij wilde niet in ongeluk blijven leven. Of bracht het ongeluk hem naar een dieper geluk?

Zij beschuldigde hem. Brieven van schuld kwamen binnen, de één na de ander. Het was als een muur met kettingen. Hij kroop naar zijn piano, moe, en verkramppt door de pijn. Hij hees zichzelf op aan de piano, en begon te spelen.

'Liefde is beter dan drugs, maar ik heb de liefde niet, alleen maar haat,
Liefde is beter dan jou, maar wat is de liefde waard ...'

Hij greep naar de drugs en begon te slikken als een gek, zodat hij bewusteloos viel aan de piano. De godin van scheiding scalpeerde hem, en gaf hem een doornenkroon. Hij verloor zijn verstand. Hij hulde zichzelf in een rood kleed, en kroop op de piano waar hij begon over te geven.

'Ik ben de koning van de gekken, ik ben de koning van het gemis,
Ik ben de koning van de pijn, en ik heb niets meer,
Ik ben de koning van de gekken, ik ben de koning van het land,
Want alleen de koning van de gekken kan dit gekke land besturen ...'

'Ik ben de koning van de gekken, ik ben de koning van de drugs,
Ik ben de koning van het afscheid, ja, mijn dag kan niet meer stuk,
Ik ben de koning van het huwen, ik ben de koning van het scheiden,
Alleen de dommen volgen mij, maar de wijzen vermijden mij ...'

Dat kan me niet schelen!' schreeuwde Eduard met schuim op zijn mond. 'Het schijnt de enige weg naar het paradijs te zijn. Het is een oorlog.'

'Goed, je hebt de oorlog bar verloren, bar en boos,' zei de stem.

'Ik zal opstaan als de nachtvlinder,' zei Eduard, 'en mijn geliefden vrijzetten.'

'Toe nou, Eduard, nou niet zo hoogmoedig, jongen,' zei de stem. 'Daar zit niemand op te wachten.'

Eduard begon de piano te slopen. En begon wild om zich heen te slaan. Hij werd omsingeld door vlinders, en Marlotte stond ineens voor hem.

'Jij weer,' zei Eduard.

'Drugs is niet goed voor je, Eduard,' zei ze.

'Waarom gaf je me het dan ?' vroeg Eduard.

'Ik kon het geld goed gebruiken,' zei Marlotte. 'Ik heb er goede kinderen van gekocht.'

Er was glas tussen Marlotte en Eduard. Drie kinderen verschenen aan de kant van Marlotte.

'Dit zijn je kinderen,' zei ze.

'Ik wil ze niet zien,' zei Eduard.

'Ze hebben je nodig,' zei ze.

'Het zijn mijn kinderen niet. Je hebt ze gewoon met mijn geld gekocht, dat is alles,' zei Eduard.

'Toe, Eduard,' zei ze bijna smekend. 'Ik wil niet ontkennen dat ik in het verleden hele verkeerde dingen heb gedaan, maar we moeten maken wat er van te maken is. De kinderen hebben je nodig. We kunnen die situatie niet ontkennen. Zij kunnen daar verder niets aan doen.'

'Je hebt gelijk,' zei Eduard, 'maar het zijn mijn kinderen niet.'

'Adopteer ze dan, als je me niet geloofd,' zei Marlotte.

'Nee, ik heb helemaal niks met je te maken,' zei Eduard.

'Ik ben in je bloed,' zei Marlotte. 'Ik ben je drugs. Helemaal fout wat ik heb gedaan, maar ik kan er niet uit. Ik zit in je genetisch materiaal.'

'Ik wil dat je weggaat, Marlotte,' zei Eduard. 'Ik wil je niet. Ik heb dit nooit gewild. Je hebt gewoon misbruik gemaakt van mijn situatie. In een zwak moment kocht ik die drugs van je ... en ja, in een zwak moment ... kocht ik je.'

'Precies, en hier zijn je kinderen,' zei Marlotte. 'Reken ze het niet aan.'

'Het lot bracht ons tezamen,' zei Eduard. 'Maar je hebt mij te lang genegeerd. Het roept herinneringen op.'

'Vergeef me, Eduard,' zei Marlotte.

'Hoe vaak heb ik jou wel niet om vergeving gevraagd, en je hebt het me nooit gegeven, en dat terwijl ik je nooit iets heb aangedaan. Ik ben altijd goed voor je geweest,' zei Eduard.

'Ik kan niet met mijn kinderen leven,' zei Marlotte.

'Het zijn de vruchten van jouw zonden,' zei Eduard.

'Maar als jij me helpt, zijn het de vruchten van vergeving en vernieuwing,' zei Marlotte.

'Barst,' zei Eduard.

Marlotte begon te huilen. 'De kinderen hebben een gezonde vader en moeder nodig.'

'Al wat jij doet is drama maken,' zei Eduard. 'Word je nou nooit eens moe van jezelf ? Je hebt mij kapot gemaakt met die drugs.'

'Die drugs zat in mij. Mijn vader heeft' snikte Marlotte.

'Ja, ja, ja, houd daar nu maar over op, dat heb ik al zo vaak gehoord,' zei Eduard.

'Je moet eens weten hoeveel drugs hij in mij heeft gepompt,' snikte ze. 'Ik ben zelf drugs nu.'

Eduard nam een likje aan haar. 'Gadverredamme, dat is toch walgelijk,' schreeuwde hij.

'Ik kan er niets aan doen,' hilde ze nog harder.

'Je bent gewoon een drugs-hoer,' zei Eduard.

'Heb medelijden met me,' jankte ze.

'Waarom zou ik ?' schreeuwde Eduard. 'Heb jij ooit medelijden met mij gehad ?'

'Pappa, alsjeblieft, ik smeed je,' zei het middelste kind.

'Ik heb jullie nooit gezien,' zei Eduard. 'Het doet pijn jullie nu te zien.'

Het kind gaf hem een klein computertje. 'Hier pappa, hiermee kunnen we contact hebben met elkaar.' Toen vaagde alles weg. Hij zat achter zijn computer. Hij zag Marlotte op het scherm, en zijn kinderen. Het was een fantastische wereld in de computer, en hij stapte naar binnen.

Ze namen hem bij de hand en namen hem naar een huisje. Alles was zo anders nu.

Arnold Lovehold was een computer expert, en hij zorgde ervoor dat de familie banden weer zorgvuldig werden samengesmeed. De zee-vlinder was inmiddels vrijgekomen uit de zee-kokon. Arnold Lovehold was een diepzinnige man, een filosoof, maar tegelijkertijd heel praktisch. Met technologie wist hij alles voor elkaar te krijgen. De familie was voor een lange dag op het strand. De zee kolkte, en het zand was warm. Thuisgekomen ging Eduard op het bed liggen. Het was alsof het altijd zo was geweest, alsof er nooit iets was gebeurd. De familie leefde in vrede.

Troon der Lelies

En ik liep bijna dronken naar de brug. Ik had een oorlogs-trauma in mijn hoofd. Aan de overkant van de rivier waren lelies. Ook was er een stad van lelies. Ik liep langs de grachten.

Een vrouw met een wit en zachtgele hoed keek naar me. Ze had ook een zacht gele, witte jurk. Ze zeiden dat zij de vrouw der lelies was. Zonder adem keek ik naar haar. Haar hand was bedekt met Belgisch kant. Ze wees naar mij, en toen naar een huis. Ze wenkte mij om met haar mee te komen. Dronken liep ik achter haar aan. Ik had niets gedronken, maar ik was dronken van het oorlogs-trauma.

We moesten een trap op, en gingen in rieten stoelen zitten. Ze glimlachte naar mij, maar ik kon haar ogen nauwelijks zien vanwege de sluier van haar hoed.

We dronken wat, en zij vertelde haar verhaal, het verhaal over de stad. Hier had ze altijd gewoond, maar een oorlog had alles verscheurd, al haar herinneringen. Zij had ook een oorlogs-trauma ... Terwijl ze vertelde keek ik uit het raam, waar ik de lelies zag in de vijver en in de gracht, en het was alsof ze mijn naam uitspraken. Zij tikten op de ramen.

De lelies hadden alles zien gebeuren. Zij waren de veroorzakers van de oorlog. Haar herinneringen waren van elkaar getrokken. Ze haperden, zoals de mijne. Het waren allemaal fragmenten in onze hoofden. Ik moest ze zien te rangschikken, maar de lelies trokken ons uit elkaar. Later scheen ze er niet eens te wonen. Ik was te dronken. Ik liep langs de lelies, een pad maakte ik door hen. Ik had mijn zwaard, mijn mes en mijn speer, en zoveel pijlen op mijn boog. Eén pijl had een touw. Ik kon op het kasteel komen. Zo kwam ik dichtbij haar ramen. Dus hier woonde zij. Zij had deze illusies en weerspiegelingen op mij afgezonden. Ik klom door een raam, en zag haar daar zitten. Met haar witte, zachtgele taartjes, als mokka taartjes. Ze at, en sprak, maar ik wist niet tegen wie. Misschien wel tegen mij, maar zij zag me niet. Of ze zag me wel, maar deed alsof ze mij niet zag.

Ik moest mijn herinneringen op orde zien te krijgen. Ik stapte op haar af. Zij stond op, en schudde mij de hand. Ze glimlachte. 'Eindelijk ben je gekomen. Zoveel hopen van dromen.'

Ik keek verlegen naar beneden.

Ze liet mij de stad zien. We gingen langs alle lelies. Ook liet ze mij de valleien zien, waar de lelies weelderig groeiden.

Ik bracht de lelie tot haar. Ze zat op een troon.

Laura

de Indiaanse

Ze ging met rode bloemen over de huid van haar prooi. Toen wierp ze de prooi tussen de bruine bloemen. De bruine bloemen deden haar altijd zingen.

Ze kookte haar prooi op, en toen was de dag alweer om. Haar tent is wild, gemaakt van bizonvellen, zoals haar hart is. Haar tent is groot en harig, zoals haar hart is. Zij is de meesteres van de wildernis.

Wanneer zij haarzelf omdraait, jaagt zij. De prooi is op zijn hoede wanneer zij haar rug naar hen toekeert.

Diep in de wildernis woont zij. Diep in de wildernis troont zij. Er waren wat dingen die alleen zij kon weghalen. Daarom bezocht ik haar. Zij schreeuwde hard. Ik moest altijd op mijn hoede zijn. Ze liet rode bloemen over mijn huid heenglijden, en duwde mij vaak in de bruine bloemen. Grote bruine bloemenvelden liet ze mij zien, en daarachter was de hei.

Ze kon het mij niet uitleggen wat de hei was. Ze wilde daar eigenlijk niet komen, maar ik hielp haar daar. Toen wilde ze er zelfs wonen, maar eerst gebruikte ze het als jachtterrein. Ze had dikke, forse heupen. Ik bevroor altijd als ik haar zag. Ik kon haar niet de baas. Als ze haar dikke, forse heupen draaide was ik verloren.

Nog vaak ging ik terug naar Laura de indiaanse, want er waren dingen in mijn leven die alleen zij kon weghalen, dingen die alleen zij de baas kon zijn. Maar ik zocht haar steeds minder op, omdat het leven mij opslokte. Altijd was ik druk. De rook van de stad hield mij tegen, had mij gevangen. Ook was ik een beetje bang voor Laura de indiaanse. Er was niemand zoals zij.

Nooit begreep ik waarom ze mijn huid bestreelde met rode bloemen. Het bleek een ritueel te zijn. Nooit begreep ik waarom ze me altijd duwde in de velden van bruine bloemen. De bruine bloemen deden haar zingen zodra ze ze zag.

Glorieus was haar speer, genadeloos haar mes. Op een dag bezocht ze de stad waarin ik was opgesloten, helemaal tot achter het rookgordijn. Ze liet mij daar de rode en bruine bloemen zien, en ik huilde. Ik miste hen. Zij was de natuur voor mij, de wildernis. Ze had mij veel geleerd. Ze zei dat ze nu op de hei woonde, en dat ze dat aan mij te danken had. Ik keek haar aan met grote ogen. Ze zei dat ik speciaal voor haar was, en wilde me weer meenemen. Ze wilde mij voor altijd vasthouden. Maar in paniek rende ik weg, en nooit heb ik haar teruggezien.

Nu slijten mijn dagen met gemengde gevoelens, wanneer ik denk aan Laura de indiaanse. Wilde dromen heb ik over haar, zoals haar hart wild was. Ik weet niet waar ze is, en ik durf niet op zoek te gaan. Misschien woont ze nog steeds op de heide. Ze vertelde me dat ze daar een huisje had, een hutje, of een tent. Ze deed er niet duidelijk over. Ze was altijd een beetje vaag, en het is nog maar vaag in mijn herinneringen. Toch wil ik haar niet verloren doen gaan in mijn herinneringen. Ik heb het gevoel dat ze belangrijk is, en dat ik haar nodig heb.

Elke avond brand ik een kaarsje voor haar, voor Laura de indiaanse. De dromen worden steeds wilder. Het is alsof ik bij haar hoor, en zij bij mij. Maar haar bezoeken durf ik niet. Ik zou op zoektocht kunnen gaan, maar de heide is groot, te groot. En misschien is ze daar allang weer vertrokken, want dit alles was lang geleden. Het lijkt wel alsof de herinneringen

veranderen, alsof de tijd stilstaat. Ik bevries wanneer ik aan haar denk, maar wordt dan weer heel warm, en bang. Het is een vreemde mengeling van gevoelens en emoties, en vreemde gedachtes. Ik voel me dan heel extreem. De dromen beginnen me zelfs overdag te beheersen. Ik krijg haar niet meer uit mijn gedachtes weg lijkt het wel. Ik denk dat ik verliefd ben, op Laura de Indiaanse. We hadden het zo goed samen, en nu is alles weg. Ik kan alleen maar dromen.

Oh Laura de Indiaanse, wat is er toch van ons geworden,

We hadden het zo goed samen,

En je had zulke vreemde rituelen,

En dat past wel een beetje in mijn vreemde gedachtes,

Ik denk vaak aan je, en voel je altijd bij me,

Eigenlijk wordt het alleen maar sterker,

Blijf bij me, of kom weer terug,

Of is deze veranderende herinnering genoeg ?

Ik heb het gevoel dat je me nog steeds in de bruine bloemenvelden duwt,

Alsof ik wegzak in een diepe put,

Ik kan je niet bereiken, en weet ook niet of ik je wel wil bereiken,

Ik voel me zo gespleten,

Ik bekijk alles maar op een afstand,

Veilig achter de schermen van mijn herinneringen,

Maar het lijkt alsof je er doorheen breekt,

Op je hoge paard,

Je roept me, ik volg je,

Ja, ik hoor bij jou, maar de stad trekt me altijd weer weg

Voor het donker moeten we thuis zijn,

En dan krijgen we brood met melk,

Oh, Laura de Indiaanse,

Bij jou wil ik zijn.

De Heks

van de Gele Bloemen

Het lijkt erop alsof er een beest over de wolkenkrabber is gekropen. Helemaal eroverheen. En nu hangt hij daar. Eerst zag ik hem erop staan, met een vlag.

Het lijkt alsof we dit beest geen tweede kans hebben gegeven. Werd neergeschoten, en nu hangt het daar, als tussen twee rotsen in. Het water stijgt, dat is een feit.

Het lijkt erop dat de treinen vandaag sneller rijden. Hebben ze haast, of wat is dit ?

De bomen lijken hier hoog, en twee meter er tussenin. Het is goed uitgemeten. Ik rijdt op mijn fiets, en de lucht is bijna rood, alsof de moederschoot zich opent.

De struiken ruiken hier goed. Bessen hangen eraan in bosjes. Het druipt, ik heb er een goed gevoel over. En dan bessen in de koffie, bijna als vla. Miep hangt erbij als bessen, als bruisende chocola. Maar haar naam is niet Miep. Ik noem haar maar even Miep, omdat ik haar naam niet wil zeggen.

Het is nu zondag, en koud. De wind giert, maar toch zoveel warmte. Het is een gemengd gevoel en een hele afstand. Door dag en dauw stap ik. Allemaal kolen opgehoopt hier, zomaar in het bos, achterin het bos, over het spoor heen, waar ze vuilnis verbranden. Het ruikt hier lekker, maar waar ben ik ? Wie ben ik ? Alles lijkt oranje hier, uitgestrekte zandvlaktes en dor lijkende wildernissen. Maar van een vruchtbare dorheid, een andere dorheid. Het is brak land, maar dan in positieve zin. Het is een mooie mengeling van zoet en bitter, zoutig en smeug. Ik ben verliefd. Waarop weet ik niet, maar op deze natuur lijkt het.

Ik zal hier wel altijd willen blijven. Het is hier zo rustig, en ik heb het hier niet benauwd. De stadse rook kan me hier niet raken. Ik ben ontsnapt, door de wildernis heen, tot achter het spoor. Geen trein die me hier nog kan oppikken. De nazi's zijn ver weg.

Ik stap door, met geborrel op de achtergrond. Iemand is thee aan het maken. Oma is aan het borduren, en ook de oude tante. Zij zijn zussen. Ze zijn in mijn gedachtes. Nog steeds zijn zij daar. Zijn zij aan de overkant, of zijn zij hier ? Of is het maar de echo van het verleden. Hier staken alle gedachtes. Romig goud staart mij hier aan. En dan laat ook het goud los, het hele verleden, en wordt ik meegesleurd in de draaipeel van de wildernis, een draaikolk van struiken, als een wervelwind. Waar brengt het mij naartoe ? Ik heb dit vaker gezien.

Ik heb hier van gedroomd, en nu is het hier. Ik ben over het grijze en grauwe heen. Alles is hier bruin. Bruine bessen liggen mij het meest, als koffiebonen. De thee van het verleden kan mij niet meer meetrekken.

De wolkenkrabbers zijn hoog. Ook hier. Ik beklim ze, met mijn beitel. De muren zijn zacht. Ik kan alles erin graven wat ik wil. Dan gooi ik mijn anker naar de maan, en trek me eraan op. Zo kom ik hoger en hoger, van planeet tot planeet, tot de rivier van melk. Bruisende melk is mijn vriend. Mijn shirt is nat. Dan zwem ik.

Ik kan over het ravijn kijken, en slinger aan een waslijn om erover heen te komen. Zoveel stemmen hoor ik daar. Waar ze over praten kan ik niet verstaan. Het is in een andere taal. Ik krijg hier een nieuw huis, een huis vol met schilderijen. Ik staar er vaak naar. De schilderijen vertellen verhalen. Ik droom er ook van.

De narcis groeit uit de put. Het maakt een brug over de zee. Gele bloemen groeien laangs de kant van de stad, als een stadsmuur. Iedereen die daar gaat wordt verward. Zij vallen in slaap en dromen vreemde dromen. Geen leger komt door de gele bloemenhaag. Allen zullen zij slapen.

De heks neemt hen mee tot een vreemd leger. Het leger van de heks zullen zij zijn.

De heks van de gele bloemen, zo noemen ze haar. Zij heeft klokken door haar hele kasteel. Zij bespeelt de viool, en maalt de molen. Zij bakt het brood, bloemenbrood, waar zij allen van slapen.

In het zwart gaat zij, in de gele nacht, zo wit. En zoveel monikken met kappen volgen haar, met langzame pas door de bloemenvelden. Deze bloemen worden wit in de nacht.

De heks van de gele bloemen, met zoveel honden jaagt zij. In de nacht is zij één en al pracht, een barbaarse strijdster is zij.

De heks van de gele bloemen, eens zag ik haar.

Ik werd getroffen als door bliksem, en toen viel ik in slaap.

Toen ik wakker werd zat ik op haar schoot.

Ik was heel klein toen.

Als kind stuurde ze me naar school.

De heks van de gele bloemen,

Zo vriendelijk was zij,

We dronken altijd samen thee,

En zij deed mijn huiswerk,

De heks van de gele bloemen,

Zij is een tunnel naar de onderwereld

Eens zag ik haar op haar paard, en ik volgde haar,

Zij leerde me de geheimen van de bossen en de wildernissen,

De heks van de gele bloemen, zij gaf mij een plaats.

Ik kon alles met haar doen, niets was haar te gek,

Ze stond altijd voor me klaar,

En ik mocht vechten in haar leger,

Om tot de mysterieën te gaan.

Een groot tovenaars is zij,

Zij kent de wetten van de eeuwigheid.

Zij genas mijn hart en mijn herinneringen,

De puzzel in mij maakte zij.

Op het gele paard reed ik, achter haar aan,

Wit wordende in de nacht,

Zo viel ik in slaap, om tot een dromenwereld te komen,

Tot de heks van de gele bloemen,

Zij roept mijn naam.

De heks van de gele bloemen,

Ik kan altijd alles met haar doen,

Niets was haar te dol, en ze was nooit moe,

Maar eens zag ik haar slapen ...

Ik liep naar haar toe,

Ik had thee voor haar gemaakt,

Ik bracht haar ontbijt op bed,

Met een gekookt eitje,

En ineens was er allemaal gejoel,

Zoveel indianen kwamen uit de kasten,

De heks van de gele bloemen,

Ja, het is echt waar.

Zij leerde mij de gnosis,

Zij leerde mij lezen en vele talen,

Zij leerde mij schrijven en de schoonste kunsten,

Zij leerde mij strijden,

De heks van de gele bloemen

Over zee ging ik met haar,

Zij liet mij de wijde wereld zien,

In haar heb ik een vriend,

In haar heb ik alles gezien,

De heks van de gele bloemen.

Over het ravijn bracht zij mij,

Tot de dieptes van een woud,

Waar het altijd regent,
Altijd tropisch is,
En nooit is het koud,
De heks van de gele bloemen.

En wij drinken samen gele bloementhee,
Zij is de put naar de onderwereld,
Zij neemt mij altijd mee,
Op haar reizen benee.

En wat als we nu dieper gaan,
Tot de eeuwige wildernissen,
Zij roept mij bij mijn naam.

Dieper, ja dieper,
Steeds dieper,
Tot een kroning,
De gele kroon,
Een bloemen-woning,
Van hieruit kan ik alles zien,
Ik bewonder het zo,
De heks van de gele bloemen.

Nu maak ik mijn reizen in een boot, over de rivieren waarin langs de kanten de gele bloemen groeien. Zij houden mij dromerig, zij houden mij in slaap, in diepe slaap. Zij geven mij sap te drinken, en gele bloemen-thee.

De gele bloemen vertellen verhalen, verhalen wonderschoon.

En zij leiden tot een wonderlijke tuin, een lusthof. Wonderlijke vruchten groeien hier.

In de straten van Haarlem ontwaak ik,
Meisjes met witte bloemen in hun haar,
En witte kanten jurkjes,
Het is bloemenfeest vandaag,
Zij heeft een witte hoed,
Ik kan haar gezicht net niet zien,
Alleen haar glimlach

Dan neemt zij mij mee naar het tuinfeest,
Waar ze rijdt op één of ander beest,
En ik blijf zeggen : 'Ik ben er nooit geweest.'

De Ring van
de Leprechaun

Hoofdstuk 1. De Troon van de Leprechaun

Sonja en Eduard woonden op Flierefluit 16. Hun huis was als een koeienstal, maar wel vol met protserige spulletjes. Er werd in dit huis echt geleefd. Sonja woonde eerst op de Gregorius Laan, maar was later bij Eduard ingetrokken. Ze had een kat genaamd Darmia. Ook had ze een paar parkieten, en zelfs een vlemuis. Rekel heette die. Ze sprak vaak tot Rekel,

maar Rekel zei nooit wat terug. Eduard had een oom die vaak langskwam, oom Klaas. Ze konden het erg goed met elkaar vinden.

Er was niet veel met Eduard te beginnen. Hij was nogal koppig en eigenwijs. Hij had een hele andere kijk op het leven dan anderen. Nee, Eduard was nooit voor een karretje te spannen. Sonja was een heel gelovig mens, en ook nogal goedgegelovig, en dat botste nog weleens met Eduard, want Eduard trapte nergens in. Eduard was meer paranoïde, heel erg achterdochtig, en daardoor zakelijk. Toegeven deed hij overigens nauwelijks. Sonja hield erg veel van hem, want volgens haar was hij toch een hele warme man. Hij had zijn eigen wereld gecreeerd, en was hierin een gulle geveer, erg hartelijk, open en gastvrij, erg mededeelzaam, maar wel verschrikkelijk manipulerend. Het is voor het goede doel, dacht Sonja altijd bij zichzelf. Ze begreep hem wel. Hij was verschrikkelijk perfectionistisch en net, maar sinds Sonja er was, was het huis een zwijnenstal, alhoewel het volstond met kostbare dingen. Hun huis was dan ook echt een hele belevenis.

Sonja stond in de keuken ham te snijden, en daarna kaas, voor de tosti's. Eduard was boven aan het werk. Plotseling werd er gebeld. Het was een dikke man met een bolhoed op. Hij was niet echt dik, maar meer gezet, maar door zijn dikke jas leek het erg dik. 'Wat zullen we nou krijgen,' zei Sonja, toen de man haar een folder aanreikte. 'Hier, voor jou,' zei hij met een hoge stem.

'Wat is dat dan ?' vroeg Sonja. 'Bent u een Jehovah's getuige ?'

'Nee, veel erger, veel erger,' lachte de man.

'Oh, ik zie het al,' zei Sonja, 'u bent van die nieuwe zaak aan de overkant ?'

Er stonden wat religieuze plaatjes op de folder, en wat plaatjes van sprookjesachtige figuren.

'Kom,' zei de man, 'je weet wie ik ben. Ik ben de nieuwe buurman.'

'Ja, maar wat is dit ?' vroeg Sonja.

'Lees het gewoon even door, lieve schat,' zei de man.

'Ik ben uw lieve schat niet,' zei Sonja gewiekst. 'En u hoeft me ook niets aan te smeren. Ik ben nu met Eduard, en hij leert mij om voorzichtig te zijn met mensen die dingen aanreiken aan de deur.'

'Maar ik ben je buurman, honey,' zei de man.

'Dat kan wel wezen,' zei Sonja, 'maar Eduard wil dat ik minder naïef ben.'

'Zo, zo,' zei de man, 'je zit aardig bij Eduard onder de plak.'

'Het is voor de veiligheid,' zei Sonja.

'Ha, buurman,' zei Eduard, die net naar beneden kwam lopen.

'Voor de veiligheid hoef je het echt niet te doen,' zei de man. 'Ik ben de veiligheid zelve.'

'Kom binnen, buurman,' zei Eduard. Het bleek dat Eduard de nieuwe burens al had gesproken. Ze hadden een heleboel kinderen, en die kwamen al snel dagelijks bij hen over de vloer. Voor kinderen was het huis van Eduard en Sonja een hele belevenis, heel mysterieus ook met al die bijzondere dingen. En rommel maken viel hier echt niet op. Voor kinderen was het een paradijs.

Sonja bleek de folder helemaal vergeten te zijn. De man bleek heel aardig te zijn, en zijn familie ook. Rita was een zakenvrouw. Ze hadden ook een papegaai in huis. Eduard begon een beetje ellende te ruiken. Het was nu altijd zo druk in huis, dus hij ging er vaak vandoor.

Op een dag had Eduard een nieuwe vriendin. Sonja was ontroostbaar, maar ze mocht zijn huis houden. Eduard zou bij zijn nieuwe vriendin intrekken, die extreem netjes was. Ze moest ook niet zoveel van drukte hebben, en leefde een afgezonderd leven. Ze was een soort moderne kluizenaar. Eduard en Sonja bleven nog wel contact houden, en dat maakte het voor hen wat makkelijker om het te verwerken. Ook voor Eduard was het moeilijk de keuze te maken bij haar weg te gaan. Gelukkig hadden ze geen kinderen, maar de kinderen van de burens begonnen Eduard erg te missen, omdat hij toch wel een wonderbaarlijk persoon was. Ze mochten weleens bij hem logeren, en dan ging zijn nieuwe vriendin het huis uit, want die kon absoluut niet tegen kinderen.

Eduard voelde zich als een koning. De kinderen aanbaden hem bijna. Op een dag kwam zijn oude buurman langs, en reikte hem de folder aan. Oh ja, die folder. Die had hij nog nooit gelezen, maar die lag ook nog steeds bij Sonja ergens.

'Wat is het, buurman?' vroeg Eduard. Er stonden religieuze plaatjes op en plaatjes van feen. Maar ze raakten in gesprek over hele andere dingen, dus Eduard legde de folder opzij. 'Ik geloof niet zo in religie en sprookjes,' zei Eduard. Eduard had zijn eigen wereld, alles anders dan anderen. Eduard was een tamelijk uniek persoon. Bijna tot het punt dat er geen herkenning was. Eduard was bijna van een andere wereld. Hij wilde de folder eigenlijk niet lezen. Zijn haar was netjes gekamd, en hij had een stropdas. De buurman schoot bleek. 'Ik moet gaan,' zei de buurman, en vertrok.

Eduard vroeg zich af waarom de buurman zich zo vreemd gedroeg opeens. Even later kreeg hij een telefoontje dat de buurman een hart-aanval had gehad, en hij was inmiddels overleden. Eduard schrok, en greep het foldertje. Toen legde hij het foldertje weer weg, en belde Sonja. Sonja was erg in paniek, en wilde in het bos wonen.

Een paar weken later verhuisde Sonja naar een boshuisje. Ze kwam hier helemaal tot rust. Soms logeerden de kinderen van de oude burens nog weleens bij haar, maar het werd minder en minder. Sonja wist dat ze zich niet meer teveel aan mensen moest hechten, want dat deed teveel pijn.

Eduard zocht haar vaak op. Ze deden veel samen, en gingen samen op vakantie. Er leek weer een nieuwe liefde te ontpoppen tussen Eduard en Sonja. Maar ze besloten gewoon goede vrienden te blijven. De relatie tussen Eduard en zijn nieuwe vriendin was inmiddels op de klippen gelopen. Eduard en Sonja gingen vaak bramen plukken. Er groeiden veel bramenstruiken achter het huis van Sonja. Eduard hield ervan om in de tuin te werken, en begon allerlei soorten groenten, kruiden en vruchten te verbouwen. De bramenstruiken groeien wild door, om het hele huis heen. Het geeft hen een gevoel van veiligheid. Het wordt

voor Eduard steeds moeilijker om het huis van Sonja te bereiken. Daarom besluit hij bij haar in te komen wonen. Ze raken steeds meer en meer geïsoleerd van de buitenwereld.

Middenin de nacht klopt er een man op hun deur. De man draagt een wapenrusting, en heeft een helm op. Hij zoekt onderdak. Hij zegt dat hij op de vlucht is. Ze laten hem binnen en even later zitten ze om de tafel. De man is op de vlucht voor het leger, en beweert van een andere planeet te zijn. Plotseling zijn er allemaal lichten rondom het huis. Wapens verschijnen voor de ramen, en Sonja en Eduard raken in paniek. De man staat rustig op, en zegt dat het zijn vrienden zijn. Even later zijn er nog veel meer mannen binnen. Ze zien er inderdaad uit alsof ze van een andere planeet zijn, maar tegelijkertijd zijn ze zo menselijk. De man legt een boek op de tafel, en zegt: 'Dit boek zal jullie aarde veroveren.' Het boek heeft een zwarte kaft, maar er staan geen letters op. Dan gaan de mannen weer weg.

Eduard en Sonja durven het boek niet open te doen, en leggen het in een doos onder de kast. De dag erna is de man weer terug, en zo komt hij elke nacht even langs. Op een nacht leest hij hen voor uit het zwarte boek. Op de eerste bladzijde staat de titel geschreven: Plan Voor Hen Die Echt Rijk Zijn. Dit gaat dan niet om de rijkdom van geld, maar om de rijkdom van het weten. Het gaat over mensen die weten wat er gaande is, die weten welke machten achter het wereldgebeuren schuilen. Het boek vertelt dat de wereld wordt beheerst door leprechaunen, plaaggeesten van geld, maar dat er een oorlog zal zijn tussen de leprechaunen en de trollen, en dat de trollen zullen winnen. Die trollen komen uit de dieptes van Orion, terwijl de leprechaunen alleen maar op de oppervlaktes leven. Sonja krijgt even de rillingen.

Het zou om een groot kaartspel gaan. De leprechauns met hun kaartendekken tegen de trollen met hun kaartendekken. Zo zouden er goede trollen zijn, en slechte trollen, maar de goede trollen zouden winnen. Daarom was de man naar de aarde gekomen, om de aarde voor te bereiden op die strijd, en om de aarde er goed doorheen te helpen. De man vocht mee aan de zijde van de goede trollen. Hij zei dat het leger in handen was van de leprechauns en de slechte trollen.

De man liet wat kaarten zien in het boek. Die kaarten waren belangrijk in de strijd. Ook liet hij de kaarten zien van de tegenstander, zoals de Leprechaunse Slang. 'Ik ben een wapen,' sprak de kaart, 'uitgezonden om de liefde en de zorg te doven. En dit allemaal om het medische machts-systeem te laten heersen.' Om tegen deze kaart bestand te zijn, moesten er twee kaarten getrokken worden: De Trolse Kabouter en de Trolse Vos. Snel sloeg de man het boek dicht. 'Ik voel het spoken,' zei hij. 'De oorlog is in volle gang.'

'Hoe kunnen we hiertegen bestand zijn?' vroegen Sonja en Eduard.

'Door mee te delen in het kaartspel,' zei de man.

Ze kregen een helm op, met een vizier, waardoor ze leprechauns konden neerschieten. Ze waren al een deel van de oorlog. De man zei dat herdershonden gematerialiseerde leprechauns waren die een scherp alarm systeem vormden voor het leger op aarde, om alles te beheersen. Het was een gevangenis. De man zei dat op zijn planeet hele andere soorten herdershonden waren die hen zouden helpen in de strijd tegen de leprechauns. Dat waren hemelse herdershonden aan de zijde van de goede trollen. Een paar dagen erna nam hij wat van die herdershonden mee. Zo waren er goede herdershonden en valse herdershonden. Met hun vizier konden ze ook die valse herdershonden uitschakelen, die dus gematerialiseerde leprechauns waren die de aarde gevangen hielden. De man zei dat hij gestuurd was om die

valse herdershonden spuitjes te geven, voornamelijk hun leiders, de alfa's. Dit zou een belangrijk onderdeel van de oorlog zijn, een beroemde sleutel alreeds op de planeet waar hij vandaan kwam. Het vizier maakte heel goed onderscheid tussen valse herdershonden en goede herdershonden. De valse werden blauw op het scherm, en de goeden werden rood. Ook begonnen de blauwen erg te knippen, terwijl de roden stabiel werden. De valse herdershonden taptten energie van een vreemde zon, de zon der wespen, waar reuzen woonden met hele kleine hoofdjes, piepklein. De oorlog was eigenlijk om de wespenson. Degene die de wespenson in handen zou krijgen, zou de oorlog winnen. De man vertelde dat hij de hele grote en gevaarlijke galactische wespzee moest overzwemmen om tot de aarde te komen. De man zei ook dat de aarde gered zou worden, als de zon der wespen in Orion zou verschijnen. Het werd ook wel de zon der gekken genoemd.

De man zei dat de hyena's van Orion de sleutel waren om de wespenson onder controle te krijgen, en dat de gnoes van Orion de sleutel waren om de valse herdershonden onder controle te krijgen. Hierdoor zouden de valse herdershonden in gnoes veranderen, als voer voor de hyena's van Orion. De wespbrug was een belangrijke verbinding hier tussen. Hierover was in het boek geschreven. Ook waren er plaatjes van te zien.

Hoofdstuk 2. De Wortelboom

De wortelboom werd bewaakt door een lange slang. Niemand mocht van die boom eten. De wortels waren hemels, en niet bestemd voor mensen. Alleen de goden konden er van eten. Kinderen ook. De slang bewaarde een eeuwenoude schat : een naakte vrouw. Zij was in deze boom opgesloten. De wortels waren haar vruchten, en brachten dromen en visioenen. Er was ook een andere wortelboom waar men wel van mocht eten, maar deze wortels brachten de dood voort. En in de woestijn verscheen een regenboog, en kinderen hadden een regenboog om hun hoofd. En ze kwamen tot het kasteel van fantasie.

Eduard en Sonja besluiten detective te worden over wat er eigenlijk aan de hand is in het heelal. In deze speurtocht ontmoeten zij Filip, een man met eigenaardige uitvindingen.

Ze vroegen hem of hij afwist van het zwarte boek. Hij kende het niet, maar toen ze hem de verhalen erin vertelden, scheen hij daar veel van af te weten. 'Oh ja,' zei hij. 'Ik kan het heelal aardig traceren met mijn apparatuur. Ik weet precies wat zich daar afspeelt. Die leprechauns bijvoorbeeld, die gematerialiseerde herdershonden, die hebben bazen. Dat zijn de pitbulls. Zij komen van een planeet ver weg waar zij leven met hun stropdassen. Pitbulls met kleren. Zij vergaderen daar. Zij beheersen de aarde.'

Filip had met zijn decodeer-apparatuur ontdekt dat het heelal was onderverdeeld in stierengevecht-velden, die beheerst werden door matador-pitbulls, een hoge vorm van leprechauns, de leidinggevend. En deze afschuwelijke wezens werden bestuurd door nog afschuwelijkere wezens : tandartsen. Filip zei dat hij een medicijn had ontwikkeld tegen tandartsen. Hij leidde Sonja en Eduard naar een kamer waar ze op een lange stoel moesten liggen. Sonja en Eduard moesten volgens hem bevrijd worden van zware tandarts-straling. Hij activeerde zijn aparatuur, en verbond Sonja en Eduard met de aparatuur door vreemde draden. De aparatuur begon allerlei signalen te geven.

Het duurde niet zo lang. Tien minuten. En toen leidde Filip hen naar een bovenverdieping waar ze thee met gebak kregen, en daarna koffie. Filip was een aardige man, die overal veel vanaf wist te weten. Ze hadden lange gesprekken over allerlei zaken. Filip was een man die

nooit opgaf, en altijd doorpuzzelde. Hij scheen een heel team te hebben van mensen die altijd weer dingen aan het uitbouwen waren, en nieuwe uitvindingen uitvoerden.

Snelheids

Duivel

Ze zaten hand in hand. Ze wilden elkaar niet verliezen. Ze waren bang, omdat zoveel relaties om hen heen stukliepen. 'Blijf alsjeblieft altijd eerlijk tegen me,' zei ze tegen hem. 'Praat alles met me uit.' Hij knikte. 'Natuurlijk schatje.'

'Ik heb zo vreemd gedroomd vannacht,' zei ze zachtjes. 'Waarover dan ?' vroeg hij.

'Over voeten,' zij ze.

'Voeten ?' vroeg hij. 'Wat deden die voeten dan ?'

'Ze speelden,' zei ze, 'en ze deden alsof ze machtig waren.'

Plotseling kreeg hij stuiptrekkingen, en viel op de grond. Er was schuim op zijn mond. Even later zat hij weer naast haar op de bank. Ze zei niets. 'Ga verder,' zei hij. 'Waar heb je nog meer over gedroomd ?' Maar het was alsof ze in zichzelf gekeerd was nu. 'Oh, niets,' zei ze. Hij keek haar aan. Haar lippen waren vol. Hij wilde haar kussen, maar het was alsof iets hem tegenhield.

'Het zijn de tuinen,' zei hij.

'Wat bedoel je ?' zei ze bijna fluisterend.

'Nou, ' zei hij. Maar verder kwam hij niet.

'Ik moet gaan,' zei ze.

'Waarom ?' vroeg hij.

'Ik heb nog wat dingen te doen,' sprak ze, en vertrok.

Die nacht had hij een droom. Over voeten die als dieren waren, en die op jacht gingen. Het was een vreemde droom, en de volgende dag vertelde hij het aan haar. Haar lippen waren vol en een beetje vochtig. Hij wilde haar kussen, maar ze duwde hem van haar af. Ze was een beetje misselijk zei ze. Hij begreep haar niet. Sinds hij die stuiptrekkingen had deed ze ineens zo koud. Ze legde hem uit dat ze zich niet lekker voelde na het vertellen van haar droom,

zoals hij zich ook niet lekker voelde.

'Wat is er dan met ons aan de hand ?' vroeg hij. Toen omhelsde ze hem met haar warme lichaam. 'Alsjeblieft, laat me nooit meer gaan,' zei ze. 'Natuurlijk niet, schatje,' zei hij. Ze drukte wat toetsen in op de telefoon, en belde iemand op. Ze raakte diep in gesprek, alsof ze hem helemaal had vergeten. Hij voelde nog steeds haar warme lichaam tegen zich aan. Toen ze had opgehangen begon ze te huilen. 'Ik voel me niet lekker,' zei ze. Hij nam haar nog dichter tegen zich aan. 'Misschien moet je er gewoon over praten,' zei hij.

'Het zijn de dromen,' zei ze.

'Waar heb je dan over gedroomd ?' vroeg hij.

Ze zei niets.

'Toe, je moet het me vertellen,' zei hij.

'Ik droomde over Klaas,' zei ze. 'Dat hij alleen die rivier overzwom, en verdronk.'
Hij wiegde haar een beetje. Hij nam haar heupen vast. Opeens kreeg hij weer last van stuiptrekkingen, en viel neer. Midden in de nacht werd hij wakker, en ze hing wild over hem. Hij greep haar vast. Ze begon hem te kussen. 'Eindelijk ben je wakker,' zei ze. 'Je bent zo lang bewusteloos geweest. Ik heb je naar je bed getrokken.'

'Je bent sterk,' zei hij.

Ineens staat er een man in de deur-opening. Ze schrikken beiden. De man heeft een zwarte hoed op, en een wit gezicht, met verder een zwart lichaam met zwarte kleding. Maar dan is ook zijn gezicht zwart, en er rollen spinnen uit de pijpen van zijn jas. Een vreemde geur verspreid zich in de kamer. Ze horen geschreeuw. De man begint te lachen. Het is als het gebrul van een leeuw of een tijger.

'Ik ben een gek,' zei de man. 'Ik ben verschrikkelijk gestoord.' De man begint verschrikkelijk te gillen, en dan weer te lachen. Hij begint te bulderen van het lachen, totdat hij vuur spuwt in alle kleuren. 'Ik heb deze dromen gegeven !' schreeuwde hij. 'Ik ben een engel.' De man in bed krijgt weer stuiptrekkingen, en begint heen en weer te rollen. 'Indiaanse dromen,' zei de man in zwart. 'Ik ben een boodschapper, een shamaan. Ik heb een boodschap voor jullie. Er is iets achter jullie aan, en het zal jullie krijgen ook.' Toen was de man verdwenen.

'Bah,' zei de vrouw. 'Wat is dat ?' Maar de man in bed had nog steeds stuiptrekkingen.

Toen stond er ineens een clown voor hen. Hij had een rode jas aan met wat gele en gouden strepen. 'Kaartje ?' vroeg hij. Hij hield hen een kaartje voor. Nu viel de vrouw ook flauw. Hij nam hen in zijn armen, en begon te groeien, terwijl hij over de straten begon te racen, en in een vreemd vuur alles achter zich liet. Hij was een ware snelheids-duivel.

Het Zwaard van Trol

Kemis, in kleuren en geuren, in het trollenwoud, tot het oerwoud. De geheimen van Kemis, het trollenkind, opgesloten in dozen, kisten van groot geweld. Open het, en sterf. Zij houdt een symbolisch zwaard voor jouw ogen, het draait, het spreekt. Het is het Zwaard van Trol.

Kemis, de sleutel is hier, een trollenkind, tot de poorten van de Leprechaun. Zij houdt een Zwaard voor je, wat spoedig in duisternis zal veranderen. Het zal geabsorbeerd worden door de lucht, en dan zal de hemel harig zijn. De hel zal het vieren.

Kemis, om je vrij te zetten, de boerderij doet haar deuren open. Ren daarom, tot het oerwoud, waar de taal van leprechaun spreekt. Haar lippen zijn groot, een groot geheim. De haaien zijn veranderd in varkens. Nu kan de jacht beginnen. Grijp de dolk van leprechaun.

Kemis, vol van kennis, hebbende de sleutel van de leprechaun gnosis, als een vlam. Zij draagt het in haar hand, en in haar andere hand de trol gnosis.

Zij staat in een geopent raam. Haar hand uitgestoken. Zij heeft een wapenrusting. Zij is klaar voor de jacht. Zij sprak in de duisternis van de leprechaun. De duisternis van de lokogamen is gekomen. Zij is de eerste duisternis.

Kemis, zij houdt de dolk vast, en de boog is op haar rug. Zij wijst op de rivieren. Zij zijn de rivieren van oerwouden. Zij wijst op de lucht, die donker wordt. Er is een haak in de lucht. De Tirkw.

Kemis is een leprechaun. Zij is een lokogaam. Zij spreekt, zij jaagt. Zij staat in het open raam. Zij roept je naam.

Het Labyrint

Hoofdstuk 1.

'Als ik in jouw spiegels kijk, ben ik altijd lelijk,' sprak ze.

'Dat komt...' zei hij aarzelend, 'omdat het de spiegels van de dwergen zijn.... eh... de boze dwergen dan, want de goede dwergen kunnen het niet wezen. Die doen zulke dingen niet.'

'Ja, maar wie leidt hen ?' vroeg ze.

'De heerser waarschijnlijk,' zei hij.

'Wie is de heerser ?' vroeg ze.

'Laat maar,' zei hij. 'We zitten nu eenmaal in dit duistere labyrint. We kunnen er niet uit, en we weten niet veel.'

'Alsjeblieft doe die spiegels dan weg,' zei ze. 'Ik kan er niet meer tegen. Ik vind je prachtig, dus je hoeft niet telkens in de spiegel te kijken of je haar wel goed zit, of dat je neus wel recht staat.'

'Je begrijpt het niet,' zei hij. 'Ik heb die spiegels nodig omdat'

Maar toen vielen ze beiden weer in slaap door de zachte winden van het labyrint.

Aan het meer op een klein strandje zat een dwerg op zijn fluit te spelen. Ik haaste me er naartoe. Al snel werd ik overvallen door struiken met scherpe doornen bessenstruiken. Daarachter waren de bessenbomen die daar weelderig groeiden. Ik probeerde te ontsnappen, maar kwam niet meer los. Ik werd in het meer getrokken. De bomen groeiden door tot in de

dieptes van het meer. Het meer was langwerpiger als een rivier. Ik kon de overkant zien. De dwerg speelde rustig door, en betoverde mij. Ik was nu een gevangene van het labrynt. Ik dwaalde rond over het zand, en zag een stad in de verte. Toen viel ook ik in slaap door de zachte winden van het labrynt.

'Mara, Mara,' zong de geest van het meer, de veerman, of beter gezegd de veerjongen. Ik zat in zijn boot en met zijn lange staf in het water kon hij de boot voortduwen. 'Mijn schreeuw heeft je gevonden,' zei de veerjongen. 'Ik zal je brengen naar de overkant van het meer, naar het paleis van de heerser en de prins.' Maar ik zakte weer weg. Ik werd door de wind opgenomen, en vloog richting het wazige, geestachtige paleis in de verte, als een paleis van mist, vage mist, weerspiegelingen. 'Ja, ja,' hoorde ik de geest roepen. 'Ja, ja, ja,' alsof hij iets probeerde af te zeggen. 'En dan ben ik klaar.' Ik zakte weg, als in een rozentuin. Vreemde bessenbomen, weelderige bessenbomen en struiken hingen over mij. Ze hadden hun doornen verloren. 'Ik breek!' schreeuwde de geest. Er was alsof er iets knapte in mij. Ik steeg op, en verliet de aarde. Ik bevond mij boven een woeste zee. 'Houd moed!' werd er geroepen. Ze probeerden mij op een schip te heisen. Ik zag zeemannen die er lichtelijk als piraten uitzagen, en een kapitein. Ze smeerden mij in met schuim.

'Tegen de draken,' zeiden ze. 'De zeedraken. Ze hadden je. Maar nu hebben wij jou.' Ik waggelde als een beschonkene, alsof ik teveel bier of andere sterke drank had gedronken. Ze wisten me in een deel van sterke drank en bier even later. Het tintelde op mijn lichaam. Mijn huid glanstte in de zon. Het was bijna plakkerig, alsof er een olie-laagje op mijn huid zat nu.

De wanen hadden hem in zijn macht. Hij werd wakker met een zoutachtige smaak in zijn mond aan het hete strand. Het was warm en de zwoele zee wind overweldigde hem.

'Dodelijke spiegels zijn het,' werd er gejammerd. Er waren er meer die er onder leden. Boze dwergen hadden die spiegels gesmeed, van zwart goud, behekst. Het was alsof er een holte in was waar je doorheen kon rollen. De heerser had hen waarschijnlijk daartoe geïnspireerd of zelfs hen daartoe opdracht gegeven. Waarschijnlijk zou de prins nog daartegen hebben gevochten, maar het mocht niet baten. De heerser had het voor het zeggen.

Het zwarte goud was een edel familie-geschenk, om de banden in stand te houden. Maar waar leidde het hen naartoe? Naar hel en verdoemenis ... scheen het. Niemand wist wat er mee te beginnen. Alles leek zo hopeloos. Ze waren in de ban van het zwarte goud, wat de toekomst zou kunnen voorspellen. De leugenaar woonde in hen.

Hoofdstuk 2.

Ze zit aan het strand met een klein dwergje. In de verte ziet ze de torens. Ze komen snel voort vanuit de zee, omgeven met een lichte mist. Golven spoelen aan. Ze zoekt naar boodschappen gebracht door pijn. In de pijn ziet ze visioenen. De pijn laat haar wanen. In de pijn hoort ze het gejoel van indianen, als het gejoel van hyena's. Ze gaat languit liggen in het hete zand, en voelt dan zanderige lippen op haar. Ze glijdt weg in de slaap, als een gevangene van het labrynt. Wie heeft dat labrynt gebouwd?

Ze ziet boten in de verte, die metaal voortbrengen. Maar zij blijft dichtbij de bessen.

Nachtprinses

Ik ben een prins opgesloten door een draak. Niemand weet waar ik ben of waar ik slaap. Ik heb de moed allang opgegeven. Ze zal mij nooit vinden. Ik weet dat ze naar mij zoekt. Ik weet dat ze om me huult. Niemand kan haar troosten, maar vinden zal ze me niet. Ik ben te diep. Deze draak houdt mij opgesloten, als in een roos, een labyrint. Er is niemand die mij vinden zal. Ik ben opgesloten door een draak. Niemand weet hoe, en niemand weet waar. Ik heb mezelf zovaak bedrogen, maar nu ben ik tot de waarheid gekomen. Ik kom hier nooit meer uit. Ik ben een glijder op de wind, het licht kan mij ergens brengen, als een vriend. Ik kan ook strijden op een wolk, maar mezelf bevrijden kan ik niet. Ik ben het kind van de wind, in duisternis zak ik weg. Ik heb het op mezelf genomen, en ik kan er nooit van weg. Misschien strijd jij nog voor mij. Misschien ben jij nog op zoek naar mij. Ik heb de moed allang opgegeven. Niemand brengt mij tot leven. Niemand die mij vinden kan.

Ik ben een prins opgesloten in dit kasteel. Alles hier is van fluweel. Ik heb mezelf voorgenomen om niet meer zo te dromen. Ik moet tot de feiten komen, dit kasteel is waar ik woon. Dit kasteel is waar ik verblijf, tot in alle eeuwigheid. Ik kom erdoor tot het duister, ik kom er door tot de meren, ik kom er door tot de zachtste veren, tot de allerzachtste kleren. Ik doe nu alles uit, en glijd in dit duistere bad, zo vies en zo vol wildernis, ik glijd tot andere streken. Ik glijd tot de warmte van het bad, ik glijd tot de armen van het bad, ik glijd in de gleuf van de draak, en dan gaat alles spelen. Ik heb geen zin om nog te jammeren, niemand luistert naar mij.

Oh prins, ik ben de nachtprinses. Ik sta voor het raam, en kom binnen als een dief in de nacht, als een nachtmerrie zal ik je ziel stelen. Oh prins, ik ben de nachtfontein, ik ben het nachtlatijn, en niemand kan jou deren. Niemand kan je vereten, niemand kan je stelen. Want ik heb jou, ik bevrijd jou.

Wat, jij bent het trauma, het trauma van de nacht. Hier heb ik zo lang op gewacht, maar je kwam maar niet, ik heb de moed al opgegeven. Ik geloofde niet meer, en had geen hoop, het deed te pijn, dus daarom was ik een ongelovige, maar nu voel ik jouw hand.

Prins, ik ben een heks, een monster, ik zal je wenken, om achter mij aan te komen naar een nieuwe wereld, een nieuwe duisternis, in een bos van vrolijkheid. Ik zal je alles leren, ik zal je alles laten doen, ik zal je overal brengen waar je wilt. Ik ben het nacht-latijn, ik ben de nachtfontein, staande aan het raam. Als de nachtmerrie zal ik je grijpen, om te verzoenen jou met al mijn haren, om een vuur te brengen in de kou. Ik zal zachtjes tot je zingen, totdat je rustig bent. Ik kom over jou met mijn gewaad, als een warme deken zal ik jou bedekken. Ik heb jou hier bereikt, jouw schuilplaats gevonden. Toe, laat me niet alleen, en laat ons rennen. Grijp me vast, houd me stevig vast, laat me nooit meer los. Ik ben jouw vleugels en genade, de nachtprinses die op jou wacht.

Oh, lieve prinses, ik sta op de trap die brand. Ik ren naar je liefelijk gewaad, jouw glimlach trekt mij aan. Oh, prinses, daar kom ik aan. Ik zie je daar staan. Ik heb engelengeduld met jou, oh lieve vrouw, een mooie nachtmerrie. Ik grijp jouw hand, en pak je vast, en leid jou naar de kamer van de schat. Ik laat het aan jou zien. Je bent verrukt. Oh lieve prinses, hurkende bij de schat, kijkende naar mij, je bent zo blij. Vlinders komen vanuit jouw gewaad, en dan zoveel vliegen en spinnen. Totdat je opstijgt vederlicht, en explodeert in het licht. Ik volg jou, de vuurvlieg, ik vlieg met jou, in de nacht. Er is iemand die jou warmhoudt, dat ben ik. Er zijn hier spoken zovelen die naar binnen willen. Ik doe de deur voor hen open, de draak smelt weg. De koning smelt weg, terwijl hij vasthoudt zijn koningin. Nu komt de wildernis binnen, wildgroeidende planten vallen aan, en nemen alles over. Oh nachtprinses, oh nachtprinses.

De Droomster

Ik was de tuinman van mijn ziel. Het was moeilijk om de tuin op orde te krijgen. Zo wild groeide het, en ik was een gevangene van mijn eigen tuin. Ik was verliefd op de droomster. Zij was vrij, als de godin van de lucht. Ze had een gouden sleutel om mij vrij te zetten, en toen mocht ik haar tuin bewaken. Ik mocht het groots maken zoals ik zelf wilde. Maar toen vertrok zij ...

Ik heb het nooit goed kunnen verwerken. Ze liet geen spoor van haarzelf achter. Misschien was zij ontvoerd door een beest. Ik bleef in haar tuin werken, en bleef op haar wachten, maar tevergeefs. Ik legde mij neer aan de voeten van dit raadsel. Er was geen doorkomen aan, en spoedig begon ik te merken dat ik in een boom begon te veranderen. Mijn takken strekten zich uit in de lucht, maar ik vond haar niet. Mijn wortelen groeiden diep onder de aarde, maar vinden deed ik haar niet. Ik droeg vrucht, en bloemen, en bloesem kwam ook, maar zij kwam niet. Wel kwamen allerlei dieren op me af, maar meestal om me te bestelen. Ze namen alles van me af totdat ik kaal stond.

Op een dag kwamen ze me omhakken, en toen was het gedaan met mij. Ik werd een tafel. En zij was nergens te bekennen. Ik raakte verbitterd. Niemand keek naar niemand om.

Op een dag werd ik wakker, en merkte dat ik brandde. De familie bij wie ik als tafel stond wilde mij niet meer. Nu moest ik branden, maar ik werd vrij. Mijn as zweefde in de lucht, en een wind nam mij mee. Ik was overal, en toen zag ik haar weer ... de droomster ...

Ze was prachtig, en voerde mij naar haar luchtkasteel. Daar zijn we toen gaan wonen, en ze verliet mij nooit meer.

Het Bruine Boek

De slaven waren gepiercet in hun tepels. Ze stonden bevend voor haar. Zij had de macht hun leven geheel in de vernieling te brengen. Niet lang daarna lagen ze aan haar voeten, smekend om genade, maar er was geen genade. Zij moesten hun lot aanvaarden, en gehoorzamen. Zij

had veel manieren om hen tot die gehoorzaamheid te brengen, om hen daarvan niet te laten afwijken.

Zoveel middelen had zij om hun leven tot een hel te maken, en dat zou zij ook doen. Er was niets meer wat haar tegen zou kunnen houden. Zij waren alleen met haar, als haar hulpeloze slaven.

Hoeveel ze ook gilden en schreeuwden, het kon haar niks schelen. Ze waren nek-geketend en aan handen en voeten gebonden. Zij overviel hen in hun slaap. Nu was er niets wat haar kon stoppen. Hier had ze lang op gewacht. De wraak was met haar.

Wanneer ze hen riep ging het hen door merg en been. Ze trok hen aan een touw door het zand. Zij was zoveel malen sterker dan hen. Nooit zou een man meer over haar heersen. Lang genoeg had zij in gevangenschap gezeten, maar nu was zij vrij, en zou haar vrijheid verdedigen als een wild beest.

Zij trok hen naar een gebied waar het groene niet was, een gebied van duistere jungles. Alles was hier grauw. De wateren waren van bloed en bruin. Het groene had haar eens geketend, maar nu zou zij alleen maar teruggaan naar het groene om gevangenen te maken. Zij wist dat de aanval de beste verdediging was. Ze zou niet wachten totdat ze weer door een groep mannen overvallen zou worden. Neen. Zij moesten allemaal in gevangenschap gaan voordat dat kon gebeuren.

Zij haatte het groene. Ook haatte zij het blauwe. Nu leefde zij voor eeuwig daar waar het groene en het blauwe niet kon komen. De mannen verbleekten voor haar aangezicht. Zij zou hen uithongeren, en voor eeuwig haar slaven zijn. Zij zou hoe dan ook met hen afrekenen. Zij hadden haar teveel aangedaan. Nu was zij een wild beest. Zij zouden niet veel kunnen doen. Zij was vele malen sterker dan hen. Toen ze jong was, en niet was ontwikkeld tot haar volle kracht konden ze haar nog temmen. Maar nu niet meer. De rollen waren omgedraaid.

Ze lachte, en spotte, terwijl ze de mannen bekeek die op de grond lagen. Ze zou hen voor eeuwig kooien. Voor haar werken zouden ze, zodat ze geen tijd zouden hebben om aan andere dingen te denken. Als hun gedachtes af zouden dwalen, dan zou dat een gevaar voor haar kunnen betekenen. Daarom zou zij hen moeten temmen. Zij zou hen onder hypnose moeten brengen, totaal onder haar macht. Als een roofdier sloop zij tussen haar prooi. Haar mes had ze dicht tegen haar aan, en haar arm was gespannen, alsof ze elk moment kon toeslaan. Zij zou haar eerste offer brengen. Eén man moest sterven voor wat haar was aangedaan.

Ze boog over haar slachtoffers heen, hen uiterst zorgvuldig bekijkende, op zoek naar sporen van angst. De mannen beefden voor haar. Sommigen rolden over de grond, om van haar proberen weg te komen, maar het touw aan hun nek-ketens liet hen merken dat ze nergens naartoe konden. Ze waren van haar, haar bezit. Ook hadden sommigen dunne ketens bevestigd aan hun tepel-piercings. Ketens die terugliepen tot aan haar riem. Zij zouden altijd in paniek leven, gedwongen door pijn om haar te gehoorzamen, en door de pijn die op de loer stond. Ze konden nergens heen.

Ze rook hun lichamen, en genoot van hun angst, zoals ze eens van haar angst genoten. Ze liet hen merken hoe onwaardig ze waren, en vernederde hen op allerlei manieren. Ze lachte en spotte.

Na een tijd had ze haar offer gevonden. Deze man moest voor haar sterven. Ze greep hem bij de keel, en zette haar mes op zijn nek. Langzaam begon ze het mes naar binnen te laten zinken. Het bloed spoot eruit, en ze liet hem helemaal leegbloeden. De man begon luid te gillen, maar lag even later bewusteloos in het zand. Toen sneed ze zijn kop eraf, en trok het op aan zijn haren. 'Dit is wat ik van jullie maak !' schreeuwde ze. 'Hier hebben jullie om gevraagd !'

Ze ging in het zand zitten en huilde. Zoveel herinneringen kwamen naar boven. Dit was de man die haar dit allemaal had aangedaan. Ze was opgelucht nu. Zijn botten zou ze in haar tent hangen. Zijn schedel zou heilig zijn voor haar. Zij zou zijn schedel plaatsen op een paal. Ook zijn scalp spietste ze op een paal. Oorlogsgejoel klonk door de duistere nacht. Hier was het altijd nacht. Het bloed gaf licht, en er was veel vuur. Zo was er een donkere gloed waarin zij voortleefde, waarin zij zich veilig voelde. Hier zou ze bedenken wat ze met de andere mannen zou doen.

Zij konden niets meer tegen haar beginnen, nu ze tot haar volle kracht was uitgegroeid. Haar tranen vielen op de grond, maar spoedig zouden haar tranen niet meer stromen. Zij had al genoeg gehuild in haar leven. Nu zouden de mannen huilen.

Grote tranen vielen op haar voeten. Tranen die niet van haar waren, maar van hen die haar eens hadden opgejaagd, en hadden opgesloten. Zij voerden jacht op haar, en waren daarin geslaagd. In een kerker moest zij leven, voor zo'n lange tijd. In een duistere kooi leerde zij wat het was om een slaaf te zijn, afhankelijk aan de genade van een man. Die man was nu niet meer in leven. Maar al zijn dienstknechten lagen aan haar voeten.

Ze verachtte deze slaven. Zij waren altijd slaven geweest, en nu waren ze haar slaven. Zij zou geen genade of medelijden met hen hebben. In deze duistere nacht moesten zij op hun plaats gezet worden. Hier, in dit nachtgebied, zouden zij weten wie of wat ze waren, en wie ze moesten dienen. Zij zou raad weten met hun trotse borsten. Piercings gingen daarin, totdat de pijn hen dwong hun borsten te laten invallen, dichtvallen zoals zij dat noemde. Zij waren niet meer zo trots, en zij zouden nog minder trots zijn. Daar had zij haar middelen voor. Ook hun borst-piercingen werden soms bevestigd aan lange dunne kettingen, die terugliepen tot aan haar riem. Bij een lichte beweging van haar of hen hadden ze pijn. De pijn dwong hen om aan haar toe te geven. Ze hadden met de verkeerde persoon te maken. Zij zouden haar niet meer kunnen voorliegen.

Als een duister beest met veel prooi stond zij daar in het nachtgebied, naast haar tent. Ze stond daar met bloed aan haar mond, het bloed van een prooidier wat ze een tijd geleden had gevangen en vetgemest voor deze dag. Al deze mannen zouden haar geheim kennen. Ze zou hen voer geven wat hen zou veranderen in vee. Zij had zwarte magie in haar botten. Zij was de koningin van de zwarte magie en voodoo. Zij zou hun hoofden beheersen, en alles omdraaien. Zij zou hen in verwarring brengen, en hen te doen laten geloven dat zij beesten waren, fokvee, niets anders dan dat.

Slachtvee waren zij in haar ogen, en ook zij begonnen dat meer en meer te geloven. Elke dag sprak ze dat op hen in, en zij begonnen zich steeds meer als slachtvee te gedragen. Voodoo was haar naam.

De dag erna vermoordde ze al haar slaven. Nu zou ze haar zusters vrijzetten. Zwaar bewapend ging ze tot de groene en blauwe gebieden, daar waar het daglicht regeerde, en kwam tot hun kerkers, waar ze een zware strijd begon. Ze onthoofde de geestelijken, en verscheurde hun wetsboeken. Ze daalde neer op hun schedels. Zij brak hun miserabele lichamen, en slachtte haarzelf een weg door de bijna bevroren massa's. Zij waren alreeds zombies. Zij was op weg naar hun leider. Zij bespote hem al in de verte, en riep zijn naam. In visioenen had zij hem al gezien. Ook hem zou zij breken. Op een hoge rode troon zat hij, met honden aan weerszijden. Hij leefde als in een kooi. Gouden tralies probeerden haar te stoppen. Er heerste hier een verschrikkelijke stank. Even dacht ze dat ze zou bezwijken, en alles was hier zo vol van licht. Ze verlangde naar de duisternis, maar moest eerst met deze persoon afhandelen om haar zusters vrij te zetten.

In haar hart sprak ze wat voodoo spreuken.

Toen hij haar zag veranderde hij in een groen gedrocht. 'Ik ken je !' riep ze bijna gillend. 'Jij bent het groene gedrocht. Jij hebt mijn zusters verkocht ! Waar heb je ze ?' Het groene gedrocht greep haar en begon haar te verscheuren. Hier was zij niet tegen opgewassen. Ze

krijste en schreeuwde. Toen hoorde ze de stem van haar zusters. Ze was stervende, maar met haar laatste kracht wilde zij haar zusters vrijzetten. Ze sleepte haarzelf voort tot waar het geluid vandaan kwam, terwijl het groene gedrocht zich in haar had vastgebeten. Moeizaam sleepte ze haarzelf voort. Het groene gedrocht liet niet los, en ze begon steeds meer kracht en bloed te verliezen. Ze kon het groene gedrocht met geen mogelijkheid van haar afkrijgen. Ze kwam aan bij een duister hol, en ging daar naar binnen. In de verte zag ze de kooien, en hoopte maar dat ze die kooien zou kunnen bereiken voordat ze zou sterven. Moeizaam sleepte ze zich voort, en alles ging steeds trager. Ze begon steeds duizeliger te worden, maar het geschreeuw van haar zusters scheen haar een vreemde kracht te geven. Nog nooit had ze deze kracht eerder gevoeld. Met een krijs slingerde ze het beest van haarzelf af, en het spatte tegen een rotspunt aan in het hol. Ze was bedekt met groen slijm. Ergens lag een dierenvel waarmee ze haar wond begon dicht te knopen. Ze strompelde naar de kooien en met haar laatste krachten brak ze de tralies open. Haar zusters waren vrij. Ze namen haar in hun armen, maar niets kon meer baten. Ze was stervende. Ze ijelde. Ze was te diep verscheurd. Haar zusters huilden.

De grote Voodoo was niet meer.

De zusters keken elkaar aan. Ze wisten dat ze alleen verder moesten. Voodoo had hen bevrijd, maar ... dat was tegelijkertijd het einde van Voodoo. Het was alsof ze haar nog steeds hoorden krijsen in de verte, maar het gekrijs werd minder, om even later plaats te maken voor doodse stilte. Snel renden de zusters de wildernis in.

Wie zou nu de koningin van de zwarte magie worden ? De zusters wisten niet of ze wel voor zo'n taak opgewassen waren. Ze waren anders dan Voodoo.

Hoe het kon wisten ze niet, maar het groene gedrocht wist hen ook te vinden. Hij begon hen te verscheuren zoals hij deed met hun zuster, en er was niets wat ze konden doen. Ze zouden sterven in deze nacht. Het groene monster nam hun wereld over, en ze kwamen samen met hun zuster in de onderwereld. Zij troonde daar in de onderwereld als de grote Voodoo koningin. Zij verbleekten naast haar. Maar ook hier kwam het groene gedrocht om hen te achtervolgen. Er was geen ontsnapping mogelijk van het groene gedrocht. Ze werden getrokken tot de hel waar ze zouden branden. In het vuur zagen ze elkaar's gezichten, en gilden. Ze smolten weg, totdat ze geheel opgebrand waren, om dieper weg te zinken in een massale leegte. Ze waren tot de afgrond onder de hel gekomen, tot de bodemloze put. Hier zonken ze als in een moeras, een moeras van vergetelheid. Het voelde aan als een nieuwe geboorte. Ze gaven geboorte aan een dochter, een groot strijder. Zij waren door het groene zaad bevrucht. Hun dochter was een groot jager, met de macht om het groene gedrocht te vernietigen. Het groene gedrocht vloog toe op zijn zaad, en verslond het, maar hij werd er erg ziek van. Hij moest het weer uitspugen.

Een grote gestalte stond voor hem, zijn dochter, een vrouw. Ze was goed bewapend, en begon hem te martelen met de wapens. Hij wist dat zij op zijn vernietiging uit was. Ze had geen medelijden met hem. Er was geen genade. Hij riep tot zijn blauwe meesters, en smeekte hen. Het blauwe gedrocht zou nu komen om hem van zijn pijnigingen te verlossen. Onder het aanroepen van verzen uit een boek die hij nog kende kwam er een blauwe mist. Het blauwe gedrocht was gekomen, de grote vader, die het kind begon te verslinden. Het kind stierf. Nu waren alle sporen van het geslacht van voodoo uitgewist. Het blauwe monster had overwonnen en zong zijn oorlogsliederen. Hij zong van overwinning, en het blauwe nam alle werelden in, als grote zeeën die alles overspoelden.

Er was geen herinnering meer aan Voodoo en haar zusters. Iedereen herinnerde alleen de verzen van een oud boek. De verzen waarmee het groene gedrocht zijn blauwe meesters had opgeroepen. Deze verzen moesten bewaard worden tot in alle eeuwigheden.

Een vrouw keek uit over de zeeën. Zij was opgegroeid met het blauwe boek, en ook met het groene gezag. Maar zij had altijd de visioenen van het bruine in haar hoofd, en die vertelden haar over Voodoo en haar zusters.

Het blauwe moest haar doden, maar kon het niet. Ze werd beschermd door een bruin boek. Het was juist het bruine boek waarin Voodoo en haar zusters hun toevlucht hadden gevonden.